

Koniáš a jeho svět
(povídky Miroslava Žambocha)

Obsah

Obsah	1
Koniášův svět	Chyba! Záložka není definována.
<i>Cyklus o Koniášovi</i>	Chyba! Záložka není definována.
<i>Další ze stejného světa</i>	Chyba! Záložka není definována.
Autor o Koniášovi	Chyba! Záložka není definována.
Až na dno - Na začátku stezky	Chyba! Záložka není definována.
Cherchez la Femme	Chyba! Záložka není definována.
Štěstí z pekla	Chyba! Záložka není definována.
Lovci odměn	Chyba! Záložka není definována.
Fanoušek	Chyba! Záložka není definována.
Smaragdová hora	Chyba! Záložka není definována.
Pouštní škorpión	Chyba! Záložka není definována.
Špatná investice	Chyba! Záložka není definována.
Drsná hra	Chyba! Záložka není definována.
Vysoký příliv	Chyba! Záložka není definována.

Koniášův svět

Cyklus o Koniášovi

Až na dno (Na začátku stezky) (Ostří oceli, Fantom Print, 2002, In sci-fi veritas – Parcon 99)

Cherchez la Femme (Ostří oceli, Fantom Print, 2002)

Štěstí z pekla (Ostří oceli, Fantom Print, 2002; Ikarie 1/2000)

Lovci odměn (Ostří oceli, Fantom Print, 2002)

Fanoušek (Ostří oceli, Fantom Print, 2002, Ramax 9/2001)

Smaragdová hora (Ostří oceli, Fantom Print, 2002)

Na ostřích čepelí (Poutník, 2002)

Pouštní škorpión (Poslední bere vše, Poutník 2000)

Špatná investice (Ostří oceli, Fantom Print, 2002; Ikarie 1/2002)

Drsná hra (Ostří oceli, Fantom Print, 2002)

Vysoký příliv (Ostří oceli, Fantom Print, 2002)

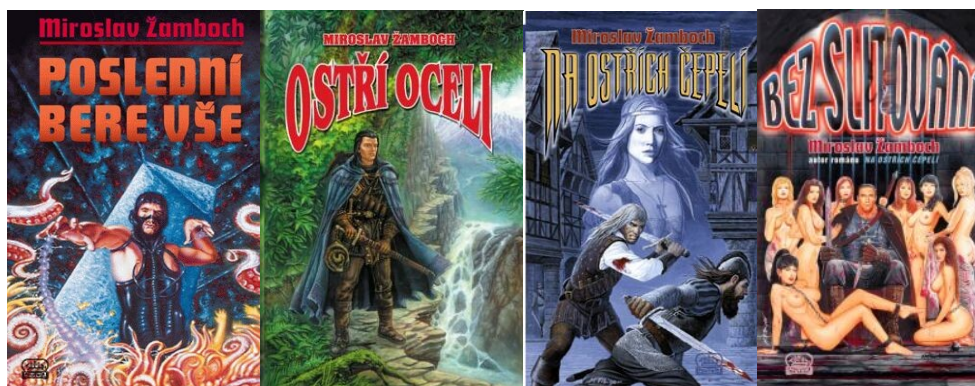
Vlk samotář (napsáno ale zatím nikdy nikde nepublikováno.)

Další ze stejného světa

Dlouhý sprint (Poslední bere vše, Poutník 2000)

Ozvěna (Pevnost 2/2002)

Bez slitování (Poutník, 2003)

Autor o Koniášovi

Letopočet:

Určení přesného počátku starého letopočtu se podle jednotlivých pramenů poněkud rozchází, ale panuje všeobecná shoda, že stará éra začíná velkou válkou hyper mága Tekuarda Maatena proti všem ostatním klanům zasvěcenců na Kontinentě.

Vzhledem k nejasnostem v dataci některých historických událostí a období chaosu trvající zhruba století se uvedené letopočty budou opírat o Velkou historii civilizace sepsanou Verolem Mungem. Přestože s některými Mungovými ideami, např. že Tekuard Maaten žil ještě mnoho desítek let po ukončení Velké války, že po celou dobu staré éry existovaly tajné čarodějnické klany a s množstvím dalších podobných spekulací nemůžeme souhlasit, je jeho práce s ověřenými fakty nejpečlivější z novodobých autorů.

Koniáš: vlastním jménem XXX XXX - cenzurováno; narozen 371 s.e.

Jediný syn pan XXX a paní XXX - *cenzurováno*. Ve dvaceti letech po srážce se svým otcem utekl z domova a vydal se na cesty. Používal velké množství alias a nejčastěji se uchýloval pod jméno Koniáš, které se časem stalo synonymem pro muže na cestě, jenž chce utajit svou pravou identitu.

Dále uvádím neúplný soupis epizod z Koniášova života jak byl neznámou osobou uveřejněn v roce 23 nové éry. Podle rozboru se jedná o Koniášovy vlastní zápisky odcizené z jeho pozůstalosti. Od právoplatných majitelů jsem získal příslib, že poté, co pominou osobní a politické důvody, budu mít možnost nahlédnout do dalších textů, které po sobě tento dobrodruh, cestovatel a katalyzátor společenského dění zanechal. Zatím, doufám, že čtenáři prominou, pouze neúplný seznam známých příběhů ze nedávných dob, kdy byl však svět ještě velký a na mnoha místech map jsme si mohli přečíst nápis Hic sunt leones:

Až na dno (známé i pod názvem Na začátku stezky) 393 staré éry (s.e.)

Cherchez la Femme 395 s.e.

Štěstí z pekla 396 s.e.

Lovci odměn 396 s.e.

Fanoušek 401 s.e.

Smaragdová hora 406 s.e.

Na ostřích čepelí 410 - 411 s.e.

Pouštní škorpión 411 s.e.

Špatná investice 413 s.e.

Drsná hra 413 s.e.

Vysoký příliv 414 s.e.

XXX - *cenzurováno* 414 - 415 s.e.

Vlk samotář 415 s.e.

Až na dno - Na začátku stezky

Pomaloučku jsem jedl polévku a přikusoval k ní chléb. Byl tvrdý a na povrchu plesnivý, ale lepší jídlo jsem si nemohl dovolit. Chlapík u vedlejšího stolu zanedával, hlučně odsunul židli a rychle se postavil. Najednou jsem držel v prstech vrhací špici ještě před okamžikem ukrytou v pouzdře na spodní straně levého předloktí. Byl to automatický reflex a kdyby muž udělal jediný krok směrem ke mě, na místě bych ho zabil. Místo toho zamířil ven. Schoval jsem zbraň a vyměnil ji za lžici. Už to trvalo moc dlouho. Neustálé napětí a vědomí nebezpečí mě změnilo ve zvíře zahnané do kouta, ve tvora, který se nejprve brání a teprve potom přemýšlí.

Po dvou týdnech v divočině mi přečpaná a páchnoucí putyka připadala jako vrchol luxusu. Hospoda se nacházela na samém okraji města a očividně se zde scházeli lidé, kteří nestáli o přítomnost královských špiclů nebo vojáků. Plášť jsem si odložil na lavici vedle sebe a teď jsem cítil, jak na mě pomalu osychá oblečení. Svě dlouhé nohy jsem natáhl co nejbližší ke krbu, abych se pořádně prohřál. Srkal jsem poslední zbytky vlažné polévky a úkosem pozoroval přítomné. Zloději, zlodějčkové, pašeráci, nájemní bijci. Všiml jsem si, že malého kluka krčícího se u okna, zaujal můj plášť. Neměl jsem v kapsách nic cenného, ale nerad bych o něj přišel, protože byl nepromokavý. Poslední věc, která mi zbyla z domova. A k tomu pět stříbrných.

„Dáte si ještě něco?“ zastavil se hospodský u mého stolu.

„Ještě jednou to samý,“ odpověděl jsem.

Se zabručením odešel. Před nedávným mě v hostincích oslovovali mládenče, nebo mladý pane. Teď se mi lidé vyhýbali pohledem a bylo jim nepříjemné se mnou jen hovořit. Možná za to mohly sotva zahojené jizvy v obličejí, nebo špatně srostlý přeražený nos. Nikdy jsem nebyl příliš pohledný, spíše naopak, ale dalo se to přežít. Když jsem se před týdnem viděl v odraze na vodní hladině, samotného mě překvapilo, jak špatně a zle vypadám. Zle, to bylo to správné slovo. Už dva roky jsem byl na útěku. Dva roky jsem se schovával, utíkal, bránil se a zabíjel. Naučil jsem se lstivosti, opatrnosti, nikomu jsem nevěřil. A to všechno se mi vepsalo do tváře. Pustil jsem chléb a chytil za předloktí kluka, který se mi zpoza stolu pokoušel ukrást plášť.

„Víš co dělají zlodějům?“

Polekaně mě pozoroval, v očích se mu zrcadlila bolest. Držel jsem ho pevně a ještě mu páčil ruku v zápěstí. Ve Vandetu jsem viděl, jak podobný malý darebák ošklivě pobodal jednoho kupce.

„Nevím,“ zavrtěl hlavou.

„Sekají jim ruce.“

Pustil jsem ho. Otočil se a vyběhl z hospody jako blesk.

Hospodský přede mě postavil další talíř polévky. O peníze si neřekl a já mu žádné nenutil. Cítil jsem se unavený. Ne fyzicky, ale psychicky. Od doby, kdy jsem utekl z domova, jsem zabil dvacet jedna mužů. Většinu z nich jsem znal osobně. Byli to členové otcovy elitní jednotky, dokonalí bojovníci naprosto oddaní svému pánovi. Tak oddaní, že neváhali pronásledovat jeho syna. Dnes už jsem věděl, že jsem tehdy udělal chybu. Měl jsem ho zabít. Myslím svého otce.

„Mohu si přisednout?“

Zvedl jsem oči. Chlapík stál u mého stolu, mluvil ke mě a přinesl si sebou dokonce židli. Pravděpodobně to myslel vážně. Byl drobný, skoro malý a štíhlý. Tvář měl nezvykle bledou, oči studeně modré, posazené blízko kořene nosu. Nepatřil sem. Jeho plášť mu dokonale padl a přestože byla látka na první pohled jemná a lehoučká, kapičky vody do ní nevsakovaly a zůstávaly na povrchu. Pokrčil jsem rameny.

„Jistě.“

Beze spěchu přisunul židli ke stolu a posadil se. Všiml jsem si, že se kolem něho vytvořil volný prostor. Nepatřil sem, ale znali ho.

„Dáte si něco k pití?“

Kdyby přišel dříve, objednal bych si pořádné jídlo, ale po dvou litrech polévky a pecnu plesnivého chleba se do mě nic jiného nevešlo.

„Svařené víno.“

Pohledem přivolal hostinského a objednal celý džbán. Usrkl jsem. Víno vonělo po skořici a hřebíčku, trpkost se mísila se sladkostí. Cítil jsem, jak horká tekutina příjemně klouže do žaludku. Ideální nápoj pro studené a deštivé klima. Nechápal jsem, jak mohou lidé pít zdejší mizerné pivo. Mlčel jsem a čekal až návštěvní sám začne rozhovor.

„Měl bych pro vás práci,“ přešel přímo k věci.

Nadzdvihl jsem obočí.

„Hledám práci.“

Potřeboval jsem peníze a hodně peněz, protože když se člověk schovává a utíká, musí si cestu sypat zlatem.

„Je to velmi dobře placená práce,“ pokračoval.

„Jak moc velmi?“

„Pět set zlatých záloha, pět set zlatých potom.“

Pochopil jsem, kam míří.

„Nezabím lidi,“ řekl jsem a v duchu dodal - za peníze.

Zamračil se, hladké čelo pokryly vrásky a jeho oči se změnilly v dva kusy ledu.

„Vypadáte jako profesionál.“

Nebyl zvyklý, aby se někdo protivil jeho přáním, nebo rozkazům.

„Zdání někdy klame.“

Zamyslel se. Viděl jsem, jak mu v hlavě cvakají kolečka, jak se rozhoduje, co pro něj bude nejvýhodnější.

„Zdržíte se zde dlouho?“

„Nevím. Asi se svezu po řece dolů do přístavu. Je tam laciněji, možná se nechám najmout na nějakou loď.“

Položil na stůl poloprázdný váček.

„Nechám vám nějaké peníze, abyste si mohl odpočinout. Samozřejmě naprosto nezávazně. Kdybyste však změnil názor, řekněte tady hostinskému, že chcete mluvit s Eduardem. Zařídí zbytek.“

Svého poháru se ani netkl a odešel.

Ve váčku bylo deset zlatých. Ještě před rokem pro mě podobný obnos neznamenal nic. Ted' jsem si místo deseti lesklých mincí představil lázeň, pokoj, čistou postel a jídlo na dlouhou cestu.

„Nemáte zájem, pane?“

Stále trochu plaše kousek od mého stolu. Zřejmě mi špatně viděla do tváře, protože by se jinak nezeptala. Nemohlo jí být o moc více než mě, ale řemeslo děvky je těžké a rychle se při něm stárne. Měla bílou, dole umolousanou sukni, vysoká šněrovačka zdvihala její velká ňadra téměř až k ramenům. Právě přišla z venku, protože v odbarvených natočených vlasech se leskly kapky vody. Plné rty nepotřebovaly rtěnku, přesto je měla zdůrazněné lacinou lascivní červení.

„Kolik?“ zeptal jsem se.

Váhala.

„Dva zlaté.“

Věděl jsem, že víc než zdvojnásobila obvyklou taxu pouličních děvek, ale nevadilo mi to. Nechtěl jsem dnes být sám.

„Na celou noc. Za tři zlaté,“ zvýšil jsem nabídku, dříve než stačila říct ne.

Vyšli jsme z hospody. Pršelo, obloha byla potažena olověnou clonou, ve vzduchu se vznášela všudypřítomná až do morku kostí pronikající vlhkost. Pod nohama nám čvachtalo bláto. Povytáhla si sukni, aby si ji tolik nezamazala. Všiml jsem si, že má na nohou pořádné holínky. Zdejší podnebí střevícům opravdu nepřálo.

„Mám kumbál vedle v ulici, povedu vás.“ řekla váhavě a zavěsila se do mě.

Vnímal jsem její stoupající nejistotu a strach. Asi jsem se nechoval jako typický zákazník.

„Ubytujeme se ve městě.“

Ne protestovala.

U pouličního prodáváče jsem koupil jednoduchý deštník z navoskovaného papíru a dal jí ho. Bylo by mi nepříjemné, kdyby po celou cestu mokla. Některých pozůstatků výchovy se člověk zbavuje pomalu.

Našel jsem penzión v kupecké čtvrti, kde jsme se ubytovali. Chlapík za pultem si nás sice podezřívavě prohlížel, ale když jsem se na něho zakabonil, bez dalších vytáček mi dal klíče od pokoje.

„Roztopte v lázních,“ houkl jsem na něho na odchodu.

Ponořil jsem se do horké vody. Z hladiny se zvedala pára, ve velké keramické peci hučel oheň. Na stropě se srážela voda a padala zpět do bazénu. Místní lidé bojovali se studeným podnebím nejrůznějšími způsoby a lázně byly jejich nejsilnější trumf. Někde je plnili horkou vodu prýstící přímo ze země. Přistihl jsem se, že přemýšlím nad tisícovkou zlatých. Ty peníze by se mi hodily. Mohl bych si koupit místo na lodi a odjet z Kontinentu, daleko z dosahu otce. Možná bych to usmlouval i na víc. Zamrazilo mě. Právě jsem uvažoval o řemeslné vraždě. Dva roky mě změnili více, než jsem si myslel, smrt se pro mě stala něčím naprosto přirozeným. A vlastní život se změnil v cosi nejasného, vzdáleného, potaženého šedým závojem. Odehnal jsem nepříjemné myšlenky a oddával se konejšivému pohupování horké vody. Vrzly dveře. Ze zvyku jsem se zkontroloval, kde mám zbraně. Meč i nůž ležely na okraji bazénu nedaleko mé pravé ruky. Přišla zahalená do lněné plenty a rychle vklouzla do vody.

Přisunul jsem jí březovou metličku, kartáč a mýdlo.

„Připadá vám směšný, že se stydím?“ zeptala se nejspíše.

„Ne.“

Nelhal jsem. Uvědomil jsem si, že jsem rád, že jsem zde byl první a nemusel jí ukazovat své dlouhé a zjizvené tělo. To její bylo mnohem hezčí.

„Přijel jste z daleka?“

Umývala se a přitom mě poočku pozorovala.

„Ano. Někdo mě velmi vytrvale pronásleduje a já se pokouším zamést za sebou stopy.“

„Vy jste vzdělanej, že jo?“

„Jak jste to poznala?“

„Mluvíte jako učení lidí.“

Uvědomil jsem si, že jsem přestal používat místní dialekt. Mám dobré ucho na jazyky a po dvou třech dnech se snadno přizpůsobím nářečí a také toho využívám. Jen někdy, když jsem unavený, se zapomínám.

„Studoval jsem na univerzitě.“

„A jak jste se ocit tady?“

Hráli jsme prastarou hru, o ženě která poslouchá a muži, který hovoří, ale nevadilo mi to. A možná ji to skutečně zajímalo.

„Jeden člověk svedl dívku, se kterou jsem měl vážné úmysly a já jsem si to nenechal líbit. Proto jsem musel utéct.“

„Byl mocnější než vy?“

„Tak nějak.“

Byl jsem na ni hodný. Teď klidně spala na posteli, jakou si asi nikdy nemohla dovolit, vlněná přikrývka jí sklouzla až k pasu. S obnaženými nadry a bez líčidel vypadala mnohem mladší a bezbranná. Seděl jsem na židli, pil víno a přemýšlel. O minulosti i budoucnosti. Otec byl typ úspěšného muže, kterému všechno vychází. Nejlepší bojovník široko daleko, skvělý politik, jeden z prvních velmožů říše. Ale nejlépe to uměl se ženami. Neměl zábrany a jednou jsem v jeho křídle paláce potkal dokonce i královnu. Bylo to v pozdních hodinách a s velkou pravděpodobností nešlo o politickou návštěvu. Miloval riziko a obava z prozrazení pro něj byla jako třešeň na dortu. Neměl mě rád, připadalo mu, že jsem jediný důkaz jeho nedokonalosti. On byl pohledný, já ošklivý, on atletický a silný, já vyzábělý a kostnatý. On byl okouzující společník, já se spíše věnoval knihám. On měl neutuchající obchodní i mocenské ambice, já raději studoval nebo se inkognito toulal mezi lidmi. Jediná věc, ve které jsme se podobali, byl náš zájem o šerm a zápas. Někdy mě trénoval osobně a pokaždé si dal záležet, aby mi ukázal jak mizerný jsem bojovník. Dokázal, že jsem si to o sobě sám myslel. Dívky se kolem mě sice točily jako okolo každého mladého bohatého šlechtice, ale já jsem si dobře uvědomoval, co je předmětem jejich zájmu a nebral jsem je proto příliš na zřetel. Až jednou, na jedné ze svých výprav na tržiště, kde jsem odposlouchával cizí jazyky a snažil se je naučit, jsem potkal dívku, která mě zaujala na první pohled. Nevěděla, kdo jsem, a přesto jsem se jí líbil. Ale otec se mnou měl své plány. Chtěl mě využít jako figurku na mocenské šachovnici a oženit mě se správnou ženou. Tehdy si poprvé uvědomil, že se mnou nedokáže manipulovat jako s ostatními lidmi a rozhodl se na to jít od lesa. Svedl ji a dal si záležet, abych je spolu přistihl. Neodhadl mě správně. Dnes bych asi zareagoval jinak, ale tehdy jsem přemýšlel. Přestože jsem s ním tisíckrát prohrál v tréninkových soubojích, přestože jsem tisíckrát zůstal ležet na zemi pokořen a zahanben, napadl jsem ho hned v parku. Nedal jsem mu šanci. Pamatuji si strach v jeho očích, když seděl v kaluži vlastní krve na chodníku sypaném bílým šterkem, o kus dál se v prachu povalovalo jeho ucho a nos. Poprvé v životě prohrál. Už tehdy jsem si uvědomil, že ho musím buď zabít, nebo odejít. Utekl jsem, ale nenapadlo mě, že mě bude pronásledovat tak dlouho. Rozhodl jsem se tehdy špatně.

Zamumlala něco ze snu, otočila se na bok a přetáhla si pokrývku přes ramena. Za poslední dva roky jsem nepřečetl jedinou knihu, nenavštívil jsem jediné místo, které zato stálo, neviděl jsem nic krásného. Pouze jsem se skrýval a snažil jsem se setřást pronásledovatele. Za každým stromem jsem viděl zabijáky, v každém stínu špicly. Má první ranní a poslední večerní myšlenka patřila zbráním. Pomalu a jistě mi to začínalo lézt na mozek. Dopil jsem poslední zbytek vína. Venku neochotně svítalo. Seděl jsem v obyčejném pokoji, pil laciné víno, v mé posteli spala pouliční štětky a přesto to bylo to nejpříjemnější a nejhezčí, co jsem v poslední době zažil. Po tichu jsem se začal oblékat. Nechtěl jsem jí vzbudit, nechtěl jsem s ní mluvit. Noc, víno a má dlouhá osamělost způsobila, že jsem se s ní cítil dobře a bál jsem se, abych to kouzlo nezrušil střízlivým ranním setkáním. Na nočním stolku jsem nechal ležet váček a v něm tři zlatáky.

Šel jsem do laciné vyvařovny přes ulici a poručil si ovesnou kaši s cukrem a medem. K pití horkou vodu dochucenou třetinkou nejlacinějšího vína. Většina zákazníků se zde před začátkem pracovního dne stavila na snídani. Tesaři, zarážeči mostních pilotů, nosiči, pár kupců. Jídlo bylo horké a chutnalo mi. Lidé toho po ránu moc nenamluvili a věnovali se převážně svým talířům. V noci jsem se rozhodl, že se nechám se najmout na nějakou kupeckou loď mířící ke břehům Jižního světa. Možná tam byla divočina a pouhé zárodky civilizace, ale pořád to bylo lepší, než se schovávat a kličkovat před otcovými zabijáky. Přistihl jsem se, že se usmívám. Po prvé po dlouhé době jsem se těšil na budoucnost. Vešlo několik lidí najednou a až ke mě se donesl studený závan větru. Oddával jsem se myšlenkám na to, jaké to za oceánem asi bude. Dojedl jsem snídani a ze zvyku zkontroloval okolí. Malou skleněnou tabulkou ve dveřích jsem viděl vchod do penzionu, kde jsem strávil noc. Dva lapiduší právě někoho vynášeli na nosítkách. Zafoukal vítr, šedá plachta se nadzvedla, spatřil jsem několik blondatých kadeřů. Sklonil jsem hlavu k do talíře. Přece jen mě našli. Slyšel jsem tep vlastního srdce. Nezrychlilo ani o úder, bilo s monotónní strojovou pravidelností. Dýchal jsem klidně a hluboce, okolí jsem vnímal, jako bych se díval do mikroskopu a dalekohledu zároveň. Cítil jsem, že poslední skupina lidí, která přišla dovnitř, byli oni Opatrně jsem se rozhlédl. Zákazníků za posledních pár minut přibývalo. Ramenatý muž si právě přinášel misku k vedlejší lavičce. Přestože byl podsaditý až zavalitý, pohyboval se lehce a jistě. Po chvíli přemýšlení jsem zjistil, že ho znám. Byl to Mark, otčiv oblíbenec a můj - když ne přítel, pak alespoň kamarád. Od doby, kdy jsem ho neviděl, ještě více zmohutněl a poznal jsem ho jen podle charakteristického způsobu pohybu. Už v mládí se pohyboval jako panter a nyní to, vzhledem k jeho robustnosti, přímo bilo do očí. Lhostejným pohledem přelétl okolní lidi. Nevšiml si mě. Možná. Možná mě viděl, ale nedal to najevo. Pokoušel jsem se odhadnout, kolik jich naposledy vešlo. Čtyři nebo pět? Otočil jsem jídelní lžičku rukojetí do talíře, naběračku schoval do dlaně, pod paži jsem si zasunul smotaný plášť a posadil se na lavičku před Marka.

„Jak se vede?“

Překvapeně zamrkal.

„Změnil ses,“ řekl po chvíli a spolkl sousto kaše. Druhou ruku jako by nic spustil do klína.

„Lidé se mění. Už tě otec udělal rytířem?“

„Ne, ještě ne.“

„Takže já jsem tvoje poslední zkouška?“

„Ty? Nerozumím, o čem mluvíš. Přijeli jsme zabezpečit transport cenné zásilky. Křehké zboží.“

Ten bastard si myslel, že mu na to skočím. Mohutné svaly na ramenou se mu pohnuly, jak cosi tropil pod lavičkou. Není vždy výhodné být hrana. Vrazil jsem mu držadlo lžičky okem až do mozku, nestačil se ani pohnout. Z ruky pod lavičkou mu vypadl malý samostřel. Už ho měl natažený. Sklonil jsem se pro něj. Dva muži se zvedli od stolů a s meči v rukou se na mě vrhli. Prvního jsem střelil do obličeje. Předpokládal jsem, že pod oblečením bude mít drátěnou košili. Na druhého jsem převrhl těžkou lavičkou. Nedokázal se včas uskočit, lavička ho smetla, ještě vpádu jsem mu prosekl hrdlo. Cinkání lžičky o talíře ustalo, lidé se stáhli ke stěnám, střed místnosti zůstal prázdný. Že by byli jen tři? Opatrně jsem Marka prohledal, vzal mu váček s penězi a jeho meč. Mark používal meč s jílcem pro jeden a půl ruky s prodlouženou osmihrannou hlavicí. Byla to mnohem lepší zbraň, než jsem měl já. Dva muže jsem nechal být. Musel bych se příliš přiblížit k lidem namačkaným u stěn. Pomalu jsem se krácel ke dveřím. V pravé ruce meč, v levé napůl složený plášť. Nejnebezpečnější okamžik nastane, až se pokusím otevřít. Pokud jsou dva a stojí po obou stranách, jeden z nich mě pravděpodobně dostane. Potřeboval jsem vypadnout co nejrychleji, protože venku určitě nechali zálohu. Nedíval jsem se do žádného určitého bodu, spoléhal jsem na periferní vidění. V jídelně se rozhostilo ticho, mé kroky se hlasitě rozléhaly, někdo hlasitě dýchal. Zasažení látky, kradmé zavržení podlahy, bubnování deště na střechu. Stál jsem u dveří a tajil dech. Ruku s pláštěm jsem opatrně přibližoval ke klíče. Zvuk oceli tažené z kožené pochvy. Bleskově jsem se otočil doprava, instinktivně se zaštitil středním krytem, plynule pokračoval v otočce a odvrátil i druhý meč. Chlap mou reakci očekával a navázal dalším útokem. Věděl jsem, že zpátky to nestihnou a nouzově jsem se kryl rukou s pláštěm. Čepel meče prosekla silnou kůži a zasáhla mě na předloktí, přitom

však uvízla v záhybech látky. Natlačil jsem se na něho, tím mu zabránil uvolnit zbraň a současně jsem se dostal z dosahu chlapíka vlevo. Udeřil jsem ho hruškou jílce do spánku. Šel k zemi. Chlap vpravo zaváhal a to mi zachránilo život, protože jsem se příliš zdržel. Odhodil jsem plášť, abych mohl lépe manévrovat a vykročil k němu. Krvácel jsem, ale věděl jsem, že mám dost času, než mě ztráta krve oslabí. Ustupoval, odvaha ho opustila.

„Prosím pane, ne. Nezapíjejte mě,“ žadonil.

Nepokusil se ani pozvednout meč. Bodl jsem ho přesně do srdce. Přímo v jídelně jsem si stáhl levačku obinadlem a potom spěšně prohledal všechny mrtvé. Mužů venku, pokud tam nějakí čekali, jsem se už nebál. Našel jsem celkem sto zlatých a šek na pět set splatný u místního bankéře. Když jsem odcházel, zastavil mě ve dveřích majitel vyvažovny.

„Nic proti vám nemám, pane, pouze jste se bránil, ale co ti mrtví?“

Zastavil jsem se.

„Kolik se platí za nejlacinější pohřeb?“

„Dva stříbrné, pane.“

Položil jsem na stůl zlaták a odešel.

Zaplatil jsem i za pohřeb ženy, se kterou jsem strávil noc a o níž jsem ani nevěděl, jak se jmenuje. Možná měla blízké, o které se starala, děti, rodiče, sourozence. Nemohl jsem jim pomoci i kdybych chtěl. Vybral jsem si přemrštěně drahou hospodu v centru města a objednal si pití. Místní specialitu, ohnivou lodnickou kořalku. Umřela kvůli mě nevinná žena, zabil jsem pět lidí, z toho jednoho v bezvědomí a jednoho ochromeného strachy. Udělal jsem to, aby mě už nikdy nemohli napadnout, ale přesto mi bylo na zvracení. Kořalka chutnala tak jak měla. Odporně páčila v hrdle a dělali se mi z ní mžitky před očima. Po poledni a druhé láhvi slepeckého dryáku se v hospodě objevil Eduard.

„Slyšel jsem, co jste udělal dole ve městě.“

Vypil jsem toho hodně, ale nebyl jsem opilý. Pozoroval jsem ho jako přes clonu padající vody.

„Takovým talentem, jako máte vy, je škoda mrhat. Nerozmyslíte si mou nabídku,“ pokračoval úlisně.

Měl pravdu. Měl jsem talent, nebo nadání, říkejte si tomu jak chcete. Ať jsem se hnul kamkoliv, všude kolem mě umírali lidé. Vinní, nevinní, všechno jedno.

„Mám peníze. Vašich tisíc mě nezajímá.“ odpověděl jsem mu a nalil si dalšího panáka.

„Jsem si toho vědom a zvyšuji cenu na pětinasobek.“

Kdybych byl střizlivý, okamžitě bych utekl, protože tolik peněz se nabízí za vraždu velekněze, krále nebo boha.

„Fajn. O koho jde?“

„Berete to?“

Přemýšlel jsem jen chvíli. Bylo mi všechno jedno. O jednu mrtvolu více nebo méně.

„Ano.“

Ukázal mi obrázek člověka, kterého jsem měl zabít, dal mi kuš a jeden šíp, k tomu tisíc zlatých zálohy. Doporučil mi, abych na dotyčného střílel ze vzdálenosti alespoň sedmdesáti metrů. Z blízka prý se nikdy nenechá překvapit. Už dříve jsem slyšel o válečnících, kteří mají tak citlivé smysly a vnímavé podvědomí, že je téměř nemožné zabít je ze zálohy. Věřil jsem mu. Určitě mi nedával tolik peněz pro nic za nic. Zaplatil jsem a odešel z hospody. V okamžiku, kdy jsem zakázku přijal, jako by někdo přehodil výhybku. Neváhal jsem, nepochyboval, zda jedním správně. Soustředil jsem se pouze na to, abych muže zabil.

V obchodě jsem si koupil tučet šípů do velké kuše a šel za město zbraň zastřílet. Lučiště nebylo vyrobeno ze dřeva ani ze železa, ale z několika různých materiálů. Na vnitřním oblouku jsem rozeznal rohovinu, ve středu vrstvu dřeva a co tvořilo vnější část lučiště, jsem nezjistil. Když jsem kuš napínal, zjistil jsem, že to téměř nedokáží, měla tah alespoň sto třicet kilogramů. Z pytle naplněného travou jsem udělal terč velikosti a tvaru lidského trupu, zavěsil ho na strom a odpočítal sto kroků. Mám dlouhé kroky, vzdálenost byla určitě větší než osmdesát metrů. Vystřelil jsme a hned na poprvé zasáhl. Šipka letěla nevěřitelně plochým obloukem. Zkontroloval jsem terč a zjistil jsem, že střela prošla pytlím i třicet centimetrů silným kmenem stromu za ním. Celoocelová střela, kterou mi dal Eduard, musela prorazit i cihlovou zeď.

Tři dny jsem studoval zvyky svého cíle. Byl to chlap skoro stejně vysoký jako já, ale o dobrých deset kilogramů těžší a na pohled silný jako býk. Chodil v dlouhém plášti s vysokým límcem, kožené čapce a kalhotách, na kterých byly patrné stopy po dlouhé jízdě v sedle. Bydlel v penzionu u Modré kotvy, každé ráno chodil do hospody v přístavu a každý večer se vracel zpátky do penzionu. Nezdálo se, že by pil. Pravděpodobně na někoho nebo něco čekal. Vybral jsem si místo u rozbořené zdi na kraji přístavu a schoval se za ni. Po celé dny přšelo, ale od chvíle,

kdy jsem zabil Marka a jeho muže, mi déšť nevadil. Zvykl jsem si na zvuk vody stékající po plášti, na neustálé mokro v botách, na vlhké oblečení. Naučil jsem se rozeznávat nevýrazné objekty ve stále zasmušilé krajině. Stál jsem v dešti za zdí s připravenou kuší a čekal, až se dveře hospody otevřou a on se objeví venku. Představoval jsem si okamžik, kdy stisknu spoušť, okamžik bezhlučného letu šipky, okamžik zásahu. Dál jsem si nepředstavoval nic.

Ve stínu pod okapem se něco pohnulo, otevřely se dveře, někdo vyšel ven. Zamířil jsem, ale podle způsobu chůze jsem poznal, že je to někdo jiný. Až na podruhé jsem měl štěstí. Zachytil jsem jeho tělo do zářezu mušky, zatajil dech a potom jsem kuš odložil. Těsně před tím, než jsem zmáčkl spoušť, jsem si představil, jaké to bude, až ho zasáhnu. Možná mám zabíjení v krvi, ale ne střelbu ze zálohy. Tak by to udělal můj otec. S kuší v ruce jsem přešel zidku a klusal k cestě, abych ho dohonil.

„Hej pane, počkejte!“ zavolal jsem.

Otočil se a zastavil.

Přišel jsem až k němu, kuš jsem stále držel v svěšené ruce.

„Dostal jsem peníze za to, že vás zabiji.“

„A proč už jste to neudělal?“ zeptal se a ukázal na kuš.

Poprvé jsem ho viděl zblízka. Měl vráscitou tvář, masivní čelist, velká ústa plná bílých a rovných zubů. Oči byly v šeru deštivého dne zelené. Jeho pěsti připomínaly palice na roztloukání kamenů.

„Udělám to mečem.“

„Raději jsi měl střílet, mládenče.“

Odhodil jsem kuš, svlékl si plášť a postavil se do střehu.

Následoval mě. Spletl jsem se, byl mnohem mohutnější, než jsem si myslel, ale to stejně nehrálo roli.

„Kolik ti dali?“ zeptal se.

„Pět tisíc“

„To není špatná cena.“

Naše meče se poprvé zkřížily. Byl lepší, mnohem lepší než já. Byl lepší než můj otec, než kdokoliv, s kým jsem se kdy potkal, nebo koho jsem viděl. Netrvalo to dlouho a ležel jsem na zemi v bahně. Krvácel jsem z pultuctu ran, všechny byly těžké a za to, že jsem zatím žil, jsem mohl děkovat jen štěstí a mé houževnaté konstituci.

Stál nade mnou a zakrýval půlku olověně šedé oblohy. Pomalu oťel meč od krve a zasunul ho do pochvy

„Jsi dobřej mládenče, vážně dobřej. Ale na tohle řemeslo nemáš. Chybí ti tvrdost. Už třicet let zabíjím za peníze a nikdy jsem neváhal, když jsem mohl střelit ze zadu. Na to ti přísahám. Dej se na něco jinýho. Pokud přežiješ.“

Odešel. Ležel jsem v bahně, umíral jsem a byl jsem šťastný. Po dlouhé době jsem si uvědomil cenu života, opětovně jsem objevil jeho krásu, jeho hodnotu. Najednou jsem věděl, že na něm lpím jako nikdo jiný, že si ho vážím a chci ho žít. Svět byl plný věcí stojících za vidění, na zapomenutých policích se válely knihy kypící myšlenkami, které zatím nikdo kromě autorů neoceníl. A možná na mě někde čekala žena, kterou bych mohl milovat. Smrtná únava a opotřebenost posledních dvou let ze mě spadla, byl jsem to opět já jako dřív. Nebo skoro jako dřív. Ucpal jsem si rány blátem a začal se plazit směrem k nejbližšímu domu. V oknech se svítilo, doufal jsem, že tam najdu nějakého naivního hlupáka, který mi pomůže.

Cherchez la Femme

Svět se utápěl v bílé mlze a stromy okolo se v prudkém větru ohýbaly hned na jednu a hned na druhou stranu. Chtěl jsem se rozhlédnout, ale vlastní tělo mě neposlouchalo. Zazněl buben. Monotónní rytmus pronikal hluboko do nitra mozku a probouzel vlny trýznivé bolesti. Potom někdo zavěsil do mlhy ohnivou kouli. Sálala zárem, kůže na temeni se mi začala škvařit. Pokusil jsem se objevit hlupáka, který kouli do prostoru umístil, ale opět jsem se nedokázal ani hnout. Bolest způsobená bubnem a horko mě přiváděly k šílenství. Abych se nezbláznil, soustředil jsem se na les okolo. Stromy tančily v bubeníkově rytmu. Zaklel jsem, protože to nedávalo smysl. Po pílíce věčnosti se bílá mlha rozptýlila a pulsující bolest přerostla v agónii. Někdo zasténal. Měl popraskané a okoralé rty, k tomu pekelnou žízeň. Ten někdo jsem byl já. Ohnivá koule nad hlavou bylo slunce a klátící se stromy muži pochodující přede mnou. Stále jsem však nedokázal otočit hlavou a nemohl jsem najít vlastní ruce. Až po chvíli jsem je objevil po stranách ve výšce obličejů asi půl metru daleko. Vypadaly ochable a nemohoucně, jako by patřily někomu jinému. Rozlehlo se prásknutí bičem, někdo zaúpěl. Bolest hlavy ustoupila a mé myšlenky se přestaly podobat leklým rybám uvězněným ve vyschlém blátě.

Pochodoval jsem uprostřed zástupu mužů, všichni jsme měli hlavy a ruce uvězněné v dřevěných kládách sevřených koženými popruhy. Abychom do sebe svými rozměrnými obojky nenaráželi, klátili jsme se ze strany na stranu ve stejném rytmu. Podél zástupu projížděli muži na koních a nutili nás držet formaci. Jezdci byli oblečeni do uniform crambijské armády. Buď jsme všichni byli odvedenci, podle dřevěných límců nedobrovolní odvedenci, nebo trestanci. Nepamatoval jsem si, že bych plánoval narukovat do armády, a ani jsem si nevzpomínal, že by mě v poslední době stíhali kvůli nějakému zločinu. Všechny jsem spáchal hodně daleko odsud. Při přemýšlení jsem však zjistil, že má paměť má příliš mnoho děr. Možná jsem si opravdu přál stát se pěšákem jeho imperiálního veličenstva a trmácet se v poutech vedrem. Nepřipadalo mi to však pravděpodobné.

Konečně jeden z důstojníků vyhlásil přestávku. Zůstal jsem stát o chvíličku déle než ostatní, abych zjistil, kolik nás tady je. Had mužů s kládami se táhl na obě strany až kam jsem dohlédl, uniformovaných vojáků jsem spatřil několik desítek. Zavalitý chlapík se seržantskými výložkami doprovázený dvěma pomocníky s vědrem procházel mezi muži a dával jim napít. Každému jednu naběračku. Nemohl jsem se dočkat, až na mě přijde řada, očima jsem stále proměřoval naběračku a prosil jsme štěstěnu, aby mi ji seržant nabral plnou. Měl jsem žízeň, pekelnou žízeň. O chvíli později se k trojici připojil důstojník s písařem. Každého odvedence si prohlédl a nadiktoval písaři krátkou poznámku. Pomalu se ke mně blížili; podle způsobu, jakým pomocníci vědro nesli, vody pořádně ubylo. Důstojník měl uniformu šitou na míru, výložky napovídaly, že jde o poručíka, zlaté lemování prozrazovalo, že je zároveň i šlechtic. Plebejové, ať už v jakékoliv hodnosti, měli v crambijské armádě lemování stříbrné.

Konečně dorazili až ke mě. Seržant mi u úst přidržel plnou naběračku vody. Už napohled byla nádherně studená a osvěžující. Bylo mi úplně jedno, že ze stejné naběračky přede mnou pilo několik set jiných mužů a spousta z nich má pravděpodobně kapavku, syfilis, lepru a bůhvíco ještě. Začal jsem pít - hltavě, ale současně tak, abych nevybryndal ani kapku.

„Ty vypadáš. Kdo tě tak zřídil?“

Poručík mi svým stříbrem zdobeným jezdeckým bičíkem natočil hlavu, aby si mě mohl lépe prohlédnout. Vůbec ho nezajímalo, že jsem kvůli němu přišel o dobrou polovinu obsahu naběračky, která se vylila na zem.

„Hrůza, tentokrát jsme nabrali ten nejhorší plebs,“ pokračoval v hodnocení mého zevnějšku.

Písař mu automaticky přikyvoval. Bylo mi jedno, co o mně říká. Ani jako kluk jsem nebyl žádný krasavec, spíše naopak. Nebyl jsem však ani žádná zrůda a lidé se při pohledu na mě neodvraceli. Poté, co mi v průběhu let pár snaživců vylepšilo můj příliš protáhlý a kostnatý obličej několika jizvami a dvakrát přeraženým nosem, to bylo o poznání horší. Přesněji řečeno, o hodně horší, ale zvykl jsem si a dokázal jsem s tím žít. Opravdu mi bylo jedno, co si o mě ten arogantní a nafintěný poručík myslel. Potřeboval jsem se jen pořádně napít.

„Vylil jste mi vodu, pane. Mohl bych dostat ještě jednu naběračku?“ řekl jsem, jak nejkldnější a nejzdvořileji jsem dokázal.

Možná si vztek přečetl v mých očích.

„Nebud' drzý, parchante! Teď jsi pěšákem císařské armády! Tady ti ty tvoje způsoby vyženeme z hlavy!“

Švihl mě tím svým bičíkem přes tvář. Prosekl mi kůži, cítil jsem, jak mi po líci stéká krev. O jednu jizvu více nebo méně, jaký je v tom rozdíl. Žluč ve mně vařila. Mohl být stejně starý jako já, dobře stavěný, s napomádovanými vlasy a hladkou pleť, nadějný potomek šlechtického rodu na prahu zářné kariéry. Věděl jsem, že další vodu nedostanu, proto jsem si přestal hrát na poslušného chlapečka.

„Nejsem vojákem Jeho Imperiální Výsosti, protože jsem nesložil přísahu. Právě jste udeřil do obličeje svobodného občana, což je provinění proti zákonu Jeho Císařské Excelence. I když předpokládám, že takovou věc se svým intelektem nemůžete pochopit.“

Mé řečičky o provinění proti zákonu byly jen akademické žvásty, ale rozčílily ho pořádně. Pravděpodobně absolvoval s vyznamenáním vojenskou akademii a nebyl připraven na to, aby se nějaký obejda vysmíval jeho inteligenci.

„Ty bastarde! Však já tě naučím!“ zařval a znovu mě šlehl bičíkem. Uhnul jsem a rána se neškodně zastavila na dubovém dřevě mého límce. To ho rozzuřilo ještě víc a začal do mě kopat hlava nehlava. Seržant se ho snažil slovně zastavit, ale samozřejmě marně. Skrčil jsem se, počkal, až se napřáhne k dalšímu kopanci, a v poslední chvíli mu nastrčil břevno klády před holeň. Zavyl bolestí a skácel se na zem, vzápětí vyskočil s mečem v ruce. To už se k nám sbíhali další vojáci, kteří ho nakonec zadrželi.

„Nechte mě,“ prskal jako podrážděná kočka, „jsem šlechtic a důstojník, nemáte právo mě držet!“ „Pusťte ho!“ ozvalo se za mými zády.

Přetočil jsem se na zemi tak, abych příchozího viděl. Zlaté generálské výložky, jestřábí tvář se studenými pronikavými očima a nádechem nedefinovatelného lesku. Inteligentní, odměřený, nebezpečný. Právě jsem se díval na hraběte generála Edmunda de Glowa, nejlepšího důstojníka císařovy armády. Viděl jsem jeho portréty vystavované ve velkých městech císařství při jeho válečných triumfech; vždy stál stranou politických pletich a vždy a za všech okolností podporoval císaře. Říkalo se o něm, že na něj se může imperátor spolehnout víc, než sám na sebe.

„Co se tady stalo?“ zeptal se a podíval se při tom na seržanta, který rozdělával vodu.

Voják začal něco nervózně vysvětlovat, ale de Glow ho posunkem zastavil.

„Zajímá mě, zda tento muž,“ ukázal na mě, „napadl tady poručíka Horowitze.“

Zamrazilo mě. Stačilo slovo a houpal bych se na oprátce. Seržant to věděl také.

„Ne, to markýz Horowitz,“ podařilo se mu říct bez zakoktání.

„Stačí,“ zarazil ho opět de Glow.

„Poručíku, ukončete vydávání vody, dáme se opět na pochod, Zapamatuju si, co se tady dnes stalo. Chci vás mít ve svém vlastním úderném oddíle, abych se přesvědčil, zda jste hoden nosit uniformu důstojníka Jeho Císařské Excelence,“ udělal de Glow rozkazy u odjel.

Horowitz se na mě nenávistně podíval. Chápal jsem ho, právě jsem se stal skvrnou na jeho čistém štítě.

„Za to mi zaplatíš!“ zasyčel.

„Pane? Kam ho mám zařadit? Musíme dokončit celou řadu, aby nevznikl zmatek,“ zeptal se ho písař.

„Dostane stejnou příležitost jako já. Zapiš ho do čelního oddílu hraběte de Glowa. Tak ho budu mít pod kontrolou a přesvědčím se, že si zaslouží nosit uniformu vojáka Jeho Císařské Excelence.“

Pán poručil psovi a pes ocasu, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem to samozřejmě neřekl. Mohl by mě na místě probodnout.

Opět jsme se dali na cestu. Přestávka mi pomohla, a i když se mi lepil jazyk na patro, cítil jsem se lépe. Dokonce jsem si i vzpomněl, co způsobilo, že jsem se chystal padnout pro moc a slávu crambijského císaře. Samozřejmě za to mohla žena.

Vzhledem k mému vzhledu - k odpuzujícímu a strach nahánějícímu obličeji je třeba připočíst dva metry dlouhé, vyzáblé a zjizvené tělo, na kterém můžete studovat každou šlachy a sval — nejsem právě středem pozornosti té přitažlivější poloviny lidstva. Když stojím o společnost, musím za ni zaplatit a obvykle trojnásobek toho, co jiní normální muži. Stejně to pak celé nestojí za nic, protože se mě holky bojí a ty, co se mě nebojí, jsou zase na mě příliš otrlé. V Hyaši, nejjižnějším přístavu impéria, jsem potkal takovou malou drzou hnědovlásku, které naprosto nevadilo, jak vypadám. Byla s ní dokonce i zábava. Během večera jsme spolu navštívili několik hospod a kabaretů a nakonec jsme skončili v pokoji v docela slušném pensionu. Smála se mým vtipům, poslouchala, když měla poslouchat, a uměla citovat celé dlouhé pasáže ze Zkrocení zlé ženy, Hamleta a dalších divadelních her, které stojí za to. Uměla samozřejmě ještě spoustu dalších věcí a byla v nich ještě lepší než v recitaci. Možná mě mělo varovat, že se nezajímala o peníze. Ráno jsem se neprobudil v posteli, ale tady, v zástupu nedobrovolných odvedenců s kládou na krku. Musela mi nasypat něco do jídla, protože i když jsem toho ten večer vypil opravdu hodně, takový bolehlav a výpadek paměti by pouhý alkohol způsobit nedokázal. Zřejmě mě prodala císařským verbířům, potvora jedna. Kdyby byla chytřejší, poznala by, že po dobrém by ze mě získala mnohem více. Ale možná jsem se jí nelíbil.

Během mého přemítání jsme dorazili k velké řece. Voda byla bahnem zbarvena dožluta, břeh byl dobrých sto metrů daleko a proud uháněl tempem klusajícího koně. Transportní prámy už na nás čekaly. Jako by chtěli naplnit mé

nejhorší obavy, nechali nám při převozu naše dřevěné límce na krku. S hlavou a rukama uvězněnými v kládě se plavat nedalo. Pokud by se nějaký prám potopil nebo rozpadl, všichni bychom se utopili. Čekal jsem, až na mě přijde řada, a snažil se přijít na to, co se tady děje. Žlutá řeka se podle mých geografických znalostí jmenovala FewGhaka a tvořila přirozenou jižní hranici impéria. Za ní se rozkládala jen tropická džungle osídlená primitivními kmeny lovců lebek. Podle některých učenců tam kdysi dávno sídlila rozvinutá kultura, ale to muselo být ještě před tím, než celé území pohltila džungle. V prostředí deštných pralesů nemůže žádná kultura ani vzniknout, ani přetrvat. Z Vespádovy Historie vzestupu Crambijského impéria jsem si pamatoval, že v průběhu posledních dvou set let se kmeny pralesních lidí několikrát pokusily přejít přes řeku a posunout hranici zpět na sever. Nikdy se jim to nepodařilo, protože byli nejednotní a špatně organizovaní.

Během několika hodin se na levém břehu FewGhaki shromáždily všechny de Glowovy síly. Odhadoval jsem, že má s sebou tři tisíce lidí, z toho tisícovku tvořili ubožáci jako já a další tisícovku nebojovné zásobovací jednotky. Na invazní armádu nás bylo příliš málo, na pohraniční oddíl příliš mnoho.

Z myšlenek mě vytrhlo poděšené hulákání. Jeden z prámů najel uprostřed řeky na mělčinu. Dřevěná plošina se stočila, proud se více opřel do jedné strany a nahnul vodu na prám. Lidé poděšeně uhýbali a narušili křehkou rovnováhu už tak dost přetíženého plavidla. Někdo se pokusil zjednat pořádek, ale jeho hlas zanikl v neartikulovaném křiku. Lana, která celý prám držela pohromadě, zapraskala, plošina se rozpadla na množství hrubě přitesaných kmenů, lidé popadali do vody. Za okamžik prudký proud strhl trosky i lidi pryč, na mělčině zůstalo jen pár šťastlivců. Šťastní byli jen do té chvíle, než si jich všimli krokodýli. Při příšerné podívané ruch na břehu poněkud utichl.

„Vztyk a do řady!“ zavelel seržant a směřoval nás k dalšímu prámu.

Kláda kolem krku mi připadala náhle těžší a primitivní plavidlo, na které jsem měl nastoupit, ještě zranitelnější. „Nedovolím to! Prostě jim to sundejte!“ zaslechl jsem hádku. Růžovíci tloušťík oblečený v něčem, co víc než uniformu připomínalo polní kněžskou sutanu, se hádal s kapitánem, který velel nalodňování.

„Ti muži se mohli zachránit, kdybyste jim ty pitomé okovy sundali!“

Kapitán byl starší veterán se stříbrnými prýmky a nezdálo se, že by si z tloušťíka něco dělal.

„Nebudu riskovat, že někdo z nich uteče. Na druhé straně jim je sundám. Dostal jsem rozkazy.“

Tloušťík se pokoušel dál protestovat, ale měl to marné.

„Nalodňování řídím já,“ uzavřel debatu kapitán. „Odved'te tady doktora Gausta, ať ho nemusím nechat zavřít pro porušení kázně,“ poručil dvěma mužům nakonec.

Gaust připomínal soptící růžový vulkán a kapitán se moudře otočil, aby mohl předstírat, že jeho jistá slovní vyjádření přeslechl. V uspořádaném útvaru nás převedli na prám a převezli na druhou stranu. Tam nás bez dalších průtahů zbavili obojků a začali rozdělovat do jednotek. Večer jsme všichni slavnostně složili přísahu a stali se i před zákonem vojáky císařského impéria. Necítil jsem se kvůli tomu lépe.

Ležel jsem v polním stanu s dvaceti jinými muži a stejně jako oni jsem měl u hlavy složený komínek výstroje. Jednoduchou helmu, krátký meč se širokou čepelí, pochvu se závěsným kroužkem na řemen a vojenskou misku na menáž. I přes dusno a zápach zpocených těl mužů ve stanu jsem cítil vůni cizího světa tam venku. Tady za řekou civilizace končila. Císař se celá desetiletí snažil posunout hranici dál, ale veškerá jeho snaha končila pár kilometrů za hranicí věčně zelené džungle. A to přesto, že proti němu stály jen izolované kmeny divošských bojovníků, které neznaly ocel a nedokázaly vzájemně spolupracovat. Také to byl svět, který ještě nikdo neprošel a pořádně nezmapoval. Ve vzpomínkách veteránů bojů s divokými kmeny se mluvilo o bezmezném víře domorodců, že jednou přijde muž, který je sjednotí a oni zvítězí.

Stále jsem nechápal, proč se de Glow vylodil na druhém břehu. Na další pokus zmasakrovat divochy a zahnat je dál od hranice nás bylo příliš málo, ale možná jsem viděl jen kousek mnohem rozsáhlejšího plánu. Noc zestárla a zvuky nedaleké noční džungle získaly na síle. Kroky strážných obcházejících okolo stanů zněly náhle nervózněji. Mohl jsem utéct, ale nevěděl jsem, zda to chci. Přemýšlel jsem tak dlouho, až jsem usnul. Ráno mě vzbudila polnice.

Celý den jsme stavěli tábor, který měl sloužit jako naše trvalá základna; sekali vysokou trávu, budovali skladiště na pilotech a palisády pro případ nenadálého útoku. De Glow rozestavěl kolem hranice džungle řetěz hlídek. Horowitz na mě samozřejmě nezapomněl a přidělil mi půlnoční hlídku. Nevadilo mi to, protože spím málo a měl jsem možnost seznámit se o samotě s vůněmi a zvuky tohoto nového světa za řekou.

Dalšího dne už přišel na řadu kromě stavby tábora i výcvik nás nováčků. Pořadovou přípravou příliš neztráceli čas, naučili nás pár základních povelů a zbytek věnovali šermu. Podle toho jsem usoudil, že jdeme opravdu do bojové akce. Nijak jsem se nepředváděl a odváděl s vojenským mečem jen tolik, kolik po mě instruktoři požadovali. Přitom

jsem přemýšlel, kam se poděla má vlastní zbraň — dlouhý meč se štíhlou čepelí z kvalitní chaabské oceli. Už jen za něj mohla ta holka dostat celé jmění.

„Seržante! Přenechte mi na chvíli tohoto muže. Zdá se, že ho vaše lekce nebaví,“ vyrušil mě z myšlenek a automatického napodobování instruktorových ukázek jednotlivých technik známý hlas.

Markýz Horowitz si mě našel i tady. Docela jsem ho chápal. Kdybych před pěti lety neutekl z domova, pravděpodobně by ze mě teď byl také takový nafoukaný šlechtický spratek.

„Do střehu, vojáku!“ zavelel Horowitz a vzápětí mě napadl jedovatým sekem s plynule navázaným bodem na břicho.

Nechtěl mě nic naučit ani ponížít, chtěl mě zabít. Unikl jsem ležérním krytem tak, aby to vypadalo jako náhoda, a naznačil protiútok sekem rubem s následným navalením.

Horowitz mi hravě unikl a opět tvrdě zaútočil. Měl krásný meč s mohutnou záštitou a odlehčenou čepelí, která vzdáleně připomínala mou původní zbraň. Čelil jsem mu skluzem, ale ne tak dlouhým, aby si nemohl myslet, že to opět byla pouhá náhoda. Muži nás obstoupili, vzdáleně jsem zaslechl zkušené hodnotící poznámky seržantů. Horowitz je slyšel také. Rozčilovaly ho, protože seržanti chválili mou obranu. Byl dobrý Šermíř, ale vztek nikomu na obratnosti nepřidá. Nevěděl jsem, jak by to se mnou dopadlo, kdybych ho zabil, proto jsem využil jeho příliš rozmáchlého seku, přitočil se k němu a složil ho bočním přehozem, který se i buran, za jakého mě považoval, může naučit v hospodských rvačkách. Mužstvo mi aplaudovalo, ale věděl jsem, že za tenhle potlesk zaplatím.

„To stačilo,“ zastavil Horowitze v dalším pokračování, které by se zřejmě změnilo v jatka, pánovitý hlas. „Nádherná ukázka šermu a zápasu, i když z vaší strany, markýzi, možná trochu zbrklá.“

De Glow se opět přiblížil jako duch.

„Zajděte si oba na ošetřovnu a ty se hlas u poručíka Benoa,“ ukázal na mě. „Chci tě mít v průzkumnickém oddíle.“

„Rozkaz, pane!“ odpověděl jsem.

Až teď jsem si uvědomil, že mám na levém předloktí povrchový šrám. Horowitz mě přece jen dokázal škrábnout.

Na ošetřovně nikdo nebyl, ale na stole jsem zahlédl složenou mapu. Rozložil jsem ji a snažil se vtisknout si náskres do paměti. FewGhaka kopírovala hranici zhruba západovýchodním směrem a sto kilometrů západněji se do ní vlévala další velká řeka, LoGhaka. Protože přítékala z džungle, byl její tok na mapě značen přerušovanou modrou, což znamenalo, že ve skutečnosti není přesně známo, kudy vlastně teče. Podle kartografů tekla rovnoběžně s hranicí asi o dvě stě padesát kilometrů dál v džungli.

„Vy umíte číst?“

Do stanu vstoupil doktor Gaust.

„Eh, trochu,“ přiznal jsem částečně pravdu.

Lžu, jen když je to nezbytně nutné.

„Rok jsem chodil do církevní školy.“

Gaust přikývl. Okamžitě si všiml mého škrábance na předloktí a hřbetu ruky.

„Sedněte si, podívám se vám na to.“

Přestože byl tlustý, na rozdíl ode mě se v panujícím horku vůbec nepotil.

„Přivezou ještě další zásoby?“ zeptal jsem se.

Gaust se na mě pátravě podíval.

„Proč vás to zajímá?“

„No, zdá se mi, že na velkou výpravu do džungle jich máme trochu málo.“

„Umíte trochu číst a trochu se vyznáte v armádním zásobování?“ „No,“ pokrčil jsem rameny, „to jsou jenom zkušenosti starého vojáka.“

Nechtělo se mi vysvětlovat, že jsem do svých dvanácti let musel nastudovat historii všech velkých bitev, jejich pozdější rozbor a analýzu chybných, nebo naopak geniálních rozhodnutí dávných vojevůdců.

„Jasně, vojáku, je vám sotva třicet, ale už jste starý. S tou rankou jsme hotovi. Kdyby se vám to zanítlo, stavte se,“ ukončil doktor Gaust ošetření.

Formálně jsem ho pozdravil a odešel hledat poručíka Benoa.

V táboře jsme zůstali ještě týden. Během té doby jsem se od verbířů, kteří zde byli s námi, dozvěděl, jak to se mnou vlastně bylo. Ta šikovná hnědovláska mě prodala armádě za pět zlatých a za meč od nich dostala dalších pět. Každý pořádný zbrojř by jí za něj bez smlouvání dal stovku, ale to nemohla vědět. Možná jí to připadalo jako dobrý obchod, ale deset zlatých bych jí dal už jen za ten večer, který jsme spolu strávili. To také nemohla vědět. Při

jednom z nástupů jsem zjistil, že mou starou zbraň má starší důstojník druhosledových zajišťovacích oddílů. Moudře jsem se ovládl a nechal to plavat.

Po týdnu výcviku a příprav jsme vyrazili. Než jsem se ponořil do napohled neprostupné zelené stěny, zhluboka jsem se nadechl. Měl jsem nejasný pocit, že nebude mnoho těch, kteří ještě uvidí slunce.

Jako zvěd jsem postupoval v první linii. Splet' křovisek, rostlin, zakrslých stromů a lián byla tak neprostupná, že jsem musel téměř neustále používat těžkou mačetu. Nad zeleným chaosem se do výše mnoha desítek metrů vypínali pralesní velikáni, kteří zcela zastíňovali oblohu a měnili světlo jasného poledne v šeravé přítí. Okamžitě jsem se začal zalykat horkem a pokožku mi pokryl olejový film mého vlastního potu. Vzduch byl vlhký a připadalo mi, že v něm kapičky vody dokážu přímo nahmatat. Prales okolo kypěl životem. Pod každým listem a v každém kousku tlející půdy se skrývaly myriády brouků, housenek a nejrůznějších larev, ve vzduchu se vznášeli ptáci tak malí, že se to zdálo nemožné, motýli a brouci s klepety dlouhými jako mužské prsty byli naopak neskutečně velcí. A také jedovatí. Během prvního dne jsme ztratili sedm mužů jen na uštknutí hady a poštipání malinkými broučky, kteří se skrývali v dužnatých stoncích rostliny připomínající kapradí zkřížené s přízemní palmou.

V noci jsem nemohl usnout a poslouchal jsem šramotivé zvuky života okolo. Stačil den, abych pochopil, že do deštného pralesa, do džungle rozkládající se v mnoha patrech nad sebou, nepatříme. Když mi přes hrud' přeběhlo něco chlupatého, vzdal jsem to a udělal si z deky jednoduchou hamaku zavěšenou mezi dvěma blízkými stromy.

Ráno následujícího dne jsme začali počítáním mrtvých. Dvanáct lidí. Všichni měli modré rty a žíly na spáncích naběhlé až k prasknutí. Gaust chtěl jejich těla prozkoumat, proto jsme se chvíli zdrželi. Když jsem mu nesl Gavriila, muže, se kterým jsem měl být v páru, přistihl jsem ho nad otevřeným hrudním košem. Okolo se stahovala mračna much, ale zdálo se, že si jich nevšímá. Složil jsem tělo k ostatním a naklonil se nad pitevním stolem. Srdce, které držel v ruce, bylo oteklé a mělo divnou žlutou barvu.

„Nechápu to. Všichni byli pokousáni stejným způsobem, ale někdo měl vodu v plicích, jiný umřel na mrtvici, někdo se udusil,“ mumlal si sám pro sebe.

„Jak byli pokousáni?“ zeptal jsem se.

Ukázal na skupiny červených teček na nebožtíkově krkavici.

„Ty potvory cítí teplou krev a jdou po ní.“

Přikývl jsem.

„Určitě máte pravdu, ale obávám se, že si na to všichni budeme muset zvyknout.“

Já sám jsem měl na rukou úplně stejné ranky. Svědilo to jako čert, ale škrábat jsem se neodvážil.

„Všichni jsme poštipáni na stovce různých míst, ale podle mě každého z těch mužů zabilo něco jiného. Něco, po čem se ohnali ve spánku.“

Gaust přikývl.

„Dobrý postřeh. Předpokládám, že to jsou také znalosti starého vojáka.“

„Ano, pane,“ zašklebil jsem se a zsalutoval.

„V pořádku, vojáku.“

Oplatil mi grimasu a na okamžik vypadal jako malý kluk.

„V tom případě bych vám doporučoval, abyste mě přestal zdravít způsobem příslušným jen nejvyšším velitelům a imperátorovým příbuzným.“

Škleb mi zatuhl na lících. To jsem si samozřejmě neuvědomil.

„Rozkaz, pane!“ zsalutoval jsem znovu, tentokrát podle řádů.

Gaust se mi zamlouval, jen jsem netušil, co on tady dělá. Po krátkém ranním zdržení jsme pokračovali dál. Dvanáct mrtvých, zabitých jedovatým hmyzem, samozřejmě nemohlo de Glowa zastavit. Nepovažoval jsem to za možné, ale džungle se stala ještě neprostupnější a nebezpečnější. Nechtělo se mi mávat mačetou od rána do večera a začal jsem si rostliny pozorně prohlížet. Kolem některých se dalo projít, aniž by se na člověka vzápětí vrhl roj hmyzu a poštipal ho až do krve. Jiné rostliny měly ostny, případně pichlavé chloupky ze spodu listů a při troše šikovnosti také člověku nic neudělaly. Podobné pokusy mě stály spoustu bodnutí a popálení. Zapřísáhl jsem se, že pokud odsud vyvážnu živý, stane se ze mě expert na flóru i faunu tropických džunglí.

Až do třetího dne jsem si myslel, že našim hlavním protivníkem bude jedovatý hmyz a hadi. Byl to omyl. Na pahorku, který zcela zanikal v zeleném moři, ale kde byl vzduch o poznání chladnější, jsme objevili primitivní vesničku místních obyvatel. Bylo to jen pár chýší z proutí a palmových listů a množství částečně obdělávaných malých políček, kde rostly bataty, cukrové stromy a chlebovníky. Viděl jsem, jak důstojníci jako jeden muž při našem hlášení zvěděů zajásali. Neměli proč, protože tihle domorodci nebyli kanibalové ani lovci lebek. Divoši, které

jsem z houští sledoval, byli příliš blahobytní na to, aby se živili lovem a válkou. Našli si místo, kde dokázali využít obrovské rostlinné bohatství džungle, a byli živi z jejich nespočetných plodů. Zemědělství je prvním krokem k civilizaci. De Glow nás průzkumníky stáhl a vyslal proti vesnici odpočinuté jednotky další linie. Co nedokázaly jejich meče, zlikvidoval oheň.

Seděl jsem v hamace a čekal, až začne vřít voda v kotlíku, když se mezi křovisky objevil Gaust.

„Mohu na chvíli, vojáku?“

Udělal jsem mu vedle sebe místo a nasypal do vřící vody pár snítek čaje. Kávu bych měl raději, ale tu mi všechnu ukradli po mém nepodařeném flámu.

„Nesdílíte všeobecné nadšení nad naším vítězstvím,“ začal Gaust rozhovor.

„De Glow ho sdílí?“ řekl jsem.

Gaust zavrtěl hlavou.

„Ne. De Glow byl vždy zvláštní a uzavřený člověk, ale v poslední době se chová ještě nezvykleji než dřív. Jak si myslíte, že to bude vypadat dál?“ zeptal se. „Jsem zvědavý na postřehy starého vojáka.“

Usrkl jsem horký čaj. Zaháněl žízeň lépe než studená voda a alespoň měl člověk jistotu, že v něm nejsou žádné živé breberky.

„S každým kilometrem, kterým postoupíme na jih, jsou stromy vyšší, podrost hustší a vzduch vlhčí. Další vesnici, pokud na nějakou narazíme, už nespálíme. Nebude hořet.“

Gaust se zavrtěl v síti a ze záhadří mu do tlejícího listí upadlo několik pergamenů. Než stačil zareagovat, dřepl jsem a podal mu je. Při té příležitosti jsem si je samozřejmě prohlédl. Byly na nich pečlivě vyvedené kresby rostlin, které rostly všude okolo. Většina obrázků byla opatřena popiskami vyvedenými drobným, ale úhledným písmem.

„Co to je?“ zeptal jsem se a pergameny mu podal.

Gaust si je vzal a zamyšleně prohlížel.

„Jeden z důvodů, proč jsem tady. Chci nasbírat co nejvíce informací o místní flóře.“

„A ty další?“

Podíval se na mě a v očích se mu zablesklo pobavení.

„A prozradíte mi vaše důvody, vojáku?“

„Ne.“

„Pak já také ne.“

Má předpověď týkající se džungle byla nepříjemně přesná. Naučili jsme se dávat si pozor na nejnebezpečnější jedovaté tvory, takže většinou umřel za den nejvýše jeden člověk. Ale pět dní po mém rozhovoru s Gaustem jich bylo najednou sedm. Lékařova zpráva zněla: úmrtí vlivem přehřátí. Ve vedru a stoprocentní vlhkosti se člověk téměř nedokázal ochlazovat pocením a srdce některých to nevydržela. Pokračovali jsme dál. Vedro, námaha a vlhko nás trávilo jako kyselina, z tváří se vytrácel výraz, muži napohled připomínali letargické malomocné. De Glowa to naprosto nezajímalo. Párkrát jsem ho zahlédl a zdálo se, že na něj džungle nepůsobí. Jen oči se mu leskly jako kočce.

Na skutečné lidojedy jsem narazil jako první. Byla to celá rodinka: jeden dospělý muž, tři ženy a sedm dětí. Měl jsem štěstí, protože řídký závan větru ke mně přinesl kořeněný pach jejich těl, a to mě varovalo. Kotvili na velkém potoku, nebo spíše říčce, a z pirogy lovili ryby. Muž měl kolem krku náhrdelník z miniaturních lidských lebek. V okamžiku, kdy jsem se vynořil z křoví, se na mě pokusil namířit úzkou, asi jeden a půl metru dlouhou tubicí. Předpokládal jsem, že je to foukačka s otrávenou šipkou uvnitř. Zarazil jsem ho posunkem. Mohl jsem si to dovolit, protože jsme byli dobře krytí listovím. Další naši muži mě následovali s odstupem nejméně dvou set metrů. Přestože jsem se je snažil naučit, nikdo jiný si neosvojil mou techniku pohybu pralesem. Nebyla to moje válka a každý den, každou hodinu jsem měl větší chuť zmizet. A už vůbec jsem kvůli císaři nechtěl zabíjet děti a ženy, i když to možná byli kanibalové. Ať si každý jí, na co má chuť. Ukázal jsem na ně, na loď a řeku, potom na sebe a naznačil jsem celý kruh okolo sebe. Po celou dobu jsem v druhé ruce držel vrhací nůž, připravený zarazit ho divochovi mezi žebra, kdyby se mě přece jen pokusil přechytračit. Ve chvíli, kdy uslyšel přicházející vojáky, přikývl. Zašeptal pár chraplavých slov, kterým jsem nerozuměl, jeho ženy v mžiku sbalily výstroj, a než jsem se stačil nadechnout, plavali po proudu pryč. Nechal jsem je být a pokračoval v cestě.

Helmu, štít a těžký prošíváný kabát jsem dávno odložil. Nestály za námahu spojenou s jejich nošením. Plížil jsem se džunglí, jak nejtíšeji jsem mohl, a měl stále silnější pocit, že už nejsem sám. Někdy to byl list pohupující se ve špatném rytmu, divný zápach ve vzduchu nebo mihnutí se temného stínu někde na periferii vidění. Trvalo to celý den. Vrhli se na nás, až když jsme se chystali utábořit. Kdyby si počkali do setmění, dopadli bychom mnohem hůř.

Vynořili se z džungle jako mrštné opice, vyzbrojeni praky, foukačkami a lehkými, ručně házenými šipkami s křídélky z balzového dřeva a otrávenými hroty z rostlinných trnů. Ty byly ze všeho nejhorší. Každý divošský bojovník jich měl celou náruč. Šipky létaly rychle a přesně až do vzdálenosti třiceti metrů.

Nepoužíval jsem meč, protože byl příliš těžký a proti drobným mrštným lidojedům neobratný. V absolutním tichu jsem bojoval dvěma noži a zadržoval při tom dech, abych zaslechl zákeřný svist doprovázející let vrhacích šipek. Z trávy přede mnou se vynořil shrbený dlouhoruký stín s kamennou sekerou v ruce, současně jsem zaregistroval jemný šelest. Praštil jsem sebou do trávy, šipka se zabořila mému soupeři do hrudi. To už se na mě vrhl někdo zleva. Ze země jsem ho kopl do slabin. Odletěl pět metrů daleko a zůstal bez hnutí ležet. Další pestře pomalovaný bojovník na mě skočil jen se šipkou v ruce. Musel jsem obětovat nůž, abych byl rychlejší.

Srážka trvala sotva deset minut, ale když útok skončil, bylo nás o padesát méně a polovička mrtvých chyběla hlavy. Byli to opravdu lovci lebek a na náš účet se jim podařil dobrý lov. Napočítali jsme jen dvanáct mrtvých divochů.

Po pročesání okolí a vykáčení bezpečnostního prostoru jsem se belhal do středu tábora, abych byl co nejdále od zelené stěny, která hrozila nebezpečím. Jako průzkumník jsem byl naštěstí zbaven povinnosti držet hlídky. Rozhodl jsem se hned zítra zmizet. Pokud jsem to dokázal posoudit, nezaútočilo jich víc než třicet a my měli dvakrát tolik mrtvých a zraněných. Připadalo mi, že celou záležitost brali spíše jako nějaké sportovní utkání, protože jsem zahlédl i děti a ženy. Nebo tady měla válka jiná pravidla a uřezávání hlav bylo jejich povinností. Nejhorší na všem bylo, že pár kilometrů dále mohl čekat další kmen, který se už nedočkavě třásl, až si to s námi rozdá. De Glow byl blázen, pokud se snažil probít se džunglí bez podpory celé armády. Zastavil jsem se v ordinaci u Gausta. Otrávené šipy způsobily, že neměl téměř žádnou práci. Tvářil se zachmuřeně a vypadal sešle. Nabídl mi sklenku z voskem zapečetěné láhve. Byla to kořalka a po čertech silná. V místním podnebí jed, ale byl jsem mu za toho panáka vděčný.

„Víte, co je zajímavé? Jedna třetina mrtvých jsou důstojníci,“ řekl tiše.

Při řeči odvrátil tvář, zahlédl jsem, že se mu oči lesknou slzami. Bylo zvláštní vidět plakat muže kvůli smrti a bolesti jiných cizích mužů. Gaust sem nepatřil - byl příliš citlivý pro válku a smrt. Možná byl dobrý lékař, který uměl přivádět na svět děti a pomáhat od malých bolestí, ale aby mu pod nožem umírali lidé, kterým se snažil amputovat končetiny zasažené jedovatým šípem, na to neměl.

„Důstojníci nosí přilby s chocholy. Asi se to divochům líbilo, a proto se na ně zaměřili.“

Na mé vysvětlení jen přikývl.

„Deset. Deset mi jich umřelo přímo na stole. U jednoho se zdálo, že jsem ho zachránil, ale potom ho během půlhodiny zabila nepředstavitelně rychlá sněť,“ opakoval stále dokola.

Přinutil jsem ho vypít ještě jednu sklenku a uložil ho do hamaky. Před spánkem jsem se prošel po táboře a navštívil zbrojírnu. Zbraně mrtvých ještě nebyly rozebrány, všichni byli příliš unavení. V hromadě jsem našel svůj starý meč. Vzal jsem si ho a vrátil se ke své ložnici. U důstojnického stanu někdo stál a pozoroval mě. Byla už téměř tma, nevěnoval jsem tomu pozornost. A to byla chyba.

Chystal jsem utéct hned po rozbřesku, protože za tmy jsem se džunglí jít neodvážil. Vzbudili mě ještě před svítáním. Deset lidí, všichni s tasenými meči, velel jim Horowitz. I na něm se džungle podepsala. Tváře měl propadlé, poštipaný krk si rozškrábal do krve. Koledoval si o to, aby mu do ranek nějaká potvora nakladla vajíčka.

„Odevzdejte zbraň!“ přikázal mi.

Netušil jsem, co to znamená, proto jsem poslechl.

Předvedli mě před velitelský stan, předčasný budiček už vyhnal většinu mužů z jejich sítí.

I de Glow byl vzhůru. Nevypadal rozespale ani vztekle, měl svůj standardní odměřený výraz.

„Pane generále, tento muž ukradl důstojníkovi jeho zbraň. Zde!“ přednesl Horowitz své obvinění a podal de Glowovi můj meč, který jsem si večer vzal z hromady po padlých.

De Glow přelétl zbraň letným pohledem.

„Komu ten meč patří?“

Mlčel jsem, protože podle předpisů nesmí obyčejný voják mluvit s vyšším důstojníkem bez vyzvání, a Horowitz by mě stejně přerušil. Doufal jsem, že teď se vše vysvětlí. Nijak jsme se neprovinil, zachoval jsem se přesně podle vojenského zvyklostního práva.

„Můj, pane!“ přihlásil se k vlastnictví plešatý kapitán a vykročil o krok vpřed z hloučku.

Třásl se zimnicí a očividně nevěděl, co říká. Trpěl žlutou horečkou v posledním stádiu a byl už zřejmě v deliriu. Horowitz mu mohl namluvit cokoliv.

„To není pravda!“ vykřikl jsem a vzápětí jsem ležel na zemi sražený ranami dřevěných obušků. Nečekal jsem, že Horowitz své lidi tak pečlivě instruoval, a promeškal jsem tak poslední příležitost k úniku.

„Deset ran karabáčem,“ vyřkl de Glow bez mrknutí oka rozsudek a vrátil se do stanu.

Deset ran vojenským karabáčem s železnými trny rozseká maso až na kost, z kůže nezůstane vůbec nic. Slabším lidem silnější rána někdy přerazí páteř. V prostředí, kde sebemenší oděrka hrozila infekcí a snětí a kde se vám v mase hemžily larvy cizopasníků, to byl jistý rozsudek smrti, který se vyrovnal inkvizičnímu mučení.

Bez okolků mě přivázali za ruce na břevno a zdvihli do výše, abych se nohama nedotýkal země. Gaust se pokoušel protestovat, ale zbytečně. Kapitána, jehož prohlášení mě odsoudilo, museli odnést do ordinace, protože ztratil vědomí.

„Chcípneš, ty bastarde!“ zašeptal mi do ucha Horowitz, když kontroloval pouta na rukou.

„Uvidíme,“ zavrčel jsem.

Místo odpovědi mi plivl do tváře.

Cítil jsem, jak se ve mně rodí nenávist. Horká a trpká nenávist. Snažil jsem se ji přiživit, rozdmýchat v plamen, který by mě udržel při životě. Kdyby se mi nevysmíval, asi bych umřel už při bičování. Horowitz vybral pro exekuci svalnatého pořízka s nízkým čelem. S požitkem si zkoušel bič na kmeni vzrostlé palmy a mlsně se při tom olizoval. Železné háčky zanechávaly v kůře na prst hluboké rýhy. Přistihl jsme se, že na rozdrásanou kůru zírám s vyvalenými očima. Gaust mi mezitím vložil mezi zuby kus dřeva. Prokousnutý jazyk mi v té chvíli připadal naprosto bezvýznamný. Soustředil jsem se na Horowitzovu tvář a připravil se na první ránu. Nenáviděl jsem ho a chtěl jsem ho vidět umírat. Zatraceného parchanta, který mě chtěl zabít jen kvůli svému pošramocnému sebevědomí. Bastarda, usmrkance, fákana. Při první ráně jsem sebou křečovitě škulbl, při druhé mi uniklo krátké zasténání. Při třetí jsem přestal vnímat svět, zůstal jen rozmazaný Horowitzův obličej. Při páté mi začaly téct slzy; ne bolestí, ale vztekem, protože jsem cítil, jak mi ubývají síly. Ještě při osmé jsem držel všechny svaly napnuté, abych chránil páteř a důležité vnitřní orgány před zraňujícími železnými háčky. Devátou a desátou ránu jsem si nepamatoval.

Probudilo mě bzučení much. Odporné a hlasité bzučení much. Škulbl jsem sebou, abych jim zabránil naklást vajíčka do mých otevřených ran, ale nešlo to. Ležel jsem na břiše na něčem pevném. Báł jsem se toho, co přijde.

„Buďte v klidu, vojáku, dávám na vás pozor,“ zaslechl jsme konejšivý Gaustův hlas, „žádnou havěť k vám nepustím.“

Ležel jsem pod moskytiérou a Gaust se staral o drobné mušky, které pronikly i jemnou tkaninou.

„Je to dobrý, vojáku.“

Věděl jsem, že lže, protože mnou lomcovala zimnice, špatně jsem viděl a připadalo mi, jako bych se snažil dýchat vodu. Často jsem ztrácel vědomí, ale Gaust, alespoň pokud jsem vnímal, o mě neustále pečoval. Kupodivu jsme stále tábořili na jednom místě. Bylo mi hůř a hůř. Gaust tvrdil, že třetího dne přichází krize. Horečka pomalu stravovala mé srdce. Někdy bilo rychle a jindy pomalu, puls, který jsem dřív ve chvílích napětí slyšel jako pravidelné dunění zvonu, se změnil v jemné šelestění. Nechtěl jsem umřít, veškerou svou vůli jsem bojoval proti smrti, proti chorobě, proti otravě krve a proti parazitům, kteří se všude kolem mě hemžili. Nechtěl jsem umřít, nechtěl a nechtěl. Ne kvůli touze po životě, lásce a jiným krásným věcem, které za to stojí. Nechtěl jsem umřít, protože jsem toužil vidět umírat někoho jiného. Třetího dne večer Gaust usnul. Bylo mi špatně, bylo mi zle, bylo mi nejhůře od chvíle, kdy mě zbičovali. Vnitřnostmi mi prostupoval chlad, jako bych už byl napůl mrtvý. Se smrtí jsem se smířil, ne však s prohrou.

Setmělo se, věčné bzučení ustalo a zdálo se mi, jako by se ochladilo. Zřejmě za to mohla horečka. Shrnul jsem moskytiéru a postavil se. Gaust spal na židli se zakloněnou hlavou jen kousek ode mě. Připadal jsem si jako ze skla, napůl nehmotný, duch v hmotném světě. Když jsem však prsty obemkl rukojeť karabáče, na němž ještě hnily kousky mých vlastních zad, část sil se mi vrátila. Dovrávorál jsem k důstojnickému stanu. Bylo mi jedno, jestli mě někdo uvidí. V druhé ruce jsem měl nůž a byl jsem připraven zabíjet. Horowitze jsem našel hned, spal u kraje. Udeřil jsem ho rukojetí karabáče do spánku. Škulbl sebou a zvláčněl. Mrzelo by mě, kdybych ho zabil. Přehodil jsem si ho přes ramena a odnesl o kus dál do džungle. Pořád jsem si připadal jako papírová loutka, ale když jsem ho nesl, ani mi nepřipadal těžký. Dal jsem mu roubík a přivázal ho ve stoje ke stromu. Můj pohyb probudil spící hmyz, za chvíli kolem nás bzučela celá mračna much, moskytů a další havěti. Cítil jsem, jak usedají na má rozbitá záda, ale bylo mi to jedno. Za chvíli si budou moci vybrat. Počkal jsem, až se Horowitz probere a pozná mě. Našel jsem kus světélkujícího tlejícího dřeva, abych se mu mohl podívat do očí. Vypadal jako vyděšený králík. Nebylo mi ho líto, ani trochu. Dal jsem se do toho. Karabáč v nočním klidu dopadal s mlaskavým zvukem. Při páté ráně vypadl Horowitzovi z úst roubík a začal křičet. Nepřestal jsem a pokračoval. Měl lepší výdrž než já a omdlel až při

poslední, desáté. Tma ožila pohybem, okolní hlídky se snažily zjistit, co se vlastně děje. Bez skrývání jsem se vrátil zpátky do Gaustova stanu. Měl jsem štěstí. Buď mě nikdo neviděl, nebo mě nikdo vidět nechtěl.

Z mdlob jsem se probрал až ráno, nade mnou stál de Glow.

„Mám důvodné podezření, že to udělal on,“ řekl někomu za mnou svým ledově klidným hlasem.

„Hrabě, bděl jsem nad ním celou noc. Netuším, co se mezi vašimi vojáky děje, ale tento muž neopustil stan. Navíc má smrt na jazyku. K tomu, co popisujete, by bylo třeba pěti silných mužů,“ protestoval Gaust.

Neměl pravdu ani v jedné věci. Neměl jsem smrt na jazyku. Sídčila mi v žaludku, ve střevech, v hlavě, prostě všude. Byl jsem jí prosáklý skrz na skrz.

„Věřím vám. Přinesou sem Horowitze. Udělejte pro něj vše, co bude ve vašich silách. Byl to slibný důstojník,“ souhlasil de Glow po krátké pauze.

Udělal mi radost, že o něm mluvil v minulém čase.

Protože jsme oba potřebovali rovnou podložku, leželi jsme s Horowitzem vedle sebe. Jiný stůl v táboře nebyl. Krev, pot a hnis z nás stékaly a mísily se spolu na vyhlazených dubových prknech, byli jsme si blízcí jako dva milenci. Náš stav byl obdobný, protože v noci se mé rány opět otevřely. Když jsem neslyšel jeho sténání, slyšel jsem své vlastní. Gaust na naše záda vyplýtvál poslední zbytek kořalky. Agónie trvala další tři dny. Pak přišla nová krize, a já přežil. I Horowitz se probрал. Dýchal mělce, žíly na zápěstí a krku měl naběhlé, puls sotva znatelný. Pozoroval mě napůl přičetným pohledem. Měl poraněný hrtan a díky tomu nikdo nerozuměl jeho blouznění.

„Jestli to přežiješ, nechám tě být,“ zašeptal jsem mu do ucha.

Oči mu zeskvotěly a umřel.

„Jste hrdý na to, co jste udělal?“ zeptal se Gaust.

V temném koutě stanu jsem ho přehlédl. Během týdne, kdy jsem o sobě nevěděl, shodil snad deset kilogramů a už ani vzdáleně nepřipomínal blahobytného tloušťka.

Pokrčil jsem rameny, ale jen lehce, protože jsem stále cítil všechny rány.

„Já pravidla téhle hry nevymýšlím. A pokud nechci umřít, musím se jimi řídit.“

Neodpověděl mi, jen zavřel oči a nepřestával vrtět hlavou.

Brzy jsem pochopil proč.

Během mé nemoci jsme se nepohnuli z místa ani o píd', protože de Glow se rozhodl vyčistit co nejširší prostor za našimi zády. Padesátičlenné oddíly za pomoci domorodých stopařů najatých na východě celé dva týdny pročešávaly oblast o rozloze zhruba dvou set kilometrů čtverečních. Výsledkem celé operace bylo pět zničených vesnic, celkem sto padesát zabitých nepřátel, včetně žen a dětí, a tři sta našich vlastních mrtvých. Dvě třetiny podlehly horečce, celkovému vyčerpání, ušknutí nebo nemocím, které nikdo nedokázal ani pojmenovat.

Ráno, kdy jsme se měli vydat na další pochod, měl de Glow krátký projev před nastoupenou jednotkou. Musel ho opakovat pětkrát, protože v džungli nebylo dost místa, kde bychom se všichni mohli shromáždit.

Mluvil o velké operaci armády, jejímž jsme prý předvojem. Naším úkolem bylo dojít až k LowGhace, přítoku FewGhaki, a tam vybudovat pevnost pro zásoby a jednotky, které se probíjí po řece. De Glow mluvil svým typickým otažitým způsobem bez špetky emocí. V jeho podání to vypadalo, že nás čeká pohodová procházka parkem, a ne minimálně dalších sto padesát kilometrů zeleným peklem.

De Glow možná byl arogantní, ale také to byl vynikající taktik a stratég a i v džungli se dokázal perfektně orientovat. Průzkumníci, kteří postupovali před pravidelnými jednotkami, pročešávali džungli v podobě doširoka rozevřeného vějíře; já jsem byl jedno z nejvzdálenějších předsunutých tykadel. Po čase jsem zjistil, že než zástup neohrabaných lidí podráždí žahavé a bodavé obyvatele pralesa, lze hustým podrostem procházet bez větších problémů a nebezpečí. Pokud si člověk samozřejmě dával pozor a nerozšlápl hnízdo malých škorpiónů nebo neprotrhl síť chlupatých pavouků čekajících na kořist.

Džungle se stále měnila a během několika dnů jsme všichni zjistili, že to, co jsme považovali za zelené peklo, bylo jen předpekli. Za další dva dny jsem měl chuť říct ráj. Mírně zvlněný terén byl rozerván spoustou hlubokých údolí a strží. V jednu chvíli si člověk mýslil, že jde po rovině, aby v zápětí zjistil, že se dívá na vrcholové větve stromů rostoucích v propadlině před ním. Nikdy, ani na nejvyšším kopci nebo v okolí nejhlubších údolí, jsme nespátřili slunce. Probíjeli jsme se nekončícím šerem, zbrocení neusychajícím potem, oblohu dokonale zastiňovali pralesní velikáni, život bujel všude kolem nás, nad námi i pod námi.

Den byl sotva v polovině, ale už jsem měl čím dál tím členitějšího terénu a neproniknutelnější džungle plné zuby. Nejprve jsem se zastavil jen proto, abych si odpočinul, potom jsem si však všiml dvou nedávno ulomených větví položených na zem křížem přes sebe. Vypadalo to jako znamení. Kapka potu mi sjela z čela na nos a spadla do

trávy. Džungle přede mnou vypadala ještě o poznání tmavší než jinde, terén mírně klesal. Varování? Pro koho? Na mé nevyčtené otázky mi odpověděly vzrušené výkřiky a zvuky boje. Zřejmě jsme narazili na vesnici. Skrčil jsem se u paty velkého stromu a rozhlížel se. Boj brzy utichl, do zvuků pralesa se vkradl šelest. Blížil se a ozýval z mnoha míst současně. V zelené spleti jsem zahlédl černé postavy. Domorodci prchali. Neutíkali nejkratší cestou pryč od nás, ale rovnoběžně s naší předsunutou linií. Dřepěl jsem s mečem v ruce, čepel v trávě, aby se v přišetí neleskla. Byl jsem do pasu nahý, pokrytý potem a špinou a doufal jsem, že mě přehlédnou.

Tři divoši se zastavili na světlině kousek ode mě. Muž a dvě ženy, jedna nesla v náruči batole. Byli malí, vzrůstem připomínali děti. Starší žena ukázala směrem za překřížené větve a něco zadrmlolila. Muž jen nesouhlasně zavrčel, rozkopkl znamení, vzal si dítě a pokračoval původním směrem. Ovanul mě jejich charakteristicky kořeněný tělesný pach a byli pryč. Neproběhli ode mě dál než půl metru.

Zaslechl jsem hlas polnice oznamující, že dnes se utáboříme o něco dříve.

Byl to pochmurný večer. Divoši se bránili jen chvíli, ale i tak dostali jedovatými šípy patnáct lidí. V průběhu noci na hlídce někdo párkrát zaútočil a odnesli to další dva. Teď už jsme nemasakrovali napůl usedlé zemědělce, ale skutečné lovce lebek, lidojedy, pro které byl boj smyslem života. Šel jsem se podívat po Gaustovi.

Objevil jsem ho za zničenou chatrčí, právě kreslil. Vyhrabal ze země rostlinu s nepřírozeně velkým zbytnělým kořenem a snažil se její vzhled znázornit do co nejmenších podrobností. Vypadal unaveně a přepadle, ale kreslil soustředěně a se zaujetím.

„Co jste objevil?“ vytrhl jsem ho z práce.

„Tahle bylina se jmenuje Aquoe Paetl a většina učenců tvrdí, že vůbec neexistuje. Trochu se podobá mandragoře, ale ta v tropech neroste. Podle některých starých knih výtažek z kořene pomáhá proti spoustě nemocí a čaj z listů prodlužuje život.“

Pozoroval jsem ho. Pokaždé, když mluvil o rostlinách a o tom, jak se s jejich pomocí dá pomáhat lidem, rázem vypadal mnohem méně ustaraně.

„Vyzkoušejte to. Čtvrtina tábora trpí horečkou nebo zimnicí,“ navrhl jsem.

„Ale já to nevím přesně - jen jsem to četl ve starých spisech. Může to být jed!“ protestoval.

„Většina z nás stejně umře. Každá pomoc je dobrá,“ řekl jsem a šel spát.

Uvědomil jsem si, proč jsem odložil svůj plán útěku. Nechtěl jsem zde nechat Gausta samotného. Bez mých občasných návštěv by se za chvíli zhroutil.

Ráno jsem zjistil, že Gaust celou noc pracoval a namíchal celé litry mastí. Dokonce je připravoval na několik různých způsobů, aby zjistil, co bude nejlépe pomáhat. Jeho elixýry kupodivu zabíraly a Gaust jen zářil. S každým mužem, kterému dokázal pomoci, se mu vracel elán. De Glow nařídil den odpočinku, aby si mužstvo pořádně oddechlo.

Přemýšlel jsem o zkřížených větvích a o důvodu, proč za ně divoši nechtěli jít. Byl jsem však příliš unavený na to, abych se sám hnál někam kupředu. Měl jsem nepříjemný pocit, že ještě budu potřebovat veškerou svou energii, abych tohle dobrodružství ve zdraví přežil. Následujícího dne de Glow zavelel k dalšímu pochodu původním směrem, to znamenalo do oblasti označené zkříženými větvemi. Přestože to bylo proti řádům, požádal jsem ho o slyšení. Vzhledem k vysokým ztrátám v důstojnickém sboru mě povýšili na seržanta a mohl jsem si lehčí prohrěšek dovolit.

De Glow mě mlčky vyslechl. Kdyby nebylo mokrých skvrn potu na jeho uniformě a rezavějících kovových knoflíků, vypadal by jako ukázkový kavalír. Já byl do půl pasu nahý, se dvěma noži za pasem, mačetou v koženém pouzdře na popruhu a mečem na zádech. Už se na uniformu nedbalo tolik jako na začátku. Ani to nešlo, protože látka ve vlhku hnila a trouchnivěla neskutečnou rychlostí.

„Rozuměl jsem vám, seržante,“ řekl pouze a propustil mě.

Rozkaz samozřejmě nezměnil.

Vyrazili jsme. Dal jsem si tu práci, abych předběhl další zvědy o sto metrů a doslova a do písmene po špičkách jsem postupoval vpřed. Nepřetržitě jsem se ohlížel, každou chvíli nasával nosem vzduch a naslouchal. Terén klesal a ještě více se setmělo, přestože podle nepolevujícího vedra panoval nad korunami stromů žár tropického dne. Sestupovali jsme do rozlehlého a hlubokého údolí. Odér džungle se změnil, půda změkla kobercem tlející vegetace.

Až dosud jsme kráčeli po tvrdém povrchu, protože neskutečně rychlý růst i rozklad rostlin v deštném pralesu neumožňoval nashromáždění rostlinných zbytků, jako to je v lesích mnohem více na sever. Teď to bylo jiné. Zeleně ubývalo, až zůstala jen v pralesních patrech vysoko nade mnou. Náhle jsem procházel černým sloupovým holých kmenů porostlých jemným chmýřím a hrboly cizopasných hub. Vrstva hnijících zbytků pod nohama se hemžila myriádami brouků a larev nejroztodivnějších tvarů. Věc, kterou jsem považoval za balvan kousek ode mě, se s

lupnutím rozpadla a uvolnila do prostoru oblak rychle se rozptylujících výtrusů. Pochopil jsem. Tady džungle trávila sama sebe. Bez slunečního světla, ve vlhku a temnu získávaly navrch pomalé rozkladné procesy, houby a plísňe cizopasily na všem živém. Šramocení drobných obyvatel tlející hmoty působilo v jinak naprostém tichu děsivě. Zdálo se mi, že i kyslíku je tu málo a přistihl jsem se, jak lapám po dechu. Opatrně, abych se ničeho zbytečně nedotýkal a nic neporušil, jsem se kradl dál.

Nakonec jsme údolím prošli, ale stálo nás to život čtyřiceti mužů. Sedm jich zabila houba, kterou jsem viděl puknout, ostatní zemřeli jen tak, bez zjevné příčiny.

Během dalších tří dnů na nás dvakrát zaútočili divoši, podle válečného malování patřili pokaždé k jinému kmeni. Zbraně však měli stejné: praky, foukačky, malé luky s otrávenými šípy, vrhací balsové šipky, kopí - a džungli, ta jim pomáhala ze všeho nejvíce. Čtvrtý den ráno se objevili první „plesniví“. Začínalo to nazelenalým kolečkem v místě, kde se člověk nakazil, většinou na pažích nebo na ramenech. Na omak bylo kolečko sametové a postupně se rozrůstalo. Lidé trpěli stále silnějšími křečovitými návaly bolesti, až nebyli schopni chůze. V průběhu dvou dnů získala jejich pokožka nazelenalou barvu a nakonec v bezvědomí umírali. Myslel jsem, že se Gaust každou chvíli zblázní. Ať dělal, co dělal, nic nepomáhalo. Nedokázal nakaženým ani ulehčit umírání. Na mé naléhání jednoho mrtvého otevřel. Všechny vnitřní orgány byly prorostlé sametově nazelenalou plísní. Ten večer seděl v mé hamace dlouho do noci. Zpočátku plakal, potom jen nesouvisle blekotal a třásl se. Byl to příliš citlivý člověk pro tenhle svět, lepší než my ostatní; a platil za to krutou daň. Dlužil jsem mu za svůj život a rád bych mu pomohl, ale netušil jsem jak. Tak jsem alespoň zůstal. Kdyby nebylo Gausta, dávno bych se otočil zpátky na sever a nechal de Glowa, ať si poradí, jak umí.

De Glow si dokázal vynutit kázeň ještě necelý týden. Reptání obyčejných vojáků se nepočítalo, protože mužstvo nadávalo tiše a jen když je nikdo neslyšel. Všiml jsem si však, že důstojníci se tváří stále zachmuřeněji a občas se po sobě dívají zkoumavými pohledy. Věděl jsem, že v okamžiku, kdy se naruší řetěz vojenského velení, kde de Glow zdvořile přikazuje důstojníkům, ti méně zdvořile, ale stále ještě poměrně slušně prohánějí seržanty, a ti už zcela bezohledně a bez skrupulí buzerují mužstvo, se celý zbytek naší jednotky rozpadne jako domeček z karet. Po dvou dnech pozorování jsem zjistil, kdo všechno patří do jádra konspirujících důstojníků. Soustředilo se kolem šedovlasého kapitána, který řídil přechod FewGhaki. Zřejmě i jim se začal celý tenhle pochod do nitra džungle polykající lidské životy jako mravenečnický mravence zajídat. Zatím jsme měli ztráty přes čtyřicet procent. Dost na to, aby se hrabě otočil a se ctí vrátil. Ani císař neměl rád, když se plýtvalo životy jeho vojáků jen kvůli taktickým cílům.

Vzpouora se uskutečnila dalšího dne ráno. Kapitán, doprovázený třemi dalšími důstojníky, čekal před stanem, až de Glow vyjde ven. Při příchodu hraběte obřadně zasalutoval a okamžitě začal.

„Pane, požadujeme, abychom se vrátili zpět do základního tábora.“

Mluvil jistě, bez stopy jakýchkoliv pochybností.

„Pro dnešní den jsem už rozkazy vydal,“ odpověděl mu klidně de Glow, přestože musel vědět, že tohle není pouhá debata mezi veliteli. Ta by se odehrávala v ústraní mimo oči obyčejných vojáků.

Zdálo se, že skupinku vůbec nevidí, a očima těkal po džungli okolo.

„Pokud nezměníte rozkazy, budu nucen zbavit vás velení,“ pokračoval kapitán, jako by byl na podobný obrat rozhovoru připraven.

„Zapomínáte, kdo má vyšší hodnost,“ řekl de Glow s vážnou tváří.

„Ne, pane. To je důvod, proč jsem vás na počátku požádal. Máme důvodné podezření, že nejednáte podle rozkazů císaře. V tom případě mám právo a povinnost zbavit vás velení.“

Mužstvo se začalo shromažďovat okolo, ale všichni se drželi v ústraní, aby je nikdo nemohl s celou záležitostí spojit.

„A tohle podezření jste získal jak?“ zeptal se de Glow posměšně.

„Od chvíle, kdy jsme opustili základní tábor, jsme nedostali žádnou další zprávu, nedostihl nás jediný kurýr a nepřivezli žádné další zásoby.“

„Stále ještě máme dostatečné množství proviantu,“ opáčil de Glow.

„Ano, vzhledem k našim vysokým ztrátám. Navíc jsme nebyli informováni o tom, zda skupina, s níž se máme sejít na LowGhace, skutečně vyrazila. Bez ní je naše snažení zbytečné,“ pokračoval kapitán.

„Já jsem byl informován,“ řekl de Glow.

„Jak, pane?“

Hrabě sklouzl pohledem na muže před sebou.

„Pokud už mi nemáte co říct, pusťte se do svých povinností, pane. Kázeňské důsledky z vaší neposlušnosti vyvodím později, až na to bude vhodnější doba,“ pokusil se ukončit rozhovor.

Kapitán zavrtěl hlavou.

„Tvrdil jste, že tahle operace je osobní aktivitou Jeho Císařské Excelence, a citoval jste nám z jeho plánu. Prohledal jsem vaše věci, pane, a nenašel jsem vůbec nic. Žádné rozkazy, žádné seznamy hesel, žádné dokumenty, žádné výdejní příkazy pro vojenské sklady. Objevil jsem jen účty potvrzující, že částečně nesete náklady na celou výpravu sám. Zbavuji vás velení, pane!“ zakončil rázně.

De Glow ukročil levou nohou o stopu dozadu, vzduchem zasvištěla štíhlá čepel v sérii oblouků. Tři důstojníci šli okamžitě k zemi, jen kapitán se ještě držel na nohou, protože se stačil nouzově krýt levačkou. De Glow skončil svůj útok v nízké septimě. Dovolil kapitánovi sáhnout po zbrani a pak ho sekem šikmo vzhůru přes ruku sřal. Coup de grace. Stejně jako ostatní muži jsem stál v naprostém tichu. Netušil jsem, že je něco takového vůbec možné. Ti tři muži byli mrtví dřív, než utichlo šustění oceli tažené z kožené pochvy. De Glow byl skutečným mistrem v umění tasení meče.

„Tito důstojníci se dopustili vzpoury proti jeho císařskému veličenství a byli po právu podle vojenského zákona potrestáni. Je to varování i pro vás ostatní. Původ, hodnost, nic nerozhoduje. Císařská spravedlnost platí pro všechny. Za půl hodiny vyrážíme na pochod. Ještě někdo má nějaké pochybnosti?“ zeptal se de Glow a rozhlédl se po přítomných.

Důstojníci mu uhýbali pohledem, z dlouhého, mírně zakřiveného meče v jeho ruce ještě odkapávala krev. Měl jsem pochybnosti, ale nebyl jsem si jist, zda bych mu je dokázal náležitě objasnit. Byl opravdu rychlý. Nejlepší šermíř, jakého jsem kdy viděl. A navíc jsem začínal být zvědavý, o co tady vlastně jde.

Dál jsme se prodírali džunglí, a nikdo nevěděl proč. Důstojníci už příliš nevěřili, že se máme na LowGhace spojit s dalšími císařskými oddíly, a jediný důvod, proč se podřizovali de Glowově velení, byl strach. Strach z jeho meče a z toho, že bez něho by v džungli nepřežili ani chvíli. Skupina třiceti mužů se v noci pokusila o hromadný útek. Ráno jsme našli jejich bezhlavé trupy rozházené okolo. Téměř každý druhý den se na nás vrhla tlupa divokých obyvatelů pralesa. Byli jako neviditelné stíny splývající s džunglí a stejně jedovatí jako její nejzákeřnější stvoření. De Glow přesto stále vypadal jako salonní švihák, kterému je možná občas trochu moc horko, ale jinak je vše v nejlepším pořádku. Spousta mužů v jeho klidu, rozvaze a schopnosti reagovat i na ty nejnadálejší změny situace viděla jedinou naději na záchranu a někteří se upnuli k myšlence, že se přece jen vše děje z vůle císaře a na konci strastiplné výpravy nás čeká bohatá odměna. Na rozdíl od ostatních jsem v de Glowově na odiv stavěné normálnosti viděl důkaz jeho naprostého šílenství. Nikdo duševně zdravý nemohl se stoickým klidem odolávat nesnesitelnému vedru, vysoké vlhkosti vzduchu, larvám cizopasníků, které se vám proháněly v útrobach, a bylo jen otázkou štěstí, kdy napadnou některý ze životně důležitých orgánů, jako je mozek, srdce nebo játra. Viděl jsem muže, kteří si s hnusem v očích drásali rány, aby z živého masa vydobyli stále větší housenky požírající je za živa, nebo naopak muže, kteří propadli naprosté apatii, zapomínali pít a jíst a umírali přehřátím a dehydratací. Jen de Glow se stále tvářil jako na narozeninovém plese Jeho Císařské Excelence. Nakonec mě má zvědavost přešla a každou chvíli jsem přemýšlel o tom, zda přece jen neudělám čelem vzad a nenechám de Glowa i se žalostným zbytkem jeho kdysi pyšné armády napospas zelené džungli kypící životem a smrtí. Zůstával jsem kvůli Gaustovi; bez mé pomoci by už dávno umřel. Divoši by ho zabil při některém ze svých nespočetných útoků nebo by padl vyčerpáním, protože zapomínal jíst a pít. Veškerou vůli upřel k tomu, aby udržel při životě raněné a nemocné. Musel jsem ho obdivovat, přestože jeho snaha byla zcela zbytečná. Nikdo z mužů, který se dostal na jeho polní lůžko, nepřežil, protože džungle požírala raněné mnohem snadněji než zdravé. I když z nás už zcela zdravý nebyl nikdo. Mrtvých stále přibývalo a jednoho dne je zásobovací důstojník přestal počítat. To byl začátek definitivního rozkladu. Gaust téměř nespál, míchal své elixíry, otíral mužům zpocená čela, chránil je před hmyzem, staral se o ně, přestože sám padal únavou. Dělal pro ně přesně to, co pro mě, když mě ošetřoval po bičování. Jednou, když jsem se probudil únavou uprostřed noci, jsem ho zahlédl, jak při svitu olejové lampy kreslí náčrtek další byliny. Kdyby mi jen zachránil život, nechal bych ho tady a odešel bych. Jenomže já ho navíc obdivoval. Byl naprosto neschopný přežít, nezpůsobilý pro tento svět, a přesto mi připadal lepší než většina lidí, které jsem kdy potkal. Připadal mi lepší než já sám. Jen proto jsem zůstával, dával na něj pozor a dál pracoval pro šíleného de Glowa jako zvěd.

Že se k něčemu blížíme se dalo odhadnout už půl dne předem. Vegetace byla ještě hustší a neproniknutelnější než dříve, opice vřeštěly silněji a bzucení všudypřítomného hmyzu znemožňovalo běžný hovor. Byl jsem tak unaven, že jsem ani neměl sílu uvažovat, co změny způsobilo. Jako už milionkrát před tím jsem se rozmáchl mačetou, přeťal závěs popínavých fíkovníků a postoupil o další krok kupředu. Pod nohama mi začvachtalo bláto a po dalších deseti metrech jsem poprvé po mnoha týdnech spatřil slunce. Okamžik jsem zůstal stát oslepený a teprve potom jsem se rozhlédl. Džungle nekončila, pouze ji na dvě stě, tři sta metrů přerušila líná meandrující řeka. Dorazili jsme k LowGhace. Voda měla načervenalou barvu a jen uprostřed řečiště se daly rozeznat náznaky proudu. Ucítil jsem

závan větru a okamžitě mě roztrásla zima. Na druhém břehu se opět rozkládalo nekonečné zelené moře džungle přerušované tu a tam věžemi pralesních velikánů tyčících se do výšek až tři set padesáti stop. Terén za řekou mírně stoupal. Za sebou jsem slyšel lomození dalších mužů, někdo se postavil vedle mě a vydechl: „Slunce.“

V životě jsem neslyšel říct jediné slovo s takovým nadšením a radostí. Postupně jsme se všichni shromáždili na hranicích džungle a stále jsme setrvali ve zbožném mlčení.

„Vraťte se zpět k tomu velkému datlovníku a rozbijte tam tábor,“ přerušil klid de Glow.

Otočil jsem se k němu. Jeho se radost z dosažení cíle nedotkla ani trochu. Po týdnech náročného putování se i na něm podepsala únava a vyčerpání, ale jinak se tvářil stále stejně bezvýrazně. Někdo zaprotestoval, ale stačil jediný de Glowův pohled, aby jakékoliv námitky ustaly. Vykročil jsem zpět. De Glow měl pravdu, protože okolo vody musela být celá mračna moskytů. Večer by nás sežrali zaživa. Navíc bychom po týdnech v horkém pekle všichni pravděpodobně prochladli.

Ležel jsem v hamace a pozoroval Gausta. Námaha pochodu a strádání jeho pacientů ho zbavily životní energie, zbyl z něj jen stín bývalého optimistického tloušťka. Přesto, když zaopatřil posledního nemocného, vytáhl svou skříňku s pergameny a psacími potřebami a začal překreslovat rostlinu, kterou někde našel už včera.

„Proč si neodpočínáte?“ zeptal jsem se.

Gaust ke mě zvedl oči.

„Nemůžu usnout. A když se mi to náhodou podaří, budí mě noční můry.“

Už dříve mi prozradil, že ho pronásledují příznaky všech lidí, které ošetřoval a kteří mu zemřeli pod rukama.

„Věříte de Glowovi? Že tady budeme stavět pevnost?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Všichni umřeme.“

Možná měl pravdu, ale já jsem nechtěl, aby to tak dopadlo. Nechtěl jsem, aby tento jeden konkrétní člověk umřel.

Následující dva dny jsme stavěli vory. Zbylo nás padesát dva, z toho dvanáct v boje neschopném stavu. De Glow jako by si naši situaci vůbec neuvědomoval. Po třech dnech tvrdé práce jsme byli připraveni přeplavit se přes LowGhaku. Poslední zásoby jídla byly naloženy na největším voru, čekali jsme na další ráno. Viděl jsem, že všichni, nejhloupější i nejstatečnější, se obávají okamžiku, kdy staneme na půdě, které se noha civilizovaného člověka ještě nikdy nedotkla.

Unavený seržant odtroubil večerku. Počkal jsem, dokud všichni neusnou. To, co jsem se chystal udělat, bylo šílené a nesmyslné, ale zdálo se mi to správné. Někteří lidé, jako de Glow nebo já, mohou klidně umřít někde v zelené džungli, ale jiní ne. Jsou lidé, kterých není nikdy dost, kterých je škoda. Podle rozkazů jsme měli držet hlídky, ale když jsem kolem půlnoci nechtěně šlápl uprostřed tábora na suchou větev, nikdo nezareagoval. Jednoho raněného po druhém jsem odtáhl na vor se zásobami. Většinou ani nezasténali. Gausta jsem vzbudil, až když jsem skončil s přemísťováním naší polní nemocnice. Probrat ho mi dalo spoustu práce, jeho spánek byl spíše hlubokým bezvědomím.

„Chlapi vás potřebují, přitížilo se jim,“ řekl jsem mu polohlasem.

Tahle informace se do jeho otupělého a na samotnou hranici šílenství zahnaného mozku dostala i přes clonu únavy a poslušně mě následoval.

„Nastupte si,“ přikázal jsem.

Poslechl, a teprve až jsem odrazil vor do proudu, pochopil, co zamýšlím.

„Za deset dní jste venku z džungle. Pošlu za vámi pár chlapů, kteří vám rádi pomohou,“ řekl jsem mu na rozloučenou. Potom ho pohltila tma.

Začal jsem opatrně budit zdravé muže. Každého jsme bral Morfeovi stejným způsobem. Ostří nože jsem přiložil na krkavici a potom poklepal dotyčným na rameno. Když jsem podle změny tepu srdce poznal, že se probouzí, zašeptal jsem: „Felčar utekl i s raněnými a zásobami. Možná by se ti líbilo je doprovázet.“

Muži, kteří přežili poslední týdny, měli možná mnoho vad, ale určitě nebyli hloupí a v umění přežít se vyznali dokonale. Jen jeden byl takový fanatik, že se pokusil vyhlásit poplach. Vykrvácel přímo ve své houpací síti. Před svítáním nezbyl na břehu jediný vor. Spokojeně jsem se uložil na lůžko a pokusil se využít posledního zbytečku noci k odpočinku.

Vzbudil jsem se o něco později než de Glow. Přecházel po břehu jako lev v kleci a něco si nesrozumitelně mumlal.

„A vy jste nedezertoval proč?“ zeptal se, když mě uviděl přicházet.

Pokrčil jsem rameny.

„Asi mi nedůvěřovali.“

Chvilí mě pozoroval.

„Dobrá, seržante. Jsme zde poslední dva muži císařské armády, ale stále jste pod mým velením. Postavíme malý vor a přeplavíme se na druhý břeh.“

„Pokud mi s tím pomůžete...“ řekl jsem a ušklíbl se.

Pracovali jsme na voru celé tři dny, protože ve dvou se kmeny špatně tahaly. De Glow se činil za dva a jen díky jeho nasazení jsme vor postavili tak brzy. Bez potíží jsme se přepravili na druhou stranu. V rákosí u břehů bylo plno krokodýlů a já jen doufal, že si Gaust dal pozor.

Byl jsem čím dál víc zvědavější, co vysoce postaveného šlechtice přinutilo prodírat se stále hlouběji do nitra džungle. Pokračovali jsme v cestě rychleji než kdykoliv před tím. De Glow vůbec nemluvil, ale s neomylnou přesností vybíral nejschůdnější cestu. Několikrát jsme se dokonce vyhnuli divochům, kteří křížovali džungli po vlastních loveckých stezkách. Možná byl šílený, ale současně byl schopný a musel jsem se snažit, abych mu stačil.

Deset dní potom, co jsem Gausta a zbytek jednotky poslal na cestu domů, jsme se utábořili na miniaturní mýtině po padlém pralesním velikanu. Strom byl vyvrácen sotva před pár týdny, ale mýtiny už začínala zarůstat spleť křovin a keřů. Naše mačety si s mladými rostlinami bez problémů poradily. Celý den se mi zdálo, že je džungle trochu jiná. Přemýšlel jsem nad tím a až večer jsem zjistil, že mi připadá mladší. V tropickém deštném lese i ten největší pralesní velikan vyrostl za necelých sto let, ale tady mi chyběla komplexnost a rozmanitost keřového patra, která se vyvine až v průběhu staletí a tisíciletí. Proto jsem se před spánkem ještě vydal na menší procházku. Po zhruba třech stech metrech severním směrem jsem narazil na téměř dva metry vysoký terénní stupeň. Tma mi zabránila podrobně ho prozkoumat, ale zdál se mi příliš pravidelný na to, aby byl vytvořen působením přírodních sil.

Vrátil jsem se do tábora. De Glow právě ulehal do sítě a přikrýval se moskytiérou. Už jsem se nedivil, proč netrpěl tolik jako my, obyčejní vojáci. Jeho moskytiéra byla vyrobena z tak jemné síťoviny, že jí skutečně nepronikl ani ten nejmenší hmyz.

„Proč jsme tady?“ zeptal jsem se.

Ticho bylo tak dlouhé, až jsem si myslel, že neodpoví.

„Vy nejste obyčejný seržant,“ řekl nakonec.

Nevěděl jsem, proč bych mu měl prozrazovat tajemství svého původu, ale na druhou stranu jsem si byl nějak jist, že minimálně jeden z nás se odsud nevrátí. Proto jsem neměl zábrany si s ním trochu popovídat.

„A kdybych vám řekl, že ne?“ opáčil jsem.

Noční hmyz prokládal tmou svým unylým bzučením. Když jsem stočil pohled směrem k zemi, viděl jsem desítky, možná stovky světélkujících tvorů. Přestože byla noc, džungle nežila o nic méně intenzivněji než ve dne.

„Nepřekvapilo by mě to,“ odpověděl de Glow po dlouhé odmlce.

„Pocházím ze šlechtické rodiny,“ přiznal jsem.

Nelhal jsem, ale nebyla to samozřejmě celá pravda. De Glow však byl spokojen.

„Víte, sloužil jsem císaři celou svou duší,“ začal a jeho ‚víte‘ znělo náhle mnohem zdvořileji. Zřejmě patřil k těm, kteří pouze šlechtice považují za lidi. Ostatní řadí mezi červy.

„Byl jsem jeden z jeho nejlepších generálů a přispěl jsem k jeho slávě jako žádný jiný.“

Napijatě jsem poslouchal, protože podle mých informací měl o sobě jako o jednom z nejlepších a nejpoblábnějších generálů císařské armády mluvit v přítomném čase. Má trpělivost však byla k ničemu — de Glow usnul.

Ráno jsme rutinně zbourali tábor a vydali se na další cestu do nitra džungle. Měl jsem nepříjemný pocit, že nás někdo sleduje, ale přes veškerou svou snahu jsem neobjevil nejmenší stopu po cizí přítomnosti. Před polednem jsme dorazili k dalšímu terénnímu stupni, který se táhl rovnoběžně s prvním. De Glow se při jeho spatření na okamžik zarazil, ale nijak útvar nekomentoval. Postupovali jsme dál. Můj pocit, že máme v patách nezvané průvodce, sílil, ale stále jsem nedokázal zahlédnout ani stín. Před soumrakem jsme narazili na další stupeň. Tentokrát jsem si dal tu práci a bez ohledu na de Glowovo netrpělivé popohánění jsem ho podrobně prozkoumal. Když jsem odstranil vrstvu rostlin a hlíny, zjistil jsem, že stupeň kdysi dávno postavili lidé z pečlivě přitesaných kamenných kvádrů. Ke spánku jsme se uložili v tichu.

Ráno jsem měl pocit, jako by se ve vzduchu vznášel charakteristický kořeněný tělesný pach domorodců, ale opět jsem nenalezl jedinou stopu. Možná mi začínalo přeskakovat. Po dvou hodinách pochodu jsme narazili na čtvrtý obří schod. Tady bylo na první pohled zřejmé, že jde o práci lidských rukou. Nezdřžovali jsme se a postupovali dál. Džungle rychle měnila svůj ráz. Pralesní obří vymizeli, mýjeli jsme spoustu povalených stromů, kterým zjevně dělalo problémy pevně zakořenit. Po další hodině prosekávání se stále hustší bambusovou křovinatou džunglí jsme zastavili před pátým stupněm. Až dosud byly všechny rovnoběžné. Už jsem neměl nejmenší pochyby, že jde o jakési gigantické schodiště. De Glowovo sebeovládání se rozpouštělo jako led na slunci, téměř běžel vpřed. Nechal jsem ho. Občas jsem zahlédl nepřírozený pohyb větví, ale bylo to jedno. Ať nás sledoval kdokoliv, neměli jsme šanci mu

utěci. Překonali jsme několik dalších stupňů. Pokaždé byly o něco nižší a blíží u sebe. Džungle rychle řídla, jako by se rostlinstvu nedostávalo živin. Nakonec jsme spatřili zdánlivě nekonečné schodiště stoupající k vrcholu ukrytému někde v dálce. Pochopil jsem, že kráčíme po úbočí gigantické stupňovité pyramidy. Dostihl jsem de Glowa schváceného rychlým během. Hluboce oddechoval a pohled upíral směrem k vrcholu. Pokud jsem dokázal v zeleném svahu odhadnout vzdálenost, dělilo nás od něho minimálně půl kilometru.

„Vy jste o tomhle věděl, že ano?“ zeptal jsem se.

Přikývl.

„Podle nejstarších písemných záznamů obývala kdysi tohle území stará a vyspělá civilizace. Celý jejich stát prý byl jediným prosperujícím městem-parkem a uprostřed něj stála největší pyramida, jakou kdy lidé postavili.“

„A proč jsme tady?“ přerušil jsem jeho vysvětlování.

De Glow svěsil ramena a uhnul přede mnou pohledem.

„Zamiloval jsem se do dcery Jeho Císařské Excelence.“

Ničemu jsem nerozuměl. Krása dcer crambijského císaře byla pověstná a pokud jsem věděl, nebylo to způsobeno placeným opěvováním trubadúrů a portréty objednanými na zakázku. Polovina vysokých důstojníků crambijské armády do nich byla zamilovaná. Platonicky, samozřejmě.

„Císař mě jednou překvapil v jejich komnatách,“ pokračoval de Glow ve zpovědi.

Potlačil jsem zahvízdnutí. Podle toho, co se o císaři vykládalo a co jsem já sám o něm věděl z osobní zkušenosti, by takového vetřelce na místě zabil vlastním mečem. Vzápětí jsem si vzpomněl na de Glowovo šermířské mistrovství. Možná si na něj ani císař, vítěz několika imperiálních turnajů, netroufl.

„Nechápu, v čem byl problém. Jste jeden z nejméně postavených šlechticů císařství a jeho nejlepší voják. Je to možná nezvyklé, vyspat se s dcerou vládce a potom požádat o její ruku, ale vám by to asi prošlo,“ řekl jsem, aby řeč nestála.

De Glow vybuchl vztekem.

„Vyspat se s císařovou dcerou? Nikdy, opakuji nikdy bych si to nedovolil! Miluji ji! Je jí teprve čtrnáct, a protože jsem se nechtěl dotknout jejích citů, chtěl jsem se jí zeptat, zda by přivítala, kdybych ji o jejích patnáctých narozeninách požádal o ruku.“

De Glowovo sebeovládání bylo pryč, tvář měl zkrivenou nenávistí a oči se mu leskly. Vypadal jako člověk, který se jen tak tak drží na hranici přičetnosti. Měl jsem pocit, že skrývá něco, co chce i nechce říct současně. Rozhodl jsem se ho popostrčit.

„Mám za to, že vás, prvního vojáka impéria, by císař vyslechl a vaše pohnutky pochopil. Samozřejmě pokud vás nepřistihl, jak jste jeho milované dítě právě připravil o panenství.“

De Glow zesinal.

„Ne! Já přistihl jeho!“ vypadlo z něj.

Okamžik jsme oba mlčeli.

„Vy jste viděl souložit císaře s jeho nejmladší dcerou?“ řekl jsem to bez servítků.

Připadalo mi to neuvěřitelné.

De Glow chroptěl a v koutcích úst se mu objevovala pěna.

„Zastavil jsem ho ještě - ještě před tím,“ podařilo se mu konečně ze sebe vypravit. „Byl opilý, bránila se, chystal se ji znásilnit. Zastavil jsem ho,“ vyrážel ze sebe trhaně a vypadal při tom jako štvané zvíře.

„Chtěl jsem ho zabít, ale nedokázal jsem to. Protože to byl císař. Můj císař,“ řekl nakonec tiše.

„A co bylo dál?“ zeptal jsem se.

„Nechal jsem ho tam ležet s rozbitým obličejem a vrátil jsem se do kasáren mezi své jednotky.“

Uvažoval jsem. Tohle byla pro oba zúčastněné poměrně překerní situace. Císař si nemohl dovolit, aby se o něm takhle historika rozšířila a současně nemohl jen tak dát popravít svého vojevůdce číslo jedna, muže, kterého sám mnohokrát vyznamenal, generála, jenž byl jedním z pilířů armády a celého císařství. Navíc vojáci byli loajální de Glowovi, ne panovníkovi. Jediné řešení, které mě napadlo, byla nájemná vražda.

„A co bylo dál?“ zeptal jsem se.

„Za dva dny jsem od něj dostal dopis. Nabízel v něm dohodu: mou sebevraždu za zachování majetku a privilegií mé rodiny.“

V duchu jsem se ušklíbl. Do prohnanosti vládců mi ještě hodně chybělo. Tohle bylo mnohem elegantnější a jednodušší řešení.

„A proč jste tady?“

De Glow se při mé otázce narovnal, jako by se mu vrátila část jeho bývalého vystupování.

„Pocházím z mocného šlechtického rodu a nemohu dopustit, aby bylo naše jméno pošpiněno něčím takovým, jako je sebevražda. Rozhlásil jsem, že mě císař pověřil speciálním úkolem, a vydal se se svými muži sem.“

Jen pomalu mi docházelo, co tím vlastně myslel.

„Abyste tu zemřel?“ ujišťoval jsem se, že chápu správně.

De Glow přikývl.

„Nevěřím pověsti, že kdo vystoupí na tuhle pyramidu, stane se králem všech divochů. Dokonce jsem nevěřil ani v existenci tohoto místa. Jenomže spousta lidí věří. Císař se snaží o posunutí hranice říše jižním směrem celá desetiletí. Budou o mě říkat, že jsem se ctí padl pro impérium!“

Na okamžik před mnou stál starý de Glow, fanatický voják a ctitel říše.

Tři tisíce mužů zemřelo jen kvůli pověsti šlechtického šilence.

„Měl jste ho zabít,“ řekl jsem nahlas.

„Je to císař, nemohl jsem udělat nic takového!“

„Jestli ji chtěl, pokusí se o to znovu. Vy tam ale už nebudete, abyste mu v tom mohl zabránit. Nikdo tam nebude,“ přehnaně pečlivě jsem artikuloval a díval se de Glowovi upřeně do očí.

„Ne! Bylo to jen náhlé pominutí smyslů! Už se to nikdy nebude opakovat! Je to císař!“ křičel.

„Jste největší ubožák, kterého jsem kdy potkal, hrabě,“ pokračoval jsem ve svém proslovu. „Císař má pět dcer. Je docela dobře možné, že spal s každou z nich. Dívku, kterou jste, jak vy říkáte, miloval, jste nechal napospas jejímu otci, nejmocnějšímu muži na světě. Otcí, který przní vlastní děti.“

De Glow zaútočil. Zachránilo mě jen to, že jsem ho už v akci viděl.

Instinktivně jsem bleskový úder odrazil mačetou, čepel vyštípla do jejího ostří hluboký vrub. Navázal sekem na koleno. Včas jsem se stáhl a konečně sám tasil. Ocel zazvonila, odvrátil jsem tři útoky jdoucí za sebou tak rychle, až vypadaly jako jediná akce. Pokusil jsme se vyvést ho z rytmu tvrdým krytem s protisekem.

Čepele se střetly, záblesk slunečního světla odraženého od kovového povrchu mě na okamžik oslepil. V poslední chvíli jsem se zachránil hlubokým záklonem, hrot jeho meče mě jen lehce přetáhl přes prsa. V ruce jsem držel jílec meče s krátkým torzem čepele, zbytek ležel na zemi. V prvním okamžiku jsem nemohl uvěřit, že ta perfektní zbraň praskla. Údivem jsem promeškal svou příležitost, o hrudník se mi opřel ostrý hrot.

„Při sebemenším pohybu zemřeš,“ řekl.

Ztuhl jsme a vpíjel se mu do očí, abych dokázal vytušit, co v následující chvíli udělá. Periferním viděním jsem vnímal pohyb džungle kolem nás, ale neodvážil se ani na chvíli odpoutat od páru šílených šedých očí. Najednou se v nich objevilo jakési překvapení, vzápětí zmatněly. Předloktím jsem srazil čepel stranou a ukročil. Bylo to zbytečné, protože se de Glow bezvládně skácel na zem. V krku měl malou šipku s červenými peřím.

Rozhlédl jsem se.

Stáli všude okolo. Byli menších postav, snědí, šlachovití, ale svalnatí. Až na bederní roušky a jakési „čepičky“, které si navlékali na pyje, nazí. Tváře měli poznamenané rituálními jizvami, v rukou drželi kopí, foukačky a kamenné sekery. Až teď jsem si uvědomil, že nemíří jen na mě, ale i na sebe navzájem. Začal jsem hledat směr, kterým bych se co nejrychleji ztratil z dostřelu, ale chlapík s krutostí vepsanou v obličejí lehce zavrtěl hlavou. Foukačku držel těsně u úst. Někdo hněvivě vykřikl, napětí zhoustlo. Pochopil jsem, že stojím obklíčen dvěma skupinami znepřátelených bojovníků. Jejich předáci, v obou případech malí, stářím pokroucení starci, se začali dohadovat. Řeč ničím nepřipomínala dialekt, kterým se mezi sebou domlouvali lovci lebek. Všiml jsem si, že mezi bojovnickými kmene, k němuž patřil muž, který mě odradil od útěku, jsou i ženy. Také byly téměř nahé, jen jim chyběly ony čepičky. Dohadování náčelníků skončilo. Pochopil jsem, že jedna skupina si vezme mrtvého de Glowa a druhá mě. Náčelník, který mě vyhandloval, si mě chvíli prohlížel. Jeho tvář připomínala slupku starého kokosu a byl pokroucený křivicí nebo jinou nemocí. Navzdory svému stáří měl bílé zuby bez jediné vady. Něco rozkázal, část bojovníků si dala pohov. Potom ukázal směr a gestem mě pobídl k chůzi. Částečně jsem se uvolnil. Nehodlali mě zabít, alespoň tedy ne hned. Otočil jsem se ke kruťákovi, abych zjistil, zda náhodou on není proti. Zahlédl jsem jen jeho úšklebek, vzduchem se mihlo něco červeného, v obličejí jsem ucítil bodnutí. Podlomila se mi kolena a zhroutil jsem se jako hadrová loutka. Ležel jsem na zádech, mezerami v zeleném příkrovu džungle nade mnou prosvítaly modré skvrny oblohy. Lupal jsem po dechu, ale do plic se mi nedostával žádný vzduch. Dusil jsem se. Okraje zorného pole se postupně rozmazávaly, zoufale jsem se snažil dýchat, ale nešlo to. Tělo mi uplavalo někam pryč. Najednou se nade mnou objevila ženská tvář. Pokoušel jsem se vysvětlit, že se dusím. Byla blíž a blíž. Začínalo se

mi kalit vědomí. Před pádem do temného tunelu bezvědomí mě zachránil příliv horkého vzduchu. Na rtech jsem cítil její ústa a pochopil jsem, že mi pomáhá dýchat. Potom svět zčernal.

Svět byl stále černý, ale zvuky se vrátily. Ševelení, šramocení, řev predátorů. Hlasy noční džungle. Skláněla se nade mnou a pokaždé, když zvedla hlavu a životodárný proud vzduchu ustal, jsem bojoval s panickou hrůzou, že mě nechá umřít. Zvuky se vytratily.

Přišlo ráno. Nádech, výdech. A znovu. Můj hrudník se pohyboval pomalu a neochotně, téměř nezávisle na mé vůli. Přestože jsem se snažil zhluboka se nadechnout a zbavit se neustálého pocitu polovičního přidušení, nešlo to. Seděla opodál, zády se opírala o palmu a vyčerpaně mě pozorovala.

„Jsem v pořádku,“ zaskřehotal jsem.

Vlastní hlas mi zněl cize. Unaveně se zvedla a ukázala stejným směrem jako včera její náčelník. Přikývl jsem a postavil se. A vzápětí upadl. Něco se mnou nebylo v pořádku.

Podepírala mě na každém kroku, místy skoro nesla. Byla malá, napohled křehká, ale skrývalo se v ní neskutečné množství energie a vůle. K večeru jsme došli do domorodé vesnice. Byl jsem tak vyčerpan, že jsem neměl sílu si nic prohlížet. Dovedla mě do chatrče z lián a palmového listí, posadila na rohož a řekla jen dvě slova:

„Cho vuana.“

Později jsem se dozvěděl, že to znamená: Nikam nechod’.

Stal jsem se nedobrovolným hostem kmene pralesních divochů. První dva dny jsem nebyl schopen vůbec ničeho. Ven jsem nevycházel, pouze jsem ležel a přemýšlel. Nerozuměl jsem své fyzické neschopnosti, netušil, co se na pyramidě vlastně stalo, proč se jedna skupina spokojila s mrtvolou, proč po mně ten muž vystřelil, nevěděl jsem, z jakého důvodu domorodá dívka věnovala takovou péči mé záchraně. Říkala si Aelin. Značnou část myšlenek jsem věnoval právě jí. Spala se mnou v chatrči a zcela bez ostychu přede mnou chodila nahá. Při pozorování lidí okolo skrze pletené stěny chatrče jsem pochopil, že bederní rouška je pro ně oděvem pro zvláštní příležitosti a v běžném životě dávají přednost naprosté nahotě. Muži měli samozřejmě své chrániče penisů. Někteří si je přivazovali ke stehnu, jiní provázkem špičkou vzhůru před sebe. Aelin neměřila víc než sto padesát centimetrů, ale byla to dospělá mladá žena. Měla malá, pevná ňadra, klenuté boky a pod hebkou čokoládovou kůží byla svalnatá. Na těle neměla žádné ochlupení, dokonce ani v klíně. Zřejmě to souviselo s přizpůsobením se životu v horké a vlhké džungli. Naopak dlouhé kaštanově hnědé vlasy měla už na pohled husté. Vůbec ji neuvádělo do rozpaků, když jsem si ji nepokrytě prohlížel. Byla velmi krásná a překvapovalo mě, že ve mně nevbuzovala žádnou touhu. Dokonce ani když jsme vedle sebe uléhali ke spánku. Bud’ za to mohla naprostá nahota, nebo můj špatný fyzický stav. Její krásu narušovala jen velká křivolaká jizva na levém vnitřním stehnu. Odhadoval jsem, že zranění může být staré pět šest let. Nohu jí zřejmě rozervalo nějaké zvíře. Nemělo ostré drápy, protože ty by kůži rozsekly. Tady byla tkáň velkou silou roztržena a později se zacelila v širokých jizvách.

Třetího dne jsem se dokázal sám posadit a zároveň jsem dostal hlad. Musela vědět, jak se cítím, protože mi poprvé přinesla něco k jídlu. Předtím jsem dostával jen vodu.

„Děkuji,“ řekl jsem, když mi podala misku s jakousi kaší.

V očích se jí vesele zablýsklo a vychrlila na mě dlouhou větou, z níž jsem nerozuměl jedinému slovu.

„Nerozumím ti,“ řekl jsem a pokusil se zopakovat její poznámku. Potom jsem pokrčil rameny.

Usmála se. Měla v očích něco baziliščího, čtveráckého. Nedokázal jsem to pojmenovat, ale líbilo se mi to.

„Děkuji, nerozumím ti,“ přesně zopakovala mé slova, také pokrčila rameny a ukázala na sebe a na mě. Tak jsem se stal žákem a učitelem současně.

Během několika dní jsem ke svému údivu zjistil, že jejich řeč je složitá a má spoustu gramatických zákonitostí. A také mě překvapilo, že se Aelin učí mnohem rychleji než já. Mluvím čtyřmi jazyky a dalším pěti rozumím, ale proti ní jsem byl naprostý antitalent. A to mě ještě poháněla potřeba dozvědět se o všem okolo co nejvíce.

Studium mě bavilo a zdálo se, že ji také. Ale stále jsem byl uvězněn v chatrči, a to mě rozčilovalo. Nebyl jsem Aelininým vězněm, nýbrž vězněm vlastního těla. Stačil jediný náročnější pohyb a zoufale se mi nedostávalo kyslíku. Nikdy jsem neslyšel o jedu, který by působil podobně. Ani jsem si nedokázal představit princip, protože aby jed účinkoval tak dlouhou, musel by být do těla stále dodáván. Nebo by se muselo jednat o dlouhodobou otravu.

Aelin se mnou v chatrči netrávila celé dny, většinou odcházela když jsem ještě spal, a vracela se krátce po poledni. Učili jsme se tak dlouho, dokud jsem byl schopen mluvit.

„Proč ty mě zachránil?“ byla první otázka, kterou jsem položil.

Chvilí si mě prohlížela.

„Náčelník, Kyrizma, chtějí ty živý,“ odpověděla mou vlastní řečí.

Věřil jsem jí to, protože ten stařík mi ukazoval cestu do vesnice. Nebyla to však odpověď na mou otázku.

„Proč muž vystřelil já?“ pokračoval jsem její mateřštinou.

„Možná on neslyšel rozkaz nebo myslet ty utíkat jinam.“

Byli jsme jako dva berani, každý jsme mluvili řečí toho druhého. Tentokrát jsem jí však nevěřil.

„To nepravda, lež,“ doprovodil jsem odpověď gestem, což byla chyba.

Rázem se mi zatmělo před očima a dlouhé minuty jsem se v naprosté nehybnosti snažil dýchat co nejhloběji, abych dodal tělu kyslík, který mu tak zoufale chyběl. Plíce mě ještě příliš neposlouchaly.

Seděla nade mnou a pozorovala mě.

„Ano, to nepravda,“ řekla, když jsem se trochu vzpamatoval. „Ryok špatný muž, rád zabíjet.“

Přestože jsem zatím neopustil chatrč, seznámil jsem se se dvěma domorodci. S náčelníkem pralesních lidí, které jsem se po svých zkušenostech s Aelin neodvažoval dále nazývat divochy. Musel to být rozumný muž, protože při srážce s cizím kmenem volil dohodu, a ne boj a navíc plánoval dopředu - měl pro mě nějaké upotřebení. Ryok byl muž, který miloval smrt. Tohle mi vlastně měl prozradit jeho úšklebek, se kterým mě posílal na onen svět.

V noci se mi zdál erotický sen. Miloval jsem se s Aelin. Ležel jsem na zádech, ona obkročmo na mně. Byl jsem v ní, rytmicky se pohybovala nahoru a dolů a vzrušeně něco mumlala. Do tváře jsem jí neviděl, protože jí dlouhé vlasy padaly do obličeje. Když mě vzrušila až k orgasmu, znehybněla a podívala se na mě. Vypadala spokojeně - jako žena, která dosáhla svého, ale se sexem to nemělo moc společného. Ráno jsem se probudil první. Leželi jsme vedle sebe na rohožích, stejně jako všechny předchozí dny. Byla krásná, to ano, líbila se mi, ale opět jsem necítil žádnou pohlavní žádostivost. Posadil jsem se. Uvědomil jsem si, že nelapám po dechu jako dřív. Postavil jsem se. Bylo to trochu horší a chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatoval, ale šlo to. Měl jsem pocit vítězství. Vypadalo to, že se začínám uzdravovat. Svým zkusným přešlapováním jsem Aelin probudil. Pozorovala mě a usmívala se.

„Proč ty smát?“ zeptal jsem se.

„Protože dívat se na někoho, kdo se raduje tak jako ty, je velmi příjemné.“

Místo odpovědi jsem se na ni zašklebil. Večer jsem jí objasnil pravidla skloňování slovesa ‚být‘ a ona okamžitě začala mluvit o třídě lépe. Já jsem systému jejich tvarosloví vůbec nerozuměl. Možná to však bylo tím, že jsem byl mnohem lepší učitel než žák.

„Večer půjdeme navštívit Kyrizma,“ řekla. „Chce mluvit s ty - s tebou,“ opravila se.

Odvážil jsem se na krátkou vycházku. Aelin neprotestovala, ale všiml jsem si, že mi zdálky dělá doprovod. Určitě to nebylo kvůli obavám z mého útěku. Vesnice stála na malé světlině v džungli. Viděl jsem kmen padlého pralesního velikána ležící opodál. Věděl jsem, že podobné proluky, kam mohou sluneční paprsky, během velmi krátké doby zarostou množstvím mladých stromků, které budou zápolit, kdo z nich se stane dalším stromovým obrem. Tady si někdo dal velkou práci, aby se tomu tak nestalo, a snažil se naopak světlinu systematicky rozšiřovat. Napočítal jsem třicet čtyři maličkých chatrčí, ale zjistil jsem, že mladí muži žijí v menších skupinkách pod širým nebem. Objevil jsem jednoduchou ohradu s několika prasaty, skupinu palem, které zde někdo zřejmě vysázel. Netušil jsem, jaký užitek poskytují. Potkal jsem jen několik lidí. Buďto to byli starci a stařeny, kteří už zřejmě neměli sílu na shánění obživy v džungli, nebo naopak malé děti. Po krátkém okukování se kolem mě seběhly a neustále mě osahávaly. Nejvíce je fascinovaly mé vousy a jizvy. V jejich štěbetání převažovala slova jako ‚veliký‘ a ‚chlupatý‘. Napočítal jsem osm dětí. Na osadu o čtyřiatřiceti příbýtcích mi to připadalo dost málo.

Zůstal jsem venku, i když se začali vracet dospělí z džungle.

Většinou si mě jen prohlédli, přímo mě nikdo neoslovil. Já jsem rozhovor nenavazoval, abych ze skutečnosti, že jim trochu rozumím a oni o tom nevědí, vytěžil co nejvíce. Označovali mě za bojovníka a často používali slovo, které jsem neznal. Sem tam někdo polohlasem utrousil nesrozumitelnou poznámku a naznačil přitom směr k Aelinině chatrči. Později jsem zjistil, že slovo, které v mé spojitosti vyslovovali, znamenalo věštbu.

Večer jsem se posadil v Kyrizmově příbytku. Chatrče byly stavěny z proutí a listů palmy odpuzujících hmyz, proto bylo uvnitř mnohem příjemněji než venku. Stařec si mě mlčky prohlížel.

„Rychle ses navrátil do zdraví,“ přivítal mě starobyrou formou obecné řeči, která je úředním jazykem na většině území crambijského impéria.

Trochu mě tím zaskočil.

„Netušil jsem, že mluvíš více jazyky,“ řekl jsem.

Pokrčil rameny.

„Více věcí je netušených. Chtěl jsem pohovořit s tebou o druhém muži, jenž Lovinům připadl.“

Ať ho řeč naučil kdokoliv, dal si práci s tím, aby to byla skutečně archaická varianta. Takhle se snad nemluvílo ani před sto lety.

„Myslíš de Glowa? Nechápu, proč se spokojili s mrtvým. Musíš být dobrý vyjednávač.“

Odbyl mou poznámku mávnutím ruky.

„On z mocného rodu pocházel, řekl bych. Silný muž on?“

Přikývl jsem a zevrubně mu popsals, co byl de Glow zač. Ani jednou mě nepřerušil.

„A ty?“ zeptal se, když jsem skončil.

„Jmenuji se Koniáš a potuluji se světem. To, jak jsem se dostal až sem, je zábavná historka, ale protože mi příliš neslouží ke cti, nebudu tě s ní zatěžovat.“

Kyrizma se pobaveně zasmál; podle toho, jak neochotně se jeho vrásčitá kůže skládala do vrásek, to nedělal už dlouho.

„Muži tvého ražení jen kvůli ženám pošetilosti vyvádějí a jen ti, kteří moudrost v sobě opravdu mají, věku, kdy kvůli ženám hloupostí netropí, dosáhnou.“

Okamžik se zdálo, že by se klidně do té doby vrátil.

„To vše, co jsem od tebe vědět chtěl, je. Nezapomeň, že pokud utéci se pokusíš, mí bojovníci dostihnou tě a zabijí. Oni džungli mnohem lépe než ty znají.“

Nekomentoval jsem to. Ve stavu, v jakém jsem se nacházel, by mě zvládlo i těch osm dětí, se kterými jsem se potkal dopoledne. Když jsem odcházel, vypadal Kyrizma zamyšleně. Něco mu očividně dělalo starosti a mělo to nějakou souvislost se mnou. Rozhodl jsem se, že se svým uvězněním začnu zabývat, až to bude mít smysl, až budu zdravý.

Každým dnem se mi vracely síly. Pokračoval jsem s Aelin ve studiu a výuce jazyka a pomáhal s některými pracemi. Při tom jsem se naučil spoustu věcí a seznámil se s dalšími lidmi. Největší péči věnovali zvláštnímu druhu palmy poskytující velké plody s mastnou dužninou připomínající maso. Vysazovali ji všude v okolí. V nedaleké džungli bylo rozptýleno několik míst, na kterých sklízeli jar, bataty a další plody, jejichž jména jsem neznal. Nedalo se to označit za políčka v pravém smyslu slova. Spíše využili toho, že se vhodná plodina někde vyskytuje a upravovali okolí tak, aby se jí lépe dařilo. Zjistil jsem, že se celá vesnice v nepravidelných intervalech stěhuje. Zpočátku jsem myslel, že je to zapříčiněno rychlým vyčerpáním úrodnosti jejich minipolíček, ale později jsem se dozvěděl, že cíl a dobu nového stěhování určuje Kyrizma, a nikdo netuší podle čeho. Všichni však svého náčelníka respektovali. Všichni až na Ryoka. Toho jsem nepotkal. Byl prý samotář a občas se dlouhé týdny toulal džunglí. Z tónu, jakým to všichni říkali, jsem pochopil, že mám vlastně štěstí.

Po několika dnech se mi opět zdál erotický sen. Podobal se tomu prvnímu, byl však mnohem živější. Pamatoval jsem si z něj Aelininu vůni a žár její sametové pokožky. V jednom okamžiku jsem se jí pokusil překulit pod sebe, ale zabránila mi v tom. Ve snu byla mnohem silnější než já.

Dostal jsem se do tak dobré kondice, že jsem s Aelin vyrážel na dlouhé výpravy. Naučila mě dívat se na prales z úhlu, který jsem předtím neznal. Tam, kde jsme se s de Glowovou armádou pracně probíjeli podrostem, ona našla pohodlnou cestu. Stačilo znát správné byliny, aby člověk odpudil velkou část všudypřítomného hmyzu. Některé liány poskytovaly chutnou tekutinu skvěle hasící žízeň. Ale nejnádhernější bylo, když jsme se vyšplhali vzhůru. Větve, popínavé rostliny, liány, kořeny bromélií, fikovníky, vzdušné kořeny stromů, prostě všechny rostliny vytvářely ve výšce čtyřiceti padesáti metrů zelený svět obydlený bezpočtem zvířat a ptáků. Pokud uměla na zemi Aelin běhat, v korunovém patře létala. S neomylnou přesností nacházela cestu ze stromu na strom, houpala se na liánách a tam, kde žádné nebyly, si vypomáhala vlastním tenkým a pružným provazem, nebo jen tak skákala přes několikametrové prostory. Zpočátku jsem se držel zpátky a lezl do výšek jen opatrně. Přece jen jsem byl těžší než ona a chyběl mi její neskutečný odhad a kočičí reflexy. Jednou mi ukázala malý keřík s napohled nevábnými plody připomínající malé nezralé hrušky.

„Velmi chutné,“ řekla.

Udělal jsem chybu, že jsem se jí přitom nedíval do očí. Pokaždé, když prováděla některou ze svých taškařic, jiskřilo jí v nich. Měl jsem ve zvyku vše, co bylo k jídlu, ochutnat a ona to věděla. Snědl jsem jednu hruštičku a opravdu nebyly špatné. Vůni připomínaly borůvky a chutí ořechy. Zvláštní kombinace. Sáhl jsem po druhé, ale zarazila mě.

„Měli bychom jít, čeká nás dlouhá cesta.“

Vyšplhali jsme se vzhůru do korunového patra dutým sloupem fikovníku, který strávil strom, jenž ho dříve vyživoval, a pokračovali vzduchem. Postupovali jsme rychleji než kdykoliv předtím a cíle, jezírka v džungli, dosáhli ještě před polednem.

Uvědomil jsem si, že stojím na skalnatém břehu a směju se na celý svět. To mě zarazilo, obvykle se tvářím spíše zachmuřeně. Potom jsem si vzpomněl, jak jsem bezstarostně skákal přes osmimetrové propasti, lezl až do korun

nejvyšších stromů nad zelené moře, kochal se pohledem do dálky a pak se spouštěl dolů se sebevražednou rychlostí. Podezřívavě jsem se na ni podíval. „Ty hrušky?“

Přikývla a v očích jí jiskřilo. Byla krásná, živá, ranec plný energie a šílených nápadů, které okamžitě uskutečňovala. Napadlo mě, jaké by to bylo pomilovat se s ní tady na břehu jezera.

„Velmi silná droga. Zpřesňuje odhad, člověk je na chvíli i silnější a vůbec povzbuzuje na mnoho způsobů.“

Obecnou řečí už mluvila naprosto dokonale a neustále si ze mě utahovala. Pochopil jsem, že přesně ví, co teď cítím.

„Že sis nevzala také...“ Zatvářila se zkroušeně.

„Já se nebojím skákat ze stromu na strom.“

„Už to nikdy neokusím a šplhat budu pomalu jako želva,“ vyhrožoval jsem.

„Uvidíme,“ uzavřela debatu a vrhla se do vody. Doufal jsem, že ví, co dělá. V některých vodách se může schovávat spousta potvor s ostrými zuby.

Na zpáteční cestě jsem se zpočátku držel zpátky, ale potom jsem zjistil, že i bez hrušek riskuju mnohem víc než dřív. Byl to závatný pocit řídit se vzduchem padesát metrů nad zemí a spoléhat jen na svůj postřeh a sílu.

Při návratu jsme nedaleko vesnice potkali Kyrizma. S jedním pomocníkem vyměřoval něco v hájku hustě rostoucích palm. „Už jsem zdrav,“ řekl jsem. Okamžitě pochopil, kam tím mířím. „Tobě se nelíbí, že odsud odejítí nemůžeš.“

„Můžu odtud odejít a ty to víš,“ oponoval jsem.

„V džungli se nemůžeš s bojovníky mými poměřovati. Zemřeš.“

„Ale můžu odejít.“

Stál proti mně, starý pokřivený šaman z pralesa, a zkoumavě si mě přeměřoval. Přestože byl téměř nahý, jen naprostý hlupák by ho označil za primitiva.

„Ano, každý muž může udělati vše, co vůle jeho jest,“ souhlasil nakonec. „Nechceš však na slavnost mladíků počkati a více se dověděti?“

Souhlasil jsem. Měl jsem pocit, že se mnou chce uzavřít nějaký obchod a připadalo mi, že každý obchod bude výhodnější, než útek se smečkou mužů s foukačkami v zádech. Aelin našemu rozhovoru mlčky přihlížela.

„Většina bojovníků je ve větvích rychlejší než já. A já jsem mnohem rychlejší než ty,“ řekla, když jsme se vraceli k její chatrči. Dál to nebylo třeba rozvádět. Nevěřil jsem, že Aelin sleduje stejný cíl jako Kyrizma. Podle mě měla za lubem ještě něco jiného.

„Nejsi náhodou jeho dcera?“ zeptal jsem se.

Podívala se na mě a chvíli nechápala o čem mluvím.

„Nevím. Dítě má matku a otcem jsou mu všichni muži kmene.“ S otcovstvím si to zde velmi zjednodušili a zřejmě ku prospěchu

všech.

Opět se mi zdálo o milování s Aelin, ale tentokrát jsem si uvědomoval, že je to sen. Cítil jsem horkost jejích steh a objímající vlhkost klína. Dlaněmi jsem ji hladil po bocích a napomáhal rytmickému pohybu, který mě přiváděl do extáze. Pokusil jsem se ji přetočit pod sebe, ale předem jsem věděl, že to nepůjde. Šlo to. Překulili jsme se po rohoži a já se ocitl nahoře. Poprvé jsem jí uviděl do tváře. Byla vzrušená, ale ne tolik, kolik jsem si přál.

„Povedlo se to,“ řekla s úlevou.

Tak mě to tak překvapilo, že mé vzrušení opadlo. Vyklouzl jsem z ní. Nic jsem nechápal. Stěna chatrče zapraskala, když jsem se o ní neopatrně opřel, světlo měsíce procházející proutím vykreslilo na jejích nadrech chaotickou síť bledých linek.

„To není sen,“ slyšel jsem se říkat. „Není,“ přitakala.

Posadil jsem se vedle ní a připadal si hloupě. Pokud mě až dosud její nahota nevzrušovala, teď to bylo právě naopak. Dal jsem si však pozor, abych se jí nikde nedotýkal.

„Šipka, kterou tě Ryok trefil, byla potřená jedem malé stromové žáby. Jed způsobí, že se oběť, člověk nebo zvíře, uduší. Ne proto, že by mu ochrnuly plíce nebo měl otrávenou krev. Prostě přestaneš dýchat, nedokážeš plícím poručit, aby nabíraly vzduch a hrudník se pohyboval nahoru a dolů. Proto jsem ti musela tak dlouho dýchat do úst. Ale i potom v tobě jed setrval a ty jsi mohl dýchat jen velmi slabě a mělce. Nejhorší to bylo v noci, když jsi spal. Někdy jsi přestal dýchat úplně. Může pomoci jen vzrušení, které probudí spící mozek. Pro muže je nejlepší sex.“

„Milovali jsme se každou noc?“ zeptal jsem se. „Někdy tě útlum postihl jen málo. Stačilo se s tebou pomazlit a začal jsi dýchat pravidelně.“

Nevěděl jsem, co mám na to říct. Asi žádný muž by to nevěděl. „Proč jsi to všechno podstoupila?“ zopakoval jsem otázku, kterou jsem jí před časem položil.

„Protože od tebe něco chci.“

Bylo to logické. S některými muži se ženy milují jen tak, od jiných za to něco chtějí. Obvykle peníze, občas i něco jiného. Jsem jeden z nejošklivějších chlapů, které jsem kdy viděl - zjizvený, hubený, vysoký, s jizvami poznamenaným obličejem. Vždycky jsem za to musel platit. A Aelin mi navíc zachránila život.

„A co to je?“ zeptal jsem se nejobchodnějším tónem, kterého jsem byl schopen.

Vzhlédla ke mně, do očí jsem jí neviděl, utápěly se ve stínu. „Chci, abys někoho zabil.“

Mlčel jsem. Zabil jsem mnohokrát, ale pokaždé jen když někdo jiný usiloval o můj život. Nikdy jsem nezabíjel pro druhé na objednávku. Dělal mi to ještě těžší.

„Ty se bojíš,“ špatně si vyložila mé váhání.

Potřásl jsem hlavou.

„Bojím se, že budu muset odmítnout. Zachránila jsi mi život, dlužím ti víc, než kdy budu moct splatit. Prostě jen tak nezabiju někoho, na koho mi ukážeš, protože se na tebe křivě podíval.“

„Jen se podíval?“ vybuchla. Roztáhla nohy a ukázala na jizvu.

Křivka jejich stehen pro mě měla náhle zcela jiný význam. Raději jsem jí díval do obličeje.

„To mi neudělal pohledem. Hráli jsme si spolu už jako děti. V pralese i při práci byl nejšikovnější, měla jsem ho ráda a on byl šťastný, když jsem byla s ním. Věděli jsme, že až projde zasvěcením, postavíme si společnou chatrč. Jenomže s dospíváním se začal měnit. Už jako chlapec byl silnější než mnozí muži a jeho síla začala s věkem ještě narůstat. Navíc se stal zlým a popudlivým. Všichni se ho báli. Byl nejlepší lovec, nejlepší bojovník, uměl míchat jedy skoro jako Kyrizma. Ale líbilo se mu, když druhým působil bolest. Řekla jsem mu, že ho nechci, že ho nemám ráda a že s ním nebudu nikdy spát. Vzal si mě násilím a hodně mi přitom ublížil. Tuhle ránu mi udělal jediným pohybem stejně snadno, jako ty zabiješ mouchu. Pojď, něco ti ukážu,“ řekla a zvedla se.

Následoval jsem ji do temna džungle. Klopýtali jsme tmou skoro půl míle.

„Teď jsme v palmovém hájku, kde prošel zasvěcením a stal se mužem. Jinoši tančí mezi mladými palmami a podle rytmu a síly bubínku musí do kmenů tlouci holýma rukama. Kdo tluče příliš slabě, bojí se a není připraven být dospělým. Polož ruku sem,“ ukázala.

V silném kmenu palmy jsem nahmatl na dlaň hlubokou prohlubeň.

„A tady,“ postoupila k jinému stromu.

Objevil jsem pět hlubokých děr, které vypadaly, jako by někdo pouhým stiskem vmáčkl prsty do kůry.

„Bojí se jen Kyrizmy, ale jednou ho stejně zabije. A to bude náš konec, protože Kyrizma je naše paměť, zná věci, které všichni ostatní dávno zapomněli, a pouze díky němu jsme se nestali úplnými divochy, jako jsou lovci lebek.“

„Zapomněla jsi mi říct, o kom mluvíš,“ pobídl jsem ji, i když jsem předem znal odpověď.

„O Ryokovi.“

„Jak se budou tvářit ostatní, až ho zabiju?“

Pochybnosti jsem si nechal pro sebe. Ještě nikdy jsem nepotkal chlapa, který měl místo rukou krokodýlí čelisti.

„Nikdo neřekne ani slovo.“

Vrátily jsme se mlčky do chatrče a šli spát. Poprvé jsem nemohl usnout a kupodivu jsem nemyslel na zápas, který mě čekal, ale na Aelin vedle.

Ráno jsem se překvapivě cítil docela dobře. Události předchozí noci mi připadaly vzdálené, jako by se ani nestaly.

„Udělalš to?“ zeptala se Aelin.

Prohlížela si mě a v očích neměla ani jiskřičku.

„Vyzvu ho na souboj. Chlap jeho druhu si takovou příležitost nenechá ujít.“

Přikývla.

Slunce bylo ještě nízko, ale ptáci a hmyz už spustili svůj ohlušující koncert na oslavu dalšího dne, další perly na zdánlivě nekonečném náhrdelníku věčnosti. Šel jsem do vesnice, abych viděl co a jak a připomněl Kyrizmovi jeho slib. Aelin šla vedle mě. Lidé se postupně probouzeli, do jejich ospalých tváří se vracel život. Mám rád jitra - jsou nádherně čistá.

Náhle byla veškerá pohoda ta tam. Všichni rázem stáli ve střehu a dívali se jedním směrem. Ze zelené stěny deštného pralesa vystoupil Ryok. Tvářil se, že mě přehlédl, ale věděl jsem, že mě vidí stejně dobře jako já jeho. Mířil směrem k nám, kráčel uvolněným, nenuceným krokem. Neměřil více než metr osmdesát, ale v porovnání s ostatními domorodci vypadal jako obr. Nebyl přehnaně svalnatý; síla, kterou mu příroda nadělila, se neskrývala v

mohutných objemech svalů jako u některých zápasníků, ale někde uvnitř. Jeho tělo muselo fungovat jinak, lépe než těla nás ostatních. Už byl vzdálený jen pár kroků. Byli jsme jako dva kohouti na jednom smetišti. On to věděl, já to věděl, všichni okolo to věděli. „Nebudeš ho muset vyzývat,“ šeptla Aelin, přivinula se ke mně a vášnivě mě políbila.

Mohla mě varovat o chvíli dřív. Ryok se na mě okamžitě vrhl. Aelin odskočila. Sázel na svou pověst a předpokládal, že ustoupím. Místo toho jsem vyrazil levačkou a zasadil mu těžký úder na spodek břicha. Otrásl to s ním. Ještě jsem ho dvojitým hákem zasáhl do obličeje a potom se stáhl. Jedna jeho pěst mi sklouzla po předloktí. Jako by měl místo kostí kameny. Věděl jsem, že se nesmím nechat přinutit k zápasu tělo na tělo, neměl bych šanci. Naznačil útok pěstmi na hlavu. Unikl jsem úklonem a pokusil se levou rukou znovu najít jeho břicho. Bleskově zvedl levé koleno až k bradě a přímočarým kopem mě zasáhl do prsou. Vyrázilo to ze mě téměř všechn vzduch, ruce mi ochably. Vrhli se na mě, instinktivně jsem ho podmetl ploskou nohy a ještě v pádu ho zasáhl patou do spánku. Okamžik oddechu mě zachránil a dovolil mi trochu se vzpamatovat.

Kroužili jsme kolem sebe jako dva dravci. Nějakým malým zbytečkem pozornosti jsem viděl lidi ve velkém kruhu kolem nás, jejich napjaté a vystrašené tváře. Vyrázil po mně levačkou, ale kryt měl příliš nízko. Zasáhl jsem ho levým hákem tvrdě do brady. Taková rána by každého jiného chlapa poslala k zemi, ale jeho ani nezpomalila. Byl to úskok, počítal s tím. Sevřel mi levé zápěstí jako klepetem. Pokračoval jsem v úderu a zasáhl ho loktem do spánku. Stiskl a jako by mi levičku ustříhl. Udeřil jsem ho čelem na kořen nosu, ale ani to ho nezastavilo. Druhou rukou mě chytil za rameno. Než mě stačil pořádně stisknout, skrčil jsem se pod něj a hodil ho chvatem přes bok na zem. Ani v pádu mě nepustil a strhl mě za sebou.

Váleli jsme se sem a tam, obloha a země se střídaly před očima v rychlém sledu. Byl jsem zkušenější zápasník než on, ale svou nadlidskou silou mě dostával tam, kde mě chtěl mít. Zkroutil jsem se pod ním a v poslední chvíli unikl páce na loket. Levou ruku mi znehybnil po tělem. Pokusil jsem se mu pravačkou vypíchnout oko, ale byl rychlejší - můj útok srazil a ruku zachytil. Najednou jsem měl i druhou ruku v ocelovém sevření. Cítil jsem, jak zesiluje stisk. Klouby a kosti mi praštěly námahou, chroptěl jsem bolestí. On ani nepotřeboval páčít, byl tak silný, že mi mohl kosti rozdrtit přímo. Vzpomněl jsem si na promáčkuté palmy a prohnul se v zápasnickém mostu. V okamžiku, kdy měnil těžiště, abych se mu nevytrhl z držení, si nedal pozor a přiblížil svou hlavu k mé.

Zaútočil jsem jako pes v posledním tažení, sevřel čelisti a držel. Tělo nade mnou se ještě jednou zasmítalo a ochablo.

Vydrápal jsem se nahoru. Ráno už nebylo jasné a čisté a já jsem se cítil, jako bych měl každou chvíli umřít. Ale žil jsem a Ryok ležel na zemi s vykousnutým ohryzkem. Krvácel jsem z mnoha ran. Pouhým stiskem mi roztrhal kůži a poničil svaly. Do kosti předloktí, kde mě chytil poprvé, jsem měl vytlačené malé jamky. Necítil jsem radost z vítězství, na to jsem byl příliš unaven.

Seděl jsem u paty stromu na kraji pralesa a pozoroval vesnici. Ještě pořád jsem nenabral všechny síly, o které jsem ráno přišel. Smrákalo se. V tropech je soumrak rychlý. UVědomoval jsem si, že před pár měsíci, když jsem do pralesa vstoupil, bych se bál odpočívat bez ochranné sítě na zemi v těsném sousedství jedovatých pavouků, hadů a brouků. Změnil jsem se a naučil se spoustu nových věcí. Ze šera se vynořila Aelin. Nesla mi misku s jídlem. Stejnou kaši, jako jsem od ní dostal poprvé. Byla krásná a skrývalo se v ní něco, co ze mě dokázalo vydolovat tu lepší stránku mé povahy. Nebo horší - záleží na tom, zda se vám líbí skákání ze stromu na strom, koupání s krokodýly a jiné zábavy připomínající šílenství. Pro mě to byly ty lepší stránky. Často jsem se s ní smál. Milovat se s takovou ženou a považovat to přitom za sen se může přihodit snad jen mně. Když misku stavěla na zem, chytil jsem jí hlavu do dlaní a políbil. Voněla pralesem, bylinami, které jsem neznal, a sama sebou. Opatrně můj polibek opětovala. Byl to dlouhý, neuspěchaný polibek, a když skončil, bilo mi srdce jako o závod.

„Proč to děláš?“ zeptal jsem se.

„Ze stejného důvodu jako ty. Protože chci.“

Při milování jsme vylekali skupinu kaloňů hnězdících v dutině stromu nad námi, rozprášili ještěrky lovcí hmyz a natropili nočním obyvatelům džungle spoustu dalších potíží. Oni nás naštěstí nechali na pokoji. V Aelin se skrývalo několik naprosto odlišných žen. Uměla být nepředstavitelně něžná a divoká současně. Na zádech mi po jejich vášnivých obětích zůstalo množství škrábanců.

Po půlnoci jsme jen tak leželi a odpočívali.

„Teď ti budou nadbíhat všechny ženy ve vesnici,“ řekla zamyšleně.

„Cože?“ zeptal jsem se, protože jsem si byl jist, že jsem špatně rozuměl.

„No, od té doby, co jsi poprvé vyšel z chatrče, si stejně všechny povídají jen o tobě.“

Byl jsem jeden velký otazník. Když se ujistila, že si z ní nedělám legraci, pokračovala.

„To přece musíš vědět. Spousta žen už ti v životě musela říct, že jsi krásný muž.“

Nenacházel jsem slov. Potřásla hlavou.

„Zdobí tě tolik jizev, kolik nemají všichni naši muži dohromady, a nechybí ti ani jeden úd! To o tobě říká, že jsi silný, rychlý, odvážný a moudrý současně. Zamilovala jsem se do tebe ve chvíli, kdy jsem tě uviděla.“

Na krásu se tady dívali z trochu jiného úhlu, než jsem byl zvyklý.

„Ale tehdy,“ neurčitě jsem ukázal rukou, „jsi to říkala trochu jinak. A pokud si naše předchozí noci pamatuju, netvářila ses, že by se ti to příliš líbilo.“

Nebyla to příjemná vzpomínka.

„Každou chvíli jsi mohl přestat dýchat a umřít. Musela jsem dávat velký pozor. A nic jsem ti neřekla, protože takhle jsi splatil dluh a jeden druhému nic nedlužíme.“

Pomalů jsem se propadal do spánku.

„Ostatní ženy budu muset držet zkrátka,“ pronesla zamyšleně.

„Žárlíš?“

„Ne,“ odpověděla a v hlase jí tančily jiskřičky, „ale obávám se, že kdybych se o tebe musela s nějakou dělit, nestačily by ti na nás síly.“

Vybuchl jsem smíchem. Přitiskla se ke mně, na hrudi jsem ucítil její teplé dlaně a rty. Nebyl jsem tak ospalý, jak jsem si před chvílí myslel.

Po slavnostech přijímání mladíků za muže jsem vyhledal Kyrizmu v jeho chatrči.

„My zajali tě, a když nemocný ty byl, živili tě,“ začal přímo.

To že jsem „onemocněl“ kvůli jednomu z jeho mužů, přeskočil. Ale měl pravdu, zajali mě.

„Za to, že odejít ti dovolím, od tebe chťt jednu věc budu. Původně něco jiného já zamýšlel, ale situace změnila se.“

„Jakou věc?“

Posunul přede mě podlouhlý předmět zabalený v rohožích.

„Podívej se.“

V balíku se schovával nádherný chaabský meč s jemně zvlněnou čepelí a dlouhým hrotem. Křížová záštita byla bohatě zdobena vsazenými drahokamy a stříbrným tepáním. Rohože byly napuštěné olejem a na bezchybné čepeli jsem nenašel ani stopu rzi. Podle zdobení jsem odhadoval, že zbraň je nejméně sto let stará. Nechápal jsem, jak se dostala až sem. Zvedl jsem pohled ke Kyrizmovi.

„Jenom mi neříkej, že chceš, abych někoho zabil.“ Zasmál se, ale jeho oči zůstaly vážné.

„Ne. Stačí, když si zítra tenhle meč vezmeš a se mnou půjdeš. Na místo jedno zavedu tě. Co uděláš tam, jen na tobě závislé bude.“ Všechno mi připadalo mnohem zamotanější, než když jsem ke Kyrizmovi šel, ale souhlasil jsem. Zdálo se to nejrozumnější.

Brzo ráno následujícího dne jsme vyrazili, a pokud jsem si cestu pamatoval dobře, mířili jsme k pyramidě. Doprovázelo nás ještě dalších deset mužů. Minuli jsme místo, kde mě Kyrizmovi lidé zajali, a pokračovali vzhůru směrem k vrcholu. Se zvyšující se výškou prales řídli, až se změnil v křovinatou džungli a ta brzy ustoupila savaně. Byl to zvláštní pocit, brodit se vysokou travou a každou chvíli přelézat přes vysoký kolmý schod. Nakonec jsme chvílemi kráčeli po kamenném podkladu, kde se neuchytily žádné rostliny a umělý původ terénu byl patrný na první pohled. Asi sto metrů pod vrcholem na nás čekalo množství lidí. Mezi nimi jsem už zdaleky spatřil muže s pyšným držením těla. V ruce držel meč. „Tak se opět vidíme,“ přivítal mě de Glow. Během měsíců v džungli přišel i o poslední zbytek své šlechtické garderoby, ale někde si dokázal obstarat látku a byl poměrně slušně oblečen. Vlasy měl nedávno zastřížené a knír pečlivě udržovaný. Já jsem se od ostatních divochů lišil jen tím, že má bederní rouška byla o kousek širší a nenosil jsem chránič penisu — s ním bych si připadal až příliš podivně.

„Myslel jsem, že jsi mrtvý,“ řekl jsem místo pozdravu. Ušklíbl se.

„Ta šipka byla jen uspávači. Víš proč jsme tady? Kvůli legendě! Je pravdivá!“ vykřikl a hlasitě se rozesmál.

Nepřipadal mi o nic příčetnější než tehdy. Oči se mu leskly, možná si častěji, než bylo zdrávo, posloužil některou z četných drog, které prales štědře nabízel.

„Stačí, když vylezeš na vrchol, a všichni tihle hlupáci,“ ukázal na domorodce okolo, „tě prohlásí svým vládcem. Sešli se tady zástupci většiny kmenů, které živoří v tomhle zeleném pekle. A víš, co je úplně nejlepší vtip?“

Jeho hlasitý smích přešel v chroptění. Domorodí bojovníci i jejich vůdci nezúčastněně přihlíželi.

„Jejich šamani rozšířili pověst, že na horu vystoupí bílý bojovník. Tak pojď, ať zjistíme, kdo se stane vládcem téhle chamradi!“ udělal mečem jednoznačné gesto a lidé se rozestoupili, aby mi uvolnili cestu.

Nechtěl jsem se s ním bít. Ani jsem nemusel, protože podle Kyrizmy záleželo jen na mém rozhodnutí.

„Klidně vystup na vrchol, já ti bránit nebudu,“ pobídl jsem de Glowa.

Zavrtěl hlavou.

„Ne. Chci tě zabít. Řekl jsem ti největší tajemství pod sluncem. Musí zemřít s tebou,“ přešel v okamžiku od halasného křiku k šeptání.

„Máš na mysli tu dívku, kterou jsi miloval a potom zanechal napospas jejímu zhýralému otci? Myslíš, že se jí to s ním zalíbilo?“ prohodil jsem konverzačním tónem.

„Mlč!“ vykřikl a s mečem držným obouruč s čepelí směřující šikmo vzhůru se rozběhl ke mně. Vsadil všechno na jednu kartu, na útok. Poslední krok nečekaně prodloužil, pohybem loktů naznačil vodorovný mách a místo toho bleskově sekl shora. Byl rychlejší, než jsem si ho pamatoval. Kryl jsem se v poslední chvíli, ocel zanaříkala, na kamení zařinčela zlomená čepel. Málem jsem vykřikl vzteky. Taková věc se přece nemohla opakovat dvakrát naprosto stejně! Až poté jsem si uvědomil, že došlo k jedné malé změně: dnes se zlomil de Glowův meč. Hrabě pozoroval zbytek zbraně ve svých rukách v němém úžasu. Sekl jsem ho čistě přes krk - svištíci čepel ani nepostřehl.

Zjistil jsem, že je na mě upřena pozornost ostatních přihlížejících. Nedokázal jsem v jejich tvářích přečíst, co vlastně chtějí. Podíval jsem se směrem k vrcholu. Stačilo ujít sto metrů a stal bych se králem všech obyvatel pralesa. Primitivních zemědělců, divokých lovců lebek i skupin, které vedly podezřelí šamani zvláštních schopností Kyrizmova typu. Mezi diváky jsem jich objevil víc a všichni se tvářili smrtelně vážně. Položil jsem si meč čepelí na rameno, otočil se a začal sestupovat.

Kyrizma mě dohonil po několika metrech, ostatní bojovníci se drželi za námi.

„Sme potomky starého národa, který žil na tomto území už před více než tisíci lety,“ začal vyprávět kupodivu bez svého archaického dialektu. „Dnes už není důležité, co způsobilo jeho úpadek, zda postupující prales, nebo něco jiného. Naše říše se rozpadla na množství malých státek. Stále jsme však měli kde žít, bylo dost místa pro všechny. Po čase nás však rozpínající se Crambijská říše zatlačila zpět do centra původní říše, kde se mezitím ujala nadvlády džungle. Někteří z nás ještě nepřišli o veškerou vzdělanost předků a vědí, že pokud se nesjednotíme a nevydobudeme si lepší místo na slunci, brzy vyhyneme či budeme vyhubeni. Anebo klesneme na úroveň zvířat v pralesi. Už nám k tomu zbývá jen kousek. Během dalších let úpadku se náš národ roztrátil v množství kmenů a je téměř nemožné je dnes sjednotit. Proto jsem já spolu s dalšími -“

„Co to znamená: ‚já spolu s dalšími‘?“ přerušil jsem ho.

„Mluvím o posledních nositelích vzdělanosti našich předků. Rozšířili legendu o muži, který vystoupí na vrchol pyramidy a stane se strůjcem osudu nás všech. Po několika nezdarech jsme zjistili, že příslušníci jednoho kmene nikdy neuznají za vůdce příslušníka druhého kmene. Musí to být někdo z cizí krve.“

„A proč právě de Glow nebo já?“

„Protože jste dva cizinci, kteří pronikli do samého centra pralesa. Některé kmeny zabijí cizince právě kvůli legendě, protože nechtějí mít cizího vládce, jiné už zapoměly a zabijí, protože pro divoká zvířata je přirozené bojovat proti členům jiných smeček.“

„V tom případě vás mé rozhodnutí asi moc nepotěšilo.“

„Na tom nezáleží. Kdyby jsi vystoupal nahoru, bylo by to správné. Rozhodl ses ale jinak. Po téhle cestě jdu už velmi dlouho a zvládnou i pár dalších kroků.“

„Nechápu, jak jste si mohli jako jednotlivci uchovat povědomí o vaší historii a znalostech,“ řekl jsem po chvíli mlčení.

Kyrizma zvedl jeden koutek úst vzhůru.

„Kolik si myslíš, že mi je let, mladíku?“

Náhle mi pár cihlíček zapadlo na správná místa. Spojil jsem si jeho archaickou mluvu se starobyle zdobeným mečem.

„Vy už jste císařství někdy navštívil, že ano?“ zeptal jsem se.

Přikývl.

„Ten meč jste přinesl vy sám?“

„Při mé předposlední návštěvě.“

„Kolik je vám vlastně let?“

„Mnohé věci skryty jsou, ty do konce života dumat o tom můžeš,“ vrátil se k původní archaické řeči a opět vypadal jako potměšilý divošský šaman.

Už jsem z něj nedostal ani slovo.

Před námi se třpytila hladina FewGhaki. Vánek vytvářel na zeleném koberci vysoké trávy půvabné obrazce, za námi se zvedala neprostupná, sytě zelená stěna deštného pralesa. Nedaleko se tyčily polorozbožené stavby de Glowovy základny. Nikdo se o ně samozřejmě nestaral, v průběhu měsíců domy zpustly. Den končil, seděli jsme s Aelin u večerního ohně a čekali, až bude jídlo hotové.

„Poznala bys úplně jiný svět, cizí města, moře, jiné zvyky a slibuju, že v okamžiku, kdy si to budeš přát, tě doprovodím až sem, aby ses snadno vrátila domů,“ navrhl jsem znovu.

Stál jsem o její společnost, o její smích, jiskru v očích a vášnivě noci. Jenomže jsem nemohl zůstat celý život v džungli. Existovalo ještě příliš mnoho míst, která jsem neviděl a nenavštívil. Doufal jsem, že ji přemluvíím k výletu do jiného světa, než je věčné vedro a dusno pralesů a překvapovalo mě, že odmítá. Byla zvědavá a chytrá, byl jsem si jistý, že by se jí to líbilo. Odmítala s tvrdošíjností, které jsem nerozuměl. Jako by chtěla a nemohla zároveň, protože jí jinde vázaly mně neznámé povinnosti.

„Za chvíli nebudu běhat jako dřív, byla bych ti na obtíž,“ řekla.

Její poznámce jsem nerozuměl. Byla člověkem dneška a málokdy si dělala starosti s budoucností, natož tak vzdálenou jako stáří.

„Všichni jednou budeme pomalejší a slabí,“ pokrčil jsem rameny.

Zasmála se a přesedla si, aby se o mě mohla opřít zády.

„Tobě se to nikdy nestane.“

V očích měla jiskry. Věděl jsem, že přijde nějaký žert, ale jako pokaždé jsem se zeptal.

„Proč?“

„Protože při tvém způsobu života budeš dávno mrtvý!“

Uličnický se rozesmála.

Ukázal jsem na ni ukazováčkem.

„Máš bod,“ a začal na palmové listy servírovat večeři.

Rozhodl jsem se, že tentokrát budu ten tvrdohlavější já a zkusím ji přesvědčovat ještě jednou ráno. Umínil jsem si, že do toho dám celé své já.

Milovali jsme se něžně a dlouho. Tygr se v ní tentokrát neprobudil, zůstala malým koťátkem se sametovým kožíškem. Přestože žádný neměla.

Ráno jsem se probudil pozdě a sám. Tráva na místě, kde měla položenou svou rohož, začínala vstávat. Pochopil jsem, že se rozhodla už dávno a nepřála si, abych ji přemlouval. Možná se bála, že by se mi to podařilo. Byla velmi pyšná na svou tvrdohlavost, většinou na mě hovořila v obecné řeči a já na ni v její mateřštině. Oba jsme byli berani s pořádně tvrdými hlavami. Pro případ, že by mě odněkud pozorovala, jsem do popela napsal krátkou zprávu a přiložil půlku přetrženého palmového listu, druhou jsem si schoval. V popelu stálo:

Kdybys někdy něco potřebovala, dones do Horowitzovy banky v Hyaši tenhle list. Dají ti informaci, kde mě najít.

Měl jsem pocit, že ji už nikdy neuvídím, ale nechal jsem si malinká zadní vrátka. Ze šlendriánsky vykradeného skladu jsem si posloužil docela zachovalou uniformou a bez dalšího otálení jsem se přeplavil přes FewGhaku. Použil jsem k tomu jeden z menších vorů, které tady po de Glowově armádě zbyl.

Na druhém břehu jsem se nezdržoval a pokračoval v cestě. Když jsem se po chvílce ohlédl, zdálo se mi, že vidím malou postavičku, jak právě mizí v zelené stěně pralesa. Udělalo mi to radost.

Dvacet kilometrů do Hyaše jsem urazil za necelé tři hodiny. Okamžitě jsem vyřídil záležitost v bance. Do schránky pronajaté na jméno Koniáš jsem uložil půlku palmového listu s příslušnými pokyny. Měl jsem u Horowitze uloženou slušnou sumu, takže to šlo velmi snadno. Pokud by přišel někdo s druhou polovinou listu, dostal by všechny peníze na účtu a spletitou cestou bankovních kurýrů by mě mohl vyhledat nebo mi poslat vzkaz.

Po dlouhé době v pralesě jsem si potřeboval zvyknout na lidi. Ubytoval jsem se v penzionu v rušné části města a jen tak se potloukal kolem. Vychutnával jsem pivo, víno i jídlo a pozoroval ruch. Nejdéle mi trvalo, než jsem si zvykl na to, že se na mě už ženy neusmívají. Jednou mi dokonce jedna ani ne moc vysloužilá šlapka nabídla služby, ale odmítl jsem ji. Vzpomínky byly ještě příliš živé a příjemné, nechtěl jsem si je kazit. Zatím.

Zhruba po týdně jsem se rozhodl, že si koupím koně a podívám se někam do vnitrozemí, do Kujbyjských stepí. Procházel jsem koňským tržištěm, když jsem zahlédl povědomou tvář. Chvíli jsem váhal, ale stačilo, aby promluvila k pouličnímu prodáváči, a poznal jsem ji. Malá drzá hnědovláska s pihatým obličejem, holka, která mě do celé kalvárie vlastně dostala.

„Madam, na slovíčko,“ oslovil jsem ji a zastoupil jí cestu.

Trvalo jen okamžik, než si mě zařadila.

„Tak ty ses vrátil, vojáku!“

Obličej se jí rozzářil upřímnou radostí.

„Říkali, že všichni umřeli v džungli! A vypadáš dobře, líp než předtím, i když si možná trochu hubenější,“ připustila po naoko kritickém shlédnutí. Byla dokonalá.

„My dva si musíme o něčem promluvit,“ řekl jsem vážně.

Vykouzčila na tváři nádherný úsměv.

„Strašně ráda. Posledně se nám ten večer tak vydařil!“

Bez okolků se do mě zavěsila.

„Co kdybychom si dali něco k snědku U Valheda? V poslední době tam dobře vaří a mají tam útulné pokojíky.“

Přikývl jsem.

Byla mlha a svět se houpal z jedné strany na druhou. Zazněl buben. Hned při prvním úderu paličky jsem si uvědomil, že mě pekelně bolí hlava. Ohnivá koule nad mou hlavou tančila ve zběsilých křivkách. Na okamžik jsem měl silný pocit dejavu a bůhví proč jsem si byl jist, že to co bude následovat, nebude ani trochu příjemné.

Otevřel jsem oči. Ležel jsem na kavalci v lodní kajutě, otevřeným okénkem dovnitř pronikalo světlo, lampa zavěšená na řetězu se kymácela v nepravidelných obloucích, jak lodí zmítaly vlny. Můj meč byl zavěšený na protější stěně, ke kavalci někdo postavil vědro vody. To mi připomnělo, že mám pekelnou žízeň. Napil jsem se, jednu naběračku jsem si vylil na hlavu a s mečem u boku se vybelhal na palubu. Kdesi jsem četl, že moudří muži se dokáží poučit z chyb druhých, chytří ze svých vlastních. Nevěděl jsem, do které kategorie bych se měl zařadit já.

Vál silný vítr, v lanoví se čínilo několik mužů, u kormidla stál obrovský chlap a spokojeně se šklebil. Byl jen o kousek menší než já, ale určitě o třicet kilogramů těžší, jeho svalnaté paže byly stejně objemné jako má stehna.

„Probudil ses právě včas!“ zahlekal hlasem, který v mé hlavě způsobil celou kakofonii bolestí, píchání a škrubání.

Všiml jsem si, že na zadním stožáru vlaje černá vlajka.

„Tohle není obchodní loď,“ zkonstatoval jsem.

Kormidelník se rozchechtal na celé kolo.

Posádka byla ověšená zlatými náramky a vyzbrojená množstvím nejrůznějších zbraní podle osobních zvyklostí.

„Ani vojenská,“ pokračoval jsem.

„Máš pravdu, kámo,“ obr se stále chechtal. „Jsme ti nejpoctivější námořní lupiči, který si moh potkat, a tahle loď před námi je naše kořist.“

Byl jsem na moři poprvé, ale už na první pohled byla naše „kořist“ mnohem větší než my.

„Je větší a bude na ni o dost víc lidí, pravděpodobně i vojáků,“ řekl jsem nahlas.

„Přesně tak,“ souhlasil obr, „a můžeš vzít jed na to, že je tam taky zatraceně hodně drahocenného zboží. Než se k němu ale dostaném, budeš se muset pořádně ohánět tím svým párátkem.“

„Kolik jste jí za mě zaplatili?“ zeptal jsem se.

„Tvrдила, že ses jako jediný vrátil z tý hloupý de Glowovy výpravy do džungle. Je to pravda?“

Přikývl jsem.

„Tak to mě těch dvacet zlatáků nemrzí. Strhnu ti je z podílu.“

Chvilí jsem pozoroval blížící se loď. Mohli mít zhruba dvojnásobnou přesilu a už z dálky jsem rozeznával lesk pancířů.

„Doufám, že to tý holce nemáš za zlý. Někteří chlapi ji mají rádi a dost si na ní potrpí. Já ani ne, mám radši prsatější.“

Zavrtěl jsem hlavou a zkusil, zda meč jde dobře z pochvy.

„Ne, nemám jí to za zlé. Každý se živí, jak umí.“

Štěstí z pekla

Důstojník mě podezřívavě pozoroval a opakovaně porovnával mou tvář s portréty nalepenými na přenosné dřevěné tabuli. Dlaň měl položenou na polodrahokamy vykládaném jílcí a nervózně poklepával prsty o záštitu. Nedivil jsem se mu. Společnost mu dělali pouze dva vojáci, ostatní zřejmě někde chrápali. Nechtělo se mu projevit strach a zavolat na ně. Poplácal jsem uštvaneho koně po boku, aby pode mnou ještě chvíli vydržel, a nasadil jsem přátelský úsměv číslo pět. Pokládám ho za kamarádský a důvěryhodný, ale s mým dvakrát přeraženým nosem a jizvou přes čelist to možná každý napoprvé nepozná.

„Poručíku, pokud mě na tom vašem seznamu najdete, překvapí mě to víc než vás.“

Ze strážního domku vyšli dva vojáci a postavili se k svému veliteli. Viditelně se mu ulevilo, napřimil se, zvedl ramena a o krok se ke mně přiblížil.

„Co chcete ve městě?“

Potřeboval jsem co nejrychleji najít Umberta a už jsem kvůli tomu uštvál dva koně, ale netušil jsem, proč bych to měl vysvětlovat nějakému důstojnickému holobrádkovi. Úsměv číslo pět jsem nahradil svým obvyklým výrazem.

„A co je vám do toho, poručíku? Někde jsem slyšel, že nemístná zvědavost škodí zdraví.“

Překvapeně polkl. Downdown byl druhé největší město impéria a císařský místodržící v něm vládl rukou pevnější než sám císař. Vojenské hlídky udržovaly pořádek i v těch nejdívočejších čtvrtích, slovo důstojníka mělo váhu zákona, soudy rozhodovaly rychle a bez zbytečného zdržování. Šibenice okolo cest byly až do vzdálenosti dvou hodin svižné jízdy plné vrahů, zlodějí a žebráků. Ano, i poctivá žebrota zde byla nezákonná. Člověk se mohl zhoupnout na šibenici i za pouhopouhou urážku císařského majestátu. Stručně řečeno, Downdown nebylo město pro mě. Umberto mi však dlužil můj podíl a protože se přede mnou snažil schovat právě tady, musel jsem do jámy lvové.

„Co jste to řekl, pane?“

Poručíkovi přeskočil hlas o oktávu výš, pevně sevřel jílec, ale pak se zarazil. Bylo kolem osmi hodin večer, smrákalo se a na cestě ani živáčka. Vlastní město bylo vzdálené více než dva kilometry a nemohl počítat s tím, že by mu posla přišla na pouhé zavolání. Byl ozbrojen důstojnickou mutací standardního vojenského meče s mohutnou záštitou a těžkou, čtyři centimetry širokou čepelí, jeho mužům ještě teklo po bradě rekrutské mléko. Já jsem měl u sedla prvotřídní chaabský meč s čepelí ostrou jako břitva a tenkou jako husí brk. Nekoupil by ho za roční kapitánský žold. Možná byl nafoukaný, ale ne hloupý a všechno si dobře uvědomoval.

„Poručíku, nejsem na vašem seznamu a vy to dobře víte. Úplatek ode mě nedostanete, tak proč k čertu takové handrkování? Nebo si chcete tady s mládenci trochu zabožovat? Vyzkoušet si zatýkání nebezpečného individua v praxi?“

Vložil jsem do hlasu nádech radostného očekávání a podíval se na vojáky, kteří se drželi opodál a tvářili se, že tady vůbec nejsou.

„Jedte, chlape, ale zpátky, pokud neskončíte na šibenici, zvolte raději jinou cestu!“

Pobídl jsem koně a vyčerpaný hřebec unaveně poslechl. Nemínil jsem skončit na šibenici. Chtěl jsem jen najít Umberta, vypáčit z něho, kam ukryl můj podíl a vypadnout odtud, jak nejrychleji to půjde. Znáám několik zaručených způsobů, jak přinutit člověka mluvit, i když nechce. Kdysi je na mně vyzkoušeli a kdyby měli jen o trochu víc času, taky bych promluvil.

Hlídku u hradní brány mě nechala projet bez problémů. Její velitel byl vrásčitý veterán, který nestál o zbytečné problémy. Nikdy jsem v Downdownu nebyl, ale předpokládal jsem, že Umberto také ne. Chlapíkům, jako jsme my dva, tady pšenka nekvetla. Umberto byl pirát. Nejdrsnější hrdlořez, kterého jsem na moři potkal. Uměl uniknout válečným trojstěžníkům, proplout mělčinami, kde uvázla i větší kanoe, při abordáži se vrhal na loď v první řadě a bojoval dvěma meči současně. Nebál se bouří, nebál se císaře, nebál se čarodějí a bohužel se nebál ani mě. Ale to udělal chybu. Byli jsme společníky. Přemluvil jsem ho, abychom nepřepadávali lodě kupců, kteří vozí spoustu laciného zboží, ale podívali se na zoubek těm, kteří provedli tu nejtěžší práci za nás - abychom okrádali samotné piráty. On sehnal loď, já posádku. Byla to krvavá sezóna, ale žně stály za to. Nechtěli jsme pokoušet štěstí příliš dlouho a jakmile jsme usoudili, že náš zisk je přiměřený vynaložené námaze, skončili jsme. Já jsem měl v Orinoportu vyplatit posádku, on měl prodat zlato a vyměnit je za drahokamy, které se snadněji převážejí. Podle toho, co se mi podařilo zjistit, to i udělal, ale jaksi zapomněl předat mi mou polovinu. Teď se přede mnou snažil ukrýt v nejspořádanějším místě na světě. Ve městě, kde předpokládal, že nebudu mít žádné přátele a známé, kteří by mi

pomohli vystopovat ho. Umberto byl na moři skutečný g^enⁱus a většinou mu to pálilo i normálně, ale přece jen ho omezoval jeho původ. Neměl univerzitní vzdělání jako já a předpokládal jsem, že i tady se pokusí ukrýt ve společnosti, kterou zná a kde se cítí dobře.

V deset hodin večer jsem stál před hospodou ve čtvrti, kde je poctivý člověk častý jako perlorodka mezi ústřicemi. Zavedl jsem koně do nájemné maštale a vytřel ho do sucha. Bylo to dobré zvíře a zasloužilo si trochu péče. Abych řekl pravdu, tipoval jsem, že pojde v půli cesty. Vstoupil jsem do hostince. Sál jako každý jiný, hrubě omítnuté stěny, jednoduché lavice a stoly. Protlačil jsem se k nálevnímu pultu. Na stěně nad ním visela trojice povolení k čepování piva, rozlévání vína i pálenky a potvrzení o zaplacení výčepní daně na tento rok. Bylo poučné vidět jeden z přítoků zlaté řeky, kterou císař potřeboval, aby uživil armádu svých úředníků a žoldáků.

„Co to bude?“ zeptal se hospodský.

Byl malý a tvář měl posetou důlky po neštovicích.

„Pivo,“ řekl jsem a položil na stůl stříbrňák.

Postavil přede mě otlučený kameninový džbán a pohybem vybroušeným mnohonásobným opakováním k naprosté dokonalosti ho smetl do kapsy, kterou měl zavěšenou na opasku.

„Za stříbrnej jsou piva dvě, drobné nevracím.“

„Jo, to není špatné,“ přikývl jsem a spláchl prach z dlouhé cesty.

Bez ptaní přede mě přisunul druhý džbán.

„A na co máte tohle?“ zeptal jsem se a ukázal na přesýpací hodiny zavěšené přes kladku u stropu. Konec lana vedl podél stěny až za výčepní pult. Větší polovina písku se už stačila přesypat do spodní nádoby.

„Vojáci mají rádi pořádek a chodí na kontrolu v pravidelných intervalech. Když písek dojde, jsou tady. Pozornost pro hosty.“

„Aha,“ přikývl jsem chápavě.

Než jsem se stačil zeptat na Umberta, přesunul se hospodský na druhou stranu stolu a jako zázrakem vykouznil na tácku tucet barevných panáků. Ustrkl jsem piva. Po zahrnutí první žízňě už nechutnalo tak dobře. Bylo kalné a málo vykvašené, ale stále ve mně vzbuzovalo větší důvěru než vesele se tvářící kořalka, kterou do sebe lila společnost u stolu. Rozhlédl jsem se po sále. Hledal jsem chlapa, který si na živobytí nevydělává svaly, ale tím, že hodně vidí a slyší. Nenašel jsem jich mnoho, většina hostů vypadala na nájemné bijce a pár skutečných hrdlořezů. Ale o parapet okna se opíral zasmušilý vyhublý chlapík, v levačce držel pivo a očima zdánlivě nepřítomně těkal po okolí. To byl můj člověk. Zaplatil jsem další dvě piva a s oběma džbány v jedné ruce jsem se odpoutal od barpultu a propletl se mezi stoly až k němu.

„Dáte si pivo?“

„Pivo nikdy neodmítnu.“

Napil se a čekal, s čím vyrukuji dál.

„Poohlížím se po jednom chlápku. Jmenuje se Umberto, o hlavu menší než já, ale o fous těžší, rabiját s obrovským rukama.“

Než stačil chlapík odpovédět, ozval se od vedlejšího pultu muž černější než bota ze staré vepřovice.

„Umberto je můj kámoš a nemá rád, když za ním někdo slídí!“

Můj potenciální informátor zmizel jako sníh na jaře.

Černoch se postavil. Měřím metr pětadevadesát a holky, co vás za zlatku obejmou a za dvě vezmou k sobě na celou noc, mi počítají dvojnásobnou taxu, protože moje kosti jsou prý tak hranaté a těžké, že je celé otlačím a další noc nejsou schopné pracovat. Tenhle chlap se na mě díval svrchu a holky by mu měly počítat trojnásobek. Pod ebenovou kůží se vlnily dlouhé a pružné svaly, nebyl na něm gram zbytečného tuku a mohl jsem mu počítat svalové snopce na tricepsech. Černoch z ostrovů, profík, kterého si najímají bohatí obchodníci jako osobního strážce. Slyšel jsem o nich, že jsou opravdu dobří a nejlépe prý to umějí s noži.

„Umberto mi vzkázal, že ho tady někde potkám.“

„Lžeš, s tebou by se nikdy nebavil, ale já se postarám, abys ho už neotravoval,“ odpověděl posměšně a odsunul židli, na které seděl.

Lhali jsme oba dva, ale on se, na rozdíl ode mě, dobře bavil. Znal jsem druh těchhle týpků. Jsou dobří, věří si, a když se napijí, rádi sem tam někoho zhasnou. S Umbertem se nikdy nepotkal, protože jeden z nich by už byl mrtvý. Umberto nesnášel lidi, kteří vypadali silnější než on, a zabíjel je. Mě pokládal za vysokou hubenou třasořítku. Ku prospěchu nás obou jsem ho nechával při tom. Černocha by za třasořítku pokládat nemohl a kdybych měl vypsát

kurs na zápas mezi nimi, řekl bych jedna k jedné. Černocho se zašklebil a líně protáhl. Byl elegantní, opěvná báseň na tělo a pohyb in natura.

„Vždycky rád pomohu kamarádovi.“

Vystartoval po mně jako černá puma. Skrčil jsem se, levačkou ho uchopil za pravé zápěstí a ještě mu pomohl v jeho pohybu. Nedokázal jsem se však úplně vyhnout noži, který se mu jako zázrakem v ruce objevil. Kdybych neměl pod rukávem košile železem pobité chrániče předloktí, přeřezal by mi šlachy jako provázky. Ránu na krk jsem zablokoval loktem, pravíci jsem ho uchopil v rozkroku a zdvihl nad hlavu. Využil jsem jeho setrvačnosti a širokým obloukem s ním praštil o podlahu. Nestačil se otočit, dopadl na záda a částečně na zátylek, z pootevřených úst mu vytékal tenký pramínek krve. Můj učitel zápasu vždy říkal, že je to zem, co zabíjí. A měl pravdu. Otevřely se dveře, všeobecný hluk utichl. V tichu znělo vrzání kožených holínek a cinkání kovových předpisově vycíděných přezek jako hlasitá hudba. Letmo jsem pohlédl ke stropu. Písek v hodinách se právě dosypal, vojáci byli bohužel příslovečně přesní. Oknem jsem viděl deset mužů hlídajících východy z hospody, dovnitř jich vstoupilo šest. Nebyli to žádní holobrádci, ale zkušení chlapi, kteří pravděpodobně nastolili právo a pořádek v nejedné putyce. Všichni menší, ale podsadití a ramenatí, u pasu krátké meče, jeden jako druhý na pravé ruce boxera, v levé těžký biják. Jejich velitel, štíhlý a pružný chlapík, se postavil přede mě a zhodnotil mě krátkým pohledem, mrtvému se věnoval o poznání déle.

„Přišel jste z pobřeží?“

Nevěděl jsem, jak to poznal. Mluvil stylem vzdělanců, zřetelně artikuloval.

„Ano.“

„Víte, že v Downdownu platí zvláštní zákony o ochraně občanů a každé zabití se posuzuje jako hrdelní zločin?“

„Ano.“

Na okamžik se zatvářil překvapeně.

„Potom víte, že vás musím zatknout. O vaší vině či nevině rozhodne soud.“

Situace se vyvíjela špatně. Možná bych se z císařských kobek nakonec dostal, ale Umberto by mi nenávratně zmizel.

„Byl to nevyprovokovaný útok, pouze jsem se bránil.“

Důstojník se tvářil dokonale lhostejně.

„Máte nějakého svědka?“

Rozhlédl jsem se po sále.

„Dosvědčí mi někdo, že jsem se pouze bránil?“

Ticho. Nelíbil jsem se jim.

Natočil jsem se k důstojníkovi levým bokem a pravačkou poklepal na měšec u pasu.

„Dosvědčí mi někdo, že jsem se pouze bránil?“

„Já.“

Můj potenciální informátor se vynořil ze zapomnění. Skutečně se vyznal.

„Vaše jméno, adresu, nacionále a podepišete prohlášení,“ přeladil důstojník na jinou notu.

Skutečně ideální vykonavatel zákona. Vypsání dokumentů trvalo deset minut, ještě jsme k podpisům otiskli palce a důstojník vše stvrdil císařskou pečeti. Hospoda po celou dobu ani nedutala.

„Deset zlatých za provedení úředního výkonu přímo na místě.“

Císař i jeho poskoci mě pomalu, ale jistě začínali rozčilovat, avšak naštěstí jsem tentokrát neplatil ze svého. Podal jsem mu z měšce patřičnou minci. Informátora to nepopudilo, správně usoudil, že kde je jeden desetizlaťák, budou i další.

Důstojník schoval peníze, podal mi glejt a zasalutoval.

„Mnoho štěstí, pane, a dávejte si pozor, příště nemusíte najít svědka.“

Podezřivým pohledem si změřil informátora.

„Ještě krvácí,“ řekl jsem.

„Kdo?“

Důstojník se na mě nechápavě podíval.

„Ten mrtvý. Je už patnáct minut mrtvý a krvácí.“

Černochovi z úst stále vytékal pramínek světle červené krve a nezdálo se, že by měl chuť ustát.

„Co máte na mysli?“

„Začíná to poruchou srážlivosti krve, poté následují drobná a stále závažnější vnitřní krvácení, křechnutí žil a celkový kolaps oběhového systému. Pozorovatelné příznaky jsou časté modřiny, nehojící se zranění, krvavé bělmo a u některých lidí slepota.“

„Šarlatový mor,“ zašeptal vyděšeně důstojník.

Skutečně byl vzdělaný.

Vypukl nepředstavitelný zmatek, lidé se o překot hnali ven dveřmi, okny, přední stěna domu zapraskala a vzápětí se celá vyvrátila. Během minuty jsem zůstal v sále sám s mrtvým. Pomalu a procítěně jsem odříkával zbytek odkazu, který jsem kdysi našel v Caarbridské encyklopedii pod heslem Šarlatový mor.

„Inkubační doba dva dny, od druhého dne je nemoc infekční a přenáší se mikroskopickými šupinkami odumřelé kůže. Podle ověřených zdrojů přežilo během posledních dvou set let nákazu šest lidí.“

Přemístil jsem se k baru a nalil si panáka té nejjedovatější se tvářící kořalky. Kdybych se s černochem nerval, risknul bych to a vzal nohy na ramena. Teď to bylo zbytečné, protože jsem se ho dotkl. Šarlatový mor se čas od času objevoval na největších rovníkových ostrovech v Bledém oceánu. V průběhu sezóny zpusťošil desítky domorodých vesnic a potom o něm nebylo třeba dvacet let ani památky. Někteří moralisté tvrdili, že bohové tak trestají divochy za hříšné obcování s lidoopími samicemi, ale byl to očividný nesmysl. Nějaký čas jsem mezi ostrovními kmeny pobýval a nikde jinde jsem nepotkal krásnější ženy. Spíše bych tipoval, že je mor jedna z milých připomínek Velké války mágů. Epidemie propukaly, jen pokud bylo horké a současně velmi vlhké léto. Podle mě vyhánělo takové počasí z nitra džungle neznámá zvířata, která zanesla nákazu mezi lidi. Pevninu chránila před pohromou právě virulence šarlatového moru. Kdo se nakazil, umřel a nemohl roznášet nákazu dál, protože od čtvrtého dne onemocnění byli nemocní nepohybliví. Proto se většina epidemií na kontinentě odehrávala jen v úzkém pobřežním pásu. Přes tyto úvahy jsem se vrátil k Umbertovi. Právě on mohl nákazu přinést až sem, protože cestoval velmi rychle. Odložil jsem kořalku a nalil si raději pivo. Možná jsem měl za sedm dní umřít, ale nemělo cenu kazit si poslední chvíle života takovým patokem. Přemohla mě melancholická nálada. Seděl jsem a pil a přitom nahlas rozmlouval s lidmi, které jsem kdysi potkal. Nebyl to zase tak špatný večer.

Ráno jsem se probudil otupělý s dunivou hlavou, jak to po větším množství piva obvykle bývá. Měl jsem hlad a potěšilo mě to. Ještě jsem nemohl být tak nemocný. Někde uvnitř jsem si hýčkal naději, že právě já jsem jeden z těch šťastlivců, kteří jsou vůči moru imunní. Nikdy jsem nebyl nemocný, rány se mi hojí dvakrát rychleji než ostatním, dokážu uštvat koně a odnést velblouda na zádech přes půl pouště. Proč bych to neměl být právě já? A můj hlad mě v mé naději podporoval. Ve spíži jsem našel deset vajec, velký kus slaniny a zbyteček okoralého chleba. Snídaně mi chutnala a dopřál jsem si ještě jeden sýrový chod. Při jídle jsem přemýšlel, co dál. Rozhodl jsem se, že se stejně pokusím Umberta najít. Neměl by umírat s vědomím, že se mu podařilo mě přelstít. Vyšel jsem ven. Ve vzduchu se vznášel dým z požárů, na ulici panoval naprostý chaos. Jeden vedle druhého stály velké obchodní vozy, lehké káry, luxusní kočáry, mezi nimi se proplétali lidé s ranci na ramenou. Všichni se snažili co nejrychleji opustit město a zjevně se to nikomu nedařilo. Po střechách jsem se dostal až k hradbám a zjistil jsem proč. Mašinerie císařovy administrativy stále fungovala. Vojáci nedovolovali nikomu odejít, na náměstí narůstala hromada těl odvážlivců, kteří se pokusili projít násilím. Pátrání po Umbertovi nepřipadalo v takovém zmatku k úvahu. Našel jsem si opuštěný dům s věžičkou, z níž byl výhled na hlavní bránu. Pokoj, který jsem si vybral jako pozorovatelnu, patřil ženě. Byl útulně a ozdobně zařízen, na stěnách visela tři zrcadla, nábytek byl lehký a vyřezávaný. Udělal jsem si pohodlí na posteli a čekal. Po poledni se lidé unavili a utábořili se přímo na ulicích, jen pár chytřejších se vracelo domů. Čekali na tmou. Pokud se v noci celý dav zvedne, vojáci nebudou mít šanci. Před klekáním mě vyrušil návštěvník. Nejprve jsem si myslel, že je to právoplatný majitel, ale opatrné kroky a kradmé otevírání dveří ukazovaly na zloděje. Určitě bylo více takových, kteří se rozhodli využít paniky a vykrádali domy. Neměl jsem podobné hyeny rád, ale můj dům to nebyl. Slídlil nakonec došel až do mého pokoje. Už si byl jistý, že je dům prázdný a nedával pozor. Bez zkoušení otevřel dveře a vstoupil. Vyzáblý, křivící poznamenaný chlap, na zádech nesl velký pytel. V okamžiku, kdy si mě všiml, zkameněl, ale potom rychle sáhl po noži.

„Nech si, co máš, a vypadni,“ řekl jsem.

Na okamžik zaváhal, ale potom mu oči sklouzly na dřevěnou šperkovnici položenou na nočním stolku u zrcadla. Byly v ní dva páry náušnic, jeden náhrdelník z tepaného stříbra a prsten. Kromě briliantových náušnic neměly šperky velkou cenu, ale všechny byly velmi krásné.

„Hoď mi tu šperkovnici a půjdu,“ řekl vyčkávavě chlap a přitom shodil ranec na podlahu. Jeho oči těkavě bloudily kolem. Hledal můj lup. Levou rukou pomalu klouzal k opasku. Tasil jsem meč.

„Vypadni.“

„Seš ostřej chlapík. Dobře.“

Náhle proti mně švihl levačkou a téměř současně se na mě vrhl. Kryl jsem se mečem, vržený nůž zarachotil na jílci. Odskočil jsem, abych si udržel odstup a sekl ho přes břicho. Stačil se nouzově krýt předloktím. Dopadl na zem, z ruky a hrudníku mu kapala krev. Byl rychlejší a pružnější, než jsem čekal. Zůstal v pokleku, těžce oddychoval a nenávistně mě pozoroval. Jeho zranění bylo těžké, ale nic, co by otrlý chlap nedokázal zvládnout.

„Zmizni,“ zopakoval jsem svou radu.

„Ovaž si tu ruku a zmizni.“

Snažil se, ale čím víc ránu zaškrcoval, tím víc krvácela. Krev byla napohled řídká a světlá, nakonec začala rudě mokvat i nezasazená pokožka. Kolaps žilního systému.

Umřel přímo v tom pokoji. Až do konce klečel ve zvětšující se kaluži a bědoval, že nechce umřít. Nebylo mu to nic platné. Najednou jsem se necítil tak zdravý jako předtím. Stoupl jsem si před zrcadlo a podrobně jsem si prohlédl oči. Kdysi dávno mi jedna krásná dívka řekla, že jsou blankytně modré, o pár let později je žena, která pomalu přestávala být krásná, označila za tvrdší než acháty. Teď byla modrá barva protkaná rudou sítí žilek.

Vzal jsem si příkrývku a přespal na střeše domu. Noc byla chladná, ale špinavá. Dým z doutnajících spálenišť přikryl město jako těžký závoj a vznášel se v něm nezaměnitelný puch spáleného masa. Nakonec jsem usnul, nebo upadl do bezvědomí. Ráno mě probudil nářek. Nikdo se nepokusil o průnik ven z města. Ti, co zůstali venku, se teď snažili dostat domů. Bledé plouživé stíny, často zanechávající krvavé šlápoty. Někdo oslepl, někdo nařikal s odulým břichem naplněným krví. Na okrajích ulic leželi první mrtví, před polednem se už povalovali všude. Začalo pršet a déšť zvýraznil puch šířící se smrti. Ještě před dvěma dny to bylo životem kypící město, teď začínalo připomínat přeplněnou hrobku. Nechtěl jsem umřít. Zabil jsem mnohokrát a zasloužím si smrt, ale vždy jsem předpokládal, že to bude meč, nůž, šíp v hrdle, případně škrtící smyčka. Ale šarlatový mor? Pod nohama mi čvachtala rozbředlá břečka, déšť studil a stékal do očí. Potkal jsem vůz. Dva mniši nakládali mrtvé, jeden seděl na kozlíku. Arghotský řád. Kdysi kouzelníci, dnes spíše řeholníci. Bohatí, ale jen se stínem minulé moci. Přes to všechno měli obdivuhodnou disciplínu. Bylo jen otázkou času, kdy se i oni stanou těmi, které nakládají. Dostal jsem se až do luxusní čtvrti císařských prominentů. Upoutal mě velký vývěšný štít. Barevná linka písmen bila v šedém dni zalitým vodou do očí. Labužníkův ráj. V břiše jsem začínal cítit plnost krve, která se shromáždila z drobných nezacelujících se ranek, ale přesto jsem vstoupil dovnitř. Byl to luxusní podnik specializující se na uspokojování dekadentních gurmánských choutek těch nejbohatších. Pohyblivé zástěny rozdělovaly jídelní sál na izolované kóje, které hostům při stolování poskytovaly dostatečné soukromí. Vzadu někdo harašil s nádobím. Opatrně jsem se přiblížil. Malý, věkem vyschlý stařík si právě přistavil k regálu lahví sahajícímu až ke stropu žebřík a vrávoravě šplhal nahoru. Na stole už stála celá prázdná baterie.

„Já tě dostanu, jen si nemysli, že se mi tam nahoře schováš,“ žvatlal opilecky sám pro sebe. Správně měl během výstupu alespoň desetkrát spadnout, ale nakonec se zmocnil žádané láhve a v pořádku sestoupil dolů.

„Zdráv, mladíku,“ zakrákoral.

Odšpuntoval láhev, nalil si do sklenice a zálibně se napil.

„Vy se nebojíte, že zemřete?“ zeptal jsem se.

„Já?“ rozhlédl se, ale nikoho jiného nenašel a po další sklenici usoudil, že otázka byla skutečně adresována jemu.

„Já už jsem to jednou přežil, já jsem imun-imun...“

Naposledy se pokusil jazyk ohnout a potom se svalil na zem. Zkontroloval jsem ho. Bylo to skutečně jen opilecké delirium. Rozhodl jsem se, že se sem později vrátím. Nehrozilo, že by mi během příštích několika hodin někam utekl.

Opět jsem procházel městem. Nemocní, umírající a mrtví. Někteří lidé vypadali ještě téměř normálně, pouze se trochu nejistě pohybovali a jejich tváře byly chorobně bílé nebo naopak rudé. Jiní se jen ploužili nebo bezmocně leželi na místě, kde je přemohla poslední slabost. Pocítil jsem vztek. Vztek na Umberta, protože kvůli němu jsem se ocítil tady. Vztek mi dodal sílu. Nikdy jsem moc nebyl na kladné emoce, nebyla k nim příležitost. Záporné pocity jako vztek, nenávisť, zuřivost mi pomáhaly k nadlidským výkonům. Potkal jsem další vůz arghotských mnichů. Opět nakládali těla, ale tentokrát se mi zdálo, jako by si mezi mrtvolami pečlivě vybírali. Předhoni mě útlý chlapeček, podle oděvu koželuh. Někam spěchal a jeho energii jsem mu mohl jen závidět. Náhle uklouzl v kaluži a upadl. Zaslechl jsem jeho vzteklý výkřik, potom zanadával podruhé, jaksi nevěřičně. Došel jsem až k němu. Seděl na zemi a z místa, kde se při pádu odřel, mu prýštila krev. Umřel během pěti minut. Začal jsem si pečlivě vybírat, kam šlapu. Nechtěl jsem konec uspíšit o nic víc, než bude nezbytně nutné. Uvědomil jsem si, že si ze slov toho opilého dědy začínám dělat jakousi naději. Vynadal jsem si, ale bylo to marné. Vždy jsem si dělal neoprávněné naděje.

Vrátil jsem se do Labužnikova ráje. Dědu jsem probudil studenou vodou a naservíroval mu horkou polévku.

„Řekl jste, že se moru nebojíte.“

„Ba, nebojím. Jsem imunní.“

Byl na sebe hrdý, že cizí slovo konečně vyslovil.

„Jak to víte?“

„Už jednou jsem šarlatový mor měl a vyléčili mě. Řekli mi, že znovu už nemohu onemocnět.“

„Kdo, dědo, kdo vás vyléčil?“

Vychytrale se na mě podíval.

„Vám na tom nějak záleží, mladíku? Proč?“

Úplně senilní nebyl, ale nezdálo se mi rozumné vysvětlovat mu, že mi zbývají nejvýše tři dny života a že na něm lpím tak silně, že jsem ochoten udělat cokoli, abych si ho prodloužil.

„Jen tak, dědo. Když mi tu historiku povíte, sundám vám z regálu deset flašek podle vašeho výběru.“

Podezřívavě se na mě podíval.

„Vaše slovo na to.“

Své slovo jsem nikomu nedal už deset let. Tehdy jsem jednomu muži slíbil, že ho zabiji.

„Máte ho mít.“

Děda se chopil nedopité sklenice a začal vykládat.

„Před šestaosmdesáti lety vypukla epidemie v Dardownu úplně stejně jako dneska. Jenže tehdy to bylo mnohem menší město. Byl jsem klenotník, po čertech dobréj klenotník, a chtěl jsem se spakovat, jenže mě to chytlo taky. Mládenče, z toho mluvení mi nějak vyschlo v hrdle, sundej mi těch mejk deset flašek.“

Nedal si to vymluvit, a tak jsem poslechl a děda si hned jednu otevřel.

„Když už jsem měl na kahánku, přišel za mnou takovej černopláštník a zeptal se mě, jestli umím brousit velké diamanty. Teda myslel tím vzít už jednou vybroušenou diamant a dát mu novou fazónu. Byl jsem tehdy mladej a nikdy jsem s opravdu velkéjma kamenama nedělal, ale uměl jsem všechno. Řekl jsem mu, že kdybych byl zdravěj, přebrousím mu i diamant velikostí pštrošího vejce.“

Dědek pil jako duha a otevřel si další láhev. Začínal jsem mít strach, že mi celý příběh nestačí dopovědět.

„Odnesli mě k sobě do hradu a fakt mě vyléčili. Dva roky jsem jim předělával kameny a často jen rozebíral šperky na surovej materiál. Potom jsem se vrátil do Dardownu. Dostal jsem od nich i slušný prachy a zařídil jsem si dílnu. Stal jsem se proslulým klenotníkem ve městě. Nejlepší. Teda do té doby, než jsem začal tolik pít. Teď už nemůžu brousit, třesou se mi ruce.“

„A kdo byli ti černopláštníci? Jak byli oblečení?“

„Všechno z toho dne si pamatuji, jako by to bylo včera. Myslím, že jsem se tehdy podruhý narodil. Měli takový...“

Strnul uprostřed slova a svalil se na stůl. Když jsem ho otočil, byl už mrtvý a nemohl za to šarlatový mor. Možná mrtvice, možná srdce, možná alkohol, který si konečně vybral svou daň. Nedivil bych se, protože pil způsobem, který by v krátké době zahubil tři silné muže. I když jsem jeho historce příliš nevěřil, pijáci si někdy hodně vymýšlejí, rozhodl jsem se podívat do univerzitní knihovny na kroniku města.

Univerzitní knihovna byla krásná. Dva mrtví uvnitř nijak nenarušovali majestátní velebnost knih v dubových policích, tyčících se až k vysokému stropu. Žulové stěny byly bez zbytečných ozdob a velké světlíky propouštěly i za pošmorného dne dostatečné množství světla. Muselo zde být alespoň padesát tisíc svazků. Mám knihy rád a několikrát jsem si začal zařizovat vlastní knihovnu. Pokaždé jsem však musel poněkud narychlo odjet a nepočítám s tím, že bych se pro své sbírky někdy vrátil. V Hompetonu, největším přístavu na východním pobřeží, mám alespoň známého překupníka kradeného zboží a ten pro mě schovává knihy, které mu projdou pod rukama. Po hodině studia jsem porozuměl ukládacímu klíči a za další půl hodinu jsem objevil tři kroniky města. Dvě z nich nakonec nebyly zajímavé, protože začínaly až rokem 320, což bylo deset let po staříkově údajné epidemii. Třetí kronika se zmiňovala už o založení města před pěti sty lety. Prostudoval jsem ji podrobně a nebylo to příjemné čtení, protože mi najednou začala z nosu téct krev a ustavičně špinila stránky. Byla světlá a řídká. Zpočátku jsem ji otíral rukávem, ale potom mě to přestalo bavit a vzal jsem si malou misku na svíčky a krev jsem odchytil do ní. Kronika nepomíjela ani epidemii šarlatového moru. Bylo to skutečně před osmdesáti šesti lety, jak říkal dědek, ale na rozdíl od něho zápis tvrdil, že město bylo kompletně zdecimováno a nepřežil nikdo. Noví osadníci přijeli až o šest let později. To však nedávalo smysl, protože právě od té doby se datoval velký rozkvět Dardownu. Že by tehdy přijeli lidé, kteří věděli jak na to? K dalšímu pátrání jsem si musel obstarat svíčky, protože se setmělo. Neustále jsem přenášel malý žebřík z místa na místo a šplhal po něm nahoru a dolů. Nakonec se mi má tvrdohlavost vyplatila, i když mě to stálo spoustu úsilí. Misku s krví jsem vylil do plivátka a začal jsem studovat Historii kněžských řádů od Flauberta. Flaubert byl známý tím, že si nikdy nic nevymýšlel a když něco nevěděl, prostě napsal, že to neví. Měl

jsem štěstí, zmiňoval se i o Dardownu. Arghotský řád v něm sídlil už dvě stě let. Do roku 250 patřil ke středně silným kouzelnickým klanům, potom však byl poražen v jedné z magických válek. Jeho vůdcové uhájili za cenu velkého výkupného alespoň holou existenci a klan byl transformován v kontrolovaný mnišský řád. Museli se vzdát i veškerého bohatství magických artefaktů. Po padesáti letech už nebyla kontrola tak intenzivní a bylo pravděpodobné, že se řád pokusil o získání starých znalostí v ovládnutí magie. Zřejmě nepříliš úspěšně, protože se arghoti nikdy nezapojovali do kouzelnických pútek a nenabízeli své služby ve válkách. Na druhou stranu během posledních padesáti let velmi zbohatli a měli dobrou pověst v oblasti léčitelsví. To vše nebylo v knihách samozřejmě přímo napsáno, ale zkušený člověk dokáže ty nejdůležitější věci objevit mezi řádky.

Flaubert mluvil i o epidemii v roce 310. Všichni členové arghotského řádu v Dardownu prý v roce 310 zahynuli na šarlatový mor a až později byl jejich klášter obnoven spojenou misí jiných odnoží řádu. Háček spočíval v tom, že právě od roku 310 nebo 320 se datoval vzestup řádu a jeho cesta k bohatství. Podle jiných zdrojů byly odnože arghotského řádu založeny až po roce 312.

Opatrně jsem se potácel z knihovny ven. Byl jsem na stopě, ale netušil jsem, zda budu mít dost sil, abych se po ní vydal. Během noci jsem ztratil hodně krve, hučelo mi v uších a točila se mi hlava. Třebaže jsem už více než den nejedl, nedokázal jsem na jídlo ani pomyslet. Břicho jsem měl na omak bolestivé a nafouklé jako po fazolových hodech. Nejhuře jsem na tom byl s očima. Na pravé jsem neviděl vůbec a levé mi ukazovalo svět skrze houstnoucí rudý závoj. Během noci se ještě víc ochladilo a stále pršelo. Ulice byly zaplněny těly, jako by se lidé v naději na záchranu rozhodli umřít venku. Okna černě zírала do šera, dveře domů vrzaly v občasných poryvech větru. Město umíralo. Potkal jsem pár chodců, ale všichni se drželi těsně podél stěn a potáčeli se ještě huře než já. Mohutný muž se zrzavými vlasy se pokusil přejít přes ulici, uprostřed ztratil rovnováhu, upadl a v okamžiku se změnil v krví mokvající sténající pytel. Kráčel jsem ještě opatrněji. Po hodině jsem objevil arghotské mnichy, nakládající mrtvolky. Přiblížil jsem se podél stěny a snažil se předstírat, že jsem na tom ještě huře než ve skutečnosti. Šlo mi to dobře. Mniši tentokrát pracovali ve čtyřech a jeden hlídal. Pečlivě si těla prohlíželi a občas mezi sebou diskutovali, zda dotyčného naloží, nebo ne. Z deseti, které prohlédli, vzali jednoho. Z vozu zazněl krátký sten. Nenakládali tedy mrtvé, ale umírající. Že by jim chtěli pomoci? Počkal jsem, až se na chvíli otočí jiným směrem, přikradl se zezadu k vozu a překulil se přes postranici. Člověk pode mnou zasténal. Přimáčkl jsem se až ke kraji, opatrné kroky se přiblížily.

„Raz, dva, tři. Uf,“ ozval se znechucený hlas.

„Těžkej panchart.“

Tělo přeletělo přese mě a dopadlo na stejného chudáka, kterého jsem pochroumal já. Nejsem měkkota, ale takové zacházení s nemocnými mi připadalo přece jen trochu drsné. Ležel jsem zalitý řídkou krví a čekal. Za hodinu usoudili, že mají dost, a rozjeli se. Nadzdvihl jsem se a opatrně se rozhlížel. V ruce jsem držel dýku a byl jsem připraven tasit. Možná jsem měl smrt na jazyku, ale z pěti mnichů bych určitě dostal alespoň tři. Jeli jsme okrajovými čtvrtěmi města kolem hradeb až k pahorku, na kterém se nacházel arghotský klášter. Pevnost by byl přesnější název. Strážní v šedých sutanách otevřeli bránu a vjeli jsme dovnitř.

„Co vezete?“ ozval se chraplavý hlas zvyklý poroučet.

„Čtyřky, mistře.“

Vůz se naklonil, jak se někdo vyhoupl na stupačku. Ležel jsem tváří nahoru a pro jistotu jsem se ještě víc zamazal krví. V ruce podél těla jsem ukrýval dýku. Muž krátce přehlédl náklad. Hranatý obličej s černou, tupě zastřiženou bradkou, silný nos a oči zapadlé pod mohutnými nadočnicovými oblouky. Tak jsem si mnicha nepředstavoval.

„Idioti, tohle jsou spíš pětky. Zajedťe k Matewovi a složte je u něho.“

Popojeli ještě o kousek, na vůz se vyhoupli dva mniši a začali těla podávat dolů. Meč jsem zastrčil až k postranici a doufal, že si ho nevšimnou. Když mě zvedali a házeli z vozu, tiše jsem vzýval všechny bohy, abych nedopadl na dlažbu. Dřevěným skluzem jsem sjel kamsi dolů a zůstal ležet na úpatí pyramidy těl. Opatrně jsem se rozhlížel. Ocitl jsem se v podzemní pitevně. Tři řady jednoduchých kamenných stolů, na stěnách rozvěšené desítky lesklých chirurgických nástrojů, podlahu z leštěné žuly pokrývala pravidelná síť odtokových kanálek. Řídká krev prosakovala hromadou a špinila světlou žulu. Tři tlustí novici v bílých, krví zacákaných řízách seděli kolem malého stolku a společně se cpali z mísy naplněné zelím a vepřovým masem. Udělalo se mi špatně. Zavřel jsem oči, abych žaludek uklidnil. Pokud bych začal zvracet, pravděpodobně bych vyzvracel všechny vnitřnosti i se zbytkem krve, která mi ještě zbývala. Nejtylejší chlapík vstal a pomalu se přikolébál k hromadě těl. V ruce držel kost, okusoval z ní poslední zbytky masa, po bradě mu stékala mastnota.

„Vypadá to, že nám zase přivezli práci. Ale jsou už dost jetí, měli bychom začít hned.“

Ležel jsem na zemi přímo před ním. Sklonil se a šťouchl do mě kostí.

„Tenhle ještě není tak měkkej.“

„Ale brzy bude, pokud nepohnete svými tlustými prdelemi!“

Poznal jsem hlas černobradky, ale neodvažoval jsem se pohnout a podívat na něho.

„Jak to, že nedodržíte dietu! Myslíte si, že na vás budu plýtvat koncentrovanými výtažky? Osobně se postarám, abyste žádné nedostali a pošli stejně jako lidé ve městě!“

Chlapík zuřil a kamenný sklep rezonoval ozvěnami jeho hlasu.

„Tady máte týdenní menáž a jestli vás ještě jednou chytím s jídlem, půjdete do města bez ní!“

Dveře se s prásknutím zavřely.

Tloušťík, který mě píchl kostí, se tvářil pohrdavě.

„Postará se nebo nepostará, mám ulité čtyři koncentrované dávky. Dejme se ale raději do práce, aby nezačal doopravdy vyskakovat.“

Jak vidno, s kázní mají problémy všude, i v mnišských řádech. Doobral kost, zahodil ji a potom mě uchopil za nohu a táhl k nejbližšímu stolu.

„Pomozte mi ho zvednout.“

S hekáním mě položili na stůl. Tloušťík si vybral nůž, který připomínal nástroj na stahování kůže a zamyšleně zkusil ostří.

„Je to velkej chlap, udělám ho sám a vy se můžete podělit o někoho dalšího.“

Rozhodl se začít od hlavy. Možná měl víc zkušeností, já však zvířata většinou stahuji od řitního otvoru. Soustředěně našpulil rty a přiložil mi ostří na čelo. Dýku, kterou jsem po celou dobu skrýval u těla, jsem mu zarazil zespodu do brady až po rukojeť. Okamžik zůstal stát s pootevřenými ústy, zahlédl jsem záblesk čepel procházející ústní dutinou a horním patrem až do mozku. Potom se bez hlesu skácel. Bohužel jsem nedokázal dýku vytáhnout. Zůstal jsem nehybně ležet. Jindy bych ty dva holobrádky vyřídil snadno, teď jsem však nebyl příliš v kondici a navíc jsem to musel udělat potichu.

„Fronei? Co se ti stalo?“

„Co to...“ vyhrkl jeden v okamžiku, kdy spatřil dýku.

Sklouzl jsem ze stolu. V okamžiku byli ve střehu.

„He, oživlej mrtvolák. Už se to dlouho nestalo,“ prohodil ten vlevo a snažil se mi nadejít.

„A ještě nikdy u pětěk.“

Nebyli úplně nezkušení, ale zvykli si na protivníky, které od smrti dělil jen krok. Já jsem to měl zatím o kousek dál. Přesto jsem si musel dávat pozor. Trochu jsem vrávorál a vstoje jsem viděl hůf než vleže. A cítil jsem se slabý. Špatná forma na rvačku dvou na jednoho. Dřív, než se na mě stačili současně vrhnout, vykročil jsem levému vstříc. Pokusil se mě zasáhnout pěstí do obličeje. Předklonil jsem se, nechal ránu sklouznout po čele, v jeho zápěstí to křuplo. Přiblížil jsem se ještě víc a nártem ho kopl pod koleno. Úkrokem jsem se otočil, ale současně se mi kolem krku ovinula ruka. Skrčil jsem se, levačkou sáhl přes pravé rameno za sebe, uchopil útočnicka za vlasy, snížil jsem těžiště a přehodil ho přes sebe. V okamžiku, kdy dopadl, jsem ho patou kopl do volných žeber. A ještě jednou. Hekl a zůstal ležet. Uvědomil jsem si, že jsem s ním strávil příliš času a zapomněl na prvního. Otočil jsem se a loktem si poslepu kryl ledviny. Nůž jsem srazil, ale čepel mě zasáhla do ruky. Stáli jsme proti sobě a oba jsme těžce oddechovali. Tvář měl zkřivenou bolestí, pravou ruku zlomenou v zápěstí držel opatrně mírně od těla, na jednu nohu nedošlapoval, v levičce svíral zakrvácený nůž. Kapky mé bledě červené krve se rozstříkovaly na dlaždicích a vytvářely abstraktní obrazce.

Bál se, ale nemínil se vzdát.

„Tvůj kamarád je mrtvý.“

Pohledem na okamžik sklouzl k tělu za mnou a z jeho výrazu jsem pochopil, že mám pravdu.

„Brzo vykrvácíš,“ odpověděl mi.

I on měl pravdu.

„Ale předtím tě zabiju. Nedokážeš se mi ubránit a dobře to víš.“

Nesporučil ze mě oči. Hrál jsem poker, v ruce jsem měl malý pár a snažil jsem se blufováním získat bank. Věděl jsem, že dlouho už stát nevydržím. V hlavě mi hučelo, celý jsem se třásl slabostí, ale doufal jsem, že to nevidí.

„Ten nůž ti nepomůže. Zlomím ti i druhou ruku a vymáčknu oči. Na začátku jste byli tři, dva jsou mrtví a ty taky nejsi zrovna v pořádku.“

Musel jsem se odmlčet, protože mi docházely síly.

„Zemřeme oba,“ řekl a pozoroval rostoucí kaluž krve, ve které jsem stál.

Kdybych se cítil jen o trochu lépe, risknul bych to a skočil na něho.

„Ale je tu jedna možnost.“

Se zájmem se na mě podíval.

„Ošetříš mě, dáš mi koncentrovaný lék, o kterém byla řeč, a já pak zmizím. Nikdo se nic nedoví.“

„A co udělám s těmahle?“ zeptal se.

„To, co s ostatními mrtvolama. Řekneš, že se báli hněvu představeného a utekli.“

Váhal. Ale já už jsem čekat nemohl.

„Pokud mi teď hned neošetříš ruku, zabiju tě.“

Neměl jsem co ztratit a on to pochopil. Zasypal mi ránu práškem, potom ji natřel mastí a převázal. Z malé skříňky vytáhl křišťálovou lahvičku s čirou kapalinou a dal mi ji vypít. Měl to být onen léčivý koncentrát. Nemusel, ale nezbývalo mi, než mu důvěřovat.

Vsedě se mi trochu ulevilo. Po troškách jsem popíjel pivo, které zůstalo na stole.

„Teď by ses měl pustit do nich,“ ukázal jsem na mrtvé.

„A jakou mám záruku, že mě nezabiješ, až je zpracuji?“

Pokrčil jsem rameny.

„Potřebuji se odtud dostat. Je to v mém i tvém zájmu a bez tvé pomoci to nedokážu.“

Dál se neptal a dal se do práce. I jednou rukou pracoval rychle a obratně. Šlo mu to i díky tomu, že měl k dispozici vynikající nástroje. Byl by z něj skvělý ranhojič, řezník nebo lékař.

„Jak se jmenuješ?“

„Matew.“

Na mé jméno se nezeptal. Zručně těla stáhl z kůže, jednotlivé vnitřní orgány roztřídil a naházal do kádí s nasoleným ledem. Potom ze zadní místnosti přitáhl nádrž na kolečkách naplněnou vazkou kapalinou a ponořil do ní kosti se zbytky svaloviny. Mezitím jsem se trochu vzpamatoval a začal se vypyávat.

„Proč to děláte?“

Ušklíbl se.

„Jsem obyčejný novic, původně koupený otrok. Řekl bych, že z mrtvých se vyrábí lék proti šarlatovému moru. Potřebuji těla v různých stádiích nemoci a dokonce jsem slyšel, že padne i pár zdravých. To se potom poohlížíjí mezi otroky, jako jsem byl já. Ale teď už toho umím dost a jsem v bezpečí. Alespoň doufám.“

Cynicky se ušklíbl.

Vypadal chytře a nezdálo se, že by k arghotům projevovao loajalitu.

„A proč neléčíte lidi ve městě?“

Zazubil se.

„Hádej. Řek bych, že s tím mají své zkušenosti. Při poslední epidemii náhodou objevili lék, ale pro obyvatele města už bylo pozdě. Počkali, až bude po všem, prohlídli domy a sebrali nejcennější věci. S velkým humbukem pomohli při znovuosídlení města a současně si zařídili napojení na administrativu říše. Jsem tady už deset let, a proto toho tolik vím. Je pár lidí, které léčíme. Přátelsky nakloněnou aristokracii, obchodníky, které potřebujem, a rodinu císařského místodržícího. Oni samozřejmě netuší, jak se léky vyrábí.“

„Je epidemie náhoda?“

Matew na okamžik přestal a otřel si pot z čela.

„Dobrá otázka. Řád si v poslední době udělal pár vlivných nepřátel a dostal se do finančních těžkostí. Řekl bych, že to není náhoda. Přece jen jsme od pobřeží daleko a nákaza nemá moc šancí dostat se až sem. Před sedmi dny přijel chlap na skvělém, ale úplně uštvaném koni. Typ, jaký do kláštera normálně nezavítá. Možná přivezl zásilku.“

„O pohlavek menší než já, široký v ramenou, dlouhé ruce, ozbrojený dvěma meči.“

Matew přikývl.

„To je on.“

Zamyšleně jsem si prohlížel obvaz na ruce. Krev stále prosakovala, ale už jen trochu. Takže Umberto sem přece jen nezamířil náhodou. Nikdy nepohrdl možností přivydělat si a za dopravení podobné zásilky dostal určitě štědře zapláceno. A nádavkem se nakazil šarlatovým morem.

„A jak fungují léky?“ zeptal jsem se.

„Koncentrát, který jsem ti dal, dokáže zastavit postupující nemoc. Tohle,“ ukázal na tři balíky, které přinesl vousáč, „tě učiní imunním. Musíš je jíst celý týden, protože si nemoc neseš v sobě a mohl by ses později sám nakazit.“

„Na to, že jsem vetřelec, pozoruhodně spolupracuješ.“

„Jsem otrok, teď už vlastně novic. Snadno nahraditelný. Kdybych mohl, utekl bych. Ale oni znají spoustu způsobů, jak k sobě člověka připoutat.“

Pivo i lék působily. Necítil jsem se sice lépe, ale zároveň ani hůře.

„Myslím, že je nejvyšší čas, abych odtud odešel,“ řekl jsem a opatrně se postavil. Do malého vaku sbalil všechny tři balíky, přidal k nim ještě dvě lahvičky koncentrátu a podal mi to.

„Tohle by ti mělo stačit a nezapomeň, že nesmíš jíst nic jiného. Teď dávej pozor a poslouvej mě na slovo. Nepotřebuji, aby nás spolu chytily.“

S jeho pomocí jsem se nakonec ještě před svítáním dostal ven a podařilo se mi získat zpátky i meč, kterého si na voze nikdo nevšímal.

Rozednilo se. Potácejících se lidí ubylo, na ulicích se objevily první krysy. Domácí psi, kterým už několik dní nedal nikdo nažrat, se k nim ve smečkách přidávali. Většina lidí ještě nebyla úplně mrtvá. Pokud se člověk nehýbal, smrt k němu přicházela jen pomalu a utrpení postupně agónie si tak vychutnal až do dna. Hledání Umberta jsem vzdal. Přišel jsem sice o hodně peněz, ale spiklo se proti mně příliš mnoho okolností a málem jsem umřel. Pomalu jsem procházel ulicemi a směřoval k hlavní bráně. Konečně přestalo pršet, vysvitlo slunce a oteplilo se. Zápach rozkladu zesílil. Zanedlouho tady bude k nevydržení. Nelíbilo se mi, že někdo zabil sto tisíc lidí, ale nebyla to moje starost, navíc jsem stále sotva pletl nohama. Na malém náměstíčku jsem se zastavil, abych si odpočinul. Z krámu, který měl nad dveřmi pověšené znamení léčítele, se vybelhal kluk. Měl ztrhané rysy, při chůzi se potácel a zanechával za sebou krvavé šlápoty. Nesl plnou náruč pytlíků a krabiček s mastmi a jinými léky. Vrávorál ze strany na stranu, zakopl o kámen, jeho náklad se mu rozsypal. Se zatvzrelou houževnatostí si klekl a začal věci sbírat. Byl odřený v obličej, poškozenou tkáň prosakovaly kapičky růžové krve. Mohlo mu být šestnáct sedmnáct. „Co to máš?“

Teprve teď si mě všiml.

„Léky, léky na všechny známé nemoci. Mohly by pomoci. Přečetl jsem v jedné knize, že existují i léky na šarlatový mor.“

„Ty umíš číst?“

„Špatně.“

„Jak se ta knížka jmenovala?“

„Lékařský breviář od Atho... Atho...“

„Ahopolda,“ doplnil jsem za něho.

„Jo.“

Tahle kniha byla největší sbírka blábolu a lží, kterou jsem kdy četl. A on z ní čerpal naději na záchranu. Konečně se mu podařilo náklad sebrat. Přestal jsem pro něj existovat a pokračoval v cestě. Svou urputností a zatvzrelostí mi připomínal mě samotného. Jako bych se díval na sebe, když jsem byl mladší.

„Hej, počkej, já mám lék.“

Nevěděl jsem, proč to dělám. Možná jsem byl příliš blízko smrti a stával jsem se trochu sentimentálním. Možná jsem měl příliš těžký náklad a nechtělo se mi ho zbytečně zahazovat. Otočil se a zkoumal mě. Pomalu a soustředěně si prohlížel každý můj rys, jako by se pokoušel odhadnout, jestli mu lžu.

„A dáš mi ho?“

Podal jsem mu jeden balík a dózu.

„Tohle vypij a tohle týden jez. Jen to a nic jiného. Musíš odtud odejít, jinak se zase nakazíš.“

„Proč?“ zeptal se. „Proč mi to dáváš?“

Zaskočil mě.

„Nevím. Ber, nebo nech být.“

Vzal. Očekával jsem, že lahvičku vypije na místě a sní alespoň kousek hmoty z balíku, ale pouze se potácel dál. Sledoval jsem ho. Bylo to jednoduché, protože už okolí moc nevnímal. Dobelhal se až k malému domu na rohu ulice a vstoupil do dveří. Nahlédl jsem dovnitř oknem. Na posteli ležela dívka asi v jeho věku. Měla dlouhé vlasy, které byly původně světle hnědé, teď však získaly rudý přeliv, protože krvácela z kořínků. Mohla být jeho sestra nebo taky ne. Něžně ji políbil na ústa a donutil ji vypít obsah dózy.

„Něco jsem ti přinesl. Nebude ti to chutnat, ale to nevadí.“

Rozbalil balík, nožem uřízl tenký plátek a po kouskách ji krmil.

„Ještě dnes spolu odejdeme pryč. Utáboříš se daleko od města a počkáš, až se uzdravíš. Já se musím vrátit.“

Druhý balík a dózu jsem mu nechal na zápraží. Stejně jsem je nepotřeboval.

V okamžiku, kdy jsem procházel branou ven z města, jsem dostal nápad. Šílený nápad, jak se pokusit získat své peníze, vyřídít si to s lidmi, kteří se mi ani v nejmenším nezamlouvali a navíc bych při tom udělal i dobrý skutek. Tolik much jednou ranou se podaří zabít málokdy.

Otočil jsem se a vrátil se do města. Opatrně, aby mě nikdo neviděl, jsem došel až k arghotské pevnosti. Zdi nebyly příliš udržované a vylezl by po nich i šikovnější desetiletý kluk. Jenomže arghoti byli kdysi mágy a ti si svá opevnění chrání lépe než jen pouhými zdmi. Seděl jsem v průrvě v rozbořeně zídce přikrytý reznou plachtou, kterou jsem našel na ulici, a pozoroval jsem pevnost. Každý mnich by mě považoval za lidskou trosku, která si vybrala tohle nepohodlné místo k poslednímu odpočinku. Pevnost mohla být založena před pěti sty, snad čtyřmi sty sedmdesáti lety. Probíral jsem se zbytky znalostí historie, které mi ještě zůstaly v hlavě. Před čtyřmi sty osmdesáti lety se mezi klany rozšířila móda velkoplošných zaklínadel, která dokázala chránit celá uzemí. I když se to nezdá, i čarodějové podléhají nejrůznějším módním trendům a často dělají věci zbytečně složitě, jen aby šli s dobou. Po padesáti letech někdo objevil trik, který dokázal zničit velkoplošné zaklínadlo stejně snadno, jako dítě rozboří hrázku na potoce. Velkoplošná kouzla se sice přestala používat, ale málokdo se namáhal, aby je odstranil. Pokud, pevnost chránilo nějaké kouzlo, mělo by být právě takové, protože později už arghoti ztratili moc. Pozorně jsem si prohlížel hradbu. Po chvíli soustředění jsem na porušeném povrchu zdi dokázal rozeznat souvislé linky, které vytvářely linie diagramu kouzla. Lézt přes hradby tedy nebyl nejlepší nápad. Přesunul jsem se na druhou stranu opevnění a prohlédl si pár branek pro hospodářské účely. Všechny byly nedávno vyměněny a podle zdobených nýtů pocházel řemeslník odněkud z jihu. Dal jsem si práci a objevil jsem na klepadle jeho značku. Stylizovaná pěst obrácená proti blesku. Tenhle cech často spolupracoval s klanem Augupů a ti byli známí kvalitními hlídacemi kouzly. Rozhodl jsem se neriskovat a spolehl se na nejtradičnější způsob. Po soumraku jsem si vyhlédl osamělého mnicha vracejícího se do pevnosti a vypůjčil jsem si jeho oděv. Jeho tělo jsem přikryl rezným plátnem a nechal ho na místě, kde jsem předtím seděl. Branou jsem prošel bez problémů a stejným žlabem jako minule jsem sklouzl do pitevny. Můj starý známý tam byl a k mému štěstí sám.

Užasle se na mě podíval.

„Zbláznil ses?“

Místo odpovědi jsem se zazubil.

„Ne. Rozhodl jsem se, že zachráním tohle všivé město. Nebo alespoň to, co z něj zbylo.“

Nemusel jsem ho příliš přesvědčovat a ochotně mi nakreslil plán hlavní budovy, navíc mi dal starý rozkaz, který ho opravňoval ke vstupu do velmistrových komnat, a řekl mi jména členů rady řádu.

„Doufám, že se tě na mučidlech nebudou na nic vyptávat,“ popřál mi na rozloučenou.

„Pro rozumného člověka je nejvyšší čas opustit tyto pochmurné končiny. Nevěštím arghotům příliš jasnou budoucnost,“ poradil jsem mu na oplátku.

S dýkou v jedné ruce a vypůjčeným vykostřovací nožem v druhé, zahalen do šedé pracovní sutany jsem se kradl chodbami. Podle starých vojenských zásad byly úzké, ale dobře osvětlené častými kahany, až mě to znervózňovalo. Kamenné stěny zútlňovaly sametové tapisérie, dokonce i na podlaze byl položen koberec tlumící kroky. Od druhého patra výše byly všechny dveře krásné umělecké práce, kliky se leskly zlatem. Arghoti opravdu zbohatli a asketismus neměl v jejich sídle místo. Také byli pěkně bezstarostní. Se zatajeným dechem a připravenými zbraněmi skrytými v rukávech jsem minul mnicha ve stejné říze, jakou jsem měl já. Naštěstí mi nevěnoval žádnou pozornost. Ve čtvrtém patře hlídali u mřížových otevřených dveří dva muži. Znuděně se opírali o stěnu a o něčem diskutovali. U stěny stál velký džbán vína. Během chvíle, kdy jsem je pozoroval, se každý dvakrát napil. Pomalu jsem přišel až k nim.

„Kam máš namířeno, bratře?“ zeptal se bodře jeden z nich.

„Aluh si pro mě poslal. Prý chce přivést někoho zvenku.“

Aluh byl velmistr, formálně velebně řádu. Mluví mi poklepal na rameno.

„Seš lovec, co? No, velkej seš na to dost. A rozkaz máš? Bez něho tě nemůžeme pustit.“

Ukázal jsem mu papírek, který mi dal Matew. Zběžně se na něj podíval a kývl.

„Jdi dál. Všichni jsou uvnitř.“

Prošel jsem dlouhou chodbou, dveřmi, prázdnou předsíní a chvíli naslouchal u dalších dveří. Dýku jsem si přehodil do levačky a vytasil meč. Někdo hovořil o postupu při znovuzabydlování města. Napadlo mě, co strážcovi všichni

asi znamenalo, ale vrátit jsem se už nemohl. Opatrně jsem zmáčkl kliku, počkal dva tehy srdce, bleskově otevřel a vzkouzl dovnitř.

Seděli kolem dlouhého stolu, na první pohled jich byl asi tucet. Mé soudnější já mě označilo za blázna. Stál jsem proti dvanácti mužům, z nichž někteří byli mágové. Možná ne úplně nejlepší, ale na mě stačili i ti druhořadí. Kdybych se teď otočil a utekl, snad bych měl šanci. Mé horší já zajásalo nadšením. Než se stačili otočit, mávl jsem širokým obloukem mečem a setnul hlavu muži, který seděl zády ke mně. Ranou jílcem jsem srazil k zemi dalšího a postavil se k delší straně stolu za záda pěti mužů.

„Pánové, klid prosím. Kdo se pohne, bude zabit.“

Muž na druhé straně stolu se pokusil vstát. Bez výpadu, jen čistým bodem, jsem ho zasáhl do krku. Hlava dutě zaduněla o stůl.

„Stačí jakýkoliv pohyb, zamrkání, které mi bude podezřelé. Jasný?“

Tloušťák, vedle kterého jsem stál, přikývl. Bodl jsem ho dýkou zezadu do ledvin a otočil čepelí. Na okamžik jsem zhoubovatěl slabostí, jak mnou proniklo ještě nehotové kouzlo. Málem se mu to podařilo. Kdyby to byli skuteční mágové, dokázali by čarovat pouhou vůlí bez přípravy a ze mě by dávno zbyl jen mastný flek. Jenomže magie vyžaduje askezi, odříkání, studium a trénink. Tihle byli všichni do jednoho příliš změkčilí. Měli kulaté tváře, většina červené nosy pijáků, na ruku řady obyčejných nemagických prstenů. Až na vousáče, kterého jsem potkal už dříve. Pokud uměli čarovat, potřebovali k tomu hlas, posunky nebo pomocné předměty pomáhající zkoncentrovat vůli. Alespoň jsem v to doufal.

„Odpovídejte ano nebo ne. Vy jste velmistr?“ obrátil jsem se na muže v čele stolu.

„Ne.“

Chtěl, abych si myslel, že velmistra jsem zabil jako prvního, ale překvapení v očích jednoho z přisedících ho usvědčilo ze lži. Pohled jsem upíral do středu stolu a snažil jsem se nepozorovat nikoho určitého. Potřeboval jsem periferním viděním zaregistrovat jakýkoliv pohyb, jakoukoliv jejich činnost. Srdce se mi náhle rozbušilo, tepalo rychleji a rychleji, pulsy krve jsem cítil jako rány kladivem. Zahlédl jsem svěšenou chvějící se ruku. Odťal jsem ji v rameni. Dopadla na zem, z konvulzivně se svírajících prstů vyklouzl řetízek s živým drahokamem. Okamžitě se mi ulevilo. Bývalý majitel ruky zůstal sedět zhroucený v křesle. Nikdo se mu nepokusil pomoci.

„Chci recept na výrobu léku proti moru. Hned.“

Stačily dva krátké dotyky zaklínadel a cítil jsem se, jako bych měl v každém okamžiku omdlít. Snažil jsem se nedat to nijak najevo, ale musel jsem být bledý jako stěna. Jsi blázen, tady umřeš, křičelo mé soudné já, ale to druhé dodávalo mým pohybům přesnost, rychlost a mým smyslům ostrost. Čekal jsem další kouzlo, ale nic se nedělo. Dvakrát se pokusili, dvakrát jsem útočnicka zabil. Možná si mysleli, že jsem pod ochranou zaklínadla včasného varování.

„Pokud mi recepturu nedáte, zeptám se každého zvlášť. A umím se ptát velice důrazně.“

„Celý postup přípravy znají jen tři lidé. Já, vicemistr a knihovník,“ přerušil mě velmistr.

„Vy jste vicemistr?“ zeptal jsem se muže po jeho pravici.

„A...ano,“ podařilo se mu po chvíli snahy vykoktat.

Nenuceným sekem jsem Alusovi odťal temeno lebky.

„Teď jste velmistr. Budete mi ochoten dát recepturu?“

„A... a... ano.“

Tentokrát mu to trvalo trochu déle, ale odpověděl správně. Vrávoravě jsem se k němu přiblížil. Svět přede mnou plaval, měl jsem podezření, že na mě působí nějaké rozptýlené kouzlo, ale nedokázal jsem určit, kdo je původcem. V místnosti zbylo už jen šest živých. Musel jsem projít okolo černobradky a nedal jsem si na něho pozor. Byl rychlý a zaútočil dýkou, stačil jsem se jen zhoupnout v kyčlích. Zasáhl mě do boku a v dalším okamžiku mi vyrazil z ruky meč. Bolestí jsem se předklonil, ale dokázal jsem ho chytit za hlavu. Vytáhl dýku z rány, na okamžik se mi zatmělo před očima, jak ocel zadrhla o pánevní kost. Než mě stačil bodnout podruhé, zlomil jsem mu vaz. Vyzábly mnich se postavil a v hněvivém gestu na mě namířil obě ruce. Zvedl jsem černobradku před sebe jako štít, energetický výboj ho roztrhl na dvě poloviny. Jedna odpadla na zem, druhou jsem hodil po čaroději a srazil ho k zemi. V levačce jsem stále držel dýku, do pravačky jsem teď uchopil nůž. Rána nesnesitelně bolela, neodvažoval jsem se podívat, jak moc krvácím.

„Nehýbejte se!“

Spatřil jsem, že chlapík za stolem naproti mně má soustředěným zavřené oči. Tělo mě přestávalo poslouchat, cítil jsem, jak se ztrácím sám v sobě. Hodil jsem po něm dýku. Mířil jsem na hrud', ale zasáhl ho do pravého oka.

„Házím dobře,“ slyšel jsem se říkat. „Zbyli jste tři, mám ještě nůž.“

Účinek kouzla pominul, ale o to víc jsem cítil ránu v boku.

Dveře se otevřely. Zaklel jsem. Strážní se zřejmě konečně rozhoupali a vešli dovnitř.

Celý svět se utápěl v oparu bolesti.

„Jdu pozdě, ale současně právě včas,“ poznal jsem Matewův hlas.

„Strážní nepřijdou.“

Podal mi můj meč.

„Zatím je hlídej, já ti trochu pomůžu.“

Neuhlídal bych ani krávu s teletem, ale poslední tři se báli tolik, že se už o nic nepokusili.

Matew mi obvázal ránu a dal mi vypít drogu, po které jsem byl schopen opět vnímat. Dále šlo vše jako po másle. Asi je znervózňovalo prostředí, protože jsme po celou dobu jednání zůstali v pracovně s mrtvými. Dostal jsem recept, a když jsem chtěl, aby mniši začali rozvážet do města připravené léky, nikdo neprotestoval. Mniši nesměli mít své hávy, protože jsem si nepřál, aby k nim obyvatelé cítili vděčnost za záchranu. Matew si vyjednal vydání malého kamínku, který řádu umožňoval, aby ho v případě nutnosti donutili k absolutní poslušnosti. Večer jsem se za nedobrovolného doprovodu novopečeného velmistra vrátil do města. Ujistil jsem ho, že tady nějakou dobu ještě zůstanu a přesvědčím se, jestli dal město do pořádku, jak řekl. Slíbil jsem mu, že pokud nebudu spokojen, osobně ho navštívím a popovídám si s ním. Potom jsme se rozloučili. Našel jsem si prázdný dům a svalil se do první postele, kterou jsem potkal. Byl jsem u konce sil i sebeovládání.

Ráno jsem si chvíli myslel, že jsem už mrtvý. Mor, tři útoky kouzlem, zranění. Bylo mi hodně špatně, ale nevěřil jsem, že umřu. Vydržím hodně. Ránu jsem si pravidelně čistil a mast, kterou jsem dostal od Matewa, pomáhala přímo zázračně. Druhého dne jsem se alespoň nakrátko podíval ven. Mniši se stále činili. Na ulicích už zbyli jen mrtví, všichni živí byli odneseni do domů. Odhadoval jsem, že skoro polovina lidí přežila.

Jakmile jsem to dokázal, přesunul jsem se z domu do slušného hostince. Stále v něm nikdo neobsluhoval, ale sám jsem se zapsal do knihy hostů a udělal jsem u svého jména poznámku „zapláceno na čtrnáct dní dopředu“. Potom přišla recidiva a týden jsem proležel v mrákotách. Zuřil jsem, ale nebylo mi to nic platné. Pokud Umberto přežil mor, právě teď mi mizel někde v dálavách. Po třech týdnech jsem se konečně dal dohromady. Ztratil jsem nejméně patnáct kilo a v boku mě stále píchalo. Rozhodl jsem se, že město opustím. Neměl jsem tady už co dělat. Ještě zdaleka to nebyl ten starý Downton, ale život se vracel do starých kolejí a zanedlouho to bude město pevně sešněrované zákony. Za peníze, které jsem si od arghotů vzal jako bolestné, jsem si koupil nové šaty a koně.

Na cestu jsem se vydal brzo ráno. Líně jsem projel branou a vychutnával svěží větřík. Vycházející slunce slibovalo krásný den, a protože v noci sprchlo, neprášílo se. Asi míli za městem jsem dojel skupinu dvaceti vojáků, kteří eskortovali vězně v kleci. Medvědí postavu jsem poznal na první pohled. Byl to Umberto. On mě naopak nepoznal, protože jsem teď vypadal o dvacet let starší. Přidal jsem se k důstojníkovi a zeptal se, co s vězněm zamýšlejí. Umberto měl být popraven za urážku císaře. Spáchal ji ještě před morem a celou epidemii strávil v nejhlubší kobce vězení. Kupodivu se ani nenakazil. Kdybych byl chytřejší, podíval bych se do vězení ihned. Vojáci hlídali klec jen zběžně a neměli námitky, abych s vězněm promluvil.

„Umberto?“ řekl jsem.

Chvíli mu trvalo, než mu došlo, kdo jsem.

„Takže jsi mě našel,“ řekl a zašklebil se.

„Našel.“

„A nevypadáš moc dobře. Jako bys měl smrt na jazyku.“

„Já na jazyku, ty na krku. Zanedlouho tě pověsí.“

Pokrčil rameny.

„Možná ne.“

Byl silný, rychlý a nebezpečný, současně však měl pouta na ruku i na nohu. Podle mě si teď věřil přespříliš. Vojáci už určitě pověsili nejednoho tvrdého rváče.

Pozoroval mě a čekal, kdy začnu mluvit o podílu.

„Nepřivezl jsi náhodou do Downtonu nějaký balík?“

„Jak to víš? Přivezl, velmistr arghotů mi za dopravu slušně zaplatil. Prej to hodně spěchalo.“

„A viděls, co bylo uvnitř?“

„Ne, chtěl to rozbalit přede mnou, ale sbalil jsem prachy a zmizel. S čaroději je lepší se moc nezaplétat.“

Sáhl jsem si na ránu v boku. Měl pravdu.

„Když mi řekneš, kde je poklad, dám ti nůž a přetnu ti pouta na nohou.“

Dlouho se na mě díval. Povož s klecí rachotil po hrbolaté cestě, jeden za druhým jsme míjeli stromy s napůl zetlelymi oběšenci. Nakonec zavrtěl hlavou.

„Ne, nevěřím ti. Řeknu ti, kde drahokamy jsou, a ty mi stejně nepomůžeš.“

Udělal chybu. Nelhal jsem. Lžu málokdy a nerad.

Díval jsem se, jak ho věšeli. V okamžiku, kdy vyšel ven, se svou zvířecí silou osvobodil z pout. První dva muže zabil snadno, ale než sebral třetímu meč, zasáhli ho do ramene, a to ho zpomalilo. Potom už neměl šanci, i když s sebou vzal ještě dva další. Kdyby měl od počátku nůž, věřím, že by utekl. Pobídl jsem koně a pokračoval v cestě. Ráno bylo stále ještě svěží.

Po míli jsem narazil na stejnou hlídku, jako když jsem do Downdownu přijížděl. Poručík si mě chvíli podezřívavě prohlížel, ale nepoznal mě. Obávám se, že teď budu muset platit holkám trojnásobek.

„Jak to dnes vypadá ve městě?“ zeptal se.

„Slušně. Lidé se už zmátořili, začínají dávat dohromady obchody a ostatní.“

Poručík pokývl hlavou.

„To je dobře. Všichni jsme měli z pekla štěstí.“

Z pekla štěstí, to sedělo. Někdy mám pocit, že patřím do pekla.

„A co je to ten sloup dýmu?“ zeptal se a ukázal k městu.

Ohlédl jsem se.

„To jen nějaký vtípálek rozvěsil oznámení, že mor do města přivlekli Arghoti, a lidé tomu uvěřili. Řekl bych, že z jejich kláštera toho moc nezbylo.“

Poručík si odplívl.

„Nevadí. Stejně je to cháska mizerná. Šťastnou cestu.“

„Díky.“

Pokývl jsem mu na rozloučenou a díval se kupředu. Cesta se ztrácela na horizontu.

Lovci odměn

Stál jsem zády k pokroucenému kmeni staré borovice a v ruce držel nataženou kuši. Předloktím jsem zakrýval lučičště, aby se od leštěného kovu neodrazil ani sebemenší paprsek světla, a snažil jsem se dýchat pomalu a bezhlučně. Patnáct metrů pode mnou pralesem tiše postupovala horská gorila. Kráčela po dvou v hlubokém předklonu, občas se paží dotkla země, jindy se zahákla za větev některého ze stromů. I shrbená byla stejně vysoká jako já. Kdyby se narovнала - kdyby se mohla narovnat, protože někteří přírodopisci tvrdí, že tito napůl mýtičtí tvorové nemohou chodit vzpřímeně -, musela by být vysoká jako medvěd kodiak. Náhle ji něco zaujalo ve větvích obrovského jilmu přímo nad ní. Vzpažila, pravou rukou se chytila jedné ze silných větví a vytáhla se vzhůru. V dalším okamžiku byla pět metrů vysoko, zahlédl jsem jen zákmit rychlého pohybu a vzápětí už stála zpátky na zemi. Za kůži na hřbetě, jako by to byla obyčejná malá kočka, držela velkého rysa. Snažil se ji seknout drápy, ale nedosáhl na ni. Druhou paží ho praštila z boku do hlavy a šelma okamžitě ochabla. Potom se otočila, takže jsem neviděl, zda žere svou kořist celou, nebo si vybírá. Na čele se mi perlil pot, pochyboval jsem, že by ji jedna má střela zastavila. Tohle byl skutečný vládce hor, před kterým utíkaly i tolik obávané stříbrné pumy. Naštěstí horských goril nebylo mnoho a žily jen v nejnepřístupnějších oblastech Modrých hor, v hlubokých údolích mezi horskými valy pokrytými věčným ledem. Poslední exemplář byl uloven zhruba před sto padesáti lety a Gitberg ho popsal ve své Velké knize přírodních kuriozit. Op se náhle zastavil, klesl na čtyři a vzápětí jsem už jen podle vlnící se vegetace odhadoval, kam běží. Potlačil jsem zaklení, ale od stromu jsem se hnout neodvážil. Můj kůň polekaně zaržal, zvuk přerušil tupý úder následovaný praštěním kostí.

Za svou zvědavost jsem jako mnohokrát předtím zaplatil. Sice jsem na vlastní oči viděl stvoření z přírodopisných legend, věděl jsem, že chodí po zadních, umí se napřímít a že pověsti o strašlivé síle i rychlosti nepřehání, k tomu jsem mohl vyvrátit báchorky o údajné inteligenci těchto tvorů, které jim přisuzovaly spoustu lidských vlastností, včetně znalosti ohně a používání nástrojů. Dál jsem však musel po svých.

Gorila se u koně zdržela sotva hodinu a pak pokračovala ve své osamělé pouti. Vybírala si. Sežrala vnitřnosti a nejlepší maso kolem páteře. Nezlomila koni vaz, jak jsem si původně myslel, ale ranou shora mu přerazila hřbet. Protože se mé zásoby začínaly tenčit a má cesta se najednou prodloužila, vyřezal jsem pár kilogramů masa, zabalil ho do listů a přihodil k výbavě. Večer nebyl daleko, ale u mršiny jsem tábořit nechtěl. Přehodil jsem si jezdecké brašny přes jedno rameno, tornu a sedlo přes druhé, pochvu zavěsil na popruh, abych se při případném pádu nepřizabil, a obtížený jako skutečný soumar se vydal na další cestu. Po událostech v DownDownu, kde jsem nepřímo vyprovokoval lidi k vypálení čarodějnické citadely, jsem za sebou chtěl zamést stopy a měl jsem zato, že cesta přes hory je ideální a nejjednodušší způsob, jak to udělat. Neodhadl jsem to přesně, ale to se mi také nepříhodilo poprvé.

Do Brambagu jsem dorazil až o čtyři dny později. To už mě veškerý vztek ze ztráty koně opustil a užíval jsem si cestu beze spěchu. Ramena jsem měl od nošení tolika věcí jediný mozol, ale neodhodil jsem ani sedlo, protože jsem na nové prostě neměl.

Brambag bylo město - křižovatka. Kupecké stezky se zde odkláněly severovýchodním nebo jihovýchodním směrem podél úpatí Modrých hor. Hlavní dopravní tepnou však byla Utana, řeka díky práci nevolníků splavná na většině délky svého toku. Tvořila jednu z hlavních obchodních cest císařství. Hradby zde jako u většiny novějších měst ve vnitřním impériu nebyly, místo nich město obklopovala asi dva metry vysoká zeď. Ta nesloužila k obraně, ale k rozdělení pozemků na lacinější a dražší. Vnitřní dražší pozemky majiteli přinášely obchodní privilegia a samozřejmě prestiž. Tohle všechno jsem znal z knih. Nikdy tam však nezmiňovali, že ceny se v Brambagu téměř vyrovnají cenám v hlavním městě Saxpolis. Měl jsem spoustu nepřilíš čestně nabytých peněz v Horowitzově bance, ale to bylo daleko na jihu východního pobřeží. Možná bych se k nim po čase nějak dostal, ale já se potřeboval najíst, umýt a vyspat právě teď. Návštěva nevěstince také stála za úvahu.

Po chvíli courání po prašných uličkách a vyhýbání se vozkům, kteří si mysleli, že se vejdou se svými povozy úplně všude, jsem dorazil ke stroze postavené budově místního městského správce. Bylo zřejmé, že tento post zde není ve šlechtických rukách, poněvadž budova by v tom případě vypadala mnohem honosněji a strážní by měli nárameniky zdobené minimálně stříbrem. Zaujala mě stará známá dřevěná tabule se stříškou proti větru a dešti, polepená portréty zločinců. Tady ani v okolí jsem ještě nikdy nebyl, to znamenalo, že po mně s největší pravděpodobností nepátrají. Portrétů s nápisy ‚Hledán živý‘, případně ‚Živý, nebo mrtvý‘ tam byla spousta, ale většinu z nich označili razítkem, že zájem úřadů už pomínul. Jen tři z nich vypadaly slibně. Nejvíce se mi zamlouval plakátek jistého Ramireze Lekata stíhaného za neplacení daní. Odměna zněla na dvě stě zlatých, pokud ho člověk dopadl živého. Na pět stříbrných v případě dodání mrtvého těla. Očividně z něj chtěli ještě něco vyždímat.

Posunul jsem si sedlo na rameni a vykročil k hlídaným dveřím.

„Kampak, mladej?“ opřel mi dlaň o hrudník rozložitý strážce.

Nemám rád, když na mě někdo sahá, a mladej už mi dlouho nikdo neřekl. Jizvy, dvakrát přeražený nos a něco v očích, co mi v nich zůstalo po letech na útěku před otcovými muži a po dalších nepěkných věcech, do nichž jsem se na cestách namočil, mě dělají starším.

Dívali jsme se jeden na druhého, já byl vyšší, ale on se cítil posílen přítomností svého partáka. Možná však dělal jen svou práci. Ustoupil jsem o krok, aby na mě nedosáhl.

„Jdu se zeptat, jaká jsou pravidla, pokud chci vyinkasovat odměnu za dopadení zločince,“ řekl jsem po pravdě.

„S tímhle železem tě dovnitř nepustím, chlapče,“ ukázal na můj meč. „A kuši raděj zahod', šlechtici je moc neradí vidí,“ doporučil mi.

Očividně si můj ústup vyložil jako projev slabosti. Nejhorší bylo, že i já jsem to tak cítil. Znovu jsem si připomenul, že jen dělá svou práci.

Opřel jsem kuši o stěnu, povytáhl meč z pochvy a ukázal mu čepel. Byla to chaabská zbraň a dostal jsem ji od jednoho domorodého šamana. I hlupáci, kteří stěží rozeznají meč od šavle, znají charakteristickou barvu chaabské oceli a jednoduchý vzor, kterým své výrobky tamní mečíři značí. „Kolik myslíš, že tahle zbraň stojí?“ zeptal jsem se. Mlčel a valil oči na meč.

„Určitě víc než slušná farma. Já teď jdu, abych zjistil, jak dopadnout nebo zabít člověka, aby mi za to zaplatili peníze. Hlídej ten meč dobře, za chvíli jsem zpátky.“

Skoro násilím jsem mu vtiskl jilec do ruky a nechal ho stát přede dveřmi. Možná ze mě časem bude i diplomat.

Vnitřek domu byl stejně strohý a účelný jako jeho zevnějšek. Žádné koberce, na bílo omítnuté stěny bez výzdoby a velká okna, aby se nemuselo příliš svítit. V koutě se skromně krčila malá kachlová kamna. Zajímalo by mě, co dělají v zimě, protože ty tady musely být opravdu studené. Možná netopili vůbec a každý dostal v zaměstnání jednu rukavice navíc.

Od úředníka spěchajícího odkudsi kamsi jsem se dozvěděl, kde sídlí správce. Než jsem však na příslušné dveře zaklepal, málem mě porazil zavalitý muž v saténovém kabátě s vestou prošivanou zlatem. Na levé ruce měl dva masivní prsteny. Jeden vypadal jako pečetní, ale v té rychlosti jsem si nebyl jistý.

Zůstal stát ve dveřích a zkoumavě si mě změřil od hlavy k patě. Nechápal jsem, co ho na vysokém hubeném chlapovi, který se po několika týdnech vynořil z divočiny a na jeho oděvu je to znát, tak zajímá. Skoro mi připadalo, že to jsou nože v botách, v pouzdrech na zápěstí a bandalíru na prsou. Přitáhl jsem si plášť, abych nevypadal jako pochodující krámek na železo.

„Hledáte práci?“ zeptal se přímo.

Měl energický a sebevědomý hlas úspěšného muže, odhadl jsem ho na místního správce.

„Ano. Zjistil jsem, že jste na Ramireze Lekata vypsali odměnu dvě stě zlatých. Jdu se zeptat, jaké jsou podmínky jejího získání,“ řekl jsem.

„Nejsem správce, ale člověka jako vy potřebuju. Naši místní úředníci,“ natočil hlavu na stranu, aby to bylo slyšet i v místnosti za ním, „totiž nejsou schopni chytit pár zločinců a udržet obchodní stezky bezpečné! Pokud tu práci vezmete, dám vám padesát zlatých zálohy a tři sta dalších, když budete úspěšný,“ promluvil tentokrát již jen ke mně.

Tři sta padesát je víc než dvě stě. Aby to člověk pochopil, nemusí studovat univerzitu, navíc za vyslechnutí jeho nabídky jsem nic nedal.

Venku před tabulí s hledanými zločinci postával podsaditý chlapík středního vzrůstu. Mohl být tak mého věku a vypadal, jako by ho sestavili ze samých hranolů. Široká ramena, silný trup se širokým hrudníkem, silné paže i nohy. I obličej měl hranatý, ale kupodivu docela pohledný. Těžkou bradu vyvažoval velký nos a výrazné obočí. Ozbrojený byl dvěma krátkými, sotva šedesát centimetrů dlouhými meči s lehce zakřivenou čepelí. Každý nosil vysoko na jednom boku tak, aby je mohl současně tasit křížem.

Přestože se na mě přímo nepodíval, věnoval mi až příliš velkou pozornost.

O půl hodiny později jsem seděl v pracovně Jeliga Nada a ve sklence jsem opatroval sametové červené víno z kročských vinic. Nejlepší, jaké jsem za poslední měsíc pil. V mém případě to ovšem neznamenalo mnoho. V horách jsem nepotkal ani jeden výčep nebo hospodu. O lepších podnicích nemluvě.

„Zbytky druhé karavany jsme objevili těsně před Taumským sedlem. Byla přepadena, zboží ukradeno, všichni mí lidé povražděni. Čas od času se to stane, zločinci jsou všude. Ale tohle bylo podruhé za sebou, navíc jsem najal větší počet ozbrojenců než obvykle,“ popisoval situaci Jelīg Nad. Někdo zaklepal a téměř současně se dveře otevřely.

„Pane Nade? Jdu se ujistit, že u položky s hedvábím nedošlo k žádné chybě. To množství je třikrát větší než obvykle.“

Do pracovny vklouzl chlapík v šedivém plášti se štětinatou bradkou a očima posazenýma těsně u kořene nosu. Jelí Nad se na stránku letmo podíval.

„Hedvábí je v pořádku, ale chtěl jsem dvacet pět kubických metrů stavebního dříví, a ne pět. Pošlete mi sem písaře a řekněte mu, ať počká venku, a také Valega.“ Nad se ve svých obchodech opravdu vyznal. „Má třetí karavana je ještě víc chráněna. Jsem si jistý, že takové množství mužů odradí jakoukoliv lupičskou bandu,“ vrátil se k tématu, jakmile se za účetním zavřely dveře.

„Potom nechápu, proč chcete utrácet tři sta zlatých za mé služby,“ řekl jsem.

„Protože nevěřím v teorii náhodných lupičských útoků, jak se mi snaží namluvit správce. A také jsem to ostatním obchodníkům řekl. Myslím, že tohle je práce Kiba Belize, mého hlavního konkurenta. Po vás chci, abyste to dokázal!“ Jeho nezúčastněný tón byl pryč, do hlasu se mu vmísil vztek.

„Za to dostanu zbylých tři sta,“ uvažoval jsem nahlas. „Co když však zjistím, že vaše karavany opravdu přepadla dobře zorganizovaná banda, nebo v tom má prsty někdo úplně jiný?“

Jelí Nad luskl prsty. Druhý prsten byl opravdu pečetní, už na pohled velmi dokonalá práce od nejlepšího rytce. Odhadoval jsem, že si ho musel nechat udělat v Saxpolisu. Tam pracovali mistři svého oboru.

„Překvapilo by mě to, ale svou odměnu samozřejmě dostanete i v takovém případě. A já budu spokojen, protože se útoky nebudou opakovat. Stojí mě to ohromné množství peněz.“

Věřil jsem mu. Sepsali jsme smlouvu a se čtyřmi desítkami za opaskem a deseti kulatými v měšci jsem vyšel ven. Na schodech jsem potkal velkého chlapa v košili bez rukávů a v železnými šupinami pobité kazajce. Spěchal k Nadově pracovně. Protože vážil přes metrák a u opasku měl tesák, odhadl jsem, že tohle asi nebude účetní, ale Valeg. Každý z bohatých mužů musí zaměstnávat podobné typy. Díky tomu jsem dostal práci i já.

Den už měl sice svůj vrchol dávno za sebou, ale hospody zely prázdnotou - lidé se stále ještě honili za prací a penězi, a ne za zábavou. První člověk, kterého jsem se zeptal, kde najdu Kiba Belize, přede mnou vyloženě utekl, druhý odsekl, že mě k němu ani nepustí, a teprve třetí mi popsals cestu k jeho domu.

Belizova rezidence si rozlehlostí ani honosností v ničem nezapadala s Nadovým obydlím. Dovnitř mě, jak jsem správně odhadl, nepustili, ale kupodivu mi oznámili, kde se pan Kib Belize právě zdržuje - jednal v přístavu. Můj plán byl jednoduchý. Než se pustím do pátrání, chtěl jsem se ho přímo zeptat, zda přepadá Nadovy karavany. Nepředpokládal jsem, že by se poděkl. Doufal jsem však, že mi jeho reakce napoví, zda se na něho při pátrání zaměřit, či ne.

Říční přístav se od námořního odlišuje už na první pohled tím, že lodě v něm kotví namačkané jedna na druhou. Mohou si to dovolit, protože příliv, odliv, příboj a vlny zdvižené větrem znepríjemňují na řekách námořníkům život jen minimálně. Tady to vypadalo nejinak: změt' člunů, plachetnic, veslic, velkých prámů s plochým dnem jen sporadicky členily úzké lávky na dřevěných pilotech dosahující daleko od břehu. Vzduch čpěl rybinou a zatuchlinou, voda byla hnědá a plná odpadků. Až dál od přístavu ji čistil nepřilíš silný proud a protějšší břeh se ztrácel v oparu. Tady v blízkosti hor měla Utana vody dost, značnou část jí ztratí až na dolním toku v horkých stepích crambijského vnitrozemí.

Kiba Belize jsem poznal na první pohled podle pánovitěho hlasu a tónu, kterým komandoval všechny okolo sebe. Byl malý, kolem padesátky, obličej měl vrásčitý a hubený. Oblečený byl do dlouhého černého pláště, kolem krku nosil masivní zlatý řetěz. Stál na dlouhé úzké veslici obklopen svými lidmi a dohadoval se s posádkou. Vypadalo to, jako by chtěl něco koupit. Po chvíli jsem pochopil, že k veslici patří ještě tři další lodě. Belizovi muži svého šéfa obklopovali, jako by se obávali okamžitého napadení. Nevypadalo to nejlépe, ale proboxovat se přes řadu dveříků, strážců a majordomů by bylo určitě mnohem těžší. Vyběhl jsem na sousední lávku, došel až ke konci koberce z lodí a pak přeskakoval z jednoho plavidla na druhé. Blížil jsem se k nim ze strany od vody, odkud nikoho nečekali. Všichni byli tak zaujati jednáním připomínajícím obyčejnou hádku, že si mě všimli, až když jsem se přehoupl přes zábradlí přímo mezi ně.

„Pane Belizi?“ obrátil jsem se na obchodníka. „Pan Nad tvrdí, že přepadáte jeho karavany. Je to pravda?“

Beliz sevřel čelisti, až mu pod papírově tenkou kůží naskákaly zřetelné obrisy žvýkacích svalů.

„To není nikdo od nás,“ prohlásil chlap zastupující druhou stranu a díval se na mě, jako bych spadl z měsíce.

„Už jste prý nechal zničit dvě karavany!“ kul jsem železo.

„Zabijte ho!“ zachrčel Beliz.

Bylo až příliš žhavé. Střízlík s pěšinkou pozvedl kuši; švihl jsem rukou, zbraň mu vypadla a on se zhroutil s nožem v rameni. Udělaný pořez s vyholenou pleší po mně s minimálním zpožděním sekl mečem shora, ukročil jsem, chytil ho za zápěstí útočící ruky, levou dlaní zatlačil na loket a vedl jeho paži v oblouku kolem sebe. Jeho vlastní

setrvačnost s bolestí z rychle nasazené páky ho zvedly do salta, přeletěl přes bort a zmizel pod hladinou. To už jsem stál tělo na tělo u Belize s dalším nožem v ruce. Ostří čepele jsem opíral o jeho hrdlo.

„Uvolněte mi cestu! Stačí jediný rychlý pohyb a váš šéf to má za sebou!“ řekl jsem vzrušeněji, než jsem si sám přál. Takovou reakci jsem od obchodníka nepředpokládal.

„Poslechněte ho, sakra!“ skřípavým hlasem štěkl Belize. „Kdo si myslíte, že vás bude tak štědře platit, až mě zabije? Jestli mi něco udělá, zkrátím vám mzdu, hovada pomalá!“ vztekal se.

Tuhý chlapík. Pomalu jsem s Belizem jako štítem vycouval na lávku a pak stejným způsobem pokračoval dál. Strážci nás následovali v odstupu několika kroků. Pokud jsem viděl, dalšího střelce neměli a kuši nechali ležet na místě. Opravdu břídilové.

„Umíte plavat?“ zeptal jsem se tiše, když už nás od břehu dělilo jen pár kroků.

„Jo,“ odpověděl nevrle.

„Váš šéf neumí plavat. Pamatujte na svou mzdu!“ křikl jsem a shodil ho do vody.

Po třech opatrných krocích jsem se dal na útěk. Mě si nevěšimali, zajímal je jen jejich šéf. Ještě že je zlato pro všechny lidi tak přitažlivé.

Rychle jsem prošel na druhý konec města a vybral si průchozí hospodu. Nemyslel jsem si, že by si přesně pamatovali můj zevnějšek, protože se všechno seběhlo velmi rychle. Ale opatrnosti nikdy není dost. Zvlášť potom, co jsem provedl takovou hloupost. Bylo to o fous, zachránila mě jen rychlá reakce.

Objednal jsem si něco k jídlu a pití. Víno jsem neriskoval a spokojil se pro začátek s pivem. Poté, co jsem spořádal druhou porci vepřového, druhý džbán piva a druhou misku pšeničných placek, jsem zjistil, že všechno zlé je k něčemu dobré. Hospoda nebyla jen hospoda, ale i tanečrna a nevěstinec v jednom. Místo přímo pro mě. Vyměnil jsem pivo za víno a po dvou předchozích džbánech ani to nechutnalo zle. Začal jsem po očku pozorovat pracující holky, abych zjistil, kolik je místní taxa. Už dávno jsem se smířil s tím, že vzhledem ke své vizáži musím platit třikrát tolik, co ostatní muži, ale víc jsem dávat nechtěl. Jedna z holek u pultu se mi docela líbila. Do sálu vstoupil další host. Spoustu jiných jsem přešel bez povšimnutí, ale tohohle jsem zaregistroval okamžitě. Byl to můj známý z dopoledne: chlapík - hranol.

Propletl se mezi hosty, skoro uctivě se vyhnul děvečkám připravujícím místo pro taneční parket a zamířil přímo ke mně. Na lavici u stolu vklouzl, jako by ta mezera byla připravená přesně pro něj. Mlčel jsem a prohlížel si ho. Z blízka bylo vidět, že mu nos už někdo přerazil - ale srostl mu správně a místo jeho nepozornosti prozrazovala jen nepatrná vyboulenina. Kolem levého oka měl pár jizviček. Takových, co vznikají po tvrdém zásahu pěstí. Na levém líci jsem si všiml jizvy, která kopírovala hranici jeho vousů. Pochopil jsem, že jeho strniště je udržované právě tak, aby ji zdárně maskovalo. Život už ho stačil poznamenat, ale pořád to byl pohledný chlap. Nelíbil se mi a ani jsem nevěděl proč.

„Trvalo mi, než jsem tě našel,“ řekl.

Měl příjemný melodický hlas, pokud měl hudební sluch, mohl by se klidně živit jako zpěvák. V Saxpolisu a jiných velkých městech impéria nebylo takových málo.

„Klidně jsi mohl zůstat, kde jsi byl,“ odpověděl jsem vztekle, protože holka, co se mi líbila, odcházela s nějakým chlápkem. Podle jejich předchozího rozhovoru jsem odhadoval, že se sem dnes už nevrátí.

„Prý říkáš, že Kib Beliz vraždí Nadovy lidi a krade mu zboží,“ pokračoval v rozhovoru, jako bych mu právě vnutil džbán piva.

„Možná. Proč se zajímáš?“

Tři hudebníci, bubeník, houslista a cimbalista začali ladit nástroje a v sále nezbyla jediná nezadaná žena. Až teď jsem zjistil, že ne všechny z nich jsou pracující holky. Byla tu spousta profesionálních tanečnic a možná i osamělých žen. Začal jsem hranola nenávidět. Mohl jsem si zatančit, užít dámské společnosti, poklábosit, povečeřet v doprovodu, prostě mít všechno bez zoufalého pocitu, že to je kvůli pár mincím, které jsou nějakou náhodou v mé kapse. Nepomohlo by, ani kdybych ho okamžitě zabil. Pokud bych to dokázal - nevypadal na bábovku.

„Pomůžu ti s pátráním. Bez nároku na odměnu,“ stěžl jsem zaregistroval jeho odpověď.

„Proč?“ zeptal jsem se znovu, ale tentokrát jsem poslouchal pozorně.

„Protože se jmenuji Ryam Beliz,“ odpověděl.

Kdyby se jen pohnul, měl bych v ruce nůž. Jenomže on seděl nehybně jako skála a upřeně mě pozoroval.

„Ještě jednou: proč?“ řekl jsem.

Hudba spustila a v nadšeném potlesku jsem neslyšel ani slovo.

Ve shodě jsme oba zamířili ke dveřím.

„Znám dobrý podnik, kde si můžeme pohovořit a kde —“ usmál se, „tě lidé mého otce nebudou hledat.“

Dobrý podnik byl tak dobrý, že bych do něj ve svém oděvu a s padesáti zlatými ani nevstoupil. Od doby, kdy jsem jedl ze stříbrných mís a sluha nebo otrok mě doprovázel málem i na záchod, jsem urazil skutečně značný kus cesty. Směrem dolů.

„Večeřel jsi? Zvu tě. Já chci mluvit a potřebuju, abys poslouchal. Ber to jako platbu za tvůj čas,“ řekl.

„Nevečeřel. Mám hlad jako vlk,“ zalhal jsem. Sněžené jídlo je věc, kterou vám už nikdo nevezme. Pokud ano a použije k tomu naostřenou ocel, vám už to stejně nebude vadit.

Objednal jsem si nakládané hovězí dušené v zelných listech a potom zapečené do bramborového těsta, gratinované saxpolské muchomůrky a na závěr sladké lívance se smetanou. Ryam se spokojil s prostším jídlem. Já bych to tak udělal také, kdybych musel platit.

„Proč bys mi měl pomáhat potopit tvého otce? A promiň - ty právě nevypadáš na syna jednoho z nejbohatších obchodníků ve městě. Proč bych ti měl věřit jediné slovo z toho, cos mi řekl?“ zeptal jsem se a ukrojil si první sousto rafinovaného pokrmu.

Už jsem zapomněl, jaké to je, být bohatý. Mělo to jisté výhody.

„Před sedmi lety jsem svému otci řekl, že je zločinec a má na svědomí smrt spousty lidí, a nechci s ním mít proto nic společného. Je popudlivý a okamžitě se mě zřekl. Pak sice za mnou poslal párkrát lidi s tím, že se stačí omluvit a budu jeho jediný syn a dědic, ale já to nikdy neudělal,“ začal Ryam.

Proti mé vůli mě to zaujalo.

„A co vlastně prováděl tvůj otec, že jsi ho obvinil z takových věcí?“ zeptal jsem se.

„Můj otec obchoduje s každým. Je mu jedno, jak jeho partner zboží získal. Může to být pirát, zloděj. On prostě nakupuje a prodává. A také prodává každému. Jsi hrdlořez? Potřebuješ zbraně pro své lidi? Obať se na mého otce. Má na svědomí spoustu lidí.“

Chvilí jsem nevěděl, co mu na to mám říct. Můj otec sice přímo se zloději, piráty a vrahy neobchodoval, ale byl tak bohatý, že si na tuhle práci, potřísněnou krví, najímal jiné lidi. V podstatě to bylo úplně stejné. Uznával jsem, že Ryam má pravdu, ale svět byl takový, jaký byl, bez ohledu na to, zda se nám to líbilo, či nikoliv.

„A v čem je příčina tvého striktního chápání morálky?“ zapomněl jsem zaujetím na místní styl řeči a vrátil se k jazyku, který mě učili ve školách a kterým se mluvilo doma.

Ryam si našťástí ničeho nevšiml.

„Kdysi otec hodně cestoval, a protože se od nás a matky nechtěl nikdy na dlouho odloučit, bral nás s sebou. Přepadli nás piráti. Matku si vzali na palubu a nás chtěli uvrhnout do otroctví. Otcí se ještě týž den podařilo osvobodit sebe i posádku, zaútočili a zvítězili. Jenže matka už byla mrtvá.“

Okamžik vypadal velmi smutně, ale jeho smutek se rychle změnil v tvrdý a nepřístupný výraz. Někdy to možná byl laskavý člověk, ale jindy asi ne.

„Přesto nevypadáš na syna úspěšného obchodníka,“ řekl jsem. „Zbraně, jízvy, to, jak se hýbeš. Klidně bys mohl být profesionální gladiátor.“

„Měl jsem bratra. Od narození byl slabý a často nemocný. Poté, co matka umřela, nás otec začal vychovávat každého jinak. Já měl chránit rodinný majetek, velet mužům, rozumět boji a sám být válečník. A on ho měl rozmnožovat. Umřel před pěti lety. Na souchotiny.“

Mohl mi lhát, ale všechno, co říkal, dávalo smysl.

„A proč mi chceš pomoci v hledání důkazů proti tvému otci?“ položil jsem poslední otázku.

„Protože podle mě žádné neexistují. Můj otec možná kupuje krvavé zboží, ale nikdy nikoho nezabil, ani k tomu nevydal rozkaz.“

„Dneska nařídil, aby mě jeho muži zabili,“ oponoval jsem.

„Jednal s piráty. Myslel, že jsi provokatér a oni se snaží o nějaký uskok. Navíc - nakouzl jsi téma, na které od doby, co jsme se rozešli, reaguje téměř nepříčetně.“

Mlčel jsem a přemýšlel.

„Neznáš nějaký slušný nevěstinec? Zdravé a přívětivé holky, zdvořilý barman a tak?“ změnil jsem téma.

„Není správné chodit do bordelů,“ odpověděl.

„Jsi divný a k tomu ještě nebezpečný idealista,“ oznámil jsem mu.

„To mi otec říkal taky,“ odpověděl.

„A všechny ty jízvy a zranění, co máš na sobě?“ zajímal jsem se.

„To je kvůli prosazování idealismu,“ ušklíbl se.

Někdy tedy do toho šel opravdu tvrdě.

Naším směrem zamířila nádherná žena. Dlouhé plavé vlasy stažené do neformálního ohonu, jemně růžové rty, dlouhé řasy a klenuté obočí, které snad ani nepotřebovalo zdůrazňovat. Vlnila se, až mi to vyrazilo dech a musel jsem napřít veškerou svou vůli, abych dokázal odtrhnout pohled od jejího výstřihu. Přišla až k našemu stolu, na mě se usmála a Ryamovi něco pošeptala do ucha. Vykouzila odněkud láhev vína a postavila ji před něho na stůl. Políbila ho ještě jednou, usmála se - tentokrát na nás oba - a odešla.

Byla nádherná... A ten úsměv - udělal bych kvůli němu cokoliv.

„Na kolik přijde taková holka?“ zeptal jsem se tiše.

Podíval se na mě, jako bych měl epileptický záchvat

„To je Vila, má—“ zaváhal, „přítelkyně. I když nevím, jak dlouho ještě. Odmítla mou nabídku k sňatku, protože se podle ní živím příliš riskantním způsobem a brzy by ovdověla. Mám dnes narozeniny a tohle je dárek od ní.“

Otočil láhev ke mně. Na kousku pergamenu, připevněnému k pečetí, bylo kaligrafickým písmem napsáno jméno vinice, datum sklizně a jméno sklepa, kde víno uplynulých třicet let leželo. Můj otec kdysi chtěl stejné víno od stejného vinaře koupit, ale přes všechny své konexe to nedokázal.

„Ty máš rád víno?“ zeptal jsem se.

„Ano, jeden z mnoha mých zlovyků,“ zasmál se a vykouzil z kapsy vývrtku.

„Musí tě mít hodně ráda,“ řekl jsem se stěží potlačovanou závistí.

„Nevím, nejsem si jistý,“ zapochyboval.

Ale já si jistý byl. Skoro jsem už zapomněl, že ženy mají rády muže a muži mají rádi ženy, a milují se spolu ne kvůli penězům, ale protože chtějí. Asi jsem chtěl zapomenout.

„To víno přece nebudeš pít se mnou!“ vybuchl jsem, když jsem si uvědomil, že ho opravdu otvírá.

„A proč ne?“ nechápal.

Zakroutil jsem hlavou a odešel k baru pro nějaké vhodné sklenice. Byl bych největší blázen na světě, kdybych se ho snažil zastavit.

Druhého dne ráno jsme opustili město a vydali se po kupecké stezce na severozápad. Ryamovi jsem věřil, ale nebyl jsem si jistý, zda naše výprava má nějaký smysl. Na druhou stranu, sám jsem nedokázal vymyslet nic chytřejšího než důkladné prohledání místa, kde byly karavany přepadeny. Nenesli jsme s sebou žádné zbytečné věci a cestovali víc než na lehkou, ale i tak jsme postupovali pomalu. Taumský průsmyk byl o patnáct set metrů výš než Brambag a líné horko říčního údolí postupně vystřídal ostrý horský vzduch, prosycený pryskyřičnou vůní borovic. Čtvrtý den cesty, poté, co jsme přiložili na oheň a uložili se ke spánku, jsem se Ryama zeptal:

„Co budeš dělat, když zjistíme, že tvůj otec opravdu zničil dvě Nadovy karavany?“

Odpovědělo mi jen ticho. Ležel jsem zabalený do pokrývek, díval se na hvězdy nad sebou. Jak se noc ujímala vlády, bylo jich čím dál víc a jejich vznešená studená krása se mi propalovala do duše. Mnohokrát jsem se snažil naučit se jejich jména, ale v průběhu svých cest jsem zjistil, že obloha vypadá z každého místa jinak. Podle mě mají učenci tvrdící, že země je kulatá, pravdu. To by vysvětlovalo, proč se obloha mění.

„Nevěřím tomu, ale kdyby ano - pokusil bych se ho dostat před soud,“ odpověděl Ryam ve chvíli, kdy už jsem usínal. Skoro jsem si začal přát, aby v tom Kib Beliz prsty neměl.

Od rána jsem si začal víc uvědomovat vzrůstající nadmořskou výšku a při každém rychlejším pohybu jsem lapal po dechu. Přestože jsme se nacházeli hodně vysoko, bylo údolí hluboké a svahy strmé. Zhruba v poledne jsme dorazili k místu přepadení. Les se táhl do výše všude okolo nás a přechod mezi vzrostlými stromy, kosodřevinou a nehostinnými skalami, porostlými pouze lišejníky, byl nezvykle ostrý. Právě prostředí hlubokých údolí posouvalo hranici trvalého zalednění vzhůru a umožňovalo lesu a jeho obyvatelům přežít tak vysoko.

„Hej, pojď se tady také rozhlédnout!“ vytrhl mě z rozjímání Ryam.

Pil mi krev svými zásadami, moralizováním, pohledem na svět, ale bohužel měl pravdu. Nepřišli jsme sem obdivovat krásu hor, ale zjistit, co se vlastně stalo. Dal jsem se do prohledávání zbytků vozů. Kupecká stezka nevedla přesně po dně údolí, ale kroutila se jako had a vybírala si nejsjízdnější terén. Trosky jednotlivých vozů stály proto poměrně daleko od sebe.

Přišel jsem k prvnímu. Na kostrách lidí a tažných zvířat zůstávaly poslední zbytky tkání, které už ani nepřipomínaly maso, ale spíš jakousi tuhounou tmavou hmotou. Zdálo se, že v okamžiku útoku lidé zpanikařili a místo obrany se dali na útek. To mě překvapilo, protože Nad určitě najímaly profesionály. Pokud jsem dokázal posoudit, mrtvé nikdo

neokradl, jen jim sebrali meče a kopí. Kuše, luky ani nože je nezajímaly. Víc jsem ze starých zbytků nedokázal rozeznat.

„Tohle byla ta první,“ napůl jsem se zeptal a napůl oznámil Ryamovi.

Mlčky přikývl. Pokračovali jsme dál k místu, kde měla být přepadena druhá karavana. Tam na nás čekalo překvapení. Nejprve jsme vyplašili hejno krkavců a smečku malých kojotů. Tihle mrchožrouti se o tak staré mrtvoly většinou nezajímají. Potom jsme mezi napůl shnilými a ohlodanými mrtvolami našli čerstvá těla. Karavana číslo tři byla zmasakrována na úplně stejném místě jako předchozí.

Podíval jsem se vzhůru, jako bych v zelených stěnách tyčících se všude okolo nás mohl objevit případné útočníky. Potlačil jsem obavu - pokud zabili několik desítek lidí, dva osamělí bojovníci proti nim neměli šanci. Ale zase jim nemuseli stát za námahu. Ryam prohledával jeden vůz za druhým, já se zastavil u částečně ohlodaané mršiny koně. Puch byl příšerný a nutil ke zvracení, ale potřeboval jsem se podívat. Napůl jsem očekával, že objevím ránu podobnou té, kterou způsobila horská gorila mému vlastnímu hřebci. Jinak jsem si nedovedl vysvětlit, proč by někdo zabíjel užitečná zvířata. Jenomže skutečnost byla jiná: koňský trup byl rozpolcen jediným čistým řezem. Pak jsem objevil lidi, které někdo zabil úplně stejným způsobem, a na dovršení všeho bylo tělo čistým vertikálním řezem rozdělené na dvě poloviny. To byl nesmysl. Buď byla ve hře nějaká kouzla, nebo mě šálil zrak. Musel jsem se přesvědčit, zda je něco takového možné. Jsem šermíř, vynikající šermíř. Protože stále žiju, můžu říct nejlepší šermíř. Ale něco takového?

Pomocí provazu jsem si stáhl jedno bezhlavé tělo nad koryto potoka, připravil se a řal. Vysloužil jsem si sice dávku mrtvolného plynu přímo do obličeje, ale trup jsem přesekl. Potom jsem neúspěšně vyzkoušel koňskou mršinu. Přetnout ji jediným sekem bylo prostě nad mé síly. Předpokládal jsem, že i nad síly kteréhokoliv jiného šermíře.

„Zbláznil ses?“ zeptal se opatrně Ryam, když mě přistihl u mých perverzních hrátek s mrtvolami a mečem.

„Tenhle masakr nemohou mít na svědomí lidé. Nikdo se nebránil, všichni utíkali od prvního okamžiku. Už jsem se s kouzly setkal a tohle mi je hodně připomíná... Noc se blíží a tábořit právě tady není právě rozumné, pojďme někam dál,“ navrhl jsem.

Nepředpokládal jsem, že by odporoval.

Opět jsem pozoroval hvězdy a oheň dohořival. Vzduch byl ještě řidší a plíce mě po uplynulém dni bolely. Nemohl jsem se oprostít od zážitků a přes hvězdné pole se mi neustále promítaly obrazy zmražených těl a mého vlastního meče uvězněného v hničících tkáních. Ani čistá obloha, ten sametový pruh posetý nejnádhernějšími démanty, ve srovnání se kterými blednou výrobky z těch nejlepších klenotnických dílen, nedokázal vyhnat z mé mysli pach hničícího masa a grimasy hrůzy na obličejích mrtvých. Těch obličejích, kde měkké maso neokousali havrani, luňáci, kojoti a lišky. Přemýšlel jsem, pozoroval meteority brázdící oblohu a neusínal.

„Prohledal jsem všechny vozy,“ přerušil noční ticho Ryam.

Jeho hlas zněl stejně svěže jako jindy. Nadmořská výška mě pomalu, ale jistě zmáhala a ten hranolovitý parchant vypadal stále stejně svěží.

„A na co jsi přišel?“ zeptal jsem se a někde v průběhu otázky pochopil, proč mě tak rozčiluje, proč ho nemám rád.

On si své vyhnanství vybral sám, dobrovolně. Já byl na krvavou stezku osamělého muže vlastně vyhnán. On stále věřil ideálům, já už jen síle svých paží a ostří meče. A ještě se choval, jako by byl ve všem nejlepší.

„Všechny vozy byly prázdné, úplně prázdné,“ řekl po dlouhé pauze.

„Zboží ukradli,“ nechápal jsem.

Čerň prořala ohnivá linka meteoritu a na okamžik zastínila studený svit hvězd.

„Ani zrnko obilí, špetka koření, prostě nic,“ pokračoval Ryam.

Měl jsem pocit, že v tichu slyším, jak se mu závitky pomalu protáčí a hledají řešení. Už jsem nepozoroval oblohu, něco v jeho slovech mě uvedlo na stopu a můj mozek se po ní vydal nezávisle na vůli.

„A víš, co měla tahle karavana vézt?“ zeptal jsem se.

„Vím. Vzhledem ke svému původu mám k některým informacím snazší přístup. Koření, hedvábi a obilí. Hlavně hedvábi. Alespoň podle údajů z celních dokladů. Když platíš clo předem, je nižší.“ odpověděl.

„Kdybys byl zloděj, měl dobře zorganizované muže a nebál se, kde bys karavanu přepadl?“ nadhodil jsem.

„O hodně níž. Ušetřil bych si cestu, námahu a zdraví, protože tady už někteří lidé dostávají vysokohorskou horečku.“

Uklidnil mě. Alespoň jsem věděl, proč se cítím tak špatně.

„Nad Jelíkem před pěti dny koupil na trhu třikrát větší množství hedvábi než obvykle. Docela neobvyklý tah, pokud plánoval dovézt do města velký náklad hedvábi,“ pronesl jsem.

„A já se vsadím, že v těch vozech nebyla ani špetka koření,“ dopověděl.

Oba jsme věděli, co to znamená — Nad sám ničil své karavany.

„Co by z toho měl?“ položil jsem otázku, aniž bych vyslovil, nač se přesně ptám.

„Zostuzení a obchodní izolaci mého otce. Navíc, pokud si náklady pojistil, nemusel ani příliš tratit. Při troše podfukaření mohl naopak vydělávat,“ řekl Ryam.

„Kdybych hrál takhle drsnou hru, asi bych sem někoho poslal, aby se přesvědčil, že vše dopadlo, jak jsem plánoval,“ doplnil jsem.

„A zabil bych člověka, kterého jsem najal, abych byl před ostatními obchodníky z obliga. Podívejte, vždyť já jsem zaplatil lovce odměn, aby objevil pachatele,“ pokračoval Ryam v úvahách.

„Lovce odměn odnikud, chlapa, kterého nebude nikdo postrádat. To sedí. Putovali jsme hodně rychle, nevěřím, že nás mohou v noci nějakí městští hejsci dostihnout. Zítra je také den,“ zívá jsem.

„I já jsem městský hejsek,“ zabručel ospale Ryam.

Těsně před usnutím jsem si uvědomil, že možná máme s našimi dohady pravdu, ale pořád netušíme, jaké síly Nad Jelig ke zmasakrování lidí použil.

Ráno jsme se oba vzbudili za svítání. Rozdělili jsme oheň, který stěžil rozehrál koflík kávy pro každého, a potom beze slova domluvy kontrolovali výstroj, jako bychom skutečně měli na dnešek domluvený souboj. V duchu jsem neustále přemýšlel o zkáze na stezce pod námi. Už jsem se setkal s kouzly. A i když tomu věřil jen málokdo, přesvědčil jsem se, že jejich ničivá síla přesahuje lidské chápání. Věděl jsem však, jak se bránit - čarodějové, alespoň prozatím, byli smrtelní a poctivá ocel je poslala na cestu k jednookému převozníkovi stejně jako kteréhokoliv jiného obyčejného člověka. Jenomže jak zabít čaroděje, který dokáže působit takovou zkázu čepelí, hlavní zbraní válečníka? Neměl jsem nejmenší ponětí, ale protože Ryam byl klidný, nezbylo mi než se chovat stejně. Začínal mě opravdu rozčilovat.

Vrátili jsme se k místu masakru a našli si úkryty, ze kterých jsme měli rozhled na cestu pod námi a viděli bychom případné příchozí. Mezi troskami jsem objevil ucházející kuši. Ze svých zásob jsem vyměnil tětivu a natáhl ji. Se dvěma střelami v pohotovosti jsem se cítil trochu lépe.

Den plynul, mrtvolky stárly a vzduch v okolí houstl. Po poledni mi mé včerejší myšlenkové konstrukce připadaly chatrné a nesmyslné, ale zkušenost mi napovídala, že čekat se vyplácí. Ryama jsem za celý den nezahlédl, věděl jsem jen, že se skrývá nalevo ode mě, trochu výš ve svahu.

Byli lepší, než jsem myslel - šli potichu, bez zbytečných řečí. Naštěstí s sebou měli lehký vozík a jeho kola při jízdě po rozbité stezce vydávala natolik nepřírozený zvuk, že mě to vyburcovalo. V čele jejich malé družiny pochodoval těžkotonážník Valeg. Měl dvacet kilo přes váhu, ale dýchal pomalu a zhluboka, a že se namáhá, prozrazovaly jen temné skvrny potu na hrudníku. Další čtyři muže jsem neznal. Na dvoukoláku vezli tři ženy. Všechny svázané, s roubíky v ústech. Vypadaly zuboženě, jako by sputané strávily celou cestu. Ani jednu z nich jsem nikdy neviděl, ale podle zbytků nalíčení a oblečení vypadaly jako pracující holky.

Postavil jsem se a ukázal se jim. Jednu kuši jsem držel viditelně, druhou za tělem.

„Ahoj, vy tam, co tu děláte? A odpovězte rychle, protože jinak -“ místo vysvětlení jsem na Valega namířil kuši.

Okamžik vypadal překvapeně a nejistě, vzápětí se široce usmál. Vypadal přitom docela sympaticky.

„My dva přece pracujeme pro stejného šéfa. Potkali jsme se na schodech, když jsem šel spráskat toho tupého písaře!“ snažil se mi připomenout.

Současně však nenápadně kývl na své muže, aby se rozestoupili.

„Ten důvod,“ pobídl jsem ho.

„Přece bys mě jen tak nezastřelil,“ zašklebil se přátelsky.

„Ale klidně,“ odpověděl jsem ve stejném duchu a zmáčkl spoušť.

Nečekali to a moment překvapení mi dal příležitost vystřelit na nepohyblivý cíl ještě jednou. Tři zbylí tasili zbraně a vyrazili na mě.

„Ryame!“ zařval jsem, vytáhl z bandalíru dva nože a levou i pravou rukou současně je bez váhání hodil. Levý chlap šel k zemi, pravého ostří zasáhlo pod špatným úhlem a odrazilo se od zbroje. Jeho kumpán postupoval jen o pár kroků za ním. Tasil jsem, on současně sekl shora, vykryl jsem a z nízké kvinty přešel až do zárazu, vzápětí se úkrokem přesunul na vnější, pro mě nevýhodnou stranu a současně ho nápirem odhodil vzad na jeho parťáka. Nepočítal se sklonem svahu a ztratil rovnováhu; na okamžik se přestal krýt, má čepel prošla po jeho a sekla ho přes břicho. Rozhodil ruce, odrazil jsem se a kopl ho do hrudi. V pádu srazil muže za sebou na zem. Byl jsem u něho dřív, než se stačil vyprostit, a bodl jsem ho do obličejce. Coupe de grace.

Těžce oddychující jsem se otočil, abych zjistil, kde se schovává ten zbabělý parchant Ryam. Ze svého nového místa jsem ho viděl. Právě probodl jednoho muže a druhému, kterého použil jako nedobrovolný štít, podřízl krk. Další dva leželi na zemi. Nechápal jsem, jak je dokázal vyřadit tak rychle a potichu.

„Nadovi muži,“ odplivl jsem si.

V plicích mě páliło a oddechoval jsem jako po příliš dlouhém sprintu.

„Tuhle hru jsme vyhráli!“ zhodnotil jsem pohled na devět mrtvých.

Ryam zavrtěl hlavou a najednou byl bledý jako křídový panák. Pomalu ukázal svým zakrváceným mečem za mě. Otočil jsem se.

Z lesa právě vystupovala řada horských goril. Blížily se po dvou v uspořádané rojnici. Byly ještě docela daleko, ale já si přesně pamatoval, jak rychlé umí být, když chtějí. Jenomže tyhle vypadaly trochu jinak než zvíře, které mi zabilo koně. Pohlaví měly zakryté bederní rouškou a každá v ruce držela meč. Meč bylo špatné slovo - spíše obrovskou mačetu, jejíž masivní čepel dokázala vydržet příšernou razanci jejich seků. Už jsem věděl, jak byli přepůleni koně i celí lidé. Gorily se pomalu blížily a ocel v jejich tlapách se výhružně leskla. Největší z nich se postavila před nás a o svou zbraň se opřela jako o klacek. Nebylo to zvíře, ale myslící bytost. Na první pohled arogantní a pyšný náčelník kmene.

Očima ukrytýma pod mohutnými nadočnicovými oblouky si bystře prohlížel okolí. Na okamžik se pohledem zastavil na mrtvých, potom se soustředil na nás dva a následně hledal další společníky. Nikde je neviděl a správně usoudil, že jsme sami.

„Ty žena. Dát nám žena a my nechat jít muž,“ promluvil nakonec hlubokým chraplavým hlasem. Okamžik mi trvalo, než jsem pochopil, že doopravdy mluví a nejsou to jen nějaké skřeky. „Proč my dát žena?“ napodobil jsem jeho způsob. „My zabít mnoho malých lidí na slovo malý muž s ocel na prst,“ výmluvně naznačil tvar prstenu. „On slíbit za každá smečka lidí sekavá ocel a žena. My mít málo žena. Kmen slabý a umírat. Potřebovat žena. Dát nám žena a vy jít živí pryč.“

Mýty předstihly očekávání. Někde v hloubi hor, v údolích, kam nikdy noha civilizovaného člověka nevkročila, opravdu žili inteligentní opi, kteří teprve vykročili na stezku vedoucí k civilizaci. A hned na jejím začátku se potkali s námi, stojícími o pár příček výš. Okamžitě jsme je dokázali využít k vlastním intrikám. Právě teď však jejich síla mnohonásobně převyšovala mou a Ryamovu. Všechny výhody byly na jejich straně. Vzpomněl jsem si na zaržání hřebce a praskot lámaných kostí. Mráz mi přeběhl po zádech.

„Znáš ty holky?“ zeptal jsem se Ryama, ale pohled jsem přitom neodvrátil od gorilího náčelníka. „Ne,“ odpověděl.

Jeho hlas zněl pořád stejně zvučně, můj mi připadal jako pištění vyděšeného kuřete. Ale já jsem už gorilu v akci viděl, on ne.

„Jsou to štětky z Brambagu,“ řekl jsem.

„Asi ano,“ potvrdil.

„Nikomu na nich nezáleží,“ mluvil jsem dál.

Gorilí náčelník nás klidně pozoroval. Opíral se o svou obrovskou mačetu a nedalo se rozeznat, zda našim slovům rozumí, či ne. Zřejmě kdysi zajali nějakého člověka, který je naučil obecnému jazyk a možná je i ponoukl k prozkoumání světa vně jejich horských údolí.

„Asi nezáleží,“ souhlasil Ryam znovu.

„Ale nechat je v tom nemůžeme,“ řekl jsem tiše a zaklínal ho, aby si vzpomněl na svou krásnou přítelkyni, na otce, který pro něj nashromáždil velký majetek, a na život, který na něj tam dole čeká.

„Nemůžeme,“ řekl.

„My nedat ženy, my bojovat o ně!“ prohlásil, aby to všichni slyšeli.

Bál jsem se toho a současně se mi ulevilo. Volba byla učiněna a věděl jsem, že se za ni do smrti nebudu muset stydět. I když ta měla přijít téměř okamžitě.

Gorily pokývaly hlavami, jako by je naše odpověď nepřekvapila, ale očekávaly ji.

„Škoda zabít tak mnoho bojovníků! Náčelníci bít jeden druhého! Kdo vítěz, vzít ženy!“ navrhl jsem.

Jejich velitel se znovu podíval na mrtvé okolo a na můj štíhlý meč. Vypadal jako gorila, byl gorila, ale myslelo mu to. Chápal, že ocel dokáže proniknout i sebevětším svalem.

„Dobrá slovo,“ obnažil své tesáky, což měl asi být triumfální úsměv. „Bít holá ruka, vítěz vzít žena!“

Byl lepší diplomat než já a převezl mě.

„Ty velký. My dva bít s tebou. Vítěz mít žena!“ zasáhl do debaty Ryam.

Byl hlupák. Mohl přežít, takhle umřeme oba. Ale gorilštinu zvládal stejně dokonale jako já.

Bez dalšího zdržování jsme odložili meče a postavili se proti gorilímu náčelníkovi. Jeho bojovníci nás obstoupili ve velkém půlkruhu. Pokud si byli vědomi našich nožů, nedávali to nijak najevo. Cítil jsem se, jako bych se chystal rozběhnout proti sedm metrů široké hradbě a přihlížejícím tvrdil, že ji určitě prorazím hlavou.

„Vsadím se, že umřeš dříve než já!“ zašklebil jsem se na Ryama.

„Uvidíme,“ odpověděl a začal se posunovat stranou, abychom mohli napadnout lidoopa každý z jiného směru.

Přiblížil jsem se a zaútočil ve stejné chvíli jako on. Tvrdě jsem udeřil do místa, kde měl být solar, a vzápětí do boku. Chlupaté ruce, rozmazané rychlostí, jsem se vyhnul jen částečně a měl jsem pocit, že jsem přišel o kůži z půlky obličeje; o jejím chycení a nasazení páky jsem si mohl nechat jen zdát. Ryam na okamžik strhl pozornost na sebe a já zaútočil na krk, na spánek, na čelist. Jako bych bušil do zdi. Zespodu se mihl loket a promáčkł mi břicho až k páteři. Instinktivně jsem nahnul hlavu na stranu, gigantická pěst mě lízla, ale bleskově následující spodní hák mě vymrštil do výše. Slunce, obloha i zeleň lesa se mihla v jediné rozmazané šmouze, náraz o zem mě zbavil vědomí.

Otevřel jsem oči. Gorila klečela na Ryamovi, ten měl volnou jedinou ruku. Věděl jsem, že má na předloktí nůž stejně jako já.

„Propíchni ho!“ řval jsem.

Pěst dopadla, Ryam sebou i v klinči mrskl a uhnul. Postavil jsem se, zem uhnula a okamžitě jsem upadl.

Další úder do kamenů op neriskoval a pokoušel se Ryamovi utrhout hlavu. Jenomže on pořád nějakým zázrakem vzdoroval.

„Zapíchni ho!“ zachrčel jsem, ale to už jsem běžel.

Odrazil jsem se a kopl. Levá noha, pravá, levá. Spánek, čenich, spánek. Pak mě v letu zachytilo černé chapadlo a srazilo k zemi. Přestal jsem vidět na jedno oko. Ryam kopl gorilu do kolena, podklouzl pod její pařátou a dokonalým tomoinage chvatem s ní praštil o zem. Než stačil uhnout, nabralo ho obrovské chodidlo do hrudníku a odhodilo někam do dále.

Přiskočil jsem, při vstávání se mi podařilo opa podměst a potom patou kopnout do spánku. Stejně se zvedl a já už nebyl schopný uskočit. Uchopil mě svými obrovskými pažemi. Nesnažil se mi stisknout hlavu, zvedl mě do výšky rovnou za hrudník a začal tisknout. Má žebra zaprotestovala, zaplavila mě bolest, na okamžik jsem ochabl. Ve velkých očích jsem spatřil poznání triumfu. Spojil jsem ruce do kladiva a zespodu udeřil na jeho předloktí. Tlak zesílil, slyšel jsem zřetelné prasknutí první kosti, nohama jsem se marně snažil dotknout země.

„Zabodni ho, zabodni ho!“ křičel někdo.

Udeřil jsem podruhé. Gorilák se začal usmívat, v ústech jsem ucítil krev. Ještě jednou, ještě jednou. Dával jsem do ran všechno a snažil se trefovat stále do stejného místa. Pak povolila další kost a tentokrát to nebyla moje. Op se prohnul, aby mnou mrštil o zem, a v té chvíli se vzduchem mihl rozmazaný stín a udeřil ho do boku. Všichni tři jsme se rozplácli na zem.

Rozednilo se. Polykal jsem krev, v hlavě mi hučelo. Ryam ležel jen kousek vedle mě. Měl otevřené oči, ale nehýbal se. Náš sok se nejspíše postavil, levá paže mu zchromle visela podél těla.

„Dorazím tě,“ zachrčel jsem, ale musel jsem zmlknout, protože mě dusila vlastní krev.

Zvednout jsem se nedokázal. Op se rozhlédl a s výrazem triumfu uchopil svou mačetu, postavil se nade mě a rozmáchl se.

„Sračka, jsi sračka, nedržíš slovo,“ plival jsem na něho krev.

Strnul uprostřed pohybu, z hrudi mu náhle trčel oštěp, který jeho mohutné tělo propíchl skrz na skrz. Sevřel čelisti a pokusil se ránu dokončit. Další oštěp ho zasáhl do břicha a poslední mu probodl krk. Mačeta mu vypadla z ruky a zazvonila o kámen, pomalu a neochotně, jako by si odmítal připustit vlastní smrt, přepadl dozadu. Podíval jsem se směrem, odkud zaútočili naši zachránci. Tam stály jen horské gorily se svými zbraněmi, tři vrhací oštěpů ještě v útočné pozici.

„Slovo, muž držet slovo,“ řekl jeden z nich, otočil se a zamířil k lesu.

Jeho druhové ho následovali.

Z posledních sil jsme rozvázali ženy a požádali je, ať nás svezou dolů do civilizovanějších oblastí. Oba jsme nutně potřebovali doktora.

Ležel jsem na kodrajcím vozíku, díval se na zatažené nebe nad sebou a nahlas přemýšlel. Bylo to lepší než mlčet.

„Přerazil ti nos,“ oznámil jsem Ryamovi škodolibě.

„Tobě taky,“ oplatil mi.

„A vypadáš, jako by ti po tváři přeběhlo stádo koní,“ poškleboval jsem se mu dál.

Všechno bylo lepší než mlčet. Měl jsem strach, že bych usnul a už se neprobudil.

„Zato tobě z obličejů nezůstalo nic,“ kontroval a usmíval se přitom jako idiot.

Nahnul jsem se přes postranici, abych se vyzvracel. Můj mozek toho měl po všech těch úderech prostě dost.

„Mají smůlu. Jsou příliš čestní, aby v souboji s námi obstáli,“ vrátil jsem se k setkání s našimi zvířecími bratrátky.

„Pokud chtějí přežít, musí se nám vyhýbat. To je jejich jediná šance. Slyšíš? Co ty na to?“ zeptal jsem se Ryama, ale neodpovídal mi.

„Věděl jsem, že nic nevydržíš, jsi hned v bezvědomí, měkoto,“ posmíval jsem se mu.

„Pane, ale vy jste omdlel první a už jste se stačil probrat!“ oznámila mi trochu nevhod jedna z žen.

„Pár ran a prospí celý den, hrůza,“ zakřenil jsem se na ni, „to já jsem jako čiperka!“

Staral jsem se o zábavu celou cestu a až před branami Brambagu jsem uvěřil, že oba přežijeme. Zotavování nám trvalo zhruba čtrnáct dnů. Ryam se uzdravil díky láskyplné péči jeho přítelkyně a já díky své zvířecí houževnatosti. Když jsme se společně prohlásili za zdravé, oznámil mi, že se bude ženit.

„Říkal jsi, že neschvaluje tvůj styl života!“ nechápal jsem náhlou změnu.

„Čeká se mnou dítě,“ vysvětlil suše.

„To bych do tebe neřekl! Zásadový člověk jako ty —“ vložil jsem do věty veškeré farizejství, kterého jsem byl schopen, a nechal ji nedokončenou.

„Účel světí prostředky,“ pokrčil rameny a šťastně se při tom usmíval. „Od svatby jsem usedlý člověk,“ slíbil.

Dokonce mě na oslavu pozval, ale podezřívám ho, že to udělal jen proto, aby jeho nastávající viděla, že existují i ošklivější chlapi než on, protože souboj s opem mu na kráse nepřidal. S díky jsem jeho pozvání odmítl. Neměl jsem pocit, že bych tam patřil. Jeho otci jsem prodal informaci o Nadových aktivitách a ze samotného Nada jsem hodlal vymáčkout tři sta zlatých za to, že ho usvědčím. Měl jsem na to smlouvu. A pak se na tabuli před sídlem správce objevily nové plakáty: ‚Hledán živý, nebo mrtvý. Za vraždu a zhářství, odměna tři sta zlatých‘. ...tohle byl můj svět, ne účast na rodinné oslavě.

Fanoušek

Hospoda se nacházela na samotném okraji města a už na pohled vypadala zchátrale a neudržovaně. Přesně podnik, který jsem hledal, protože lepší jsem si nemohl dovolit. V kapse mi zvonilo posledních pár stříbrňáků. Lagossi, druhé největší město Glewanského velkovévodství, patřilo k těm dražším místům v zemi a možná i v celém Crambijském impériu. Jednou z příčin místních přemrštěných cen mohla být skutečnost, že si Lagossi za své trvalé sídlo zvolil sám Lobelin, velkovévodův nejstarší syn. Zlé jazyky o něm tvrdily, že zde zavádí poněkud zvláštní pořádky, ale jako budoucí člen Patricijské imperiální rady, o kterou se opíral sám císař, si mohl leccos dovolit. Jediný, kdo mu mohl mluvit do způsobu, jakým spravoval přidělené území, byl jeho otec, velkovévoda Glewan. Podle některých prý byl i on na něho krátký. Nic z toho mě nezajímalo. V místě, kde je draho, se obvykle hraje o velké peníze a já přijel alespoň trochu naplnit své prázdné měšce.

Odmítl jsem pomoc čeledína a sám ustájl koně. Pečlivě jsem ho vyhřebelcoval, do koryta mu nanosil čistou vodu a k senu, které bylo v ceně, přikoupil pytlík ovsu. Teprve potom jsem zamířil do výčepu.

Místnost byla plná lidí. Někteří se opírali o stěny a džbány s pivem a vínem odkládali na úzké desky zavěšené na cihlových zdech, okolo baru se tísnil celý chumel lidí a všechny stoly až na jeden byly obsazeny. Neváhal jsem a zamířil k tomu prázdnému. S úlevou jsem se posadil na bytelnou dřevěnou židli a meč opřel o hranu stolu. Byl jsem unavený, špinavý, hladový a k tomu všemu ještě měl pekelnou žízeň. Od mého útěku z domu uplynuly už víc než čtyři roky a vzpomínky na život v luxusu a pohodlí rodinného paláce se mi postupně zamlžovaly. Dnes už by ve mně šlechtice nepoznal nikdo.

„Budete opravdu sedět u tohoto stolu, pane?“ oslovil mě číšník pochybovačně.

„Ano. Džbán vína, džbán vody a jídlo,“ poručil jsem si.

Číšník na okamžik zabloudil pohledem ke dveřím, potom zhodnotil mou zjizvenou tvář a rezignovaně pokrčil rameny. Zřejmě mě původně hodlal před něčím varovat, ale můj nevábný vzhled způsobil, že se mnou nechtěl mít nic společného. Nezazlíval jsem mu to. Nikdy jsem nebyl příliš pohledný a jizvy způsobovaly, že se mě lidé báli.

„Jak si přejete, ale zaplatíte předem. Stříbrňák, nebo dvanáct měděnejch.“

Položil jsem na nespočetněkrát pošpiněnou desku stolu lesklou minci. Muž ji zručně zvedl, zkontroloval ražbu a přikývl.

„Hnedka sem tady,“ řekl a byl pryč.

Spokojeně jsem si natáhl své dlouhé nohy a uvolnil se. V rozhovorech lidí jsem několikrát zaslechl padnout slovo turnaj. Pochopil jsem, že první boje začnou už zítra. To znamenalo, že si budu muset ráno přivstat, abych se ještě stihl přihlásit. Právě turnaj, který Lobelin pořádá jednou ročně, mi připadal jako nejsnadnější způsob, jak přijít k penězům. Nemusel jsem vyhrát. Stačilo postoupit z vyřazovacích kol, konaných pod širým nebem, do užšího výběru a potom si na sebe vsadit při prvním souboji ve skutečné areně. A samozřejmě vyhrát. Další záviselo na momentální situaci. V žádném případě jsem se nechtěl nechat rozsekat na kousky nějakým profesionálním gladiátorem. Kolovaly fámy, že v závěrečných kolech turnaje se už tak nehledí na oficiální pravidla a počet mrtvých je mnohem vyšší než všude jinde v impériu při podobných příležitostech.

Mé jídlo a pití bylo konečně tady. Hladově jsem se na ně vrhl. Mezi dvěma sousty jsem si všiml, že prošedivělý chlapík s plnovousem ještě o poznání stříbřitější než byly jeho vlasy, si mě zamyšleně prohlíží. Na první pohled mi připadal povědomý, ale když jsem zapátral v paměti, pocit, že ho znám, se rozplynul. Uvědomil jsem si, že se mi při jídle rozepnula kazajka a prsní bandalír s vrhacími noži je každému na očích. Upravil jsem si oděv a opět mrkl na vousáče. Věnoval se teď pouze své sklenici, ale byl jsem si jistý, že mě skrytě pozoruje. Mohl zato šestý smysl, který má každý štvanec - každý štvanec, který přežije pronásledování. Já mužům svého otce unikal celé tři roky, než se mi konečně podařilo zamést stopu. Rozhodl jsem se, že odsud zmizím, jakmile dojím. Nestál jsem o žádné problémy. Potřeboval jsem jen pár zlatých, abych se vybavil na zimu a mohl cestovat dál.

Vrzly dveře a hlahol klábosících mužů se náhle změnil v šepot. Zvedl jsem pohled od polévky. Z toho, jak se všichni okolo tvářili, jsem pochopil, že změna atmosféry má něco společného se mnou. Do výčepu vstoupili tři muži. Jeden ramenatý pořez s koženými, železnými šupinami pobitými chrániči na obou předloktích, za ním tlustých s nepřírozeně dlouhýma a objemnýma rukama a jako poslední hubený dlouhán s úzkým knírkem. Mohl být vysoký jako já, ale vážil o pár kilogramů méně. Ti tři přinášeli problémy.

„Tohle je náš stůl,“ oslovil mě ramenáč.

Přikývl jsem a odsunul talíř s polévkou. Nejrozumnější bylo vyklidit pole. Tloušťík zůstal stát v uličce, kterou jsem se mohl nejspíše vzdálit. Nevšiml jsem si, kdy to udělal, ale najednou měl na pravačce nasazeného žlutě se lesknoucího boxera. Nevypadal, že by mě chtěl nechat odejít jen tak. Stále jsem však mohl ustoupit směrem k barovému pultu. Dlouhán sledoval můj pohled a pobaveně se při tom šklebil. Paže držel volně svěšené podél těla, přes desku stolu jsem mu neviděl na ruce. Mohl je mít prázdné, ale mohl v nich držet nůž nebo cokoli jiného.

„Nic ve zlém, pánové. Už jdu. Netušil jsem, že tady máte rezervovaný stůl,“ řekl jsem, uchopil mísu s masem a bramborami do jedné a meč v pochvě do druhé ruky.

„To ti nepomůže, sráči. Prostě sis tam neměl sedat,“ řekl výhružně ramenáč a sáhl k pasu.

Ti tři se zjevně chtěli pobavit na můj účet. A zábava, kterou měli rádi, byla z těch drsnějších. Tloušťík po mně hmátl a pokusil se mi zasadit úder okovanou pěstí na spodek břicha. Srazil jsem jeho paži, až se setrvačností vytočil, a prudce mu vrazil okraj mísy mezi zuby. Přední zuby zacinkaly o kameninu a vysypaly se na zem. Jeho ústa náhle získala barvu zralých třešní. Ramenáč sekl přímo od pasu šikmo vzhůru dlouhou dýkou. Uhnul jsem úkrokem a bez přípravy ho bodl koncem pochvy do krku. Něco zachrchlalo a sesunul se k zemi. Tloušťík se držel na nohou, ruce si tiskl k tváři a kolíbal se ze strany na stranu. Muž s knírkem se stále usmíval, ale jeho oči byly vážné. Zvedl ruce zpod desky stolu a ukázal mi, že jsou prázdné.

„Nic proti tobě. Mí kámoši tě špatně odhadli, to se stává. Klidně si své jídlo dojez.“

Všichni v sále mlčeli a pozorovali nás jen úkosem. Pouze šedovlasý muž s plnovousem pomalu vrtěl hlavou ze strany na stranu, pohledem ukazoval ke dveřím a střídavě krčil a zase napínal ukazovák levé ruky. Vypadalo to, jako když tiskne spoušť kuše.

„Nic se nestalo,“ odpověděl jsem, „ale myslím, že raději půjdu. Kouzlo této sympatické hospůdky bylo narušeno.“

Abych se dostal ven, musel jsem projít okolo dlouhána. Napětí v sále gradovalo. Překročil jsem stále ještě chroptícího pořízka, obešel stůl a s mečem v pochvě v levé ruce kráčel špalírem stolů k východu. Dlouhán, ve skutečnosti byl vyšší než já, stál po celou dobu nehybně jako skála.

„Hej, cizince!“ oslovil mě, když jsem sahal po klíče dveří.

Otáčeli jsme se oba současně. Ani mě nepřekvapilo, když jsem v jeho ruce spatřil malý celokovový samostřil. Byla to nepřesná hračka účinná maximálně do pěti metrů. Nás dělily sotva tři. Udělal chybu. Měl zacílit dřív, než promluvil. Využil jsem rotace otočky a krátce švihl pravačkou. Vrhací nůž se mu zabořil do prsou. Ještě okamžik se pokoušel vystřelit, ale nezvládl to. Rychle jsem prošel dveřmi a zamířil do stáje.

Jakže jsem to říkal? Žádné problémy? Vydělat nějaké peníze a táhnout dál? Smůla se mi lepila na paty. Možná jsem to měl v krvi; nějaké fluidum, které ponoukalo lidi, aby se mě pokoušeli zabít. Právě jsem pokládal koni sedlo na hřbet, když za mnou přišel šedovlasý vousáč.

„Odjíždíte?“

Pokrčil jsem rameny.

„Nerad bych se blíže seznámil s místním žalářem.“

„Nemyslím, že by to došlo až tak daleko. Hosté téhle putyky nemají se soudy ty nejlepší styky a nebudou příliš sdílní.“

Opět jsem měl mlhavý pocit, že muže znám. Byla to však jen chvíle.

„Ten tloušťík žije. Bude se mi chtít pomstít,“ řekl jsem.

„Možná. Ale to vy zvládnete. Kdyby nějakou náhodou došlo k soudu, dosvědčím vám, že jste se bránil. Jmenuji se Donil Juber a jsem zástupce cechu bůkmejků, certifikovaných bůkmejků poctivě placících daně,“ zdůraznil. „Měl bych pro vás dobře placenou práci. Potřebujete přece peníze, nebo ne?“

Vážně jsem se na něho podíval. Nevypadal na člověka vlastního sázkovou kancelář. Byl příliš sebevědomý a jeho oděv, jakkoliv prostý a neutrální, nepostrádal jistou vytříbenou elegancí. Nebo mu styl a úroveň propůjčovalo držení těla a celkové vystupování.

„Záleží na tom jakou a za kolik,“ řekl jsem.

Opatrnost mi našeptávala, abych raději sedl na koně a odjel, ale začal jsem být zvědavý. Spousta lidí už kvůli zvědavosti umřela. No a co.

„Možná bychom měli najít nějaký penzion, kde se ubytujete, a potom si promluvit v prostředí příjemnějším, než je tato stáj,“ navrhl.

„Proč ne,“ souhlasil jsem. „Ale i když se nedohodneme, účet za ubytování platíte vy.“

Přikývl na znamení souhlasu.

Sledoval jsem, jak úředník zapisuje mé jméno do seznamu bojovníků a potom ho pečlivě zanáší do pavoukovitého schématu zápasů. Protože jsem nebyl známý, a navíc se přihlásil na poslední chvíli, začínal jsem na jednom z druhořadých zápasišť rozmístěných okolo Lobelinova hradu. Zajímavější souboje se konaly na některém z nádvoří přeměněných v dočasné arény.

Přemýšlel jsem o štěstí, které mě potkalo. V opasku jsem měl ukryto sto padesát zlatých a dalších sto padesát na mě čekalo, až odvedu svou práci. Juber po mně chtěl, abych se dostal do užšího výběru bojovníků a podrobně ho informoval o všem, co se bude dít. Zajímaly ho černé sázky a jména lidí, kteří je uzavírají. A také chtěl vědět, kdo z úředníků na hradě, zodpovědných za chod turnaje, nad tím vším zavírá oči. Prozradil mi, že na stopu podvodů přivedlo cech neobvykle vysoké množství úmrtí, daleko převyšující počty zabitých na všech ostatních kláních pořádaných v císařství.

Travnatý plácek, obehnaný dřevěným zábradlím, tvořilo zápasišť, kde jsem měl bojovat. Sudí seděli na jednoduché tribuně, diváci se tísnili v zástupu okolo. Pravidla byla standardní jako v celém impériu; jiná císařský soubojový edikt ani nepovoloval. Bojovníci používali zbraně i zbroj dle vlastního výběru, boj trval až do chvíle prvního zásahu, který sudí označili za likvidační. Pokud neměli zúčastnění patřičně vybavení, představoval takový úder lehčí či těžší zranění, a někdy i smrt. Každý zápasník se samozřejmě mohl kdykoliv vzdát.

Hlavní rozhodčí vyhlásil začátek dalšího duelu. Dva svalnatí muži se do sebe pustili s rotellou - kruhovým štítem - a širokým mečem. Bili se zuřivě, ale příliš sekali do štítů, a bylo jen otázkou času, kdy jeden z nich přijde o zbraň. Od dob výcviku jsem se štítem nebojoval. Na cestách jsem ho považoval za zbytečnou přítěž a dával jsem přednost dlouhému vyváženému meči. Nejrady jsem měl pravé chaabské zbraně, které byly lehčí a odolnější než ostatní, ale stály hříšné peníze, a navíc se téměř nedaly koupit. Doufal jsem, že se dohodnu se svým prvním soupeřem na jiné kombinaci. Můj meč byl jen nápodobou chaabského meče s dlouhým jílcem a velkou záštitou, ale přesto bych o něj nerad přišel.

Jeden z bojovníků si zlomil meč o hranu soupeřova štítu a vzápětí mu protivník přerazil ruku v nadlokty zbytečně razantním šikmým sekem na rameno. Stačilo ho přetáhnout naplocho a stejně by vyhrál.

S povzdechem jsem zamířil k jednomu z četných stánků zbrojářů.

„Co si budeš přát?“ oslovil mě bez čekání podsaditý chlap s vějíři jizviček kolem očí a zdeformovanými ušima. Bylo očividné, že než se dal na zbrojařinu, vybojoval v ringu nejméně zápas.

„Standardní široký meč, štít, lehké náholenice a kroužkovou košili dlouhou do půli stehen,“ poručil jsem si.

V běžném životě jsem se spokojil s ocelovými pruty vyztuženou kazajkou z vařené býčí kůže a ani teď jsem se nemínil obléci do plátovaného železa — navíc jsem na to neměl. V aréně jsem však chtěl být přece jen víc chráněn.

„Jaký štít? Targu, rotellu, s ocelovým rámem?“ zabručel.

„Rotellu bez rámu s malou středovou puklicí, aby byla co nejlehčí.“

„Jo, to je nejlepší kombinace pro toho, kdo umí a nebojí se,“ přitakal a začal mezi výrobky hledat něco, co by vyhovovalo mým požadavkům.

Měl pravdu. Ocelí lemovaný štít vydržel hodně a meč se o něj občas při nešikovném úderu přerazil. Na druhou stranu do štítu s dřevěným okrajem se ostří často hluboce zaseklo a dokud ho majitel nevyprostil, byl bezbranný. Rány se kryly jen pancéřovaným středem.

„Je to ono?“ položil přede mě klasickou rotellu s bronzovou středovou puklicí a vyztuženým spodním obloukem.

Přikývl jsem. Když jsem za svou novou výstroj platil sedmdesát zlatých, začínal jsem mít pocit, že zakázka není až tak výhodná, jak jsem si představoval.

Se všemi věcmi v plátěném pytlí přes rameno jsem se vracel zpátky k zápasišti, když jsem zahlédl zajímavou scénu. Obrovský muž, o pár centimetrů vyšší než já a v ramenech široký jako vůz, vzrušeně gestikuloval při rozhovoru s rozhodčím. Jeho budoucí soupeř stál opodál a díval se stranou, jako by ho výsledek debaty vůbec nezajímal. Nejprve jsem si myslel, že je oděn ve zbroji, ale pak jsem si uvědomil, že na sobě má jen plátěnou halenu. Všechno ostatní byly svaly. Býčí trapéz způsoboval, že hlava zdánlivě vyrůstala přímo z ramen, občasné závanu větru obtiskly volnou látku kolem hrůzu nahánějících deltoidů. Prsní svaly měl téměř nestvůrně vyvinuty a čnely před něj jako skutečný ocelový krunýř. K tomu všemu celkový obrys postavy deformovala hmota nadměrných stehen. Muž celý se zdál malý a zbytečně rozlehlý na všechny strany. Protože člověk málokdy potká dvě taková monstra, zastavil jsem se a přihlížel.

Pochopil jsem, že obr chce bojovat dvojručním mečem a sudí se mu to snaží rozmluvit. V zápase s takovou zbraní bez těžké zbroje nejsou zranění, jen mrtví. Rozhodčí neuspěl a musel vyhlásit souboj dvojručního meče proti obyčejnému. Z tabule jsem zjistil, že menší muž se jmenuje Bakly a větší Esprio Montevedi. Bakly si dokonce štít vůbec nevzal a místo něho se ozbrojil druhým širokým mečem.

Zápas začal. Chvilí oba vyčkávali, potom Bakly zkrátil vzdálenost a vyprovokoval soupeře k útoku. Montevedi to s velkým mečem opravdu uměl. Tipoval jsem ho na žoldněře. Bakly se zálužnému machu vyhnul záklonem trupu a unikl do bezpečnější vzdálenosti rychlým odsunem. Jeho práce nohou byla vynikající. Vzápětí se opět přiblížil, hrůzu nahánějící sek částečně blokoval, částečně pozměnil jeho směr. Najednou se dostal Montevedimu na tělo, jeho odvetu rubem kontroval levým mečem a pravým ho současně naplocho pleskl přes bok. Rozhodčí okamžitě vyhlásil konec a přiřknul vítězství Baklymu.

Montevedi se chvíli se vzrůstající zuřivostí na Baklyho ze své výšky díval a náhle se na něj vrhl. Sekl vodorovně, Bakly uhnul podřepem, Montevedi bleskově přehmátl a pokusil se pokračovat v útoku jílcem, jenže Bakly odtančil stranou. Vzápětí se v mžiku protáhl kolem dlouhé čepele šaršounu meče a bodl Montevediho do boku. Obrovitý žoldněř pustil zbraň, chvíli se držel na nohou a stále víc se kymácel ze strany na stranu. Neochotně, jako by tomu nemohl uvěřit, se mu podlomila kolena a umřel. Sudí zopakoval vyhlášení vítěze, do arény vběhli dva zřizenci, odtáhli tělo a mladí chlapci posypali zakrvácenou půdu pískem.

Ze zápasu jsem si vzal jedno poučení: s Baklym, svalovým monstrem, jsem se za žádnou cenu utkat nechtěl. To bych se raději tajně vytratil a oželel i slíbený doplatek mzdy.

Zanedlouho jsem i já nastoupil k utkání. Proti mně stál nadšený mládenec, podle mohutného povzbuzování přihlížejících zřejmě z blízké vesnice. Možná neměl strach a doma byl sám postrachem, ale o šermu toho mnoho nevěděl. Dvakrát jsem nechal jeho zbraň sklouznout po štítu, potřetí jsem nastavil hranu a po zaseknutí čepele do dřeva mu meč trhnutím vyškubl z ruky. Okamžik na mě překvapeně zíral a potom se docela rozumně vzdal. Stejně dopadl i další zápas. Vícekrát na mě první den řada nepřišla.

Seděl jsem na hrubé dřevěné lavici pod širým nebem a ládoval se vepřovým masem. Okolo mě se obdobně činila spousta dalších mužů. Všichni dychtivě klábosili a sdělovali si zážitky z uplynulých soubojů. V průběhu dne bylo jen málo zranění a pouze jedno úmrtí. Všem turnaj připadal jako skvělá příležitost vydělat peníze a užívali si atmosféru přátelského soupeření a vzájemné sounáležitosti. Pár jich vsadilo na sebe a chlubilo se tím, že vydělalo pět, deset či patnáct zlatých. O vyšší částce nemluvil nikdo. Nebyl jsem mladší než většina z nich, ale zdálo se mi, že mezi ně nepatřím. Nechápal jsem, co se jim na tom všem tak líbí. Přemýšlel jsem o Juberovi: zda mi tolik peněz zaplatil jen kvůli sázkám a odkud ho znám. Měl jsem pocit, že to muselo být hodně dávno. Také o Baklym; představa, že bych se měl postavit právě jemu, ve mně vzbuzovala obavy. Dalo by se říci i strach, kdybych si něco takového připustil.

„Lobelin zvýšil odměnu pro vítěze na pět tisíc!“ zaregistroval jsem informaci obíhající jednotlivé stoly.

„Bude víc krve a v bojích na nádvoří se bude umírat,“ zaprorokoval muž s pleší a hranatou čelistí sedící na vedlejší lavici.

„Jak to víš? Pravidla jsou přece stále stejná,“ obrátil jsem se na něho.

Pokrčil rameny, natáhl se k tácu s masem uprostřed stolu a naložil si novou porci.

„Účastním se turnaje už po páté. Je to prima zábava, vydělám pár grošíků. Třikrát jsem postoupil do bojů na nádvořích, ale nikdy jsem se jich nezúčastnil. Mám příliš rád svou kůži. Chlapi tam cítí blízkost peněz a ve vzduchu se vznáší smrt. Taky se povídá, že se uzavírají různé sázky.“

Zmlkl, jako by měl pocit, že řekl příliš.

„Jaké sázky?“ pokusil jsem se od něj dozvědět ještě něco.

„Však uvidíš, pokud se tam dostaneš, mladej,“ odpověděl a dál si všimal jen své mísy.

Dojeda jsem a šel si koupit nějaké víno. Nestálo za nic, ale měl jsem žízeň a jeden džbánek jsem zvládl. Zastavil jsem se i u bůkmejků. Baklyho zápas udělal na všechny dojem, ale lepší kurs než jedna ku dvanácti jsem nenašel. Na mě se sázelo jedna ku dvěma až jedna ku třem. Vsadil jsem u třech různých sázkařů šedesát zlatých. Další vyhraný zápas mi měl vydělat tři desítky. To neznělo špatně; možná se mi podaří získat zpět peníze za zbroj. Pak mě napadlo podívat se po kurzech na ostatní zápasníky. Nejhorší byly po prvním dnu na sira Henvisse, jedna ku dvaceti, a Esprida Nooda, jedna ku sedmnácti. Rozhodl jsem se, že se zítra podívám, co jsou zač tihle dva tak obávaní šermíři.

Stmívalo se. Měl jsem sice zaplacený pokoj v penzionu, ale nechtělo se mi vracet se zpět do města. Tlumok s dekou a houní na noc jsem si prozíravě přinesl s sebou. Našel jsem si pohodlné místo nedaleko jednoho z četných ohňů, okolo kterých se shromažďovali zápasníci i jejich doprovod, a se džbánem vína naslouchal řečem. Většinou se vyprávělo o minulých vítězích turnajů. Pochopil jsem, že až dosud se uskutečnilo deset ročníků. Vítěz pokaždé inkasoval značnou sumu a do konce života už nemusel v aréně riskovat krk kvůli penězům. Stalo se dokonce jakýmsi pravidlem, že vítězi odcházeli do bojovníckého důchodu. V posledních letech, asi také kvůli strmě

rostoucím odměnám, turnaj získal značnou proslulost a účastníci se ho i šlechtici. Minulý rok prý zvítězil sir Amersen, příslušník starobylého šlechtického rodu. Stále však zápasili i neurození lidé.

Šel jsem si pro další džbánek vína, a právě když jsem vcházel do stanu, přitočil se ke mně muž v plášti a položil mi ruku na rameno.

„Chci s vámi mluvit.“

Rozhlédl jsem se. V nejbližším okolí postávali další tři lidé. Původně jsem je považoval za náhodné přihlížející, ale teď jsem podle držení těla a napjatého čekání pochopil, že patří k sobě. Vypadali jako vojáci a dva z nich nenápadně drželi v ruce malé samostřily.

„Jak si přejete,“ souhlasil jsem.

Odzbrojili mě a odvedli do hradu. Strážníci, poté, co poznali mého průvodce, se ani nenamáhalo s nějakým dotazováním. Nakonec jsem se ocitl v prosté, ale pohodlně zařízené místnosti rozdělené na dvě části - pracovní a obytnou. V pracovní se nacházel velký stůl, stěny pokrývaly mapy města a okolí, dvě velké police zaplněly knihy a jednotlivé papíry. Pochopil jsem, že mám před sebou někoho z vyšších důstojníků Lobelinovy osobní gardy.

„Kapitán Heinrich,“ představil se a potvrdil tak mé dohady. „Vaše jméno?“

„Koniáš,“ zvolil jsem jeden ze svých pseudonymů. „Nechápu, proč jste mě sem nechal přivést, pane.“

Heinrich se na mě zkoumavě podíval. Kdyby neměl čelo zbrzděné hlubokými vráskami, které v záři svíček zdánlivě pronikaly hluboko pod kůži, byl by to docela pohledný muž. Vlastně ani nevypadal staře. Spíše jako by nedokázal unést tíhu starostí, které ho tížily.

„Pan Koniáš nebude dělat problémy, můžete jít,“ propustil své podřízené.

Muži mlčky odešli a nezdržovali se žádným salutováním.

„Dostal jsem za úkol vás najít a obvinít z dvojnásobné vraždy,“ přešel znechuceně přímo k věci.

Zhluboka jsem se nadechl - situace se vyvíjela přesně, jak jsem se obával.

„Mám svědka, který mi dosvědčí, že šlo o sebeobranu,“ prohlásil jsem a doufal, že to je pravda.

Heinrich zachmuřeně přikývl.

„Věřím vám, ale pravděpodobně vám to nebude nic platné. Sloužím Jeho Excelenci Lobelinovi a —“ zaváhal, „slova jistých lidí mají v jeho uších větší váhu než má. Přesto jsem mu povinován loajalitou. Je to budoucí vládce celého velkovévodství.“

Přemýšlel jsem, jaký vztah pojil tři pouliční bijce a zabijáky s Jeho Excelencí. Pravděpodobně velmi zvláštní.

Noční ticho narušily rychlé kroky, úsečná věta, hluchá rána a vzápětí se otevřely dveře a dovnitř se vrátil tlust'och, se kterým jsem se už jednou setkal. V ruce držel bronzový biják a oči mu žhnuly.

„Tady šeš, ty mižero žašraný!“ zašišlal a vrhl se na mě.

Musel přitom minout Heinricha. Ten přímo ze stoličky špičkou zahákl jeho kotník a poslal ho k zemi. Tlust'och se po něm ještě v pádu ohnal bijákem, zasáhl ho do kolena a stačil ho zvrhnout dozadu. Do místnosti vstoupil někdo další, ale tlust'och už stál na nohou a já se soustředil jen na něho. Byl překvapivě rychlý. Ohnal se po mně bijákem, uskočil jsem a kopl mu pod nohy židli. Na okamžik zavrával, ale stejně se napřáhl k další ráně. Předchozím úderem zasáhl stěnu a vyhloubil do omítky pořádnou díru. Využil jsem jeho nerovnováhy, bleskově se přisunul, zahákoval jeho ozbrojenou paži a klasickým koučigary mu podrazil nohu, na níž měl většinu váhy. Strhl mě na sebe a já se nebránil. Zajel jsem rukama pod límec jeho košile, uchopil ho a sevřel býčí krk do škrťícího zámku. Ruku s bijákem jsem zalehl, hranatá hlavice mě tlačila do břicha, ale jinak mi nemohla ublížit. Držel jsem skrčení ještě pár sekund, abych si byl jistý, že ho přerušení přívodu krve do mozku spolehlivě uspalo. Když jsem zvedl oči od náhle ochablého obličejce, spatřil jsem Heinricha s kamenným výrazem ve tváři. Díval se ke dveřím. V nich stál nesmírně otlý muž malého vzrůstu. Byl oblečený do bílého hábitu a kolem krku se mu houpal masivní zlatý řetěz. Jeho oči utopené v záhybech tuku měly jakýsi dychtivě hladový výraz, který postupně mizel.

„Imponující,“ zamumlal zvláště chraptivým hlasem.

„Jste účastníkem turnaje?“ vyštěkl po krátké odmlce směrem ke mně.

Pomalů jsem se zvedal ze země. Vůbec ničemu jsem nerozuměl.

„Ano,“ přitakal jsem.

„V pořádku. Zadržte ho pouze v případě, že by chtěl odstoupit z bojů,“ řekl otlec a podíval se přitom na Heinricha.

Pak se otočil a odešel. Přesněji řečeno - traslavě se odvalil. Kdyby přibral ještě pár kilo tuku, mohl by se chodbami plazit jako nějaká gigantická améba.

„Co to všechno znamená?“ zeptal jsem se Heinricha.

Kapitán si třel zhmožděné koleno.

„Právě jste dostal podmíněnou milost od Jeho Excelence Lobelina Glewana, budoucího velkovévody,“ vysvětlil mi, a když tu větu říkal, znělo to jako nějaká velmi sprostá nadávka ceděná mezi zuby.

Bez dalšího zdržování jsem se vrátil mezi zápasníky a uložil se ke spánku.

Už první duel druhého dne ukázal, že zmo bylo odděleno od plev. Zůstali jen dobří a lepší. Při vyrovnaných zápasech museli muži sahat až na dno svých sil a schopností, přibývalo raněných. Dva z nich dokonce do oběda zemřeli. Vyřadil jsem menšího, ale hbitého chlapíka, který měl smůlu, protože mu uklouzla noha, a já ho dostal fingovaným bodem do obličejce. Potom jsem téměř zmrzačil siláka, který se rozhodl nejprve rozsekat můj štít a potom mě. Naštěstí si neuměl pořádně krýt nohy a poté, co jsem mu rozpáral stehno, se vzdal. Někde v úzké chodbě bez prostoru k manévrování bych se s ním však potkat nechtěl. Sázkami na sebe jsem vydělal dalších třicet zlatých, ale potom o mně jeden z būkmejkřů prohlásil, že jsem opravdu dobrý, a kurs se nepříjemně zvrtil. Kvůli pár zlatkám, které jsem si se svým kapitálem mohl vydělat, nestálo za to dál sázet.

Až po poledni jsem si našel čas seznámit se s favority: sirem Henvissem a Espridem Noodem. S Baklym už jsem tu čest měl.

Jako prvního jsem v akci viděl Esprida Nooda. Neměřil víc než metr pětasedmdesát, ale už na pohled mu byla vlastní jakási nepojmenovatelná kvalita, která z něj dělala smrtelně nebezpečného protivníka. Stál v aréně proti o hlavu vyššímu chlapovi v kroužkové košili s plátovanými nárameníky a náholicemi. V hedvábné nabírané košili stažené širokým opaskem a upnutých kalhotách připomínal šviháka na promenádě, a ne bojovníka v aréně. Za zbraň si zvolil štíhlý, rychle se zužující meč. Byla to lehká, obratná věcička ideální k bodání, ale stačilo, aby se jen jednou kryl poslední třetinou odlehčené délky čepele, a soupeř by mu zbraň svým vojenským mečem snadno přerazil.

Sudí zahájil zápas. Okamžik oba vyčkávali a kroužili kolem sebe jako ostražití psi. Potom obrnělec vyrazil ostrým výpadem, který však byl jen žaludem k dalšímu útoku. Henviss, jako by to věděl předem, se elegantně útoku vyhnul. Podruhé neuhýbal, ale kryl hrubím své vyvážené zbraně. Pohyboval se klidně, bez přehnaného vzrušení, jako by o nic nešlo. Při třetím náporu soupeře po odrazu kontroval krátkým sekem vedeným víc zápěstím než předloktím nebo celou rukou a obrnělec se zhroutil k zemi s na kost rozseknutým obličejem. Z arény ho museli odnést.

Henviss se postavil vedle mě, a než stačil cokoliv říct, byl u něj sluha s táčem, na kterém stála karafa s vodou, ručník a pohár vína. Otřel si obličej, ruce, usrkl vína a pohledem poslal sloužícího pryč. I kdyby neměl před svým jménem přídomek sir, každý by v něm odhalil šlechtice na první pohled.

„Pane. Pane!“ přitočil se k němu zezadu malý člověk s liščíma očima.

Poznal jsem v něm jednoho z būkmejkřů.

„V dalším kole nastupujete proti Vilhemovi. Dám vám třicet zlatých, když ho zabijete.“

Sir Henviss pouze pomalu přivřel oči. To gesto se k němu nehodilo. Vypadalo to, jako když žena vyjadřuje souhlas s důvěrnou schůzkou. Možná se mi to ale jen zdálo. Rozhodl jsem se počkat. Pokud by sudí označili zabití soupeře za záměrné, mohli závodníka vyloučit z turnaje a mně se nezdálo, že měl Henviss zapotřebí riskovat něco takového kvůli mizerným třiceti zlatým. Pro člověka jeho postavení to nebyly žádné velké peníze.

Neriskoval. Jeho vysoké reverso tondo, kterým zleva doprava prosekl Vilhelmovi průdušnici, vypadalo jako šťastná náhoda. Šťastná pro vítěze, samozřejmě. Pochopil jsem, že až dosud si se svými soupeři jen pohrával. Meč byl součástí jeho těla

„Vyplatí se zabít člověka pro třicet zlatých?“ prohodil jsem na půl úst, když se nevzrušeně vrátil na své místo vedle mě.

Otočil se a chvíli mě zkoumavě pozoroval.

„Jsem sir Henviss Crueger z Homtu, pane,“ prohlásil stroze. „Nemám žádný rodový majetek, jen svůj původ. Na pohodlný život, který se mi tak zamlouvá, si vydělávám jako vrah. Nájemný vrah, chcete-li. Obvykle zabírám jen lidi ze svých kruhů. Netrávím je, nestřílím ze zálohy, jak to možná děláte vy. Svou oběť urazím nebo se od ní nechám urazit a pak ji zabiju v čestném souboji. Ten muž proti mně stál se zbraní v ruce a měl stejnou šanci jako já. Třicet zlatých je třicet zlatých.“

„Kolik stojí smrt šlechtice?“ zeptal jsem se, abych ho popíchl. Nemyslel jsem si, že odpoví.

„Urození jsou si všichni rovni. Patnáct set,“ řekl a dál si mě nevšímal.

Ani s ním jsem se nechtěl za žádnou cenu utkat. Byl to ten nejchladnokrevnější obchodník se smrtí, jakého jsem kdy potkal.

Čekal mě další zápas, a proto jsem se vrátil ke své aréně. Můj soupeř se jmenoval Sakrot a byl mnohem menší než já, ale zhruba stejně těžký; široký v ramenech i v bocích a bez unce zbytečného tuku. Z předchozích soubojů jsem věděl, že má velmi rychlé nohy a bojuje tělo na tělo. On věděl, že upřednostňuju dlouhý meč. Proto zvolil velký štít

a sekeru. Nechtěl jsem si svou jedinou slušnou zbraň zničit, a tak jsem ho napodobil. Za štít jsem zvolil čtyřhrannou targu; proti sekeře se mi zdála nejlepší.

Zatímco jsem se chystal a utahoval si zápěstní poutko sekery, promluvil ke mně potichu jeden z přihlížejících.

„Sakrot je moc dobrý, pane, ale ne lepší než vy. Utněte mu ruku a dostanete na dlaň stovku.“

Zvedl jsem oči od práce.

„Sto padesát, pane,“ zvýšil člověk nabídku a povzbudivě na mě kývl.

Nebylo divu, že na Lobelinově turnajích bylo takové množství mrtvých a raněných, když tolerovali černé sázení na krev. Ty peníze by se mi ale opravdu hodily. Rozhodčí zavolal, postavil jsem se do arény a zápas začal.

Po první minutě jsem zjistil, že jsem udělal chybu. Měl jsem si vzít jinou zbraň, protože sekera a štít byla Sakrotovou nejlepší kombinací. Štít mu sloužil jako neproniknutelná hradba, pohyboval se jako zápasník, a když jsem jeho rány kryl, cítil jsem je až v kostech. Po deseti minutách mi po tváři stékal pot a helma mi připadala nesnesitelně těžká. Další rána a další, pokusil jsem se ho vychýlit z rovnováhy navalením štítu na štít, ale odsunul se po oblouku vlevo a okamžitě z boku udeřil. Má targa tam sice byla včas, jenomže jsem cítil, jak v ní něco zapraskalo. A Sakrot to cítil taky. Už se nesnažil zasáhnout mě, spíš chtěl rozsekat štít na třísky. Další rána. Ostří sekery proniklo těsně kolem zesíleného středu skrz a rozštíplo targu na dvě části. Než stačil zbraň vyprostit, ukročil jsem, vytočil se přes ruku a udeřil. Můj vodorovný sek stačil kryt štítem. Pokračoval jsem v otočce, dostal se mu do zad a hranou zbytku targy ho zasáhl zespodu do zápěstí ruky, v níž držel sekeru. Otřesen úderem na okamžik zkameněl, bolesti zkrivil tvář, ale zůstal stát a dal mi šanci pokračovat. Až v poslední chvíli jsem se vzpamatoval a široké ostří minulo jeho paži jen o pár centimetrů. Udýchaně jsem odskočil a pohlédl na rozhodčího. Sakrot zvedl ruku na znamení, že se vzdává, a padl na kolena.

Unaveně jsem se vrátil na své místo.

„Žádný prachy nedostanete, říkal jsem utnout! Přerazit pracku nestačí!“ ozval se nasupeně chlapík, který mi před soubojem udělal nabídku. Vztekle jsem po něm hmátl, chytil ho za kazajku a přitáhl si ho k sobě.

„A kolik dostanu za přeražení nosu?“ vyštěkl jsem.

„Cože?“ nechápal.

Vysvětlil jsem mu to dvěma krátkými údery, které změnilly mužnou ozdobu jeho tváře v neforemnou, krví nasáklou placku.

„Bravo! To bylo rychlejší než cokoliv, co jste předvedl v aréně,“ zaslechl jsem známý hlas.

Mezi přihlížejícími stál Henviss a pobaveně se usmíval.

„Mám vám to ukázat ještě jednou?“ zavrčel jsem.

Henviss to uvážil a zavrtěl hlavou.

„Necháme si to pro regulérní souboj. Ale díky, že jste mi ukázal, jak je vaše pravačka rychlá,“ odpověděl a náznakem úklony se rozloučil.

Vztek mě opouštěl jen pomalu. Kvůli pár zlatkám jsem Sakrotovi málem usekl ruku. Odnosl jsem si věci do vyhrazené kóje a šel se podívat, jak si vede Nood Esprid.

Viděl jsem ho vybojovat dva zápasy a byl jsem na rozpacích. Netušil jsem, co si o něm myslet. Prvního soupeře zmrzačil, druhého vyřadil nonšalantním dotekem hrotu meče na krk. Po celou dobu se zdálo, že ho boj vůbec nezajímá, jako by mu nešlo o život. Ani techniku neměl nijak zvlášť dobrou. Prostě udeřil, když si myslel, že se to hodí, a kryl, když už nebylo zbylí. A pokaždé jednal v pravý čas a svou lehkomyšlností přiváděl soupeře do zmatku. Choval se jako muž, kterému je jedno, zda umře, či nikoliv. Takoví přežívají nejdéle.

Večer byla ukončena první část turnaje a Lobelin uspořádal velkou hostinu pod širým nebem pro všechny zúčastněné. A samozřejmě pro bližší neurčený počet povalečů, děvek a lidí, co se vyznají. Muži, kteří si příliš nevěřili, mohli se ctí odstoupit, protože každý pokračující bojovník musel zaplatit deset zlatých zálohy pro případ, kdyby nenastoupil k některému zápasu. Každý, kdo se rozhodl nepokračovat, dostal od Lovelína pamětní listinu a pět zlatáků k tomu. Mnoho mužů, většinou bývalých žoldnérů, kteří už měli rodiny a vlastní hospodářství, toho využilo. Bylo to moudré rozhodnutí, protože jsem cítil v kostech, že v příštích kolech půjde o život.

Seděl jsem na lavici a poslouchal, jak se okolní společnost baví. Víno teklo proudem a mužům, kteří projevíli zájem, seděly na kolenou přítulné kočičky z města. Existuje jistá hodina na rozhraní pozdního večera a noci, na předělu skvělé zábavy a zničující pitky, kdy i ta nejošuntější kurva, která už je na konci své strastiplné kariéry, vypadá přitažlivá a žádoucí jako bájná siréna. Nikdy jsem nepřišel na to, co to způsobuje, a i dnes jsem cítil, jak mi poznání uniká mezi prsty. Nebo mezi jednotlivými loky vína.

„Můžu přisednout?“ zeptal se mě muž v plášti a s kloboukem se širokou krempou posazeným tak, aby mu stínil tvář.

Po hlase jsem poznal kapitána Heinricha. Nečekal na odpověď a posadil se naproti mně.

„Nevypadáte na fandu turnaje,“ řekl jsem, aby řeč nestála.

„To taky nejsem,“ odpověděl.

Jeden z pomocníků roznášejících pití před něj postavil džbán a pohár. Heinrich se odmlčel, nalil si a napil se.

„Příšerný patok,“ zašklebil se.

„Taky jsem si raději koupil pití za svoje,“ prozradil jsem mu. „Ale určitě jste nepřišel, abychom kritizovali kvalitu podávaných nápojů.“

Heinrich přikývl, napil se podruhé - tentokrát pořádně, patok nepatok.

„Ne. Přišel jsem vás varovat. Měl byste sbalit těch pár zlatáků, co jste vyhrál, a zmizet.“

Jeho slova mi nedávala smysl. Nedávno mě málem zatkl a teď mu leželo na srdci mé zdraví. Mávl rukou, aby umlčel mé námitky, a pokračoval:

„Já sice velím hraběcí gardě, ale to není jediná vojenská síla, kterou si Lobelin vydržuje. Z vrahů, zlodějů a výtržníků, prostě lidí, kteří nemají co ztratit, si už pár let cvičí oddíly oddané jen jemu. Ti tři, které jste zabil, byli jeho verbíři a cvičitelé. Asi si dovedete představit, jak moc vás má rád.“

„A proč mi to říkáte? Budoucí hrabě Lobelin je přece vaším chlebozárcem,“ podivil jsem se.

„A lenním pánem,“ připustil a znovu se zhluboka napil. „Říkám vám to, protože jsem viděl umírat příliš mnoho mužů, kteří si to nezasloužili.“

Po těch slovech mi kývl na pozdrav a odešel. Nechtěl jsem dlouho vysedávat, protože mě hned ráno čekaly další zápasy, ale ještě než jsem se zvedl, přisedl si ke mně další návštěvník. Donil Juber.

Stručně jsem ho informoval o černém sázení na krev a na smrt. Myslel jsem, že ho to bude zajímat, ale jen mávl rukou.

„Tohle jsou jen malé ryby. Od zítřka se všechny souboje odehrávají přímo na hradě ve čtyřech arénách. Přístup budou mít jen licencovaní bůkmejkři a půjde o mnohem větší peníze. Chci vědět, co se bude dít tam,“ vysvětlil.

Přesto jsem měl pocit, že ho to vlastně vůbec nezajímá a že ve hře je něco úplně jiného. Když odcházel, vzpomněl jsem si. Kdysi dávno jsem ho několikrát zahlédl ve společnosti svého otce. Pravda, i můj ctihodný papá mohl mít leccos společného se sázkami, zvláště pokud by šlo o velké peníze, ale většinou se motal kolem politiky.

Brzy ráno jsem si prohlížel soubojového pavouka. Možná to byla náhoda a možná ne: já, Bakly, Henviss i Nood jsme byli přiřazeni každý k jinému bojišti. To znamenalo, že se spolu utkáme až v samotném závěru; samozřejmě pokud všichni postoupíme. Už jsem odcházel, když se z jednoho stanu vypotácel Esprid Nood. Pod očima měl hluboké kruhy a pohyboval se značně nejistým krokem, jako by pohár s vínem odložil teprve nedávno.

„Proč se účastníte turnaje?“ zeptal jsem se ho po pěti minutách ticha, kdy se snažil opileckým pohledem rozluštit jména na tabuli.

Otočil se. Únava z propité noci prohloubila jeho vrásky. Byl starší, než jsem si původně myslel.

„Přijel jsem, abych se pomstil. Kvůli jedné dívce.“

„To vám ji nevrátí. Můžete si najít jinou,“ poradil jsem mu.

„Nemůžu,“ zavrtěl hlavou a na tváři se mu objevil rezignovaný úšklebek, „byla to moje dcera.“

„A až se pomstíte?“ ptal jsem se dál.

„Nepomstím. Ten, kdo způsobil její smrt, byl sám zabít při jednom z prvních soubojů,“ řekl to jako vtip, který je příliš hořký na to, aby se mu smál někdo jiný, než on sám.

„Tak proč tu ještě zůstáváte?“

Chvilí mou otázku zkoumal, jako by ho nikdy nenapadla.

„Abych umřel,“ odpověděl konečně.

Hrad měl čtyři vnější nádvoří a na každém byla vybudována jedna aréna obestavená dřevěnou tribunou. Lobelin měl čestnou lóži na každé z nich. Dál od zápasišť byly rozložené stany lékařů, doprovodných družin a zbrojníků. Hosté tentokrát pocházeli převážně z vyšších společenských kruhů. Bylo jich zde spousta, přestože se platilo značné vstupné. Pochopil jsem, že návštěva turnaje patří k místnímu společenskému bontonu.

Už první zápas naznačil, že jde do tuhého. Oba žoldníci se bili na život a na smrt a nepočítali s velikostí druhého. Překvapilo mě to, protože souboje, ať sebekrutější, nejsou skutečnou válkou. Neměl jsem čas nad tím dlouho přemýšlet, protože jsem sám musel nastoupit do arény. Meč proti meči.

Můj soupeř byl nervózní a celý dřevěný. Pohyboval se toporně a meč svíral tak pevně, že jsem mu ho při druhém pokusu odsmykem a následným úhozem na čepel vyrazil z ruky. Stačilo, aby zůstal stát, a turnaj by byl podle

standardních císařských pravidel ukončen. Jenomže on vytáhl od pasu dýku a zoufale se na mě vrhl. Bránil jsem se úsečným squalebratem a rozsekl mu hrudník šikmo zdola nahoru. Když ho odnášeli z arény, ještě žil. Nechápal jsem, proč chtěl spáchat sebevraždu. Když jsem odcházel z arény, ze své lóže mi velmi přátelsky kynul sám Lobelin. Slunce pálo a bylo pekelné horko, zvláště pod ocelí vyztuženou kazajkou. Odpočíval jsem ve stínu opřený o jednu z hradebních zdí a kontroloval si zbraně. Nedaleko si připravoval výstroj ramenatý chlapík s dlouhými havraními vlasy. Vyměňoval si vázací řemínky polovičního kyrysu, které mu soupeř v předchozím kole rozpáral. Přiblížil se k němu zavalitý muž a rozhlédl se, zda nikdo nestojí nablízku. Mě si ve stínu nevšiml.

„Stovku na ruku, když ho zabiješ. Padesát předem, padesát po.“

„Všechno hned,“ opáčil nevzrušeně bojovník.

Tlouštík váhal jen chvíli a potom mu bez dalšího zdržování dal váček s penězi. Podle objemu v něm musely být jen desetizlaťáky.

Žoldněř si ho bez prohlížení hodil do ruksaku a všechny své věci odnesl do jedné z kójí hlídaných Heinrichovými muži. Zápasníci bez doprovodu si v nich schovávali věci. Rozhodčí zazvonil a žoldněř sebevědomě zamířil do arény. V ní už na něho čekal Nood s dlouhým mečem. Ještě stále vypadal opilý. Stál uprostřed s hlavou sklopenou k zemi ve volném střehu. Žoldněř provedl několik klamných výpadů, aby se ujistil, že Nood nic nepředstírá. Ten se ani nepohnul. Pak přišel rychlý sek na bok, ale Nood v poslední chvíli unikl kombinací úkroku a záklonu a kontroval přesným, nedotaženým bodem do ramene. Nečekal, až sudí ukončí souboj a otočil se k odchodu. Žoldněř překonal bolest a napřáhl se k finálnímu seku shora dolů. Nood poklesl v kolenou, bleskově se otočil a vodorovným máchem zaťal svůj meč hluboko do sokova boku. Potom čepel opatrně vyprostil a opustil arénu. Krev ještě nepřestala sytit vyprahlou půdu a do žoldněřovy kóje se už tlačil tlouští, který mu předtím zaplatil stovku. Nakoukl do rance, vytáhl z něj tři stejné měšce a spokojeně si přitom hvízdal. Ještě jsem ho zahlédl, jak míří za dalším zápasníkem a chvíli s ním hovoří. Tentokrát mu nabídl měšce dva.

Víc jsem neviděl, protože jsem sám musel na plac. Nevím, kolik za mou hlavu soupeři slíbili, ale bil se jako čert, i když jsem ho několikrát zranil na paži a stehně. Nakonec jsem ho musel zabít sekem z otočky, při kterém jsem mu šikmo usekl kus lebky.

Obecenstvo rozvášněné krví a zabíjením nadšeně aplaudovalo netradičním coup de grace, několik ošklivějších žen mi hodilo květiny. Ty krásné si důkazy své přízně nechávaly pro pohlednější bojovníky. Na moment jsem se podíval k tribuně. Sám Lobelin nadšeně tleskal a svá masitá ústa měl roztažená od ucha k uchu v širokém úsměvu. Zajímalo mě, co je horší: zda zabijet pro peníze, nebo platit, aby se člověk na zabíjení mohl dívat.

Vyčerpaný jsem se vrátil na své odpočinkové místo, které stále poskytovalo trochu stínu. O kus dál seděl na kameni sir Henviss a hrotem dýky si čistil nehty.

„Tak kolik jste si už dnes vydělal?“ zeptal jsem se ho s posměšným úšklebkem.

„Nic,“ odpověděl Henviss nezúčastněně. „Vědí, že vyhraju, proto nedostávám speciální nabídky za hlavu.“

„Tady něco hodně smrdí,“ řekl jsem zamyšleně.

Sázkové podvody jsem chápal, ale na smrti jednotlivých bojovníků nemohl vydělat nikdo. Nedávalo to smysl. Snad jen kdyby to někdo podnikal právě kvůli krvavé podívané. Vlastně to nebylo ani tak nákladné, protože mrtvým peníze nezůstávaly. Vzpomněl jsem si na aplaudujícího Lobelina. On byl opravdu nadšeným fanouškem.

„To máte pravdu,“ odpověděl mi překvapivě vážně Henviss po dlouhém mlčení a odešel se připravovat na další zápas.

Sám jsem se zašel podívat na oficiální kurzy na jednotlivé zápasníky. Číslo mluvilo jednoznačně: Bakly, Nood, Henviss a já jsme byli považováni za favority. Podle rozpisu měly po celý zbytek dne a polovinu dalšího pokračovat vyřazovací boje. Poslední čtyři šermíři se pak měli utkat v centrální aréně připomínající ohromný amfiteátr a svatyni v jednom.

Ze studia soubojových pavouků mě vytrhly nadšené ovace diváků. Otočil jsem se za hlukem, abych zjistil, čemu smetánka tak nadšeně tleská. Na udusané půdě leželo torzo těla končící pasem, hrudník s rukama a hlavou se válel v prachu o kus dál. Přemožitel ukazoval bouřícím davům svůj dvojrुční meč, líbal zakrvácenou čepel a bil se v hrud'. Lobelinova šou byla na míle vzdálena rytířskému duchu turnajů. Pokrčil jsem rameny a šel vyhledat muže, se kterým jsem se měl utkat v příštím kole.

Byl to sporý šlachovitý chlapík s jednodenním strišněm na hranaté bradě. Zastihl jsem ho, když brouskem obtahoval čepel svého meče. Neviděl jsem na ní jediný kaz, musel to dělat celé hodiny.

„Koniáš,“ představil jsem se.

„Já vím,“ přikývl zachmuřeně.

„Slíbili vám nějaké peníze, když mě zabijete?“ přešel jsem rovnou k věci.

„Ne,“ odpověděl po krátkém zaváhání, „ale řekli mi, že vám būkmejkr dá tři sta, když mi useknete nejprve ruku a potom nohu.“

„Věříte tomu?“ zeptal jsem se.

Neodpověděl.

„Jsem lepší než vy a porazím vás.“

Neodpověděl.

„Navrhuju souboj na dlouhé meče bez štítu. Do první krve. Podle pravidel to rozhodčí musí uznat,“ navrhl jsem.

Neodpověděl. Možná mi nevěřil a měl na to právo. Mohl si myslet, že si pokouším urovnat cestičku ke snadnému výdělku tří set zlatých.

V aréně stál dříve než já a byl ozbrojen dlouhým mečem pro jeden a půl ruky, přesně jak jsem navrhl.

Nespěchali jsme. Dlouho jsme oťukávali jeden druhého a snažili se vzájemně přečíst. Měl cit pro rovnováhu, postřeh i zkušenosti a uměl to. Přesněji řečeno, nepočítaje otce, kterého jsem porazil spíše shodou okolností, než svým umem, byl nejlepším šermířem, se kterým jsem se dosud střetl. Možná za to mohl kurs, který vyhlásili būkmejkrí, možná neměl právě svůj den - při jednom z našich vzájemných útoků a protiútoků jsem skluzem a následným navalením prorazil jeho kvartu a rubem zaútočil na bok. V očích se mu mihlo poznání porážky a smrti, v poslední chvíli jsem meč stočil a zasáhl ho naplocho. I tak se bolestí celý zkroutil a zůstal strnule stát. Povzbuzující diváci oněmli v očekávání krvavého masakru, hlavní sudí mlčel. Otočil jsem se čelem k tribuně rozhodčích a zády k soupeři.

„Smrtný úder, i naznačený, znamená ukončení souboje,“ odchoval jsem hlasitě výňatek z imperiálních soubojových pravidel.

Najednou by bylo slyšet puknutí lusku vlčího bobu, jaké se rozhostilo ticho. Všichni čekali na zákeřný útok mého protivníka.

Hlavní sudí váhal, sám Lobelin, sledující náš duel ze svého prominentního místa, svíral v pěsti křišťálový pohár a kousal se do rtu, až mu tekla krve. Já naslouchal. Stačilo jedině zavrzání vysušené půdy a otočil bych se. Neřal bych mečem, ale bez rozmachu nutného k smrtelnému úderu bych bodl dýkou připravenou v druhé ruce. Dýka v boku zastaví útočníka stejně spolehlivě jako dlouhá čepel.

Hlavní rozhodčí už nemohl déle čekat.

„Souboj je u konce, vítězí Koniáš!“ prohlásil zvučně.

Otočil jsem se. Můj soupeř se už stačil vzpamatovat, ale svou zbraň držel jen ve dvou prstech s hrotem směřujícím k zemi.

Vzdali jsme si čest, a než jsme opustili arénu, řekl jsem polohlasem, aby to nemohl slyšet nikdo jiný: „Na vašem místě bych odsud co nejrychleji odešel.“

Mlčky přikývl.

Otočil jsem se k Lobelinovi. Mezitím v pěsti rozdrtil svůj křišťálový pohár a sledoval mě pohledem, který nevěstil nic dobrého.

Další souboje jsem měl mít až ráno. Vyhledal jsem Jubera a podrobně ho informoval o černém sázení. Přestože jsem mu řekl přesně to, co chtěl vědět, nepřipadalo mi, že ho to příliš zajímá.

„Tím jsem splnil svou část dohody,“ zakončil jsem. „Chci zbytek peněz.“

Bez protestování mi dal doplatek sto padesáti zlatých.

„Pan Koniáš?“ vyrušil nás poslíček při transakci.

Na lesklém tácu před sebou nesl pergamen s hraběcí pečeti.

Jeho dokonalá livrej, stříbrný podnos a už na pohled drahý pergamen podivně kontrastovaly se zaprášeným a zakrváceným pozadím arény.

„To jsem já,“ připustil jsem.

Poslíček mi podal pergamen.

„Pro vás.“

Rozlomil jsem pečeť a četl. Lobelin zval všechny bojovníky na slavnostní večeři ve velkém hodovním sálu hradu.

„Půjdete tam?“ zeptal se Juber zvláštním tónem.

Přikývl jsem. Utéci jsem mohl kdykoliv v noci.

Asi za to mohly čtyři uplynulé roky, kdy jsem se skrýval před zabijáky svého otce, ale ke slavnostní tabuli jsem šel plně ozbrojen, dokonce jsem si pod hedvábný plášť navlékl vyztuženou kazajku a chrániče ramen.

V okamžiku, kdy mě strážní vpustili do hodovní síně, jsem pochopil, že něco není v pořádku. Sál byl přesně tak rozlehlý, jak se v sídle rozmařilého šlechtice dalo čekat, ale chyběly stoly obtěžkané jídlem a další hosté. Stěny oproti zvyklostem zavedeným v hodovních síních zdobily zbraně všemožného původu. Na vyvýšeném, zhruba tři metry vysokém pódiu uprostřed sálu stál sám Lobelin. Neviděl jsem žádné schody, po kterých se vyšplhal nahoru. Zřejmě byly pohyblivé, a než jsem přišel, sloužící je odvezli.

„Jste první, pane Koniáší,“ přivítal mě.

Zlatý řetěz na jeho masité hrudi se mihotavě leskl. Bůhví proč se tvářil velmi spokojeně; jako dítě, které má dostat vzácný pamlsek.

Během chvíle dorazili Henviss, Bakly a Nood. Všichni okamžitě zpozorovali, že něco nehraje. Ozbrojen nebyl jen Bakly, který místo zbraně nesl v ruce objemný, už na pohled těžký vak.

„Jsem potěšen vaší přítomností,“ začal Lobelin. „Vzhledem k tomu, že vaše bojové umění je neoddiskutovatelné a převyšujete všechny ostatní, rozhodl jsem se celý turnaj zkrátit.“

Když mluvil, oči se mu rozzářily. Pozvedl číši červeného vína, která vypadala jako právě prolitá krev. Měl jsem silný pocit, že všichni ostatní účastníci turnaje jsou mrtví.

„A právě kvůli vašim zřejmým schopnostem chci, abyste závěrečná střetnutí mezi sebou vybojovali právě tady, před mýma očima.“

Skoro se zakoktával, když to říkal. Až teď jsem pochopil, že Lobelin není úplně normální. V očekávání zabíjení mu v koutcích úst bublaly sliny a na tvářích naskakovaly purpurové skvrny.

„Nemusím získat cenu pro vítěze,“ prohlásil jsem. „Nebudu bojovat, odstupuju z turnaje. Podle pravidel na to mám právo.“

„C-cože?!“ zakoktál se Lobelin. „Mé slovo je zákon! Řekl jsem, že budete bojovat, tak budete bojovat!“

Henviss se na něho opovržlivě podíval.

„Obávám se pane,“ řekl, „že nemáte dostatečné množství finančních prostředků, abyste si u mě objednal smrt těchto mužů. I já se vzdávám účasti v turnaji!“

Lobelin se vztekle napil vína a polil si přitom své bílé roucho. Věčná škoda. Vína, samozřejmě.

„Přišel jsem sem, abych vydělal prachy. Jenom já sám si vybírám, kdy, s kým a zda budu bojovat. Nikdo mě nebude nutit. Navíc nejsem hlupák a odměna musí vyvažovat riziko. Nebudu zápasit s Henvissem, Noodem ani Koniášem,“ prohlásil suše Bakly.

Lobelin se zakousl do poháru a křišťál zapraskal. Pravděpodobně si to ani neuvědomoval.

Nood se podíval na mě, Baklyho i Henvisse.

„Nezáleží mi na životě, ale klidně mohu skočit do mlýnského náhonu a nemusím s sebou stáhnout nikoho dalšího. Ani já nebudu bojovat.“

„V tom případě se proti vám postaví mí muži!“ zaburácel Lobelin, který konečně přemohl vztek.

Jako na povel se začaly otevírat dveře maskované ve stěnách a do sálu pochodovali vojáci jeden za druhým. Štítů, helmy, drátěné košile. Výstroj podobající se standardní císařské. Bylo jich alespoň osmdesát.

Bakly pustil vak na zem a náhle v jedné ruce držel řemdih - železnou kouli posetou ocelovými hroty, přikovanou ke krátkému řetězu-, v druhé hrůzu nahánějící biják s masivní záštitou. Henviss tasil svůj gráciézní meč, v levačce držel štíhlou dýku. Nood uchopil štít a klasický meč. Mě nezbylo než spoléhat na svou napodobeninu chaabského meče a obrannou dýku levoručku. Bylo mi jasné, že proti hradbě oceli nemáme nejmenší šanci. Náš konec byl otázkou minut. Spíše sekund.

„Do toho, chlapy!“ téměř žensky vykřikl Lobelin a tleskl.

„Koniáš s Henvissem mi budou krýt boky, Nood hlídá zadek,“ zavrčel Bakly. „Musíme prorazit k západní stěně a přezbrojit. Tyhle vaše hračky dlouho nevydrží.“

„Do toho, do toho!“ jásal Lobelin a tleskal do rytmu, který mohl slyšet jen on sám.

Železem se lesknoucí smrtící hradba štítů a mečů proti nám se dala do pohybu. Bakly ve svém berserkském šílenství nečekal a vyběhl jí vstříc. My, zaprodanci smrti, ho následovali.

Bakly ledabyly mávl pravou rukou, ozubená koule přeletěla přes okraj štítu, řetěz se opřel o jeho hranu, koule prudce změnila směr letu a voják zavyl bolestí. Využil jsem vzniklé mezery, sekl, pomalý protiútok odvrátil dýkou a bodl. Peklo propuklo. Bojoval jsem jako šílený, útočil na ruce, nekryté nohy, vyhýbal se čepelím a štítům a při tom všem se snažil neztratit kontakt s Baklym, který se za pomoci řemdihu a bijáku prolamoval řadami mužů dál a dál. Byl nezadržitelný. Většinu ran vykryl, většinu těch, co nevykryl, se vyhnul a ty zbylé s pomocí svého pancíře a nezničitelné konstituce prostě ustál. Nepotřeboval se rozmachovat - jeho rány byly smrtelné bez náprahu, řemdih

drtil štíty, hrudní pancíře, klouby pod nárameníky, železná koule s hřeby tříštila lebky jako palice vajíčka v hmoždíři.

„Přebrojte!“ zařval někdo a já si uvědomil, že jsme se probili přes první oddíl Lobelinových mužů a stojíme u stěny zdobené zbraněmi. O dýku jsem někde přišel, z meče mi zbylo jen torzo. Pamatoval jsem si, jak jsem rozeklaný konec přeražené čepele vrazil do obličeje jednoho z vyděšených vojáků. Na okamžik se v sále rozhostilo ticho. Na podlaze leželi první mrtví, mramor zrudl krví. Lobelin na svém pódiu jásal.

„Devatenáct, devatenáct!“ vykřikoval bůhví proč nadšeně a tleskal přitom svými tlustýma ručičkami.

Zahodil jsem nepoužitelné zbytky výzbroje a sundal ze zdi obouřční meč s velkou záštitou, osmihrannou hruškou a skoro metr padesát dlouhou čepelí. Byl překvapivě lehký. Mistrovský kousek z mistrový dílny.

Henviss, jehož odlehčená zbraň také nevydržela vražednou skrumáž, se vyzbrojil mečovými dvojčaty. Když zkoušel vyváženost čepelí, objevil se na jeho tváři požitkářský úsměv. Nezdálo se však, že by ho boj nějak vzrušoval. Byl chladný jako smrt a stejně tak nemilosrdný.

Bakly odhodil biják, jehož palice se mezitím změnila v otlučenou hroudu železa, a vzal si ze stěny nový. Byl zosobněním boha války: nezadržitelný, ničící všechno, co se mu postaví do cesty.

Nood si vyměnil svůj rozštípnutý štít. On byl jako osud: nepředvídatelný, lhostejný a smrtelný. Netušil jsem, co mezi nimi pohledávám já.

Hradba oceli se opět přiblížila.

„Já s Koniášem si berou levou stranu, vy dva pravou!“ zavelel Bakly a zdánlivě sebevražedně se vrhl vpřed. Měl jsem co dělat, abych mu stačil. Každý jeho úder protivníka buď odhodil, nebo zmrzačil, nebo zabil. Se svou dlouhou čepelí jsem se staral, aby se jich na nás nenamačkalo příliš mnoho. Drtil jsem štíty, přerážel ruce, rozrážel lebky.

„Ke mně, ke mně! Vpřed, vpřed! Stáhnout se!“ burácel střídavě Bakly a snažil se nás udržet pohromadě.

„Dvacet devět, třicet!“ křičel někdo nadšeně ženským hlasem.

Srazil jsem čísi hlavu z ramen, sekem rubem roztál druhému muži hrudník, přehmátl ruce na jílci a chlapovi, který se zčista jasna objevil přede mnou, zabořil rameno záštitou na místo, kde měl ještě před chvílí nos.

„Třicet tři, čtyři, pět!“

Po mé levé ruce se mihla šňůra držící tapisérii, zdobící jednu ze stěn. Bez uvažování jsem po ní sekl, látka přikryla celou řadu našich protivníků, Henviss se vrhl vpřed a jako uragán zabíjel náhle bezmocné muže oslepené těžkou tkaninou.

„Ke mně!“ vytrhl nás z vražedného šílenství Baklyho řev.

Opět jsme si vybojovali trochu prostoru. Spořádaně jsme se seskupili okolo Baklyho, zády k centrálnímu pódiu. Podlaha okolo byla pokryta torzy těl a usekanými údy.

„Šedesát devět, to je více než sedmnáct na jednoho! Tolik nezvládl ani Amersen!“ jásal Lobelin nad námi.

Henviss se pokusil otřít si krev z obličeje hedvábným kapesníčkem, ale výsledek byl stejný, jako kdyby uklízel vojenskou latrínu rukama. Znechuceně šátek upustil na podlahu. Zaznělo to, jako když člověk odhodí nasáklý hadr.

Proti nám nestálo víc než patnáct mužů.

„Bravo! Bravo, pánové,“ aplaudoval Lobelin. „Jsem zvědavý, jak dlouho vydržíte! Druhý sled!“ zavelel.

Skryté dveře se opět otevřely a do sálu proudily čerstvé posily.

„Tohle nepřezijeme,“ opáčil Nood znechuceně a plival krev.

„Chtěl jsi přece umřít,“ připomněl mu Bakly vážně.

„Ach, zapomněl jsem,“ přitakal Nood bez úsměvu.

„Vždy jsem si představoval, že narazím na lepšího šermíře, ale být ušlapán chamradí?“ cedil mezi zuby znechuceně Henviss a snažil se přilepit si k líci kus odchlípnuté kůže, která mu při každém pohybu překážela.

Bakly pozoroval posily zkoumavým pohledem, jako by pořád hledal šanci na vítězství.

„Co nedokázal Amersen, Lobeline?“ zeptal jsem se.

„Vyhrál loňský turnaj, a když jsem ho postavil proti svým mužům, zabil jich jen sedmnáct!“ odpověděl mi šílený vládce. „Vy jste lepší. Do boje pánové, odměna čeká!“ vykřikl.

V jediném okamžiku se stalo několik věcí. Čerstvá ocelová hradba se dala do pohybu, na jedné straně sálu se objevili pěší těžkooděnci v klasické císařské výstroji a ve dveřích naproti stál osamoceně Juber. Neměli jsme co ztratit. Podíval jsem se nad sebe. Lobelin se nakláněl nad zábradlím a nadšeně tleskal, až se celé jeho tučné tělo třaslavě chvělo.

„Do toho! Do toho! Miluju souboje!“

Vypadal, že se při svém křiku brzy udělá. Nebyl víc než tři a půl metru vysoko. Nic nemožného pro někoho tak našťavaného, jako jsem byl já. Odrazil jsem se, zachytil jeho zlatý řetěz kolem krku a stáhl ho dolů před sebe. Jediným pohybem jsem si řetěz omotal kolem zápěstí a zatáhl. Lobelin zachroptěl a muži přibližující se ze všech stran se zastavili. Rozhostilo se ticho. Zvyšoval jsem tah, zlaté články se nořily hlouběji a hlouběji do masité šíje, až v záhybech tuku nebyly vůbec vidět. Lobelin se snažil prsty odstranit svůj zlatý obojek, ale řetěz byl příliš silný a on příliš slabý. Desítky mužů přihlížely v mrazivém tichu jeho souboji o život. A já táhl a nepovoloval.

„Nikdy jsem netušil, že i šperky mohou škodit zdraví,“ okomentoval jeho umírání Henviss nezúčastněně.

V tom okamžiku Lobelin zachroptěl naposledy a ochabl. Řada ozbrojenců se dala do pohybu, aby pomstila svého pána.

„Myslím, že se ti konečně podaří umřít,“ prohodil Bakly k Noodovi.

„Stůjte, ihned stůjte! Mluví zmocněnec samotného císaře. Jsem pověřený hrabětem Glewanem vyšetřením celé záležitosti!“ vykřikl náhle Juber a oháněl se císařskou i hraběcí pečeti současně. Můj pocit byl správný. Nešlo mu o sázky, ale o něco úplně jiného. Armáda vrahů, lapků a zběhů zaváhala.

„Chyťte je živé a budete po zásluze odměněni!“ pokračoval Juber. „Už dlouho panovalo podezření, že Lobelin nedokáže ovládat své vražedné choutky. Náš ctihodný císař i váš hrabě se mu snažili vycházet vstříc. Když však přestal zabíjet nevolníky a vztáhl ruku i na urozené, zejména na sira Amersena, trpělivost přetekla a musel být potrestán. Taková je spravedlnost císaře! Lobelinovi vrazi však nesmí uniknout! Musí být předáni soudu! Chyťte je živé a každý dostanete prémii deseti zlatých!“

Takže jsem se zapletli do vyřizování účtů mezi šlechtici.

„Kdo okamžitě opustí místnost, bude ušetřen!“ zazněl náhle z druhé strany sálu hlas kapitána Heinricha a jeho muži, chránění masivními štíty, vykročili vpřed.

Lapkové, ať už jakkoliv dobře vycvičení, při pohledu na profesionální vojáky stáhli ocasy mezi nohy a téměř se ušlapali, jak se snažili být co nejdříve pryč.

„To si zodpovíte!“ vztekal se Juber. „Mám hraběcí pečeť! Ty muže chci!“

„Pečeť může být ukradena! Chci vidět vaše doklady, písemné pověření, dopis od hraběte. Císařské listiny mě nezajímají! Do doby, než mě přesvědčíte o svém zplnomocnění, budou tito muži pod mou pravomocí,“ nenechal se z míry vyvést Heinrich.

Když nás jeho ozbrojenci vedli kolem něho, jen tiše sykl: „Na hlavním nádvoří jsou připraveni koně. Víc než půlhodiny vám však nemůžu zaručit.“

Za chvíli jsme tryskem projížděli městskou branou a uháněli cestou k nejbližšímu rozcestí. Tam jsme zastavili, aby se koně alespoň trochu vzpamatovali. Než stačil kdokoliv promluvit, zaslechli jsme dusot kopyt osamělého jezdce. Jako jeden muž jsme sáhli po zbrani, ale ze tmy se vynořil jen kapitán.

„Co vy tady?“ zeptal jsem se.

„Jak dlouhou si myslíte, že bych si udržel hlavou na krku poté, co jsem se protivil hraběcím rozkazům?“ odpověděl mi se sarkastickým úšklebkem. „Myslím, že trocha cestování je teď pro mě to pravé.“

„Mám žízeň, pekelnou žízeň,“ prohlásil Nood.

„Já taky, zabíjení je hodně žíznivá práce,“ souhlasil Bakly.

Bývalý kapitán Heinrich vytáhl z cestovní kabely měch vína a podal mi ho.

„Na co si připijeme?“ zeptal se.

Přivoněl jsem si. Bylo to Vezelské a vonělo moc dobře.

„Připijím na to, abychom se už nikdy nepotkali!“ řekl jsem, napil se a podal měch Henvissovi.

Podíval se na mě, Nooda, Baklyho a přikývl.

„Na to si připiju opravdu rád. Abychom se už nikdy nepotkali!“

Poté, co jsme víno dopili, jsme se každý rozjeli jiným směrem.

Až pozdě k ránu, když jsem si byl jist, že jsem případné pronásledovatele dávno setřásl, jsem si uvědomil, že všechny mé tvrdě vydělané peníze zůstaly na hradě a já nejsem o nic bohatší než před celou touhle krvavou skrumáží.

Smaragdová hora

Přiložil jsem na oheň pár bukových větví a natáhl nohy k plamenům, abych se alespoň trochu zahřál. Mokrý oblečení bylo rozvěšeno po okolních keřích, ale obával jsem se, že do rána stejně neuschne. Abych na sebe zbytečně neupozorňoval, krčil jsem se v osikovém houští v malé roklině asi čtvrt kilometru od břehu Marakui a udržoval jen malý oheň, aby se jeho kouř stačil při průchodu hustými korunami lísek rozptýlit.

Marakua není nijak divoká řeka. Teče sice rychle, ale má hluboké koryto a velkým skaliskům se člověk vyhne i se zavázanýma očima. Pokud se ovšem nekochá krásou letu párku ledňáčeků jako například já. Útesu čniciho z modré hlubiny jsem si všiml až v okamžiku, kdy byl těsně před přídí kánoe. Rychlý proud mě natlačil na skálu, a než jsem stačil vyskočit, proutěná kostra lodi povolila a šla i s nákladem ke dnu. Ke břehu jsem to měl sotva padesát metrů, ale v ledové vodě a silném proudu jsem si sáhl až na dno sil. Zůstalo mi oblečení, nůž a padesát zlatých v opasku.

Zaslechl jsem tiché zašešestění. Sáhl jsem po noži a skulil se do stínu lopuchů. Lokty se mi zabořily do vlhké a měkké půdy, obklopil mě těžký pach tlejícího listí. Napjatě jsem čekal, ale nikdo nepřicházel. Začal jsem se plazit okolo svého provizorního tábora. Pro nahého člověka není noční plížení lesem nic příjemného a okamžitě jsem byl samý šrám. Přesto jsem se k ohni vrátil, až když jsem dokončil celý kruh. Nikoho jsem neobjevil.

Nejsem obvykle tak moc bojácný a opatrný, ale o Smaragdové hoře jsem slyšel jen to nejhorší a nechtěl se připojit k těm, kteří si zde předplatili místo trvalého odpočinku.

Smaragdová hora je dávno vyhaslá sopka čnici do výšky dobrých šesti tisíc metrů. Mělký kráter má průměr asi čtyřicet kilometrů a celý kužel sopky má u paty obvod skoro tisíc kilometrů. Hora, jak jí její obyvatelé někdy přezdívali, se zvedá z vyprahlé Koolské savany a pro velkou část vnitrozemí představuje jediný stálý zdroj vody. Její šikmé svahy zachycují mraky, které by se jinak rychle přehnalý nad stepí a vypršely se nad oceánem. Oblast od čtyř tisíc metrů výše je neustále zahalena mlhou a tři sta třicet dnů v roce tam proprší. Marakua pramení jako malá říčka na severovýchodě Smaragdové hory. Napájena deště a vydatnými přítoky se po pár desítkách kilometrů neztrácí někde v pustině jako spousta jejích příbuzných, ale obtéká Horu a po třech čtvrtinách kruhu ji opouští jako monumentální veletok měnící okolní step v zelenou oázu.

Místní přírodní pozoruhodnosti pro mě neznamenaly žádné nebezpečí - v houštině jsem se schovával kvůli lidem. Dmutí zemské kúry, které způsobilo vznik sopky, s sebou současně vyneslo z hlubin země množství nejnádhernějších a nejdokonalejších smaragdů, jaké kdy lidé poznali. Můj otec jich měl pěknou sbírku a byl na ně patřičně pyšný. Myslím, že ho podráždilo, když jsem si jich při svém útěku z domova vzal pár sebou. Ale to je už historie. Smaragdová hora k sobě přitažlivostí zelených drahokamů už století láká tisíce hledačů pokladů, horníků, kopáčů, zlodějů, dobrodruhů a vrahů. Ti všichni doufají, že zde najdou bohatství. Mnozí ho sice najdou, ale většina z nich o něj zase přijde, protože najít drahokamy není na Smaragdové hoře to nejtěžší - nejtěžší je přežít. Sám crambijský císař se pokoušel zavést na hoře svůj výkonný pořádek, ale neuspěl. Částečně kvůli nehostinným přírodním podmínkám a částečně kvůli tomu, že vojáci, omámení zeleným leskem klenotů, zapomínali na kázeň a na svou oddanost císařství. V průběhu let se mezi císařskou byrokracií a zločineckou anarchií ovládající horu vyvinula zvláštní symbióza. Ať už drahokamy objeví, najde, nakope, natěží nebo vyrýzuje v naplaveninách kdokoliv, všechny skončí ve chřtánu některé z mnoha zločineckých band. Potom se smaragdy sítí stejně nebezpečných překupníků dostanou do rukou počestných kupců, jejichž obchodní stanice obklopují teritorium hory jako pavučina. Odtud pak už s úctou opečovávané klenoty putují dál do pokladnic bohatých a mocných tohoto světa.

Během let toulání jsem se naučil postarat se sám o sebe a je to na mě na první pohled vidět. Jsem skoro dva metry vysoký muž se silnou kostrou, zjizvený všude, kde je to jen trochu možné (a divili byste se, kde všude), s obličejem vylepšeným několikrát přeraženým nosem. Jsem až nezdravě zvědavý a kvůli tomu, abych se podíval tam či onde, jsem ochoten riskovat pár dalších šrámů. Stejně už na mně není co zkazit. Návštěvu Smaragdové hory jsem si však nakonec rozmyslel. Rozhodl jsem se, že se jí pouze prohlédnu z kánoe a na nějakou dobu se usadím na východním pobřeží. Teď jsem však váhal. Díky nepozornosti jsem přišel o loď a cestovat pustinou bez výstroje je poloviční sebevražda.

Seděl jsem u ohně, pohled upíral do tmy, abych v případě, že by mě někdo neočekávaně navštívil, nebyl zbytečně oslněn, a přemýšlel. Mapa, za kterou jsem zaplatil hříšné peníze, ležela někde na dně. Pokoušel jsem se vybavit si z ní co nejvíc podrobností, ale pamatoval jsem si jen, že nedaleko po proudu na mé straně řeky leží obchodní stanice. Tam bych za padesát zlatých mohl získat novou kánoi a zásobu jídla na cestu k pobřeží.

Zapamatoval jsem si to správně, i když možná ne zcela přesně. Po třech dnech ostrého pochodu jsem dorazil ke shluku chatrčí, kterým vévodila dvoupatrová, bytelně roubená hospoda a obchodní stanice v jednom. Smaragdová hora zastíňovala většinu východního obzoru a tyčila se nad osadou jako nekončící svah vedoucí vzhůru do oblak. Podle charakteru porostu a jeho barvy se dalo snadno určit, jak se vegetace se stoupající nadmořskou výškou rychle mění. Na úpatí hory v těsné blízkosti Marakui to byla nepropustná džungle topolů, lísek a vrb, na sušších místech

protkaná ostnatými plochami svízele, maliní a celými plantážemi šípkových keřů. Výše se porost měnil v husté listnaté pralesy dubů, buků a jasanů a ještě výše převládala tmavá zeleň jehličnanů. Zbytek zakrývaly neproniknutelné dešťové mraky. Než jsem vstoupil do hospody, obhlédl jsem ze zvyku okolí. V primitivních chatrčích z větví, bláta a slámy žili místní usedlíci, většinou mrzáci, kteří však měli dost sil na to, aby se dostali z „masomlejnků“ hory a dožili tady v relativním klidu. Podle spousty vyježděných kolejích sem občas zajíždělo mnoho vozů, zřejmě se zbožím. Teď jsem však neviděl ani jeden.

Nájemní stáj by dělala čest třikrát většímu a honosnějšímu místu. U žlabu stálo osm koní, z toho čtyři byli skutečně výstavní a podle stejných kvalitních strojů patřili jednomu majiteli.

Vstoupil jsem do hostince a chvíli zůstal stát ve dveřích, abych přivykl příšeří. Sál byl poloprázdný, u chaoticky roztroušených stolků posedávalo jen pár hostů. Barový pult byl nezvykle vysoký a podle záseků v leštěném dubovém dřevě občas sloužil jako první linie obrany. Nalevo vedl průchod do menšího salónku, který byl zakrytý jen hustým korálkovým závěsem. Měl jsem pocit, že u jednoho ze stolků sedí žena, ale v přítmí jsem si nebyl jistý. Přítomní si mě krátce prohlédli a potom se vrátili ke svým záležitostem. Zřejmě jsem nebyl hlavní událostí sezóny. Jen rozložitý muž v kožené kazajce pobité kovovými destičkami mi věnoval větší pozornost. Měl nezvykle svalnatá předloktí a na stole před sebou položenou těžkou palici s ohlazenou rukojetí. Tipoval jsem ho na místního vyhazovače. Opřel jsem se o bar a objednal si jídlo a pivo. Barman přede mě postavil mísu se studeným masem a k tomu půl bochníku chleba. Pivo bylo slabé a čpělo po kvasnicích.

„Deset zlatejch,“ řekl.

Zřejmě jsem nedokázal skrýt překvapení. Barmanův pohled se stočil směrem k vyhazovači. Zaslechl jsem zaškrábání dřeva o dřevo. Ohlédl jsem se. Místní strážce pořádku se postavil, palici držel v ruce a čekal. Nezdálo se však, že by byl do rvačky nějak hrr — prostě se jen připravil, aby to měl co nejrychleji za sebou.

„Deset zlatých? Za to na pobřeží dostanu pokoj se stravou na měsíc.“

Barman pokrčil rameny. Až teď jsem si uvědomil, že jsou si s vyhazovačem podobní. Tipoval jsem je na bratry, nebo alespoň bratrance.

„Tady nejni pobřeží, mládenče. Zaplat'te, nebo nechte bejt. Nejsme tu žádnéj dobročinej spolek.“

Po třech dnech půstu jsem neměl chuť smlouvat. Vysázel jsem na stůl pětinu své hotovosti a dal se do jídla. Nebyl to nejlepší oběd, který jsem v životě jedl, ale po dlouhé cestě nalačno jsem masu prominul přílišnou tuhost a zjevně uleželou příchutí. Vyhazovač se spokojeně posadil. Zřejmě měli v hospodě rádi klid. Pomalu jsem jedl a uvažoval, co dál. By jsem si jistý, že za zbytek svých peněz kánoi ani výstroj nepořídím. Napadalo mě jediné - zkusit štěstí a najít pár smaragdů. Nebo raději hodně smaragdů a co největších, abych už nikdy neměl nouzi o hotovost. Když už jsem byl tady...

„Pěkněj nůž.“

Malý chlapík se opřel o hranu stolu a ukázal barmanovi, že chce pivo. Měl špičatou tvář, kozí bradku a něco žvýkal.

„Koupil bych ho. Za pět stováků.“

Ještě stále jsem si nezvykl na místní ceny. Pět set zlatých byl majetek, který v civilizovaném světě postačoval šikovnému muži k nákupu pozemků a zařízení celého hospodářství. Mé překvapené mlčení si vyložil jako zájem.

„Menuju se Mark. Dejte mu na mě taky jedno,“ řekl barmanovi.

Zdálo se mi, že hosté zpozorněli a s očekáváním nás pozorují.

„Na kolik přijde slušná kánoe a jídlo na týden?“ zeptal jsem se.

„Půl druhýho tisíce. Esli se chcete mrknout, mám jednu vzadu v přístřešku,“ odpověděl barman

Mark se zatahal za kozí bradku.

„Taky mám loďku. Nejni sice úplně v pořádku, ale možná bych ji za ten nůž vyměnil.“

Můj nůž byl opravdu dobrý, kovář na něm odvedl perfektní práci. Kvalitní dvacetimetrová čepel s falešným ostřím se dala stejně dobře používat jako nástroj, i jako zbraň. A navíc byl dobře vyvážený, což u tak velkých nožů není zcela obvyklé. To však v pouzdře na stehně nemohlo být vidět. Rukojeť byla ta nejobyčejnější, z kožených plátků naražených na trn. Vyměnit na první pohled obyčejný nůž za kánoi, i když v horším stavu? Něco mi na takovém obchodu nehrálo.

„Napijeme se?“ navrhl Mark a sám pozvedl korbek.

Napodobil jsem ho.

Pivo tu bez toho stálo nejméně pět zlatých, alespoň jsem ušetřil. V hospodě bylo náhle absolutní ticho, stejně jako při pokeru, když se zruší strop a hraje se o částky, které mohou někomu zlomit vaz. V okamžiku, kdy jsem si poprvé lokl, bodl. Kdyby mě změna atmosféry nevarovala, byl bych mrtvý. Takhle jsem mu v poslední chvíli dlaní srazil

ruku stranou a místo do břicha mě škrábl do boku. Bez čekání jsem ho udeřil korbelem do obličeje, kamenina se roztříštila, Mark zavrával. Ještě jednou se pokusil bodnout, ale to už jsem pevně držel a současně lámal jeho zápěstí. Se záupněm pustil nůž a začal se poddávat tlaku.

„Nezlamte mu ruku!“ křikl barman.

Povolil jsem a úderem do spánku poslal Marka k zemi.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Rozbil ste džbán, to je sto zlatejch. Dyž mu nezlomíte ruku, srovná to za vás,“ ukázal na Marka, který se právě začal probírat. „Souhlasíte?“

Neměl jsem chuť platit stovku za džbán. Zdálo se mi, že to zde s cenami mírně řečeno přehánějí. Souhlasil jsem.

Dál to šlo ráz na ráz.

Barman kývl na vyhazovače, ten vstal a rutinním úderem - ani slabým, ani silným - poslal Marka opět do limbu. Rychle ho prohledal a vysázel z jeho kapes na pult dvě stě padesát zlatých. Mezitím barman přinesl železnou tyč, jeden její konec rozpálil v kamnech a přitiskl ho Markovi na čelo. Až teď jsem pochopil, že to je vlastně cejch. Kůžě zasyčela, sál vyplnil zápach spáleniny. Když se Mark probral, zdobily ho nad očima vypálená písmena C&G.

„To je naše značka,“ vysvětlil barman, „Chuck a Ghek.“

Ghek mezitím zručně nasadil Markovi pouta a vyvedl ho ze sálu.

Chuck začal vypočítávat na prstech.

„Markovy peníze sou vaše, ale musíte za něho zaplatit útratu. Ta dělá dvě stovky plus džbán. Jeho hotovost na to nestačí. Za Marka vám můžu dát pět set vosmdesát. Dyž to spočítám, dostanete vode mě na dlaň pět set třicet zlatých a sme vyrovnání.“

„Za co těch pět set osmdesát?“ zeptal jsem se.

Neměl jsem tušení, o co tady vlastně jde.

Chuck se zatvářil jako někdo, kdo je zbytečně vyrušován dotazy na samozřejmé věci.

„Pokusil se vás zabít, tím pádem to bylo jen mezi váma. Vyhrál ste a souhlasil, že za vás zaplatí škodu, kterou ste při zápase udělal. Jenže von na to nemá, a abyste to nemusel platit z vlastní kapsy, prodal ste ho do otroctví. Nemoh sem vám za něho dát víc než pět set vosmdesát, protože Mark žvejká koku a dlouho nevydrží. Budu rád, dyž za něho sám dostanu vosm stováků. Každou chvíli takhle někoho koupím a zase ho prodám na práci v dolech. Jednoduchý jak facka.“

K tomu jsem neměl co říci. Lidský život tady měl cenu šesti pivních korbělů. Prázdných pivních korbělů.

„Věděli jste, co udělá?“ zeptal jsem se, aby řeč nestála.

„Jo,“ zabručel Chuck, „zatím dycky mrtvolu vodnes a škodu vyrovnal. Nic nám do toho nebylo, pane.“

Najednou byl uctivost sama.

„A proč to dělal?“ zeptal jsem se.

„Líbil se mu váš nůž a maso by prodal místním. Není tu moc zvěře,“ odpověděl místo bratra Ghek, který se právě vrátil. „Nejste sice moc při těle, ale pět stovek by za vás dostal a za oblečení eště víc.“

K tomu jsem neměl co dodat. Smaragdová hora byla ještě podivnější a nebezpečnější, než jsem si představoval. Vyšel jsem ven. Najednou jsem si nebyl jist, zda hledání smaragdů bude pro mě to pravé. Možná bych měl raději zkusit štěstí jen s nožem a jít k pobřeží pěšky.

Svlékl jsem se do půl pasu a zkontroloval ránu. Nebyla hluboká, ale silně krvácela. Rozhodl jsem se, že obětují část své košile a ucpu ji, když se dveře hospody otevřely a ven vyšel muž se ženou. Spíše s dívkou. Byla vysoká a štíhlá, její dlouhé rovné vlasy sepnuté jednoduchou sponou do koňského ohonu se ve světle pozdního slunce měkce leskly. Byla to barva, u které se nemůžete rozhodnout, zda ji přirovnat k bronzu nebo k červenému zlatu, ale jste si jistí, že je moc pěkná. Měla souměrnou tvář a na ženu výrazný nos, který se však skvěle hodil k páru hlubokých očí. Jezdecké kalhoty zdůrazňovaly oblé křivky a ještě víc prodlužovaly dokonalé dlouhé nohy. Poté, co jsem tohle všechno zjistil, jsem se vrátil zpět k očím. Byly mírné a laskavé a dívaly se na mě přímo.

„Když dovolíte, ošetřím vám ránu,“ řekla.

Pokud mám stručně zhodnotit, jak působím na ženy, asi nejvýstižnější a nejpravdivější bude říci odpudivě. Šlapkám, pokud se rozhodnu využít jejich služeb, musím platit zvýšenou taxu. U ní jsem však žádný odpor ani strach nepozoroval.

Až teď jsem přenesl pozornost na jejího společníka. Byl to vysoký chlap s vrásčitou tváří. Krátké, na jezka ostříhané vlasy měl šedivé, stejně tak i obočí a husté strniště. Pozoroval mě přemýšlivým pohledem, zjevně se snažil

odhadnout, co jsem zač. Stál mírně shrbený s předkročenou nohou, jako by ho něco bolelo. Větší část života měl za sebou, stáří ho už stačilo pokroutit, ale byl z druhu mužů, kteří si až do konce uchovávají tvrdost a houževnatost.

„Máme pro vás nabídku, obchodní nabídku. Ale raději bychom o ní diskutovali v našem pokoji,“ navrhl.

O chvíli později jsem seděl v prvním patře hostince v primitivně zařízené místnosti. Veškeré vybavení tvořil stůl, tři židle a postel. Při pohledu na postel mě napadlo, jaký je asi vztah těch dvou. Byl možná třikrát starší než ona, ale nepřipadalo mi to jako velká překážka. A podle toho, jak se k sobě chovali, si byli velmi blízcí.

Seděl jsem na pelesti postele, v ruce držel sklenku vína a pozoroval své hostitele. Představili se mi jako Roderick a Margarita. Jména si mohli samozřejmě vymyslet, ale zdálo se mi, že se k nim hodí.

„Hledám svého bratra. Ztratil se někde tady,“ začala Margarita.

Za jiných okolností a v jiném světě bych jí rád vyhověl jen kvůli jejím očím, ale právě dnes jsem si to nemohl dovolit.

„Než se začneme bavit podrobněji, je tady otázka mzdy. Co mi za mé služby můžete nabídnout?“ obrátil jsem pozornost k pro mě nejdůležitější věci.

Margarita se podívala na Rodericka.

„Kompletní výstroj, meč, koně, část našich zásob potravin. Penize, jak jste si sám všiml, tady nemají velkou cenu,“ odpověděl mi.

„A co přesně po mě chcete?“

„Jak řekla Margarita: Najdete jejího bratra. Nebo zjistíte, co se s ním stalo, kam odešel, případně kde, jak a kdy umřel,“ vypočítal stručně Roderick.

Margarita se na něho při jeho posledních slovech vyčítavě podívala.

„Miri, o tom už jsme přece tolikrát hovořili. Musíš věci vidět takové, jaké opravdu jsou,“ řekl jí něžně. Okamžik vypadala velice smutně.

„Vaše nabídka je pro mě lákavá,“ začal jsem, „ale potřebuju znát podrobnosti - nejlépe celý váš příběh.“ Roderick přikývl.

„Geweh, Margaritin bratr, utekl z domova před třemi lety. Oba jsou dědicové lorda Gutreka, jednoho z nejvlivnějších Galopských šlechticů. Lord Gutrek vzal útěk syna jako osobní pohanu, zanevřel na něj a zřekl se ho. Před půlrokem však zemřel a Margarita by svého bratra ráda našla. Původně jsem předpokládal, že ho budeme hledat my dva, ale vzhledem k okolnostem se s Margaritou dál neodvažuju.“

V tom měl naprostou pravdu. Podle mě riskovali víc, než bylo rozumné, už jen tím, že sem přijeli.

„Můžete mi říct, jak vypadal, jaké jméno používal? Máte o něm nějaké informace i po tom, co utekl?“ Oba zavrtěli hlavou.

„Otec nechal zničit všechny jeho podobizny. Je o tři roky starší než já, je mu třiatdvacet let. Snad vám pomůže, že jsme si velmi podobní,“ řekla Margarita.

O tom jsem pochyboval. Margarita byla krásná, z každého jejího pohybu vyzářovala elegancie vyplývající z psychické a fyzické harmonie. Ale všechno v ní bylo tak ryze ženské, že jsem si ani nedokázal představit, jak by mohl vypadat její bratr. Přestože působila křehkým dojmem skleníkové rostliny, ošetřila mi ránu dokonale a dojet až sem v sedle určitě nebyla procházka hradní zahradou.

„A vy jste kdo?“ obrátil jsem se na Rodericka.

„Já jsem rodinný otrok, vychovatel.“

„To není pravda!“ vyslovila ostře s neskrývaným rozhořčením. Roderick se usmál. „Není. Lord Gutrok mě koupil jako válečného zajatce. Nějakou dobu jsem byl otrok a později, vzhledem k prokázaným službám, jsem dostal svobodu a zůstal u něho zaměstnán jako osobní strážce jeho choti a dětí.“

„A také jsi zůstal jako přítel, rádce a vychovatel,“ dodala Margarita láskyplně.

Pochopil jsem, co mě na ní tak fascinuje.

Byla to žena, která všechno, co dělala a říkala, činila naprosto upřímně a z celého srdce. Když mi ošetřovala ránu, koncentrovala se jen na to, aby mi pomohla a ulevila, nic jiného ji nezajímalo. Když dávala Roderickovi najevo, že ho má ráda, bylo to tak upřímné, až jsem se téměř styděl za svou přítomnost. Napadlo mě, jaké by to asi bylo být mužem, kterého miluje. Doufal jsem, že si to ten neřád zaslouží.

„Přístupme k dalšímu problému,“ řekl jsem. „Jak jste si určitě všimli, nemám vůbec nic. Právě proto je pro mě vaše nabídka tak lákavá. Abych však mohl zahájit pátrání, potřebuju vybavení. To znamená, že mi odměnu musíte dát předem.“

Roderick pokrčil rameny.

„To není problém. Je to tak, Miri?“

Přikývla.

„Samozřejmě.“

Vzhledem k tomu, co jsem před hodinou zažil v hospodě, mi svými slovy vyrazili dech. Pochopili mé překvapení.

„Věříme vám,“ řekli oba současně, podívali se na sebe a zasmáli se.

Podobnou větu jsem od doby, co jsem utekl z domu, ještě neslyšel.

Následujícího rána jsem se na svém novém koni vydal do nekonečného svahu Smaragdové hory. Věděl jsem, že ti dva mě pozorují z okna pokoje, a doufal, že je tam, až se vrátím, potkám. A také jsem doufal, že jim přinesu dobré zprávy. I když to mě nemuselo zajímat, protože má odměna na tom, co zjistím, nezávisela.

Zpočátku jsem neměl nejmenší představu, jak budu na ploše víc než osmdesát tisíc kilometrů čtverečních někoho hledat, ale čím výše jsem se dostával, tím jasnější bylo, že lidská sídla zaujímají jen mizivou část rozlohy hory. Navíc se většina hornických osad soustřeďovala do vyšších poloh. Nebylo to kvůli tomu, že by tam ložiska smaragdů byla bohatší, ale kvůli bezpečnosti jeskyň a ponorných řek, kterými byl vrchol hory protkán jako řešeto. To šetřilo práci a usnadňovalo hledání drahokamů. Projížděl jsem místy, kde byl svah hory prošípaný děrami jako emental; v trávě se z ničeho nic objevovaly desítky vydatných pramenů, které se spojovaly v říčky, a o pár desítek metrů níže mizely ve skalách. První hledač smaragdů, kterého jsem potkal, byl stařec s nohama pokroucenými artritidou. Stál po kolena v ledové vodě a prosíval usazený písek pod vyvěračkou malého ponorného potoka. Byl jsem zvědavý, zda něco najde, ale stařikovi se má přítomnost nelíbila, a proto jsem raději vyrazil dále. Nechtěl jsem riskovat, že se někde v okolí potulují jeho kamarádi. O tři dny později jsem projížděl opuštěnou osadou. Měla dvě ulice, domy nebyly jen obyčejné chatrče spleené z proutí a bahna obvyklé na jiných místech, ale solidně postavené sruby. Cestu, kterou jsem do osady přijel, někdo nedávno zatarasil bíle natřenou závorou, na kterou připevnil lidskou lebku. Proč, jsem pochopil, až když jsem dorazil na místní hřbitov. Odhadem jsem napočítal skoro dva tisíce hrobů. Nejstarší nápisy byly víc než století staré, ty poslední zhruba deset let. Zjistil jsem, že se lidé každých dvacet let do osady vraceli, aby pak během tří čtyř let všichni vymřeli. Možná je opakovaně vybíjela nějaká pravidelně se vracející nákaza. Když jsem vesnici opouštěl, pozorovaly mě malé opice hrající si ve větvích. Podobný druh jsem ještě neviděl. Kousek výš jsem v prudkém kamenitém svahu objevil malou vyvěračku a rozhodl se zkusit hledačské štěstí. Nebylo až tak špatné. Písek ve studánce byl poset množstvím malých zelených krystalků. Když jsem jej jen tak zkusmě prohrábl, našel jsem kámen velký jako polovina nehtu malíčku.

Po deseti dnech jsem se naučil číst pěšiny a vyježděné cesty mezi osadami, izolovanými tábory a městečky. Poznal jsem, které cesty jsou staré a zapomenuté, které směřují ke ztracencům, lidem živořícím v izolovaných komunitách stranicích se světa a obchodu. Předpokládal jsem, že pokud Gutrok junior žije, bude někde v centru místního dění. V hostincích jsem utratil množství peněz při rozhovorech s nejrůznějšími lidmi, ale nikomu jméno Geweh ani všeobecný popis, který jsem z Margarity vytáhl, nic neříkal.

Čím výše jsem se dostával, tím byli lidé nedůvěřivější a cesta nebezpečnější. Po třech týdnech jsem dorazil do Hampstnu, městečka, kde se netěžilo a jehož obyvatelé se specializovali na řemesla. A také si asi přilepšovali příležitostným okrádáním poutníků. Nechal jsem si podkovat koně, každá podkova mě stála padesát zlatých. Přestože se tím má hotovost snížila na minimum, rozhodl jsem se v Hampstnu pár dní zůstat. Po večerech jsem se v hospodě vyptával lidí na život na Smaragdové hoře a přes den prolézal opuštěné doly v okolí, zda přece jen nenajdu pár drahokamů, které mi umožní platit další drinky a zvát ke stolu další lidi. Pomalu vešlo ve známost, že za informace o Gewehovi nebo štíhlém blondákově slušně zaplatím, a lidé se u mě občas stavovali i sami. Všechny zprávy však byly jen fámy. Den před plánovaným odjezdem z městečka se na mě při hledání drahokamů usmálo štěstí. Objevil jsem opuštěný důl, nebo spíše jen malou štolu vedoucí zhruba patnáct metrů pod zem, kde majitel při svém kopání narazil na vydatný ponorný potok. Z řečí starousedlíků jsem věděl, že podobný nález obvykle znamená štěstí, protože voda s sebou nesla smaragdy. Vzal jsem lopatu a začal odhazovat nános písku, který v průběhu let proměnil koryto potoka v prosakovačku. Pracoval jsem půl dne, a když jsem unavený vylezl z díry ven, zjistil jsem, že se pořádně zatáhlo. Hampston ležel v necelých čtyřech tisících metrech a každý den několikrát zapršelo. Už dávno jsem si na mraky a časté deště zvykl. Neměl jsem chuť odcházet. Zbývalo mi posledních pár lopat k naplaveninám ponorného potoka. Vrátil jsem se pod zem a dal se znovu do práce. Přestože jsem na Smaragdové hoře vlastně nebyl kvůli hledání drahokamů, vzrušením se mi zrychloval dech. Po hodině stání v ledové vodě jsem získal tucet nádherně zelených kamenů bez jediného kazu, největší z nich byl velký jako holubí vejce. Schoval jsem je do pytlíku a plný nadšení jsem se chystal pokračovat v práci, když jsem si uvědomil, že už pěkně dlouho slyším hluboké šumění a po skále okolo mě teče voda. Váhal jsem jen chvíli, a to mě zachránilo. Na žebříku ve východu z dolu mě bez výstrahy zaplavila vlna ledové vody a prudký vítr mi do tváře chrstl hrst krup. Jáma pode mnou byla

najednou plná vody a hladina rychle stoupala. Okamžitě jsem věděl, co se děje. Před podobným počasím mě varovali - nazývali ho deštná bouře. Se štěstím jsem se ze žebříku dostal na pevnou zem. Voda padala v celých tunách, zaplavovala doly, podemílala a vyvracela stromy. Záplava mě oslepila a ohlušila, nejnebezpečnější však byl mráz. Teplota během několika minut spadla pod nulu, vítr stále sílil, až se změnil v hurikán. Na smaragdy jsem dávno zapomněl. Napůl zmrzlý jsem dovrávoral k padlé borovici. Prohlubeň po kořenech se okamžitě zaplnila vodou, ale současně poskytovala úkryt před mrazivým větrem. Chlad mě zbavoval obratnosti, ztrácel jsem cit v rukou i nohou. Z posledních sil jsem se za jednu ruku přivázel k větvi a pak už jen čekal. Mráz pronikal až do morku kostí, už jsem nebyl schopný přemýšlet a jen jsem pozoroval hladinu bičovanou poryvy hurikánu. Nakonec jsem upadl do bezvědomí. Když jsem se probudil, bylo po bouři. Zuby mi drkotaly, po pás jsem stál ve studené vodě a nad hladinou mě držela jen má uvázaná ruka. Potřeboval jsem teplo a klid. Obojí jsem mohl najít v Hampstnu, ale současně jsem se tam neodvažoval ukázat v tak zbídačeném stavu. Měl jsem obavu, aby se toho místní nepokusili využít. Troud, který s sebou všude nosím, byl mokrý skrz na skrz. Až večer se mi s pomocí dřevěného kolíku a třecí destičky podařilo rozdělat oheň. Ráno jsem už v lepší formě, ale se stále drkotajícími zuby, vyrazil k vesnici.

Můj kůň ve stáji nebyl. Vešel jsem do hostince. Hospodský se na mě díval jako na přízrak.

„Jsou mé věci v pokoji?“ zeptal jsem se.

Neodpověděl. Samozřejmě tam nebyly. Vyšel jsem ven, před domem se tísnil zástup dvaceti lidí.

„Je to on,“ zašeptal někdo.

„Nesmysl!“ odpovědělo mu několik hlasů.

„Nikdo nemůže přežít venku deštnou bouří!“

Ten, kdo to řekl, měl oblečený můj cestovní plášť. Na práci jsem si ho nebral, protože jsem ho nechtěl zničit. A vsadil bych se, že i ostatní křiklouni si přilepšili dalšími částmi mé výstroje. O zed' hostince se opíral chlapík s hranatou bradou a tváří plnou vodnatých puchýřků a pozoroval scénu s pobavením. Musel přijet během doby, kdy jsem byl mimo vesnici, protože jsem ho ještě neviděl. Byla mi zima, přesněji řečeno třásl jsem se zimou, a ten plášť jsem chtěl. Ve výšce čtyř tisíc metrů to byla otázka přežití. To samé platilo o koni, houni na spaní, nářadí a potravinách. Postavil jsem se před chlapíka s pláštěm a tasil meč.

„Vrať to,“ doporučil jsem mu klidně.

Dav se rozestoupil, kolem nás se vytvořil volný prostor. Chlap znejistěl, nevěděl, co má dělat.

„To si přece nenecháme líbit, lidičky! Co je naše, to je naše!“ vykřikl k ostatním.

Pár společníků mu přizvukovalo, většinou však lidé mlčeli. Můj meč je znervózňoval.

„Vyžeňme ho!“ zavolal tlouštík nalevo.

Viděl jsem ho už dřív, byl zadobře s krčmářem.

„Vy máte mého koně, že ano?“ otočil jsem se na něho.

„Jak to sakra -“ vybuchl a teprve se zpožděním pochopil, že se nechal vyprovokovat.

„Jděte k čertu! Pověsme ho!“ zařval.

Chlapík v mém plášti zřejmě usoudil, že na něj nedávám pozor, a vrhl se na mě s nožem v ruce. Lehce jsem ho sekl přes prsa a současně ukročil vzad, abych čelil muži, který měl tak rád věšení. Kolem pasu se mi ovinuly cizí ruce, někdo mě praštil do zátylku. Dupl jsem někomu na nohu, až kost křupla, probodl muže před sebou a přímo z otočky srazil hruškou jílce chlapa, který mi dýchal na záda. Zahlédl jsem čepel dýky a se štěstím útok vykryl nouzovou septimou. Teprve teď jsem získal víc prostoru. Na zemi leželi dva mrtví a další dva ranění se belhali pryč.

„Vraťte mi mé věci, nebo to dopadne hůř,“ řekl jsem a myslel to ztraceně vážně.

Vrátili mi je. Každý měl něco a nakonec jsem stál sám před hromádkou své výstroje. Když jsem osadu opouštěl, doprovázelo mě ticho a nenávistné pohledy. Poprvé v životě jsem potkal lidi, kteří byli schopni nechat se zabít kvůli plášti. Měl jsem z toho divný pocit. Kousek za vesnicí se ke mně připojil pod'obanec s puchýřky.

„Vyznáš se, člověče,“ řekl. „Stejně se divím, že ti to vrátili. I koně! Jednou jsem viděl, jak se kvůli páru bot v řadě za sebou pozabíjelo pět lidí. Ale jsou to fakt dobrý boty.“

Se zalíbením se podíval na své kožené holínky. Byla to opravdu kvalitní ševcovská práce.

Za jízdy vytáhl z váčku, který nosil přivázaný na šňůrce kolem krku, zelený list, vložil si ho do úst a začal žvýkat.

„Koka. Tam nahoře, kam máš namířeno, ji budeš potřebovat. Nechceš?“

Zavrtěl jsem hlavou. Pokrčil ramený.

„Nevadí. Jak říkám, vyznáš se. Potřebujem lidi, jako si ty. Nechceš se k nám přidat?“

„Ke komu?“ zeptal jsem se.

Vyplivl kousek listu a doprovodil ho šťavnatým slinou.

„Nemáš to jedno? Držíme pohromadě, dobře se nám daří a jednou vodtud vodejdem s napakovaným měšcem.“

„Jsem samotář. Ale možná bys mi mohl pomoci. Říká ti něco jméno Geweh? Hledám mladého chlapa s dlouhými blond vlasy, štíhlého. Asi je dobrý šermíř. Příjmením Gutrek, ale klidně si může říkat i jinak,“ začal jsem se vyptávat na Margaretina bratra.

Netušil jsem, zda Gutrek vypadá právě takhle, ale doufal jsem, že je můj odhad správný. Šlechtici bývají obvykle marniví, a pokud měl Geweh vlasy, na které byl pyšný, určitě si je nenechal ostříhat. A pokud měl alespoň část Margaritiny pohybové elegance, musel být dobrý šermíř. Kdyby ne, dlouho by zde stejně nepřežil.

Podobanec našpulil rty a zavrtěl hlavou.

„Vo nikom takovým jsem neslyšel. Proč ho vlastně hledáš?“

„Jen tak. „

Neviděl jsem jediný důvod, proč mu říkat pravdu.

S podobancem jsem se rozloučil na prvním rozcestí. Potom, co jsem odmítl jeho nabídku, po mé společnosti nijak netoužil. Se třemi zastávkami jsem nakonec dorazil až do Fatdanu, nejnvýše trvale osídlené osady na Smaragdové hoře. Bylo zde pět hostinců, tři herny, a dokonce jeden nevěstinec. Byl jsem se tam podívat, ale poslední holka jim umřela před pěti měsíci. Šlapky teď vystřídali muži jemných tváří a vyholených nohou a chtěli za své služby horentní částky. Samozřejmě placené ve smaragdech. Žádný z nich nebyl blondák. Našel jsem si ubytování v hostinci U kotle, ustájl koně, umyl se a sešel dolů k večeri. Fatdan ležel v nadmořské výšce okolo pěti tisíc metrů. Každý pohyb byl namáhavý, stačilo udělat tři rychlejší kroky a zadýchal jsem se nedostatkem kyslíku. Posadil jsem se do rohu, objednal jídlo a prohlížel si lidi. Podle hrubých režných kalhot, bot nad kolena a rukou se špínou zažranou pod kůži jsem poznal tři kopáče. Byli to silní a nerudní chlapi, dostatečně tvrdí na to, aby si i na samotném vrcholu hory uhájili své. U jednoho stolu seděla dvojice mužů ověšených železem. Nevypadali, že ho mají na ozdobu. Ty jsem otípoval na podobnou sortu, jako byl podobanec. Po schodech sešel do sálu další muž. V ruce nesl tomu a přes rameno měl přehozený plášť. Byl štíhlý v pase a široký v ramenech, pohyboval se plynulým vláčným způsobem vlastním artistům nebo profesionálním tanečníkům. Rychlým pohledem zkontroloval hosty v sále a zdálo se, že ho to, co vidí, uklidnilo. Zamířil k východu, ale došel sotva na půl cesty, když se dveře rozlétly a dovnitř se nahrmla čtveřice mužů. Všichni drželi v rukou meče.

„Dej nám to a my tě necháme jít,“ zavrčel první z nich, neforemný chlap se sudovitým hrudníkem.

Ostatní hosté najednou zmizeli a sál byl zdánlivě prázdný.

Tanečník se rozhlédl, ale žádná úniková cesta pro něj neexistovala. Ve dveřích do kuchyně stáli další dva muži. Všichni byli oblečení podobně, v kožených kazajkách s kovovými náprsníky a chrániči předloktí. Zřejmě patřili k jedné skupině.

„Dej nám to a —“

Jejich velitel větu nedořekl a skácel se s nožem v břiše.

Tanečník asi o žádné vybavování nestál. Možná už je znal z dřívějšíka. Piruetou se otočil, mrštil plášť do tváře bližšího muže, který přišel z kuchyně, a vzápětí ho probodl. Jenomže to už ho dostihla trojice od dveří. Vyskočil na stůl, špičkou nohy nabral půllitr a poslal ho nejbližšímu z útočníků do obličeje. Čepele se poprvé střetly. Byl vynikající šermíř, jenomže útočníci také nebyli žádní začátečníci a jejich kratší zbraně byly pro stíněný prostor hospody vhodnější. A oni si to zatraceně dobře uvědomovali. Přeskočil na další stůl, odrazil sfázovaný útok dvou mužů z různých stran a jednoho z nich škrábl přes čelo. Krev útočníka oslepila a na okamžik vypadl z boje. Poslední tři však Tanečníka zatlačili do rohu. Obklopil se hradbou z blyštící se oceli, ale bylo jasné, že to dlouho nevydrží. Změnil rytmus obrany, vylákal jednoho ze soupeřů k výpadu a vzápětí ho bleskovým žaludem vyřadil z boje sekem na koleno. Otevřel se mu únikový prostor. V pravém polovysokém krytu se protáhl úzkou štěrbinou, už byl téměř mimo dosah soupeřů, když náhle podlaha pod jeho levou nohou povolila a až po pás se propadl do sklepa. Ještě dokázal částečně blokovat sek na hlavu. Rána dopadla naplocho a omráčila ho.

„Platím výpalné, platím za klid! Žádnou smrt!“ zakřičel najednou hostinský.

Vousáč, který chtěl bezvládného Tanečníka dorazit, se zarazil. Pohledem sklouzl na hostinského a zatvářil se znechuceně.

„Platíš, no a co?“

„Víte, co vám Tyrk udělá, až se doví, že nedodržíte jeho rozkazy?!“

Muž se zraněným kolenem se zvedl. Byl bledý, třásl se a nohu měl zbrocenou krví.

„Má pravdu. Tyrk nás sjede i za to, že jsme ho vyhmátli právě tady. Blíží se deštná bouře. Vezměte mu ty zatracené smaragdy a hod'te ho ven!“

Muži ho kupodivu poslechli. Ať byl Tyrk kdokoliv, dokázal si ve své tlupě udržet obdivuhodný pořádek. Vynesli bezvládného Tanečníka na schody před dveře a skopli ho dolů. Jako zázrakem se v sále opět objevili zákazníci. Vypadalo to, že je bitka ani v nejmenším nepřekvapila. Zřejmě byli zvyklí zmizet a zase se objevit. Hostinský zajistil poklop průlezu do sklepa, který téměř stál Tanečníka život, a začal zavírat okenice. Obloha získávala ono typické, výhružně černé zabarvení, které už jsem jednou viděl. Konečně jsem dostal večeři, za kterou jsem zaplatil posledním větším kamenem. Do sálu se přitrousilo pár nových hostů. Když vcházel poslední, bouře právě začínala. Stěny se zatřásly pod prvním přívalem vody, poryv větru na okamžik přerušil hovor. Skulinou zavírajících se dveří jsem zahlédl, že Tanečník stále ještě leží venku. Sílicí proud vody pohyboval jeho tělem a unášel ho pryč.

Dojeda jsem a šel do svého pokoje. V patře bylo běsnění dopadající vody ohlušující, v celé budově se citelně ochladilo, až se u úst srážela pára. Otevřel jsem okno, protáhl se na střechu a skočil dolů. Řeka proudící ulicí mi málem podrazila nohy, do obličje mě zasáhlo několik krup. Tanečnickovo tělo jsem zahlédl o pořádný kus níž, proud ho unášel stále rychleji. V okamžiku, kdy jsem ho konečně dohonil, jsem byl u konce s dechem. Naložil jsem si ho na záda a potácel se zpátky. Před očima se mi dělaly mžitky a postupně jsem ztrácel vládu nad svými nohama. Upadl jsem a zase vstal. Bylo mi jasné, že pokud toho parchanta ze svých zad neshodím, umřu tam s ním. Jenomže jsem pořádně tvrdohlavý.

Konečně jsem dorazil k hostinci. Ještě více se setmělo, viditelnost byla nulová. Kroupy získaly na objemu, každý zásah do hlavy mohl znamenat menší otřes mozku. Našel jsem nějaké dveře, vykopl je a vpotácel se do dřevníku. Věděl jsem, že odtud vedou schody ke kamnům v patře. Našel jsem je a nakonec se dobelhal až do svého pokoje. Kupodivu při mně stálo štěstí a nikoho jsem nepotkal.

Tanečník byl napůl udušený, napůl podchlazený, a k tomu ještě krvácel z rány na rameni. Postaral jsem se o něj, jak nejlépe jsem uměl, z výčepu přinesl džbán svařeného vína a čekal jsem. Nebyl jsem si přesně jistý na co. Možná na konec bouře nebo na okamžik, kdy se Tanečník probudí, nebo na smutnou chvíli, kdy dopiju svažené víno. Ve Fatdanu se platilo za všechno hned a okamžitě a já už jsem neměl ani vindru. ...v místních krajích by se spíše mělo říkat ani krystalek.

„Dáte mi napít?“ ozvalo se slabě.

Hrdinsky jsem potlačil svou lakotu a rozdělil se s Tanečníkem o poslední doušek. Probudil se příliš brzy.

„Příjemné překvapení,“ měl se Tanečník dál k řeči, „umřít a zase ožít.“

„Hospodský jim platí výpalné, a to podle všeho zahrnuje i bezpečí jeho hostů. Nechtěli vás zabít uvnitř, proto vás hodili ven do bouře.“ vysvětlil jsem.

„A vy jste mě přinesl zpět?“

„Ano.“

„Proč?“

Pokrčil jsem rameny.

„Možná se mi líbilo, jak jste se bil, možná mám dnes narozeniny a chtěl jsem udělat dobrý skutek.“

Tanečník se tiše rozesmál, ale jeho smích se brzy utopil v kašli.

„Nevím, jestli jste tím, že jste mě zachránil, vykonal dobrý skutek. Chlápci z naší branže,“ ukázal na meč položený na stole, „by měli s dobrými skutky nakládat velice opatrně. Škodí jim.“

Přikývl jsem.

„Nedělám to často. Pro tento rok jsem svůj příděl vyčerpal.“

Chraplavě se zasmál.

„Jsem kurýr, případně pašerák. Záleží na tom, jak to nazvete. Pár lidí mě najalo, abych jejich smaragdy odsud vyvezl pryč a propašoval je přes síť obchodních stanic. Císař má monopol na nákup smaragdů z Hory. Při prodeji na pobřeží jsou zisky samozřejmě mnohonásobně vyšší.“

„Ale teď jste o zásilku přišel.“

Tanečník se pobaveně usklíbl. Síly se mu vracely zázračnou rychlostí. Mně bohužel ne, pořád jsem se cítil jako po dlouhém běhu.

„V té torně je toho dost, aby si mysleli, že mají, co chtěli. Mí zákazníci ale udělali skutečně výjimečný nález a náklady na kamufláž se bohatě vyplatí.“

Uvědomil jsem si, že když jsem ho zvedal, nahmatal jsem na jeho trupu něco jako pás. Tehdy jsem usoudil, že je to bandáž nebo obvaz staršího zranění. Ve skutečnosti to byl pás se smaragdy. Nechal jsem to tak, nebyla to moje starost.

„Kdo je ten Tyrk?“ zeptal jsem se.

Tanečník naznačil odplivnutí.

„Nejtvrdší, nejzákeřnější a nejchytřejší chlap, kterého jsem v poslední době potkal. Nebude trvat dlouho a bude tady mít všechno pod palcem. Kopáči budou ještě s lítostí vzpomínat na časy, kdy bandité bojovali proti sobě a sem tam jim po nich pár drobtů zbylo.“

Doufal jsem, že Tyrka nikdy nevidím.

„Nemáte nějaké drobné? Zašel bych ještě pro jeden džbán vína, ale jsem na dně,“ navrhl jsem.

Bouře trvala dva dny. Tanečník se během ní dal dohromady a potom se vypařil. Neloučili jsme se, nebylo proč. Byli jsme jen dva muži, jejichž životy se náhodou protnuly a kteří se už pravděpodobně nikdy nevidí. Doufal jsem, že se už nepotkáme, protože bychom klidně mohli stát na opačných stranách barikády, a já bych ho jen velice nerad zabil. Když už mi dalo tolik práce zachránit ho.

O den později mě v lokále vyhledal starší horník. Byl menší postavy, ale ramena měl široká, že by jich bylo dost i pro dvoumetrového chlapa, a když pohyboval rukama, vypadalo to, že si jeho svaly žijí pod látkou svůj vlastní život. Kupodivu nebyl ozbrojen.

„Prý nabízíte odměnu za informace o Gewehu Gutrokoví.“

Přikývl jsem na souhlas. Horník se poškrábal na bradě.

„A co to jako je, ta odměna?“

Neměl jsem už co nabídnout.

„Mám ve stáji dobrého koně. Pokud ta informace stojí za to, je váš.“

„No, nevím pane, jestli něco dostanu. Geweh Gutrok je totiž mrtvej. Před nějakými šesti měsíci ho to zavalilo u nás v dole.“

Mé srdce vynechalo kvůli Margaritě a jejím teplým očím jeden úder.

„Jak vypadal?“ zeptal jsem se.

„Takovej pohlednej klučina to byl. Kolem dvaceti, možná pětadvaceti let, blondák, dlouhý vlasy. Ženskejmi by se určitě líbil, kdyby tu náky byly.“

„Je někde pohřbený?“

„Ale jo. Byl to správněj kluk, tak sme mu u nás v díře udělali hrob. Škoda ho.“

„Jestli mě tam zavedete, dám vám toho koně nebo cokoliv jiného, co si z mého majetku vyberete.“

„Kůň by se šik, pane.“

'Naše díra' byl jeden z největších dolů, které jsem na Hoře viděl. Na pohled vypadal opuštěně. Se zapálenými kahany jsme slézali po lešeních a žebřících, občas jsme se spouštěli po lanech. Po padesáti metrech sestupu mě můj společník zavedl k černému otvoru o průměru tři metry, u kterého lešení končilo. Ze tmy číselo vlhko a chlad, plápolavé světlo dokázalo ozářit jen nejbližší okolí.

„Tak tady to bylo, pane. Utrhl se strop a vzalo ho to dolů i s lešením. Dyž se kouknete semka, uvidíte ve stěně vyrytý jméno a datum.“

Přiblížil jsem kahan ke stěně, ale stále nemohl nic najít.

Bez varování mi ramena sevřely dvě neuvěřitelně silné ruce, okamžik jsem nedokázal udělat vůbec nic. Ruce mnou smýkly do strany a najednou jsem nohama komíhal nad černou prázdnotou. Pokusil jsem se horníka kopnout, ale to už jsem letěl tmou, kahan stále v ruce.

„Neměl ses zajímat o Geweha Gutroka!“ zaslechl jsem výsměšný křik rozmazaný ozvěnou a potom jsem poprvé narazil o stěnu. Vědomí jsem ztratil ještě před dopadem.

Ležel jsem na studené skále a byl úplně promočený. Musel jsem dopadnou do vody a pak se z ní vyplazit, napadlo mě. S logickou myšlenkou se mi vrátila schopnost soudně uvažovat. Pokusil jsem se pohnout. Napůl jsem se přitom obával, že to nepůjde a že umřu v temnotě s přeraženou páteří. Šlo to. I když jsem zpočátku nic necítil, slyšel jsem, jak mé nohy a dlaně drhnou o hrubou skálu. Cit se mi vrátil až později. A s ním přišla bolest. Tma na nějakou dobu ustoupila různobarevným kolům a světlům. Nevěděl jsem, jak dlouho to trvalo, ale po čase jsem opět mohl myslet, hýbat se. A viděl jsem jen tmu. Začal jsem zkoumat své vězení. Báł jsem se chodit vzpřímeně, abych náhodou

někam nespádl, a raději jsem se sunul po kolenou. Dno šachty nebo přírodního komínu, kam mě shodili, mělo rozměr zhruba šest metrů na čtyři a z jedné strany bylo ohraničeno jezírkem se dnem svažujícím se do hloubky.

Uplynulo několik hodin nebo dní. Trápila mě zima a hlad. Upadl jsem do letargie, potom jsem v temnotě křičel zoufalstvím a strachem, ale odpovídala mi jen ozvěna vlastního hlasu. Když jsem se opět dal dohromady, měl jsem lehkou a současně mírně malátnou hlavu. Mohlo to být hladem, podchlazením nebo vyčerpáním. Nevěděl jsem. Protože jsem neměl nic jiného na práci, začal jsem znovu prohledávat svou hrobku. Našel jsem úlomek vosku i s kusem knotu. Křesadlo a troud jsem měl v záhradě. Po několika desítkách minut zoufalých snah se mi povedlo zbytek svíčky zapálit. Pohlédl jsem vzhůru a zavyl vzteky - posledních patnáct metrů byly stěny šachty naprosto hladké, bez jakýchkoliv úchytlů pro ruce. Cesta zpět neexistovala. Rozhlédl jsem se po okolí. Voda, kterou jsem považoval za jezírko, nebyla jezírkem, ale klidnou zátočinou ponorné řeky. Voda na jedné straně šachty ustáleným proudem tiše přitékala a na druhé v rychle se zužující spirále mizela někde v hlubinách. Knot zablikal a zhasl. Dlouho jsem ležel ve tmě a přemýšlel. Opět jsem měl strach - měl jsem strach, protože jsem se chystal udělat nepředstavitelně šílenou věc. Nevěřil jsem, že pro mě někdo přijde, že mě odtud vytáhnou. Nejvýše se za pár týdnů přijdou přesvědčit, zda už jsem konečně mrtvý. Chtěl jsem se pokusit dostat se ven ponornou řekou. Uvědomoval jsem si, že úspěch je neskutečně málo pravděpodobný. Řeka možná nikde nevyvěrala na povrch. Možná ano, ale desítky kilometrů daleko. Nebo protékala sifony úzkými jako malíček. Naděje byla mizivá, snad jedna k desetitisícům? Jedna k milionu? Pořád to však bylo lepší, než čekat na jistou smrt hladem a zimou. Už teď jsem se cítil slabý a často jsem pokašlával. Ve tmě, s drsnou skálou pod hlavou, jsem přemítal o životě, vzpomínal na všechno pěkné, co jsem kdy prožil, a snažil se vyrovnat s tím, že se chystám spáchat obzvláště drastickou sebevraždu. Zjistil jsem, že se mi na světě opravdu líbilo, i když jsem si někdy stěžoval. Chtěl jsem žít, zoufale jsem chtěl žít, vidět slunce, cítit vůni květin, pít dobré víno. Zakázal jsem si podobné myšlenky. Ve slabé chvíli, kdy už jsem se považoval za pouze podmínečně živou mrtvolu, jsem si kolem hlavy omotal kus košile jako ochranu před nárazy do skály a ponořil se do vody.

Okamžitě jsem začal drkotat zuby. Zřejmě jsem ještě nebyl dostatečně mrtvý, protože mrtvolám zima nebývá, ale vracet jsem se nechťel. Naposledy jsem se nadechl a vodní vír mě nasál s děsivou lehkostí.

Proud zesílil, měl jsem pocit, že jsem jen stéblo v uragánu. Několikrát jsem narazil na skálu a zanechal na ní celé cáry kůže. V okamžiku, kdy jsem začínal polykat vodu, mě točivý vodní mlýn poslal nad hladinu. Dvakrát jsem se nadechl, abych se opět stal hříčkou živlu. Narazil jsem hlavou do skály, tmu prosvětily jiskry, ale byly to jen halucinace. Dlouhé chvíle jsem letěl vzduchem v podzemním vodopádu. Naposledy jsem se nadechl a potom už jen plaval vstříc mokrému a studenému finále v nekonečném vodním tunelu.

Ležel jsem na trávě, slunce hřálo. Někdo mi dal na čelo studený obklad a začal se mi vrtat v levé ruce. Škulbl jsem sebou.

„Lež klidně, zašívám ti rány.“

Poznal jsem Tanečnickův hlas.

Omdlel jsem s pocitem, že se mi to v poslední době stává až příliš často.

Ležel jsem na trávě, slunce hřálo. Škulbl jsem nohou.

„Lež klidně, zašívám ti rány.“

Nic nového.

Až třetí den jsem se cítil o něco lépe. Tanečník toho moc nenamluvil. Lovil, vařil mi polévky a dával mi pít. Pátého dne jsem se dokázal posadit. Kriticky se na mě podíval.

„Naučil jsem se na tobě docela slušně šít. Celkem tři sta dvacet stehů. A všechny se ti hojí.“

Nic jsem na to neřekl. Stále jsem byl napůl jako ve snu. Přežil jsem, a to mi prozatím stačilo.

„Máš talent pro překvapení, chlape,“ pokračoval Tanečník v monologu. „Sedím si na louce u vyvěrající řeky, vyhřívám se a najednou lup - v proudu se něco mihne. Myslel jsem, že mám vidiny, ale riskl jsem to a skočil pro tebe. Byl jsi studený jako led, přísahal bych, že jsi mrtvý. A teď žiješ. A tohle sis přinesl sebou.“

Podal mi oválný smaragd velký jako slepičí vejce.

„Schovej ho, má obrovskou cenu.“

Počkal se mnou ještě dva dny a odjel. Nechal mi svůj rezervní meč, trochu jídla a kabát. Desátého dne jsem se dal pomalu na cestu. Byl jsem ve výšce okolo tří tisíc metrů. První tisíc mi zabral dva týdny, druhý týden a třetí tisícovku jsem urazil za dva dny. Podruhé jsem vstoupil do Fatdanu. Pochyboval jsem, že mě někdo pozná. Tvář jsem měl zohyzděnou ranami a byl jsem doslova a do písmene kost a kůže. Seděl jsem opřený o stěnu domu na jediné fatdanské křižovatce, meč položený na kolenou a pozoroval jsem lidi kolem. Většinou mě jen přejeli pohledem a dál si mě nevšimli. Nikdo nemá rád mrzáky a já jsem přesně tak vypadal. Nejprve jsem si všiml svého

koně a až potom mého známého horníka. Zastavil před hostincem U kotle, koně zavedl do stáje a vstoupil dovnitř. Zvedl jsem se a šel za ním. Kalhoty jsem měl rozedrané, kabát jsem si oblékal na holé tělo, protože z košile nezůstalo nic. Primitivní mokasíny, které jsem si cestou vyrobil, jsem zahodil a kráčel bos. Poprvé jsem se sám sebe zeptal, proč to vlastně dělám, proč už dávno nejsem tisíc kilometrů od téhle příšerné hory. Důvody byly dva: nevykonával jsem práci, za kterou mi zaplatili, a nelíbila se mi představa, že si po světě bezstarostně chodí někdo, kdo mě jen tak beze všeho hodil do propasti.

Vešel jsem do hospody a na chvíli se zastavil, abych si zvykl na příšeří. Tasený meč jsem volně držel ve svěšené ruce. Přítomní se ke mně obrátili. Nebyli to obyčejní hosté - podle oděvu a výzbroje patřili všichni k bandě, která kdysi přepadla Tanečnicka. Možná jsem si pro návštěvu měl vybrat vhodnější dobu, ale už bylo pozdě.

Horník si mě dlouho prohlížel a zamyšleně se při tom mračil. Možná jsem mu někoho připomínal.

„Proč jsem se neměl zajímat o Geweha Gutreka?“ zeptal jsem se ho.

Oči se mu rozšířily úžasem.

„To je nemožné!“ vydechl.

„Protože jsem Tyrk,“ odpověděl mi muž, který právě vstoupil do výčepu ze salónku.

Byl pohledný, skoro tak vysoký jako já. Dlouhé blond vlasy měl stažené do culíku obroučkou z bílého zlata a pohyboval se způsobem lidí, které příroda obdarila dokonalou koordinací. Ano, byl fyzicky podobný své sestře, ale podobnost končila v očích - její byly měkké a hřejivé, tyhle svítily jako dvě leštěné ocelové puklice.

„Tyrk a Geweh Gutrok jsou jedna a tatáž osoba,“ řekl jsem nahlas.

„Ano. A proč mě, k čertu, hledáš? Už tak jsi způsobil dost problémů.“

„Tvá sestra tě hledá.“

„Má sestra? Milá Margarita? Je někde blízko?“

Pobaveně se zachechtal.

„Už několik měsíců tu nemáme žádné děvky. Možná by se nám hodila.“

Dokonale modelovaná ústa se stáhla do cynického úšklebku.

Postavil jsem se do střehu. Muž po mé pravé ruce se chtěl pohnout, ale nebyl dostatečně rychlý a skončil s otevřenou krkavici.

„To bylo pěkné, účinné a elegantní,“ ocenil Geweh uznale můj sek. „Myslím, že si tě vychutnám.“

Pseudohorník sáhl po sekeře. Po celou dobu jsem měl prsty levé ruky jen milimetry od rukojeti nože. Hodil jsem ho spodním obloukem, těžká čepel se zabořila do svalnatého hrudníku až po rukojeť. Horník vydechl a svalil se na zem.

Geweh se zašklebil.

„To ti nedaruju, byl má pravá ruka!“

Zaútočil přímo z tasení a byl rychlý jako vítr. Naše čepele se srazily. Okamžik jsme si osahávali jeden druhého. Byl přesně tak dobrý, jak si myslel. Zaútočil jsem nízkou tercií, vykryl jeho žalud a přešel do útoku odbodem. Čepele kolem sebe vířily, série výměn střídaly dlouhé nervy drásající styky ostří, kdy se ocel třela o ocel. Čím déle jsme šermovali, tím lépe mě znal, a tím častěji mě zaháněl do defenzívy. Zoufalým nápirem, který mě stál šrám na předloktí a prsou, jsem se ho pokusil zatlačit do rohu a ztížit mu tak úhybné manévry nohama, ale snadno převzal iniciativu. Stahoval jsem se k protější stěně. Změnil jsem rytmus boje, pokusil se o překvapivý výpad a vysloužil si za to sek přes paži. Teplá krev mi stékala po předloktí a kapala na zem. Konec byl otázkou času. Zariskoval jsem a podařilo se mi ho zatlačit o půl metru zpět. Kryl jsem se s průhledným žaludem. Přčetl si mě a s přehledem se zachránil úkrokem. Na tváři se mu objevil úžas a já jsem věděl, že můj úskok v úskoku vyšel. Vmanévroval jsem ho tam, kam jsem potřeboval, a on stejně jako před časem Tanečnick prošlápl špatně upevněný poklop do sklepa. Ztratil rovnováhu a rytmus. Pronikl jsem pod jeho vychýlený horní kryt a bodl ho do prsou. Lehce, jen aby hrot prošel na tři centimetry pod kůži, a pak jsem čepel rychle vytáhl z těla. Ještě bojoval. Zapadl do otvoru až po pánev, sekl jsem ho do obličej. Přepadl dozadu.

Jeho muži šokovaně přihlíželi. Šikmým sekem obouruč jsem nejbližšímu chlapovi amputoval ruku v rameni, navázal jsem plynulou otočkou a dalšího zabil vodorovným sekem přes žebra. Strnul jsem v koncové poloze.

„Nechcete odejít, pánové?“ zeptal jsem se a usmíval se při tom. Srdce mi bilo jako o závod, cítil jsem horký puls krve, bolest, zvuk svého dechu. Ale žil jsem.

Okamžik vše viselo na vláskách. Kdyby se na mě vrhli, neměl bych nejmenší šanci. Poďobanec, kterého jsem potkal v Hampstnu, se podíval na čtyři mrtvolky na zemi a potom na mě. Zavrtěl hlavou.

„Myslím, že tady končím. Sbohem.“

Během minuty jsem zůstal v sále sám.

Roderick s Margaritou už na mě v obchodní stanici nečekali, ale nechali mi vzkaz, kde je najdu. Nakonec jsem je dostihl až v Galopě, kde měli Gutrekové své sídlo. S problémy jsem se dostal přes řetěz sloužících až do přijímacího salónku. Oba přišli společně jen o chvíli později. Margarita zapomněla na bonton, vrhla se ke mně a uchopila za ruku.

„Dozvěděl jste se něco?“

Její oči byly plné naděje, strachu a lásky. A byly tak krásné. Roderick mě pozoroval, věděl jsem, že zkoumá mé čerstvé jizvy.

„Je mi to moc líto, madam.“

Podržel jsem její dlaň ve své a řekl něco, co jsem vůbec neměl v úmyslu.

„Váš bratr zahynul. Spousta jeho lidí zůstala při závalu v dole, snažil se je zachránit. Potom se utrhla celá stěna, nikdo nepřežil. Tohle mi dal pro vás, mluvil jsem s ním jen chvíli před nehodou. Na památku.“

Podal jsem jí smaragd, který jsem vylovil v hlubinách ponorné řeky. Dívala se na kámen se slzami v očích.

„Jsem ráda, že se před smrtí dozvěděl, že jsem na něho nezapomněla,“ zašeptala po chvíli.

Uklonil jsem se.

Když jsem o několik dnů později sídlo Gutreků opouštěl, jel se mnou Roderick až na hranice panství. Neptal se, co přesně se stalo, a já sám mu to nevykládal. Byl jsem dobře vybaven, ošacen a v měšci mi zvonilo tři sta zlatých. V civilizovaném světě slušné peníze. Poplácal jsem svého hřebce a zkontroloval, zda má nákladní kůň dobře upevněný postroj.

„Zajímalo by mě, jak je možné, že sourozenci mohou být odlišní jako oheň a voda,“ řekl jsem a vyhoupl se do sedla.

Starý muž se smutně zahleděl do dálky. Jeho oči na okamžik získaly láskyplný hřejivý výraz. Až teď jsem si všiml, že mají stejně sytě hnědou barvu jako Margaretiny.

„Margarita s Gewehem byli pouze poloviční sourozenci. Já jsem její otec.“

Pokynul mi na pozdrav a odjel.

Pouštní škorpión

Vjel jsem do mělkého kaňonu a horkem se mi zatajil dech. Jako bych se nadechl roztaveného olova. Rozpálená půda, načervenalá vysokým obsahem zoxidovaného železa, znásobovala žár slunce a zahřívala přízemní vrstvu vzduchu daleko za hranici snesitelnosti. Místní vegetace dokonale přizpůsobená vražednému klimatu se zoufale pnula vzhůru a snažila se kožnatými listy dosáhnout co nejdříve, do míst, kde bylo přece jen trochu chladněji a kde občasný závan větru napomáhal zbavit se alespoň části přebytečného horka. Každý kaňon, údolí nebo větší rozsedlina se od brzkého rána do pozdního odpoledne měnila v smrtelně nebezpečnou past. Rozpálené skály s vysokým obsahem černého hematitu fungovaly jako litinové plotny a zvyšovaly teplotu až k bodu vzplanutí dřeva. Přejížděl jsem od jednoho vrcholu kopce k druhému, zbytečně jsem nesestupoval nikam dolů a vyhýbal jsem se všem místům, kde nerostla žádná vegetace. Tahle krajina byla peklo na zemi. Rozervaná země proměněná věky písečných bouří v labyrint soutěsek, skal, údolí a kotlin. Podle starých kronik zde nepršelo sto padesát let, ale občas jsem křížoval vyschlé koryto, které kdysi muselo být veletokem. Objel jsem vysokou černou skálu velkým obloukem, a přesto jsem cítil, že znásobuje teplotu v celém okolí. Nejbližší kaktus rostl pěkně daleko. Vsadil bych se, že by k jejímu úpatí stačilo položit hrnek s vodou a člověk by měl kávu uvařenou jedna dvě. Na vrcholu dlouhé terénní vlny jsem zastavil a navlhčil koni nozdry. Zbýval mi poslední vak s vodou. Doufal jsem, že Železné údolí nechám co nejdříve za sebou a v Cunninu doplním zásoby. Zajel jsem si trochu dál do pustiny, protože jsem se chtěl vyhnout vojákům. Crambijský císař a hrabě z Duamu mezi sebou bojovali o kontrolu nad tímto žhavým peklím. Ne že by na chudých farmách a železných dolech tolik záleželo, ale kdo ovládá Cunnin z jedné a brežský Iněný pás z druhé strany, kontroluje jedinou cestu přes Gutawskou poušť. Gutawská poušť na mapě vypadá jako velmi baňaté přesýpací hodiny. V nejužším místě ji protíná právě Železné údolí. Údolí je přes pětaticet mil široké, téměř dvě stě mil dlouhé a jeho dno se nachází hluboko pod úrovní mořské hladiny. Možná právě proto jsou zde taková vedra. Na druhou stranu se v něm nachází množství menších i větších oáz, které umožňují obchodním karavanám dostat se bez velkých problémů z jedné strany pouště na druhou. Ve prospěch císaře hovořila obrovská materiální převaha, kterou však duamští kompenzovali dokonalou znalostí krajiny a možností stáhnout se v případě potřeby na druhou stranu pouště. Dvakrát jsem minul údolíčko, ve kterém ležely spousty mumifikovaných mrtvých v uniformách crambijských vojáků. Zabilo je horko. Slyšel jsem o duamském kapitánovi, který sám s hrstkou mužů zlikvidoval stonásobnou crambijskou přesilu. V noci císařovy vojáky poprášili černými sazemi smíchanými s popílkem. Prach ulpěl na výstroji, na zvířatech a ze všeho nejlépe na kůži, kde se působením potu dokonale přilepil. Bez velkého množství vody ho nebylo možno odstranit. Crambijci se do slova a do písmene na slunci uvařili ve vlastní šťávě. Odhadoval jsem to na dlouhou a krvavou partyzánskou válku, která v žádném případě nepřinese místním usedlíkům, snažícím se z vyprahlé půdy a železných dolů získat své živobytí, nic dobrého. A protože jsem se podobným kratochvilím chtěl vyhnout, přejížděl jsem údolí hluboko v poušti. Konečně jsem na horizontu v tetelícím se vzduchu zahlédl zelenou skvrnu. Byl jsem opravdu rád. Houževnatá a nehostinnému prostředí dokonale přizpůsobená příroda byla fascinující a nádherná, ale já už jsem měl jazyk na vestě a dal bych všechny poklady světa za několik loků dobrého vína. Vlastně by stačila i voda.

Farma, na kterou jsem narazil, byla ve skutečnosti malou oázou s jezírkem a vydatnou artézskou studní uprostřed. Hospodář se ve své práci dobře vyznal, úrodnou půdu využil do posledního zbytku, políčka rozdělil zavlažovacími kanály, které teď byly suché. Pravděpodobně zavlažoval jen ráno a večer. Projel jsem po úzké cestě a zastavil před domy obehnanými sedm stop vysokou kamennou zdí. Brána byla otevřená. Vjel jsem dovnitř. Z domu postaveného z bílých kamenných kvádrů vyšla žena a zůstala stát ve stínu přístřešku nad dveřmi. Měla dlouhé plavé vlasy a pěknou postavu.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem.

„Ať chcete cokoliv, nedostanete to. Zmizte.“

V sedle sice vypadám jako Kostěj Nesmrtelný, šest a půl stopy vysoký vyzábělý chlap, kosti a šlachy potažené kůží, ale v poušti se pohostinství neodmítá, pokud k tomu nemáte skutečně pádný důvod.

„Potřebuji jen vodu, paní. Hned pojedu dál.“

Kývla na někoho ukrytého za rohem stodoly a rukou mávla na chlapíka pozorujícího mě ze stáje.

„Táhněte k čertu! Nechci vás tady!“

„Potřebuji vodu.“

Z domu, který sloužil současně jako dílna a obydlí pro čeledíny, vyšel muž, za obojky držel dva přerostlé vlkodavy. Každý vážil nejméně sto dvacet liber a slintal touhou pustit se do mne. Krásná zvířata, byla by škoda zabít je.

„Vypadněte, nebo na vás pustím psy!“ pokračovala ve stejném tónu.

Hlas měla mladý, ale mluvila vztekle jako stoletá čarodějnice. Možná měla právě své dny. Popleskal jsem koně po šíji a lehce cukl uzdou. Valach zafrkal a začal pomalu couvat. Za tohle číslo jsem handlíři připlatil dvacet zlatých a teď se ukázalo, že to byla dobře investovaná dvacítká. Než abych se k hospodyni a jejím pohůnkům otočil zády, raději bych je zabil. Sledovali mě až na hranice oázy. Zajel jsem za horizont a vrátil jsem se širokým obloukem k přes tři sta stop vzdálenému pahorku, kde jsem se pod napůl uschlou borovicí usadil. Čekal jsem na noc, abych se mohl přiblížit k jezírku a doplnit zásoby. Nebyl jsem v poušti poprvé, ale zdejší podnebí bylo drsnější, než jsem si dokázal představit. Připadalo mi bezpečnější riskovat noční setkání se psy, než cestovat s jedním vakem vody. Z pláště a dvou větví jsem si udělal zástěnu. schoval jsem se v jejím stínu a čekal jsem. Zkontroloval jsem výstroj, zašil díry, utáhl řemeny, opravil přezky. Potom jsem přebrousil vrhací nože. Jeden šikovný kovář je vyrobil přesně podle mého přání. Vykoval je z jediného kusu oceli, rukojeť tvoří jen pevně namotaný lýkový provaz. Hrot i první třetina ostří jsou zakalené až na samotnou hranici únosnosti a při dobrém vrhu proniknou i dvojitou kroužkovou košilí. Přes svou jednoduchost jim ten chlapík dokázal vdechnout jistou účelnou krásu. Byl to kovář a umělec zároveň. Dohrál jsem si s noží a z vaku vycpaného slámou jsem vytáhl samostříl a dvě mosazné kazety se střelami. Pečlivě jsem očistil jemný prach, který dovnitř pronikl i přes zdvojenou zavazovací tkanici, a pohledem jsem zkontroloval, zda zbraň cestováním neutrpěla. Tahle hračka mi neříkala pane a vlastně byla hlavní příčinou, proč jsem se potuloval pouští. Známý havenský zbrojář mi nabídl šest set zlatých, pokud samostříl nepoškozený dopravím do Creoty, kde ho jeho zástupce měl prodat velmi bohatému crambijskému šlechtici. Neprozradil mi jeho skutečnou hodnotu, ale odhadoval jsem, že každý aristokrat by bez mrknutí zaplatil nejméně deset tisíc. Cena nespočívala ve zdobení a drahocenném materiálu, ale ve funkci. Celá ta věčička vypadala na první pohled jako masivní pažba těžké vojenské kuše bez lučiště. Neodolal jsem a opět zbraň vyzkoušel, v naději, že poznám; jak vlastně funguje. Mosaznou kazetu se střelami jsem nasunul do držáku vyřezaného do přední části těla samostřílu, poté jsem zatahl za bronzovou páku vystupující z drážky na pravé straně pažby. Něco uvnitř se natáhlo a ozvalo se kovové cvaknutí. Odhadoval jsem, že jsem právě založil střelu a připravil ji k výstřelu. Namířil jsem na pahýl uschlého stromu vzdálený zhruba třicet stop a stiskl spoušť. Šipka se zadrčením zasáhla kmen. Vystřelil jsem podruhé a pak ještě a ještě, dokud jsem nevyprázdnil celý zásobník. Ze sedmi pokusů jsem minul jen dvakrát. Šipky byly krátké a bez stabilizačních křídélek, proto se s nimi dalo přesně střilet jen na krátkou vzdálenost. Dokázaly však prorazit dva palce silné borové prkno. Posbíral jsem je a uložil zpátky do kazety. Stejně jako minule a předminule jsem nepřišel na nic nového. Dokázal jsem si představit mechanismus, který střelu vytáhne ze zásobníku a umístí do komory ukryté v těle zbraně, proč ne. Ale nedokázal jsem vymyslet nic, co by bez pořádného natažení nahradilo lučiště. Možná kouzlo, ale nevěřil jsem, že by se našel sebevrah, který by dobrovolně používal magicky vylepšenou zbraň. Takové bláznů ve vzácné shodě stíhali všichni čarodějové bez rozdílu původu a politické příslušnosti a bez cavyků je zabíjeli. Obvykle velice rafinovaným způsobem. A pokud někdo použil magii ve velkém měřítku, čekala ho obžaloba před Velkým Konventem. Trest byl jediný - poprava viníka, celé jeho rodiny a všech příbuzných do třetího kolena. O zabavení veškerého majetku samozřejmě nemluvě. V Aaryho encyklopedii jsem četl o stromech v džunglích na jižní hranici crambijského císařství, které prý vzdušným kořeny chytají zvířata od hbitého kolibříka po obrovskou anakundu. Napadly mě i obří sasanky bleskově zabíjející velké ryby svými mnohametrovými stonky. Možná by do samostřílu mohlo být zabudováno něco podobného s ohromnou zásobou elastické energie, ale moc jsem tomu nevěřil, spíše jsem sázel na obyčejné kouzlo. Jedno jsem však věděl jistě. Mechanismus samostřílu byl velmi složitý a citlivý a nebál jsem se, že se s ním v budoucnu příliš často potkám. Mohl si ho dovolit právě jen aristokrat, který bude mít člověka, aby se mu o hračku staral a udržoval ji v provozu. Moje práce byla dopravit ho v pořádku do Creoty a vyinkasovat zbylých pět set. Zařekl jsem se, že ho už nevytáhnu a budu se zabývat praktičtějšími věcmi.

Po západu slunce jsem byl vyprahlý jako troud a zdálo se mi, že místo vzduchu vydechují přesušený křemenný prach. Kůň na tom nebyl o mnoho lépe, i když jsem mu velkomyslně přenechal i svůj díl vody. Už jsem se nemohl dočkat, až se pořádně napiji a ulevím vedrem rozpraskaným rtům. Chvilí po soumraku jsem zahlédl skupinu jezdců. Byl jich asi tucet, mířili k farmě a jakmile se dostali blíže, pobídlí koně k trysku. Nejeli ve formaci jako vojáci, spíše připomínali bandu lumpů, ale kupodivu nekulákali a neřvali. Zkušenost je zřejmě naučila, že překvapení a otevřená brána ušetří mnoho práce. I dobu pro útok si načasovali ideálně, protože o chvíli později by se lidé připravovali ke spánku a byli by ukryti za kamennou zdí. Podle zvuku trval boj jen krátce a za chvíli se přes pečlivě obdělávaná políčka přehnala vlna ohně a zanechala za sebou jen kouř a popel. Trochu déle jim trvalo zapálit budovy. Nasedl jsem na koně a opatrně vyrazil. Obyčejní lupiči by farmu neničili, spíše by se pokusili udělat z ní svou skrýš, nebo alespoň zdroj proviantu. Odhadoval jsem je na polovojenskou soldatesku najatou crambijskými nebo hrabětem. Někdo z hráčů zřejmě zvolil taktiku spálené země. Vodu jsem však potřeboval za každou cenu. Svou vlastní kuš jsem si položil na stehna a s jednou rukou položenou na pažbě jsem podruhé projel branou.

Sýpky a stodola hořely, hned u brány ležela těla obou vlkodavů. Každý měl v mordě jeden šíp. Nemusel jsem slézat z koně, abych poznal výrobek crambijských zbrojířů. Za stájí někdo křičel bolestí, někdo jiný hlasitě a vulgárně nadával. Zaslých jsem nadšené hulákání o sklepu plném mandlového vína. Tady to vypadalo na dlouhý a krvavý mejdan. Projel jsem průchozím chlévem, pod břevnem brány jsem se musel hodně sklonit. Chlív byl prázdný, jen v plném žlabu ležel muž s rozseknutým břichem. Poznal jsem v něm psovoda z odpoledne. Vyjel jsem ven a zastavil hned u zdi. Rozhlížel jsem se po lučištníkovi. Zasáhnout z plného trysku dva psy není jednoduchý kousek. Nerad bych, aby si pocvičil oko i na mně. Stál jsem nedaleko od hořící sýpky, kůň neklidně přešlapoval, cítil jsem, jak se mi žárem stahuje kůže na obličej. Hukot plamenů rozmazával zvuky, budovy vrhaly v záři ohňů ostré stíny. Z domu zaznělo panické ženské zaječení. Ještě jednou jsem se rozhlédl a až teď jsem si všiml, že u studny vedle čeledníku stojí chlap. Vedle něho ležel na zemi dlouhý luk. Valach se chvěl napětím a i mně se z horka tmělo před očima. Popojel jsem podél zdi až na konec chléva. Lučištník tam nebyl sám. Rytmicky se pohyboval v bocích a před sebou držel ženu zakloněnou přes brlení studny. Roztrhaná sukně visela přes kliku rumpálu, jednou rukou ji držel za vlasy, druhou ji svíral v pase. Lýtka měla rozdrásaná jeho ostruhami. Podrážkou jezdecké boty jí stál na prstech u nohou. Pomalu jsem se k němu blížil a přitom po očku pozoroval okolí. Zbytek se zřejmě odehrával v domě. Muž dýchal stále hlasitěji a přerývaněji, už jsem mu viděl do tváře. Měl zavřené oči a v grimase cenil zuby.

„Ach,“ zachroptěl, strnul v křeči orgasmu, otevřel oči a v tom okamžiku mě uviděl.

Viděl jsem, jak se snaží ovládnout, ale bylo to silnější než on. Seskočil jsem z koně s kuší v ruce. Konečně se vzpamatoval a o krok odstoupil. Žena se bezvládně sesula na zem.

„Co tady k čertu chceš?“ vyštěkl překvapeně, ale beze stopy strachu.

Jednou rukou zašátral po noži. Jeho penis se ve světle požáru leskl a čněl před něj jako kopí.

„Z téhle vzdálenosti tě prostřelím skrz na skrz,“ řekl jsem.

Měl jsem velkou kuš s krátkým lučištěm z buvolího rohu. Přelétl ji krátkým pohledem a přikývl.

„Já vím.“

„Nabereš mi vodu a já zase odjedu. Rychle mi nabereš vodu, protože —“

Hodil jsem mu všechny vaky.

„—jakkmile mě někdo uvidí, umřeš.“

Pracoval rychle a účelně, nepozoroval jsem na něm žádnou nervozitu. Dobří lučištníci většinou nervózní nebývají. Upevnil jsem vaky k sedlu a vyhoupl se do sedla. Jeho erekce mezitím ochabla, žena u jeho nohou zasténala a převalila se na bok. Ještě vnímala. Pozorovala mě a vyděšeným pohledem žadonila o pomoc. V poledne byla pěkná. Couval jsem až k bráně a potom jsem vyrazil tak rychle, jak jsem se potmě odvážil. Kdybych věděl, že na mne ve tmě spálených polí nikdo nečeká, zastřelil bych ho.

Obloha byla čistá a jel jsem až do svítání. Ráno jsem spatřil tři sloupy černého dýmu. Kousek jsem si zajel a zkontroloval jeden z nich. Byla to vypálená farma. Na břehu malého rybníčku napájeného podzemím pramenem se válel uhynulý dobytek. Zabili lidi, spálili domy i úrodu a zřejmě otrávil vodu. Bez vody se krajina změní v smrtelnou past pro všechny. U studny jsem objevil skleněnou karafu se zábrusovou zátkou a pojistným kolíkem. Takové věcičky používají čarodějové nebo traviči na uchování těch nejnebezpečnějších látek. Vzhledem k tomu, že se celé plundrování odehrávalo pod taktovkou císaře, předpokládal jsem, že tady karafa není náhodou. Přestože jsem důkladně prohledal dům hospodáře i celé okolí, nenašel jsem nic, co by mi napovědělo více. Karafu jsem zavřel a schoval.

Polední žár jsem přečkal ve stínu a pokračoval v cestě. Občas jsem zahlédl další sloupy dýmu, ale nikoho jsem nepotkal. Dával jsem pozor na krajinu a přemýšlel. Císař zřejmě zjistil, že s pravidelnou armádou toho v partyzánské válce v poušti, kde se duamští dobře vyznali, moc nesvede, a rozhodl se proto změnit krajinu v absolutní pouštinu, kde budou mít všichni stejné šance. Na špinavou práci si najal bandy hrdlořezů na volné noze a vybavil je zbraněmi, zásobami. To všechno bylo jasné. Proč ale otrávil i vodu? Muselo ho to stát celé jmění a navíc to mělo pouze krátkodobý smysl. Organické jedy se rozloží po několika dnech až týdnech a neorganické jako arzén apod... jsou většinou špatně rozpustné a rychle klesají ke dnu. Kdyby infikoval vodu cholerou, nebo morem, bylo by to něco jiného. Ale vypustit z láhve takového džina, to chce skutečně silný žaludek. Válka se už táhla dva měsíce a nemohl počítat s tím, že mu podobná akce nějak významně pomůže. Duamským stačí, když počkají dva tři týdny a budou moci používat oázy jako základny. Navíc získají fanatickou podporu starousedlíků. Samozřejmě, pokud nějaké krvavé pogromy přežijí. Obracel jsem celou věc z jedné strany na druhou, ale stále se mi to nezdálo. Císař musel v rukávu ukrývat trumf, o kterém jsem neměl tušení.

Věděl jsem, že cestovat ve dne s horoucím sluncem nad hlavou a rozpálenou zemí pod nohama je sebevražda, ale chtěl jsem se za každou cenu vzdálit lučištníkovi a jeho mužům. Nevypadal jako člověk, který jen tak lehce přejde vítepek na vlastní účet. Večer byla většina mé vody opět pryč a kůň sotva pletl nohama. Rozhodl jsem se do půlnoci odpočívat a zbytek cesty zdolat co nejrychleji. Ještě před západem slunce jsem opět spatřil sloup dýmu. Další vypálená usedlost - oáza. Doufal jsem, že i když bude voda ve studních a rybníce otrávená, najdu nějaké zbytky ve vědrech, nebo ve sklepení domu. Kouř mě zavedl do skrytého, postupně se rozšiřujícího údolí. Nejprve jsem projížděl širokým pásem opuncí, potom kaktusy vymizely a objevila se zelená tráva. Muselo zde být skutečně hodně spodní vody, protože jsem míjel pole osetá nízkým odolným žitem a dokonce jsem objevil i ovocný sad s malými zakrslými jabloněmi a fíky. Usedlost se skrývala v borovém hájku. Dvě budovy shořely, ale ostatní se zdály v pořádku. Avšak už před dřevěnou kolovou hradbou ležela dvě těla. Luňáci, kteří se na mrtvých živili, neochotně vzlétli a usadili se na nejbližší borovici. Projel jsem branou. U studny se ve velkých dřevěných neckách koupala žena. Koupala je špatné slovo, do slova a do písmene se zuřivě drhla kartáčem. Když mě spatřila, přestala, ale nepokusila se svou nahotu skrýt. Byla mohutná a kostnatá, těžký život ji připravil o většinu ženské plnosti a oblosti, zůstala jí jen velká těžká ňadra. ňadra ženy, která odkojila hodně dětí. Byla opálená do hněda a jak nehybně stála v neckách, na ochlupení ohanbí se jí třpytily kapky vody. Měla modré pichlavé oči a pozorovala mě přezíravým napůl pohrdavým pohledem beze stopy strachu.

„Kde je vás víc? Jak vidím, budu se muset umejt ještě jednou!“ zavrčela.

„Dobrý den, paní,“ pozdravil jsem. „Mohu si u vás doplnit zásoby vody? A kdyby vám to nevadilo, přespal bych ve stodole. Odejdu hned ráno.“

Zarazila se, okamžik vypadala zmateně a potom se jí do očí vrátila pichlavost.

„Pokud se chcete slušně najíst, počkejte a jděte tamhle do domu. Já se nejprve musím pořádně umýt.“

Nemilosrdně se dál drhla kartáčem, až jí na kůži vyskakovaly velké červené skvrny.

„Je voda ve studni v pořádku?“

„Ano, už jsem napojila dobytek.“

Nestyděla se, ale já ano. Otočil jsem se k ní bokem, abych jí přímo neviděl, ale abych zaregistroval, každý podezřelý pohyb.

„Co se tady přihodilo?“

„Co by. Určitě si to domyslíte sám. Přijela banda všiváků, zabila mi muže a čeledína. Myslela jsem, že to bude i můj konec, ale když už jsem měla namále, přijel nějaký chlapík, a zakřičel, že tady to musí zůstat v pořádku. Jeden z nich mě udeřil mečem, ale většinu rány schytila stříška verandy a přežila jsem. Potom odtáhli.“

Konečně jsem uhasil největší žízeň.

„Možná byste si do koupele měla přidat kapku hypermanganu, šalvěj a pár lístků durmanu,“ prohodil jsem.

„Proč, mladíku?“

Mladíku? v duchu jsem se usklíbl. Takhle mi už nikdo neřekl nejméně patnáct let,

„Ti chlápci, kteří tady byli, pochází převážně z východu crambijského císařství. Nejobvyklejší chorobou v tamních nevěstincích je sfarujská kapavka. Tahle lázeň je poměrně spolehlivá a pokud neuběhlo příliš mnoho času, nemusíte se ničeho bát.“

„Vy se nějak vyznáte, mladíku. Jste doktor nebo majitel nevěstince?“

„Ani jedno, ani druhé.“ řekl jsem a odešel do domu. V kuchyni jsem v nálevu přikrytém pletenou ošatkou našel maso nachystané k pečení. Pravděpodobně si ho připravila už ráno, ale jaksi se přes den k vaření nedostala. Zatopil jsem v kamnech, na velkou litinovou pánev nalil štědrú dávkou vepřového sádla a začal jsem maso smažit svým obvyklým způsobem. To znamená spíše rychleji, aby uvnitř zbylo trochu krve, a z jedné strany hodně okořenit a osolit. Čím ostřejší jídlo člověk udělá, tím horší věci je schopen spořádat. Pokud mi dáte dost pepře a catayskou papriku, dokážu sníst i pečený hadr. Samozřejmě jsem maso připálil, protože pec hřála o poznání více, než táborový oheň, ale nestěžoval jsem si. Přišla, když jsem dojídal svou polovinu. Posadila se za stůl, hladově se zakousla do pečené, vzápětí mě sjela krátkým pohledem.

„Vy jste jeden z těch méně talentovaných, že jo?“ řekla a ukázala na jídlo před sebou.

„Ano,“ přisvědčil jsem, „ale sním, co si uvařím.“

„To je více, než o sobě může říci většina lidí.“

Zapala spálené sousto douškem vody a ukrojila si další kousek, tentokrát o hodně menší. Vypálili její farmu, zabili jí muže, znásilnili ji a ona jedla špatnou večeři a vypadala, jako by se nic zvláštního nestalo. Byla stejně tvrdá jako poušť okolo. Možná ještě tvrdší. Snědla všechno až na pár kousků, které více než maso, připomínaly dřevěné uhlí.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Gein, celé jméno je Geneunere, ale zvykla jsem si na Gein. A vy?“

„Koniáš.“

„To asi není vaše skutečné jméno,“ posměšně zvedla obočí.

„Není, ale slyším na něj dobře.“

Své vlastní jméno jsem nepoužíval téměř dvacet let. Utekl jsem tehdy z domova a dalo mi hodně práce, než jsem se před svým dlouhoprstým otcem ukryl. Od té doby jsem vystřídal spoustu jmen a Koniáš není nejhorší z nich. „Viděl jsem pouze dva mrtvé. Žilo vás zde tak málo?“

změnil jsem předmět rozhovoru.

„Ne. Předpředevčirem jsme děti a čeledíny poslali pryč, zůstala jsem jen já, můj muž a starý Grat.“

„Proč?“

Zamyšleně se rozhlédla po kuchyni. Byla to velká místnost, určená k vaření a k tomu, aby v ní jedl tucet lidí najednou. Teď jsme v ní byli jen dva a zdála se zbytečně rozlehlá a opuštěná. Jako zapomenutá svatyně.

„Měla jsem tušení, sen za bílého dne. Věřím takovým snům.“

Podívala se na mne úkosem, jako by mě podezírala z nedůvěry a posměchu, ale potom pokračovala.

„Už jako malá holka jsem je mívala a všechny se splnily. Dříve nebo později. Zdálo se mi, že přijedou muži na koních a budou nás chtít zabít.“

„A proč jste neodjeli všichni?“

„Můj muž to tady nechtěl opustit. Když jsme sem před pětadvaceti lety přijeli, bylo to pusté místo s pár napůl zasypanými prameny vody. Nevěřila jsem, že zde něco poroste, ale on si údolí důkladně prohlédl a rozhodl se zůstat. Všechno, co tu vidíte, jsme doslova vydobyli z téhle stokrát vyprahlé země. I pro mne by bylo těžké odejít. A když se před třemi týdny objevil ten duamský důstojník, bylo mi jasné, že zde zůstaneme oba dva. Možná umřeme, ale zůstaneme. Důstojník tvrdil, že začala válka a že hrabě by rád používal farmy a oázy za základny pro své jednotky. K tomu však potřeboval, aby se někdo o farmy staral. Stačí týden, kdy neošetřujete prameny a písek je zasype, musíte pravidelně zavlažovat, jinak vám z úrody zbyde jen troud. Kdyby mluvil jen o penězích, nestálo by to za řeč, ale on nabídl půdu. Nabídl dědické právo na naše údolí a velký kus pouště okolo. Starej tomu nemohl odolat. Říkal, že pod povrchem je spousta vody a doufal, že se mu, nebo našim dětem podaří změnit tohle místo v kvetoucí zahradu. Zůstala jsem s ním.“

Hrabě musel mlít z posledního, protože v duamském hrabství vlastnili půdu jen šlechtici a obyčejní lidé si ji u nich pronajímali. Možná počítal s tím, že mnoho starousedlíků nepřežije a pravděpodobně měl pravdu.

„Měla jste štěstí. Viděl jsem, jak vyplenili oázu asi třicet mil odsud směrem na západ. Usedlíky zabili a domy spálili.“

„Na západ odtud je více usedlostí. Jak vypadala?“ zeptala se.

„Domy byly obehnány vysokou kamennou zdí a bránu hlídali dva velcí psi.“

„To byli Robentopovi. Nepokoušel jste se jim pomoci?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Není to můj boj. Navíc jich bylo dvanáct. Podle kouře, který jsem viděl, to jinde dopadlo stejně.“

Neřekla nic. Vzpomněl jsem si na těla, která ležela venku.

„Pohřbím je,“ řekl jsem a zvedl se od stolu. „Ráno by už zapáchali.“

„Chcete pomoci?“

„Budu raději, když uvaříte ještě jednu večeři. Poslední týden jsem si musel hodně utahovat opasek.“

Přikývla.

„Náradí je v kůlně za domem.“

Původně jsem je chtěl oba dva pohřbit do jedné jámy, ale pak jsem vykopal hrob pro každého zvlášť. Ne z piety, protože práce s lopatou a krumpáčem ve čtyřicetistupňovém vedru vás velice rychle připraví o veškerý sentiment a úctu k nebožtíkům, ale protože zde půda byla opravdu chudá. Pohřbil jsem je pod jabloně, každého pod jeden strom. Když jsem se vrátil do domu, byl jsem vysušený jako troud a horkem se mi točila hlava. Bez ptaní mi podala džbán plný odstátého silného čaje.

„A nezapomeňte se pořádně umýt. Nemám u stolu ráda špinavé strávníky.“

Bez řeči jsem poslechl a usadil se. Spořádal jsem toho za tři a ještě jsem si oblízl prsty. Chtěl jsem přenocovat venku, ale když mi ukázala velkou rozestlanou postel v pokoji pro hosty, nedokázal jsem odolat. Už příliš dlouho

jsem spal na holé zemi pod tenkou dekou. Usnul jsem ihned. Kolem půlnoci mě probudilo tiché vrzání. Někdo se opatrně plížil chodbou. Meč jsem měl položený podél postele, pod polštářem jsem měl ukrytý nůž. Panty zaskřípěly, někdo vstoupil do dveří. Nechal jsem na noc otevřené okno a měsíc teď osvětloval pokoj studeným stříbrným světlem. Vystoupila ze tmy dveří. Byla nahá a měla prázdné ruce. Rychle přešla přes pokoj, posadila se na okraj postele, načechrala peřinu a lehla si vedle mne. Nehýbal jsem se. Uchopila mě za ruku. Zpočátku se mě držela křečovitě jako vystrašené dítě, posléze její stisk slábl a nakonec usnula, ruku nechala položenou v mé dlani. Dlouho jsem nemohl usnout. Poslouchal jsem zvuky opuštěného domu a tichý šum listů z venku.

Ráno jsem se probudil sám. Nahý jsem vyšel ven a pořádně se opláchl u studny. Byla to rozkoš, nemuset po dlouhé době šetřit vodou. Čekala na mne se snídaní a vypadala stejně tvrdě jako včera večer. Noční slabost byla zapomenuta.

„Říkal jste, že dnes ráno hodláte odjet.“

Měl jsem plná ústa chleba namazaného tlustou vrstvou másla, a proto jsem jen souhlasně zamručel.

„Mám pro vás návrh. Pomozte mi to tady trochu uklidit, uzavřít prameny, zakrýt studnu, přestavět závlahová stavidla. Potom byste mě doprovodil do Hamtu. Dala bych vám za to oblečení, jídlo a...“ na okamžik se zarazila, „dvacet zlatých.“

Všechno, o čem mluvila, a ještě více, jsem si mohl vzít sám. Za opaskem jsem měl v desítkách schovanou stovku a v Creotě na mne čekalo dalších pět set. Dvacet zlatých pro mne moc neznamenalo. Na druhou stranu jsem předpokládal, že právě v Hamtu rozbil duamský hrabě svůj hlavní stan a ještě tu byla hádanka s karafou. Cestovat přes poušť nebylo jednoduché ani v době míru, teď byla válka a všude kolem se potulovali vojáci a bandy hrdlořezů. Hodně oáz a pramenů pravděpodobně vzalo za své a bude nouze o vodu. I kdyby vydržela tolik, na kolik vypadala, zdržovala by mě. Pozorovala mě, ve tváři se jí nepohnul ani sval. Bylo mi jasné, že ať se rozhodnu jakkoliv, nebude mě přemlouvat, nebude lamentovat a pokusí se se situací vypořádat sama. Vzpomněl jsem si na její křečovitý stisk.

„Jo, jsme dohodnutí.“

Celý den jsem se plahočil po polích. Zjistil jsem, že část závlahových kanálů je vedena pod zemí v perforovaných trubkách a celý systém je navržen tak, aby i za nepřítomnosti lidí mohla políčka a záhony v nejbližším okolí farmy přečkat pár týdnů bez relativní úhony. Úrodu na vzdálenější polích zavlažovaných povrchovými kanály slunce samozřejmě sežehne, protože zde nebude nikdo, kdo by každé ráno a večer zavíral a otevíral stavidla. Nepřetržité zavlažování přes den by příliš vyčerpávalo vodní zdroje farmy. Při práci jsem mnohokrát pocítil obdiv k muži, který tohle všechno vymyslel a zrealizoval. Večer jsem byl tak unavený, že jsem ani neměl hlad. Samozřejmě jen do okamžiku, kdy jsem se posadil ke stolu, protože jídlo vonělo nádherně a ještě lépe chutnalo.

„Kolik máte dětí?“ zeptal jsem se, abych zaplašil tíživé ticho velkého opuštěného domu.

„Tři dcery a jednoho syna. Dvojčatům je třináct, té nejstarší patnáct a Erikovi deset.“

Když mluvila o dětech, jako by její se její tvrdá skořápka rozpouštěla. Připadala mi příliš stará na to, aby měla tak malé děti, ale neříkal jsem nic.

„Život tady je tvrdý. První čtyři děti umřely,“ pokračovala sama v rozhovoru.

„Už jsem nedoufala, že budu mít nějaké další, ale jak se nám začalo dařit, dařilo se nám ve všem.“ Přes tvář jí přelétl téměř dívčí úsměv.

Ukrojil jsem si další kousek pečeného patisonu a uvědomil jsem si, že slyším skřípot písku pod koňskými kopyty. Návštěva.

„Schovejte se za dveře,“ sykl jsem.

Uchopila jídelní nůž a bez otázek poslechl. Sfoukl jsem svíčky na stole, postavil jsem se, pravou rukou uchopil meč a levou nechal volně podél těla s vrhacím nožem v prstech. Kuš, ostatní vrhací nože a zbytek výstroje zůstaly v pokoji nahoře. Slyšel jsem okolo domu několikero kroků a tiše pronášené rozkazy. To nevypadalo na najaté zabijáky, ale na pravidelnou armádu. Císař zřejmě spěchal a snažil se zajistit obsazené území. Ustoupil jsem o krok dozadu, abych případnému střelci z venku zmenšil úhel.

V okně se objevil muž. V rukou držel asymetrický jezdecký luk se založeným šípem a mířil na mne. Pozoroval mě nezúčastněným pohledem někoho, kdo podobnou situaci zažil tolikrát, že už ho nic nemůže překvapit. Měl mastnou pleť pokrytou boláky a velké nepravidelné zuby zčernalé od žvýkacího tabáku. Zaslechl jsem kroky v předsíni, kuchyňské dveře se otevřely a do místnosti vstoupil malý podsaditý chlapík s kuší. Krátkým pohledem přelétl místnost a postavil se do levého rohu. Gein našťestí kryly dveře. Za okamžik ho následoval štíhlý muž v šedém jezdeckém plášti. V pochvě u boku měl mírně zakřivený jednostranně broušený meč, na rukou kožené rukavice. Jelenice byla i na pohled skvěle vydělaná, zdobila ji komplikovaná výšivka stříbrnou nití. I když jsem nikde

neobjevil rodový znak, nemusel se představovat, abych v něm poznal vysokého crambijského šlechtice. Ustoupil do strany, aby neblokoval vchod.

„Co tady pohledáváte?“

Jeho hlas zněl odměřeně, jakoby si u lokaje na plese objednával pití. Vyznal se a jeho muži byli výkonní a se hraní. Slyšel jsem, jak venku přebíhají a prohledávají jednotlivé budovy. V prvním okamžiku jsem doufal, že se s ním dokážu dohodnout, ale oči měl studené a pozoroval mě jako had svou oběť. Byl jsem pro něj jen smetí, které mu překáželo v cestě, a on očividně znal nejjednodušší řešení.

„A co tady pohledáváte vy?“ vzpomněl jsem si na svou aristokratickou minulost a oplatil mu stejně suchým tónem. Skoro bych řekl, že jsem byl o něco lepší.

Sevřel rty až se změnily v dvě bledé čárky.

„Za chvíli vás ta drzost přejde.“

Potřeboval jsem, aby byl vzteklý a příliš se nerozhlížel. Na stole bylo prostřeno pro dva. Díval jsem se mu přímo do očí a snažil jsem se nesklouznout pohledem na Gein, která stála za ním na půl zakryta dveřmi. Pozorovala mě a čekala, co po ní budu chtít.

„Jmenuji se Hartet a se sprostými lupiči, jako jste vy, jsem se nedávno potkal. Ujišťuji vás, že jsem jim pořádně napráskal a podobnou lekci rád poskytnu i vám. Řekl bych, že ji potřebujete.“

Byl jsem na sebe pyšný. Znělo to přímo jako ukázka z Velké knihy o dvorské etiketě. Smrtelně jsem ho urazil a zároveň jsem ho přesvědčil, že si zasloužím výjimečnější osud, než jednoduchou smrt rukou některého z jeho žoldáků. Hartetové jsou zchudlý rod crambijské šlechty, která však má oficiální rodokmen delší než sám císař a přímo fetišisticky lpí na rytířských tradicích. Velkorody je mají rády asi jako pepř v zadnici a snaží se jich nejrůznějšími intrikami zbavit.

Vydechl jako říčný kůň.

„Nejsem žádný sprostý lupič,“ prohlásil důrazně.

Na moment zaváhal a potom se studeně zašklebil.

„Myslím, pane, že vám mohu prozradit, s kým máte tu čest. Eddon, syn hraběte Gletova, ve službách Jeho Výsosti.“

Šlechtici se většinou svými erby pyšní, často jsou jimi téměř fanaticky posedlí. On si však dal tu práci a zbavil se čehokoliv, co mohlo prozradit jeho původ. Totéž platilo i pro dva muže, které jsem viděl. Žádné vojenské insignie nebo znamení příslušnosti. Utajení bylo zřejmě z nějakého důvodu důležité, což znamenalo, že mě prozrazením svého jména odsoudil k smrti. A Gein samozřejmě také. Kolečka v hlavě mi klapala jako velká řehtačka. Potřeboval jsem rozdat novou partii, protože tyhle karty mi nedávaly moc šancí. Oba střelci byli zkušení a nepochyboval jsem, že mě při prvním pohybu bez váhání přišpendlí ke zdi za mnou. Mým jediným triumfem byla Gein. Pokud by zabila Eddona, získala by mi tím trochu času. Na jejím místě bych si věděl rady, ale ona nebyla zabiják. Naše pohledy se na okamžik setkaly. Čekala soustředěná a připravená. Nejjistější je bodnutí do ledvin, ale Eddon na zbroji určitě nešetřil a pravděpodobně měl pod pláštěm drátěnou košili nebo něco jiného. Pochyboval jsem, že by ji Gein dokázala prorazit. Prořiznutí hrdla je obtížnější, pomalejší a náročnější na koordinaci. Pokud byl tak rychlý, jak vypadal, vsadil bych na ni maximálně stříbrňák. Bez jejího přispění však neměl šanci ani jeden z nás.

„Možná jste šlechtic, ale zasloužíte si podříznout jako jehně. A nejlépe hned.“

Nechápavě se na mne podíval. Gein k němu pomalu přistoupila, pravačku s nožem pozdvihla k prsům, řasy se jí chvěly napětím. Na okamžik zaváhala, a to byla chyba. Možná ucítil teplo jejího těla, nebo závan vzduchu nebo měl skutečně šestý smysl zkušených válečníků. Otočil se na patě, v ruce náhle držel dýku. Gein mu levicí hrábla do obličeje a sekla nožem proti hrdlu. Ještě jsem zaregistroval, jak sebou škubla, když ji bodl do trupu. Muž s kuší na okamžik odvrátil pohled, skočil jsem dopředu a v pohybu vrhl nůž. Lučištník venku vystřelil o zlomek sekundy později a minul mě. V pádu jsem špičkou nohy nabral židli a poslal ji do okna. Druhý šíp skončil v opěradle. Doběla vydrhnutá prkenná podlaha zčernala krví. Hrabě s lučištníkem byli mrtví, Gein téměř taky. V boku měla ošklivou ránu, ale přesto se pokoušela vstát.

„Musíme nahoru, tady na nás mohou ze všech stran!“

Tlačil jsem ji předsíní ke schodišti, oblečení mi okamžitě nasáklo její krví. V pravačce jsem držel meč, ale v stísněných prostorách domu mi jeho dlouhá čepel nebyla moc platná. Ve dveřích jsem zahlédl siluetu.

„Rychle!“ zašeptal jsem.

Po schodišti jsem ji téměř vynesl. Venku někdo vykřikl, schody zaduněly v rychlém staccatu. Do pokoje pro hosty vedla úzká, asi sotva sedm stop dlouhá chodba. Ramenem jsem rozrazil dveře a popostrčil ji dovnitř. Upadla, ale nestaral jsem se o ni, cítil jsem, jak mi někdo dýchá na záda. Skočil jsem ke stolu, překulil se přes něj, v pohybu sebral velkou kuš. V okamžiku, kdy jsem se na druhé straně nohama dotkl země, jsem od boku vystřelil. Tlačili se

dovnitř dva. Z bezprostřední blízkosti proletěla střela prvním skrz na skrz a druhého zasáhla do břicha. Gein ležela v krvi a tiše sténala. Musel jsem pryč, než nás tady zavrou a upálí jako tchoře. Potřeboval jsem prostor k manévrování. Prostěradlo z postele jsem roztrhl na dvě části. Jednu jsem zmuchlal do hutného chomáče, z druhé vyrobil provizorní obvaz. Bezohledně jsem vtiskl ucpávku Gein do rány a do druhé ruky jsem jí strčil zbytek prostěradla. Stiskla rty bolestí.

„Co nejvíce to utáhněte. Jdu ven, ale později se vrátím.“

Nevěřil jsem, že ji ještě uvidím živou, ale více času mi nezbývalo. Na schodišti jsem slyšel další muže, venku obkličovali dům. S mečem v jedné a vakem s opakovacím samostřilem v druhé ruce jsem vyskočil oknem. Dopadl jsem do hlubokého dřepu před dva chlapíky. Bez váhání jsem na bližšího zaútočil nízkým výpadem. Bezchybně kryl krátkou tercií a pokusil se o odsmyk. Čepele našich mečů se v rychlém sledu několikrát za sebou střetly, ocel zvonila. Pohyboval se jistě a účelně. Byl dobrý. Druhý muž se mi snažil dostat do zad. Zbývalo mi málo času. Riskantně jsem zaútočil a přinutil protivníka stáhnout se. Po příliš rychlé změně střežení mu podklouzla noha, na okamžik mi neobratně ukázal levý bok. Vyrázil jsem dlouhým výpadem, ale v poslední chvíli jsem se instinktivně stáhl. Dýka ukrytá pod předloktím mě pouze škrábla na zápěstí. Příliš dobrý na to, aby byl skutečně neobratný. Teď jsme šermovali na dlouhé lokte a naše meče se dotýkaly jen hroty a tenčím čepelí. Pohybovali jsem se kolem sebe v obloucích, snažil jsem se často měnit linii boje, ale zezadu mě stále více tísnil jeho partner. Prach zviřený rychlým pohybem nohou chutnal hořce a lepil se na tváře mokré potem. Zoufale jsem na něj dotíral, ale nedával mi příliš prostoru. Vždy mu stačilo jen mě trochu zdržet a musel jsem unikat jeho společníkovi. Za domem někdo vyštěkl sérii strohých rozkazů, vzdáleně jsem slyšel dusot těžkých bot. Dělal jsem, co jsem mohl, ale byli sehraní a nakonec mě dostali mezi sebe. Při přechodu z obrany jsem byl o fous rychlejší, než čekal, a podařilo se mi škrábnout ho na vnitřní straně paže. Riskl jsem rychlý obrat a v poslední chvíli jsem odrazil čepel druhého muže. Unikl jsem z jejich kleští a okamžitě se otočil zpátky k prvnímu. Právě si přehazoval meč do levičky, i v šeru jsem rozeznal, že má rukáv nasáklý krví. Měl jsem štěstí, zasáhl jsem ho na tepně. Na někoho zavolal, stáhl se a přenechal mě partnerovi. Druhý muž byl také nadprůměrně dobrý, ale měl zjevné slabiny. Utočil příliš rozevlátě a nezbýval mu čas na pořádné krytí. Bodl jsem ho do hrudníku mezi nejvyšší volná žebra. Rozhlédl jsem se. Náš boj nezůstal nepovšimnut, zpoza domu vybíhali tři muži, dva z nich drželi v rukou luky. Vytřepal jsem z vaku samostříl a hned napoprvé nasadil zásobník. Majitel by zaúpěl nad takovým zacházením. Prvního jsem trefil do tváře, druhého do hrudi, ale šipka odskočila. Ten bastard měl po tunikou kyrys! Vrhł se na mne s mečem a až třetí šipka z bezprostřední blízkosti pancířem prošla. Umíral s nechápavým výrazem ve tváři. Druhý lučištník mě zasáhl do nadloktí ruky, ve které jsem držel samostříl. Kvůli tomu jsem minul. Vystřelil jsem znovu, ale poraněná paže mě neposlouchala a trefil jsem ho jen do stehna. On mi oplatil stejně.

Rozběhl jsem se ke stodole a zahrnul mezi hospodářské budovy. Odevšad jsem slyšel křik a zvuk kroků. Už si patrně uvědomili, že jsem sám. Prudce jsem zahrnul za roh sýpky a do někoho jsem vrazil. Napůl jsem padal, ale ještě jsem se v piruetě ohnal mečem. Zastavil jsem skluzem po břiše, muž za mnou ležel mrtvý s přetátou páteří. Ze stínu vystoupil někdo další. Mohutný chlap s válečnou sekerou. Byl příliš blízko na to, abych se stačil zvednout. První střela se odrazila od ocelového krunýře ukrytého pod šaty, druhá ho zpomalila a třetí konečně srazila k zemi. Prázdný zásobník jsem zahodil a nasadil nový. Zdálo se mi, že mě nikdo nevidí, a schoval jsem se do stínu stodoly. Než jsem se stačil vzpamatovat, vnořili se zpoza rohu tři muži. Jeden jako druhý, nepříliš vysokí, ale ramenatí s meči v rukou. Uviděli mě o zlomek sekundy dříve než já je. Byli příliš blízko. Samostříl jsem pustil do pisku, uchopil meč oběma rukama a vyrázil jim vstříc. Zaměřil jsem se na chlapa nejbližší u stěny. Nebyl čas na technické finesy. Brutální ranou jsem mu rozbil kryt a úderem hlavice jílce ho srazil k zemi. Zbylí dva se na mne vrhli současně. Čas se slil v jediný zuřivý útok. Zůstal jsem stát, levé ucho mi viselo na vlásku, krev stékala do očí a oslepovala mě, tma zrůžověla a předměty získaly duhové obrysy. Přes planinku před domem ke mně běželo pět mužů. Doklopýtal jsem k samostřílu a z kleče s oporou lokte střílel. Než se přiblížili, dokázal jsem vystřelit šestkrát a dva zabít. Poslední šipka se zasekla. Sevřeli mě do trojúhelníku. Neměl jsem šanci, patřili ke stejné sortě jako první šermíř. Jednoho se mi podařilo ošklivě seknout přes koleno, ale vzápětí jsem sám schytl hlubokou ránu do stehna. Dva zaútočili synchronně a jen se štěstím jsem se ubránil. Hlavou mi blesklo, že jsem se zdržel příliš dlouho a zapomněl na třetího. Ohlédl jsme se. Paži měl vytaženou vzhůru přes opačné rameno, před obličejem se mi zaleskla čepel rozmazaná pohybem. Konec. Vzduchem se mihl stín a muž se zhroutil s šípem v hrdle. Koutkem oka jsem v okně zahlédl temnou siluetu přepásanou bílou šerpou. Nepřemýšlel jsem a sebevraždě dlouhým výpadem jsem zaútočil na chlapa vlevo a probodl ho skrz na skrz. Nedokázal jsem však vyprostit meč a útoku posledního protivníka jsem unikl jen pádem na záda. Překulil jsem se, přitom jsem náhodou nahmatal pažbu samostřílu. Sebral jsem ho a dalším kotoulem se postavil. Šermíř těžce oddechoval, čekal a sbíral síly. V svitu hvězd jsem viděl jeho oči. Byly klidné a vyrovnané. Několikrát jsem zmáčkl spoušť v naději, že se mechanismus uvolní, ale nestalo se. Neměl jsem meč, nůž, nic. Oba jsme věděli, jak tahle hra dopadne, ale nemínil jsem mu to ulehčit ani o kousek.

Uchopil jsem samostříl jako kyj. První útok jsem odrazil, druhý jen částečně a čepel meče mě zasáhla do ramene a prošla až na kost. Otřesem se mi zatmělo před očima, z posledních sil jsem po něm samostříl mrštil. Potom jsem umřel.

Myslel jsem si to do chvíle, než jsem se probudil. Mohlo být kolem půlnoci, právě se zvedal noční vítr. Třásl jsem se zimou, točila se mi hlava a připadalo mi, že mi někdo zpřerážel všechny kosti. Písek ucpal ránu na stehně i rameně, a proto jsem nevykrvácel. Rozhlédl jsem se a pochopil, proč mě poslední chlapík nedorazil. Ležel o kousek dál. Něco mu urvalo polovinu lebky a mozek spolu s obličejem proměnilo v nerozlišitelnou směs. Samostříl jsem objevil těsně vedle něj. Přední část těla zbraně chyběla a jako chapadla malého kalmara z ní vyčnívalo sedm stopu dlouhých podélně pruhovaných šlahounů. Na některých ještě zůstaly zbytky mozkové tkáně a kousky kostí. Rozeznával jsem i několik jehel, které se do provázen napichovaly. Zřejmě jsem chlapíka samostřílem zasáhl a při nárazu se rozbil mechanismus vystřelující šípy, a to ho zabilo.

„Takže to přece jen byly kořeny,“ řekl jsem nahlas a přehrábl přes samostříl trochu písku. Nechtěně jsem přitom zatlačil na některou jehlu, protože celý svazek se na okamžik změnil v zuřivě kmitající klubko. Když pohyb odumřel, zůstaly ze zbraně jen drobné třísky.

Protože mě během mého bezvědomí nikdo nedorazil, předpokládal jsem, že v údolí už žádní živí vojáci nejsou. Přesto jsem se však chtěl přesvědčit. Někdo se mohl probrat stejně jako já. U stodoly jsem potkal Gein. Opírala se o hůl a těžce se belhala od jedné mrtvolky ke druhé. V levé ruce držela svíčku a prohlížela obličej vojáka. Hledala mě. Bílý obvaz už dávno nebyl bílý, ale šedý s černými skvrnami zaschlé krve. Plamen svíčky plápolal v mírném větru, v mihotavém světle vypadala starší a vrásčitější než ve skutečnosti.

„Přežil jste,“ řekla. Bylo to prosté zkonstatování faktu bez kousku radosti nebo úlevy. Neodpověděl jsem, cítil jsem se příliš unavený a zbitý. Dokončili jsme kontrolu těl společně. Musel jsem zabít tři muže. Byli těžce ranění a ani jeden z nich se nebránil. Otevřel jsem jim krkavice a nechal je vykrváct.

Vrátili jsme se do domu a s úlevou jsem se rozvalil na dřevěné lavici. Nahoře v posteli by mi bylo lépe, ale věděl jsem, že po schodech do patra už vyjít nedokážu. Ještě jsem si očistil ránu na rameni a na stehně a potom jsem usnul, nebo upadl do bezvědomí, záleží, jak to kdo vezme.

Probudilo mě horko, bzúčení much a bolest. Gein seděla vedle mne, opírala se mi o rameno a pravidelně oddechovala. Moudrá to žena - opírala se o zdravé rameno. Zvedl jsem se, opatrně ji uložil a přikryl ubrusem. Potřebovala převázat ránu, ale v tuto chvíli byl pro ni spánek důležitější. Byl jsem celý ztuhlý, levou rukou jsem téměř nedokázal pohnout, silně jsem kulhal, ale v ranách to necukalo a dokonce ani netrnulo. Nejsem hezký, přesněji řečeno jsem ošklivý až ohyzdný, robustní kostra potažená šlachami a tenkou kůží, ale v jednom se na své tělo mohu spolehnout. Vydržím více než kůň a rány se mi hojí třikrát rychleji než ostatním. A jako po každé skrumáži jsem měl téměř zvířecí hlad. Netrvalo dlouho a na peci se smažila vajíčka se slaninou pro mne a hovězí vývar pro Gein. Vývar je pro zraněné nejlepší. Obsahuje všechno, co člověk potřebuje, snadno se tráví, a dodá více sil než obvyklá pečeně. V okamžiku, kdy jsem končil s druhým tučtem vajec a dojídal slaninu, otevřela Gein oči. Vypadala křehce a zranitelně, jako by se měla v každém okamžiku rozsypat. Rozhlédla se a čím více z reality si uvědomila, tím byl její obličej tvrdší, až se nakonec změnil v obvyklou vrásčitou masku s tvrdýma pichlavýma očima.

„Nejprve se najezte, potom vás ošetřím,“ řekl jsem a postavil před ni hrnec.

„Díky.“

Jedla pomalu, ale vytrvale. Uvědomovala si, že bude potřebovat všechnu sílu, aby se uzdravila. Po snídani jsem se dal do ošetřování. Se svými ranami jsem toho moc nedělal, jen na rameni, kde šel úder až na kost, jsem ránu pečlivě sešil. Na stehně jsem si pouze strhl silný strup a převázal si nohu čistým obvazem. S Gein to bylo horší. Zranění bylo hluboké a porušilo většinu šikmých břišních svalů na jedné straně; chybělo málo a byly potrhaná i střeva. Správně by měla ležet v horečkách a zmítat se bolestí, ale přes usta jí nepřešel ani sten. Když jsem skončil s čištěním a vymýváním, byla jen o něco bledší.

„Dva živí jsou ve sklepě. Zavřela jsem je tam už v noci. Jejich velitel a ještě jeden chlapík.“ řekla tiše.

„Velitelem myslíte Eddona?“

„Ano.“

„Překvapuje mě, že přežil.“

„Mne také.“

„Mohou se nějak dostat ven?“

„Jedině pokud se dokáží prohrabat skálou.“

„Do večera vydrží.“

Na chvíli jsem se odmlčel a opřel se o zárubeň dveří, abych přemohl náhlou závrať. Přece jen jsem ztratil hodně krve.

„Porozhlédnu se po nákladu, určitě něco přivezli s sebou. Třeba najdu pár věcí, které se budou hodit. Vy si zatím odpočiňte.“

Neodporovala. Ani jeden z nás neměl náladu a dostatek sil na dlouhé vybavování.

Blížilo se k poledni, slunce nad hlavou žhnulo jako pekelná výheň a z venku se šířil nasládlý zápach hnijícího masa. Mimo údolí by těla vyschla, ale tady bylo přece jen více vlhkosti a stínu. Prohledal jsem mrtvé. Bylo jich patnáct, celkem nás tedy napadlo sedmnáct lidí. Bez samostřílu bych neměl šanci, ale i tak jsem měl velké štěstí. Nikdo z vojáků u sebe neměl moc peněz, obvykle jednu dvě zlatky, a to ještě ve stříbře. Zato jejich vybavení, zbraně, nože, oděvy, tábornická výstroj mělo velkou cenu a ve městě by se dalo slušně prodat. To nám však teď bylo k ničemu. U jezírka jsem objevil koně. Celkem dvacet pět, z toho sedm nákladních. Všechno vynikající zvířata z vybraného chovu. U velkého valacha jsem ve speciálně zhotovených jezdeckých brašnách z buvolí kůže vyztužených kostrou z proutí našel celou sadu karaf se zábrusovými zátkami s pojistkou. Tentokrát byly plné. Kapalina připomínala vodu, jen při protřepání se zdála o něco méně viskózní. Vzhledem k tomu, že si někdo dal práci, aby karafy dokonale uzavřel, neodvažoval jsem se vyzkoušet, co je skutečně uvnitř. Zaujal mě balík prázdných pytlů převázaných motouzem. Výrazně aromaticky voněly, ale když jsem je všechny prohledal, objevil jsem jen malý, napůl uschlý kaktus. Nenapadlo mě nic vhodného, co by vojenská jednotka mohla vozit ve velkých pytlích, a vzdal jsem to.

Do dvojkoláku jsem zapřáhl dvě krávy a naložil na vůz těla. Zajel jsem k severnímu konci údolí, složil mrtvolky do jedné z bočních roklí, zaházel jsem je kameny a zasypal pískem. Celé mi to mi trvalo skoro půl dne a když jsem se vracel do domu, cítil jsem se stejně mizerně jako ráno. Někdo tvrdí, že zabíjení je těžká práce. Možná, ale pohřbívání ještě horší.

Gein byla vzhůru a odpočívala. Na stole měla položený tlumok s vybavením na cestu. Musela mít něco z mé natury. Položil jsem před ni nalezené peníze a rozdělil je na dvě poloviny.

„Dvacet jeden zlatý na jednoho.“

„Nechci je,“ řekla prudce.

„Proč?“

„Nechci peníze po mrtvých.“

„Zpustošili vám farmu, zabili manžela a vy si nechcete vzít malé odškodné?“

„To nebyli tihle.“

„Ale platí je ze stejné pokladny.“

„Nechci.“

Nepřemlouval jsem ji.

„Než pojedeme, musíme vyslechnout ty dva.“

Přikývla.

„Uvědomujete si, co s nimi potom uděláme?“

„Pustíme je?“

V okamžiku, kdy otázku pokládala, pochopila, že to nejde,

„Zabijeme je,“ řekl jsem klidně.

Sevřela čelisti nesouhlasem. „To nedovolím.“

„Půjdou po nás. Jsou dva. Nebo tu počkají a dají každému císařskému nohsledovi náš popis, řeknou mu, co jsme zač a kam jdeme. Musí umřít.“

Mlčela a pozorovala mě. Byla chytrá a věděla, že jiné řešení není. Viděl jsem, jak se v ní sváří její ženská přirozenost s realitou. Trvalo to dlouho. Nespěchal jsem na ni, chtěl jsem, aby si sama přesně uvědomila naši situaci a naše šance. Přikývla.

„Válka je strašná. Vy s tím nemáte žádné problémy, že ne?“

Pokrčil jsem rameny.

„Ne. Ale já jsem vaši farmu nepřepadl. Přijel jsem sám a slušně jsem požádal o vodu.“

„A proto jste mi pomohl? Protože jsem vám vyhověla?“

„Byl jsem váš host, navíc mi nedali jinou možnost. Ale řekl bych, že na tom nezáleží. Důležité je, co se stalo.“

Náš rozhovor uvázl na mrtvém bodě. Otevřel jsem padací dvířka do sklepa, spustil dolů žebřík a nechal zajatce vylézt nahoru. Dával jsem si pozor, aby mě nepřekvapili, ale oba byli zranění a strávili ve sklepech téměř celý den bez vody, což jim mnoho sil nepřidalo. První se ven vysoukal Eddon. Než se stačil rozkoukat, zavázal jsem mu ruce za zády, a s pomocí lana přehozeného přes stropní trám jsem ho vytáhl nahoru tak, aby se země dotýkal jen špičkami nohou. Vlastní váha mu páčila ramenní klouby do nepřírozeného úhlu a musel se přemáhat, aby nesténal bolestí. Totéž jsem udělal s jeho společníkem. Byl to mladý kluk, sedmnáct, osmnáct let a vypadal, že se každou chvíli sesype. Eddon měl na krku těžkou ránu, která zasáhla dýchací trubici, ale krkavici neporušila. Levé oko mu Gein téměř vydloubla z očního důlku. Běльмо bylo více rudé než bílé, pravděpodobně na něj neviděl.

„Pít, pít,“ zanaříkal kluk.

Nabral jsem z vědra vodu a trochu mu dal. Gein ho bylo očividně líto. Uvědomil jsem si, že si toho všiml i Eddon.

„Situace se poněkud změnila, pane,“ řekl jsem.

Vztekle se na mne podíval, ale neodpověděl..

„Vaši muži jsou mrtví a vy jste můj zajatec,“ pokračoval jsem.

„Jen se bavte, moc času vám nezbyvá!“ zavrčel.

Každé slovo ho muselo bolet, zdravé oko se mu lesklo horečkou a žízni. Možná to byly jen hloupé řeči, ale možná, že se zde skutečně měl setkat s dalším oddílem.

„Co jste tady hledali?“

„Bavím se jen se sobě rovnými.“

Udeřil jsem ho hřbetem ruky přes ústa. Takové ponížení pro něj znamenalo novou zkušenost, ale těžkou hlavu jsem si z toho nedělal.

„Nejste na svém hradě, pane. Buď mi budete odpovídat na otázky po dobrém nebo po zlém!“

Gein stále ošetřovala kluka a teď se na mne nesouhlasně podívala. Přesunul jsem se k jejímu chráněnci.

„Jsi ubožák. Na raněné a svázané si troufáš!“ pohrdavě zadeklamoval Eddon, jako by mluvil na soudním jednání. Ale Gein nebyla tak naivní.

„Ano, máte pravdu, pane. Jsem parchant a za své činy odpovídám jen sobě. Nemusím dodržovat rytířský kodex, jak byste to měl dělat vy.“

Podmiňovací způsob jsem zdůraznil.

„Pokud si vás osmažím na pomalém ohni, bude to má soukromá věc.“

Eddon mě zkoumavě pozoroval, nevěděl, co si o mně má myslet.

„A co mi povíš ty?“ obrátil jsem se na kluka.

On byl na první pohled ten slabší z dvojice.

„Nic, pane, já nic nevím!“

„Nechte ho,“ zašeptala Gein, „je to ještě dítě.“

„Válka je drsná záležitost. Na farmě, kterou jsem viděl, nešetřili nikoho a on mohl být klidně mezi nájezdníky.“

„Přesto, nechte ho na pokoji,“ stála si na svém.

Pokrčil jsem rameny a posadil jsem se. Nejhorší je, když se dva lidé, kteří mají táhnout za jeden provaz, hádají. A zase tak zvědavý jsem na jejich tajemství nebyl. Klidně bych je zavřel zpátky do sklepa, sebral šest koní, naložil je zásobami a vodou a hajdy do Creoty.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho Gein.

Je hloupé sblížovat se s někým, koho máte za okamžik zabít.

„Mates.“

„Měla jsem syna, který se jmenoval stejně.“

Ošetřovala mu rány. Vůbec jsem si nepamatoval, kde jsem se s ním střetl. Byl posekaný na hrudi a obličej, za to, že přežil, mohl děkovat jen floránské kazajce, která se šíje z buvolí kůže protkávané ocelovými drátky. Zabránila seku proniknout do hloubky a zachránila mu žebra. Zajímalo by mě, komu ji ukradl, protože takové kazajky jsou velmi cenné zboží.

„Ne!“ Gein najednou vykřikla a tápavě udělala dva kroky zpět. Vyskočil jsem s nožem v ruce, ale ani jeden ze zajatců se o nic nepokusil. Gein byla bledá jako smrt a nevěřicně ukazovala na šátek, který vykukoval Matesovi z kapsy.

„To patří, patřilo Elišce, mé dceři! Odkud to máš? Odkud?“

Přiskočila k Matesovi a začala jím zuřivě cloumat. Mates zachroptěl bolestí, jak okamžik celou vahou visel na svých téměř vykloubených ramenou. Gein se až dosud ovládala, ale teď vypadala jako obklíčená puma chránící svá mláďata. Násilím jsem ji posadil na lavici.

„Nemůže to být jen podobný šátek?“ zeptal jsem se a podal jí ho.

Rozbalila ho a zavrtěla hlavou.

„Ne. Dostala ho k narozeninám od otce. Přivezl ho z poslední cesty na trh. Stál spoustu peněz.“

Měla pravdu. Šátek byl jemný, téměř průsvitný, ale když jím člověk pohyboval, jednotlivé barvy a vzory se na okamžik objevovaly výrazné a zřetelné, jako by to byl hustý koberec a ne lehký hadřík. Pochyboval jsem, že by se v okolí potuloval ještě jeden podobný kousek.

„Odkud ho máš?“ zeptal jsem se Matese.

Chvilí mu trvalo, než se rozhodl, co mi odpoví.

„Vyhrál jsem ho v kartách nad jedním chlápkem.“

Přesně takovou odpověď jsem čekal.

„Ani vy nám k tomu nic neřeknete?“ obrátil jsem se na Eddona.

„Ne.“

V nové situaci viděl svou šanci a chtěl získat co nejvíce. Předpokládal, že ho vezmeme s sebou, aby nám dívku pomohl vypátrat. To se ale pletl, protože to nebyla moje záležitost. Gein seděla na lavici a upírala oči do prázdna. Jako by z ní v okamžiku vyprchala všechna energie.

„Jdu nachystat koně. Do hodiny vyrazíme,“ řekl jsem nahlas a vyšel ven.

Přišla za mnou, když jsem plnil vodou poslední vak.

„Pomozte mi je najít.“

„V poušti? Jen my dva? Na území obsazeném crambijskými oddíly?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nejsem blázen. Tahle válka bude krutější a drsnější, než si kdokoliv dokáže představit. Chci odtud zmizet co nejdříve. Slíbil jsem vám, že vás dostanu do Hamtu a to dodržím. Nic víc.“

„Zachránila jsem vám život.“

Položil jsem vak s vodou na zem a otočil jsem se k ní čelem. Měla pravdu. Na druhou stranu jsem zachránil život i já jí, ale když jsem se nad vším zamyslel, něco málo jsem jí dlužil. Ale ne tolik.

„Zachránila jsem vám život. Pomozte mi zachránit mé děti.“

Nikdy jsem nikomu nezůstal nic dlužný, ať v dobrém či ve zlém. Možná hrála naslepo, možná si mě přečetla, ale každopádně handlovala tvrdě.

„Nemáte naději na úspěch. Crambiji nebo duamští, sevrou vás jako kleštěmi a nic vám nepomůže. A nikdo se nebude rozpakovat vás zabít. A pokud jim nějakým zázrakem uniknete, sežere vás poušť. Oázy jsou vypleněné, voda otrávená, za chvíli tady zůstanou jen kameny, písek a lidé, kteří se budou navzájem zabíjet. Větší naději máte, když zůstanete v údolí a počkáte, co se stane.“

Snažil jsem se ukázat jí reálnou situaci a přesvědčit ji, ale věděl jsem, že je to zbytečné. Byla tvrdohlavá stejně jako dlouhorohé horské ovce.

„Pomozte mi.“

Kdyby toho šermíře nezastřelila a oni by mě zabili, vyšlo by to nastejno.

„Budeme zabíjet, uděláme věci, které se vám budou přičít. Špatné, děsivé, příšerné skutky. Bude vám mdlo ze sebe samé, zašpiníte si ruce, změní vás to a nikdy na to nezapomenete. A naděje na úspěch je mizivá, téměř žádná.“

„Pomozte mi.“

Stála přede mnou, ženská tvrdá jako skála, neústupná, zocelená drsným životem a vyprahlou pustinou. Bylo mi jí líto, protože neměla představu, do čeho se pouští, a zároveň jsem ji obdivoval. Věděl jsem, že dělám chybu, možná největší v životě, ale nemohl jsem jinak. Dluhy se musí platit. Jak se doušek vody může někdy prodražit.

„Vyhrála jste, pomohu vám. Odnesu vaky dovnitř do stínu, abychom byli připraveni, kdybychom potřebovali náhle odjet. Rozděltejte oheň v kuchyni, dejte vařit vodu, nachystejte pár hader na obvazy. Potřebujeme informace a protože je dobrovolně nevyklopí, budeme nepříjemní.“

Necouvla ani teď.

* * *

Pomalou, aby měl strach dost času zapracovat, jsem vyráběl tenké dřevěné třísky a přitom jsem Matesovi vysvětloval, k čemu je potřebuji.

„Zarazím ti je pod nehty až k živému lůžku. Vypadá to jednoduše, ale opravdu to hodně bolí. Pokud si nevpomeneš, zapálím je a osmažím ti prsty. Ale ještě předtím ti vykloubím všechny klouby. Možná to nevypadá tak strašně, ale potrvá celé měsíce, než se dáš dohromady. Pokud to přežiješ. Někteří lidé umřou bolestí.“

V kuchyni panovalo tíživé ticho, oheň v kamnech praskal, před okny se tetelil horký vzduch. Potil jsem se a každou chvíli jsem si musel otírat obličej, aby mě pot neštípal v očích. Eddon se tvářil, že ho mé povídání nezajímá, Mates zelenal a zbledl, ale nejhůře na tom byla Gein. Seděla na lavici, upírala pohled do země a ruce zatínala v pěsti. Dýchala přerývaně, celá se chvěla. Na takových věcech je nejhorší představitel. Jakmile se člověk vcítí do situace mučeného, trpí stejně jako on. V některých případech i více. Já jsem si nic představovat nemusel, už jsem to jednou zažil.

„Opravdu si to nerozmyslíš?“ zeptal jsem se a přál jsem si, aby řekl ano.

Pozoroval mě, oči rozšířené hrůzou.

„Já nic nevím! Ten šátek jsem našel na zemi, věřte mi! Já nic nevím!“

„Před nějakou dobou jsi ho prý vyhrál v kartách.“

„Jo, jo, vlastně jsem ho vyhrál v kartách!“

Nechápal jsem, proč lže. Mohl si ušetřit spoustu trápení. Tázavě jsem se podíval na Gein. Ještě jsme se mohli vrátit zpátky, stačilo, aby zavrtěla hlavou. Potom už žádná cesta nebyla. Neřikala nic. Položil jsem třísky, postavil se a uchopil Matese za ruku. Na chlapa měl malou dlaň.

„Já nic nevím!“

Začal jsem malíčkem.

* * *

Mates bezvládně visel v poutech, klouby měl oteklé, nehty fialové a opálené. Už nedokázal ani křičet. Z konečků prstů mu odkapávala krev a špinila prkennou podlahu. V poslední době trochu moc krve na jednu obyčejnou kuchyň. Byla mi zima, v žaludku jsem cítil kus ledu a někde uvnitř jsem se třásl, ale to nikdo neviděl. Počkal jsem, až voda v misce začne bublat a přihodil do ní špetku drcených sušených bylin.

„Na co to je?“ zašeptala Gein.

Zasunula se až do rohu, seděla schoulená do klubička a rukama objímala vlastní kolena. Oči měla plné slz, ale nevěděla o tom.

„Omdlévá stále častěji. Takoví lidé jsou při vyslýchání nejtvrdějším oříškem. Trocha digitalisu a divizny by mu měla zvednou tlak a podpořit krevní oběh.“

„Vy se v bylinách vyznáte?“

„V některých. Tahle kombinace se někde používá jako účinné afrodisiakum. Ale je až příliš nebezpečné, při předávkování ztvdne celý chlap.“

Mates se pohnul a zasténal. Stačila mi hodina, abych člověka zbavil jeho důstojnosti, vůle a změnil ho v chvějící se klubko nervů. Čekal jsem, až voda zchladne. Eddon mě vyčkávavě pozoroval a už nevypadal tak klidně. Ve válkách umírají i šlechtici, ale nikdy ne na mučícím nářadí.

„Vypij to,“ přikázal jsem Matesovi.

Bez odporu poslechl. Zatím přišel celkem se čtyřmi verzemi o šátku. Buď ho našel, nebo koupil, nebo dostal, nebo ukradl. Nechápal jsem, proč pořád zatlouká. Po chvíli se mu do obličeje vrátilo trochu barvy.

„Odkud máš ten šátek?“ zeptal jsem se ho po šedesáté druhé.

Počítal jsem to a pokaždé jsem si doufal, že je to naposledy.

Vpíjel se mi do očí a hledal v nich, která odpověď mě nejvíce potěší. Podle smolných knih učících umění vyslýchat jsem se pro něj stal matkou, otcem a milenkou v jedné osobě. Miloval mě a nenáviděl zároveň.

„Vzal jsem ho nějaké dívce?“ řekl - zeptal se s nadějí. Otočil jsem se na druhou stranu, aby mi neviděl do obličeje. Ten kluk to skutečně nevěděl.

„Gein, přineste velké vědro.“

Když vstávala, musela se opřít o stůl, ale přesto bylo obdivuhodné, jak se ovládala. Odvázal jsem Matese z pout a opatrně položil na stůl. Nedokázal se udržet na nohou.

„Už ti nic neudělám, řekni mi, jak to skutečně bylo.“

Chvilí se tvářil zmateně.

„Ukradl jsem ho jednomu důstojníkovi -“ najednou mu koutky úst zacukaly, zalapal po dechu a umřel.

„Tady je to vědro.“

Otočil jsem se k Gein.

„Je mrtvý. Měl slabé srdce, digitalis ho zabil.“

Znělo to lépe, než kdybych řekl, že jsem ho zabil já.

„Ale ještě máme Eddona, ten vydrží víc,“ vložil jsem do hlasu špetku zvráceného potěšení.

Eddon zbledl, Gein zaváhala.

„Já, já už to nechci, nezvládnou to.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nemáte na vybranou. Právě jsem kvůli vašim dětem umučil člověka a udělám všechno proto, aby to nebylo zbytečné.“

„A - ano. Máte pravdu.“

„Na Eddona třísky nezaberou. Můžete mi obstarat pár živých myší?“

„Myši?“

„Pokud vydrží lámání kloubů, trhání nehtů a stahování z kůže, vložíme myši do hrníčku a ten mu přiložíme dnem vzhůru k tělu. A na hrníčku rozděláme oheň. Myši budu chtít utéci před žářem a prokoušou se tělem pryč. Obvykle se používají krysy, ale myši jsou menší a když ho trochu ošetřím, zvládne to i dvakrát.“

„Nepotřebujete myši, řeknu vám to,“ promluvil Eddon bez ptaní.

„Opravdu? Gein, zkuste sehnat pár myší, pro jistotu. Zatím si s ním jen tak nezávazně popovídám.“

Nechtěl jsem, aby se od Eddona dozvěděla, že Mates skutečně nic nevěděl. I tak toho na ni bylo hodně.

„Ten kluk nic nevěděl.“

Mluvil chraplavě, jako by mu vyschlo v ústech.

„Nic nevěděl, a vy jste mě nechal, abych ho zabil? Vojáka z vaší jednotky?“

„Nepatřil k nám. Přijel jako kurýr a ten šátek ukradl mému důstojníkovi. Proto zpočátku lhal...“

„Co se stalo s těmi dětmi?“

Eddon si olízl rty. Měl je okoralé, oči se mu leskly.

„Dejte mi trochu vody.“

„Ne. Potom.“

Chápavě se zašklebil.

„Původní plán zněl udělat z Železného údolí spálenou zemi. Oázy srovnat se zemí, znehodnotit zdroje vody. Duamští by bez podpory starousedlíků nebyli schopni klást odpor příliš dlouho. My bychom si zásoby vody i proviantu přivezli s sebou.“

„Všechny oázy jste chtěli zničit?“

Zaváhal.

Vstal jsem a uchopil ho za levou ruku. Potil se a trochu se třásl.

„Pokud budu mít nejmenší pochyby, že mi neřkáte pravdu, polámu vám všechny prsty na jedné ruce a na dvakrát. Pak se vás zeptám znovu a jestliže nebudu spokojen ani podruhé, zopakuji to i s druhou rukou.“

„Počkejte sakra!“

Hlas mu přeskočil do fistule.

„Všechny oázy ne. Pár jich mělo být zachováno pro základny. Ty největší, nejlépe umístěné a současně umožňující snadnou obranu.“

„Říkal jste, že tak zněl původní plán. A ten nový?“

„Můj otec uzavřel s císařem dohodu, že on sám uhradí polovinu výdajů, a potom dostane dobyté území jako léno.“

Jenomže náklady jsou příliš vysoké. Poušť nám požívá lidi a výstroj, peníze tečou proudem, a to vyčerpává jak otcovu tak i císařskou pokladnici. Otec se rozhodl skončit s vyhlazováním a získat co možná nejvíce peněz. Hlavně prodejem otroků do císařství.“

„Ve vnitřní říši je otrokářství nezákonné.“

„Císař udělil výjimku. Každý otrok dostane zvláštní glejt s vládní pečeti.“

Posadil jsem se naproti němu. Ti parchanti dokázali vydělat i na válce.

„Po takových otrocích je určitě velká poptávka. Kolik se platí?“

„Od stovky nahoru.“

Tiše jsem hvízdal. To byl desetinásobek ceny za zdravého muže v okolních státech. Obchody se určitě dobře hýbaly.

„A ty děti?“

„Chytil jsem je před čtyřmi dny a protože jsem už měl zajatců více, poslal jsem je všechny s pár vojáky do Gadrižské oázy. Pokud je však chcete získat v pořádku, měl byste si pospíšet.“

Tvářil se klidně a nezúčastněně, jako by hrál pokr. A v banku měl hodně, svůj život. Nelíbil se mi. Já sám nejsem moc dobrý člověk, provedl jsem v životě hodně špinavosti a zasloužím si shnit v pekle, ale tenhle parchant byl i pro peklo příliš špatný.

„Proč?“

„Původně jsme si na špinavou práci najali několik set hrdlořezů. Chtěli jsme ušetřit vlastní lidi a alespoň zpočátku se vyvarovat partyzánské války proti nám. Bohužel se nám to trochu vymklo z rukou. Ti bastardi neplní naše příkazy, není na ně spolehnutí, přináší více problémů než užítku. V Gadrižské oáze jim podle dohody máme vyplatit zbytek odměny, ale místo toho počkáme, až se tam všichni sejdou, a zbavíme se jich. Vaše děti by při tom mohly přijít k úhoně.“

„Jo. Zbavit se jich je asi lacinější,“ řekl jsem.

„Tak nějak.“

„Jak je platíte?“

„Od skalpu.“

„To se těžko dá ošvindlovat.“

„Ano. Když mi slíbíte, že mě pustíte, pomohu vám zachránit ty děti.“

Do kuchyně vstoupila Gein. Nesla kameninový džbán, ve kterém to šramotilo.

„Chytily se do sklopce na kuny.“

„Možná je ani nebudeme potřebovat. Pohlíďte ho. Hned se vrátím.“

Šel jsem do stáje, kde jsme měli nachystány věci k odjezdu, a přinesl jsem jednu plnou karafu.

„Na co to je?“ zeptal jsem se Eddona.

„Jed, dávali jsme ho do vody v oázách.“

„Takové karafy se používají jen na ty nejnebezpečnější látky.“

Už jsem kdysi podobnou věcíčku u kohosi viděl, ale nemohl jsem si vzpomenout, za jakých okolností. Předstíral jsem, že chci karafu otevřít.

„Nedělejte to! Zabije nás to všechny!“

„Co to je zač, jak to funguje?“

Otevřel ústa k odpovědi, ale najednou mu rysy změkly, zdálo se, že na okamžik upadl do bezvědomí. Potom se vzpamatoval a očividně si mou otázku nepamatoval.

„Co je zač ten jed?“ zeptal jsem se podruhé.

„Nevím.“

Tentokrát se rozhodl zapírat. Z almary jsem vytáhl malý měděný kotlík a vyklepal dovnitř dvě myši.

„Gein, budu potřebovat pomoc. Přivážeme ho ke stolu, aby se nemohl ani hnout.“

„Počkejte,“ řekl rezignovaně.

A všechno se zopakovalo. Opět se chystal promluvit a opět na chvíli omdlel. A zase si nic nepamatoval. Zeptal jsem se ho ještě jednou a zjistil jsem, že to nejsou mdloby, ale jakýsi trans. Někdo ho zhypnotizoval, aby nemohl o jedu a jeho použití nic prozradit. Na to jsem byl krátký. Prozradil jsem Gein, co jsem se od něho dozvěděl o dětech, a řekl jsem, že pojedeme až ráno. Protože neprotestovala, musela být úplně na dně. Eddona jsem tentokrát nezavřel do sklepa, ale do pokoje pro hosty. Ne proto, že by mi ho bylo líto, ale protože jsem si sklep chtěl prohlédnout. Dobře jsem si pamatoval jeho první vzteklou zmínku o tom, že nám moc času nezbyvá. Navíc jsem se chtěl přesvědčit, zdali si ve sklepech nic neschoval. Systematičtí lidé jako on si často píší zápisky.

Sklep byl velký, suchý a hluboký. Na podlažních trámech se houpaly nauzené a vysušené kusy masa, úplně vzadu jsem našel slámou vyloženou ledovou jámu. Led v ní samozřejmě nebyl, pochyboval jsem, že zde po zimě vydrží

déle než pár týdnů. O jednu stěnu se opíraly velké pytle. Jeden z nich jsem namátkou otevřel. Bylo v něm obilí, zřejmě nouzová dávka osiva a zásob pro případ nepředvídaných potíží. Gein a její manžel skutečně neponechávali nic náhodě. Uprostřed místnosti, na bytelné koze stál stolitrový sud s kohoutkem a vedle něho tři jednoduché stoličky. Na okamžik jsem pootevřel kohout. V sudu bylo červené víno. Silné, aromatické a dobré. Zmýlil jsem se, když jsem si myslel, že naši zajatci trpěli žízní. Rozhlédl jsem se. Kam bych já ukryl zápisník? Pochodeň čadila a její kouř zanechával na stropě černé skvrny. Pytle? Prohlédl jsem tkanice. Všechny byly zavázány stejně praktickým způsobem. Nechal jsem je na později a začal zkoumat trámy nesoucí podlahu domu. Našel jsem spoustu skulin a mezer, kam by se snadno schovala i velká kniha, ale zápisník nikde. Přeházel jsem slámu v lednici, podíval se pod sud vína, také zbytečně. Tohle všechno mi zabralo téměř tři hodiny. Byl jsem unavený a začínal jsem věřit, že žádný zápisník neexistuje. Průlez do sklepa se zatměl, Gein opatrně sestoupila dovnitř, v ruce nesla plátěný vak. Vytáhla z něho čtverec bílého plátna, prostřela ho na jednu stoličku a po té na něj postavila dva mosazné pohárky.

„Vyberte nějaké dobré maso, přinesu ještě chléb.“

Až teď jsem si uvědomil, jaký mám hlad. Než jsem naporcoval velký kus uleželého šunky, byla Gein zpátky. Večeřeli jsme mlčky a vychutnávali chuť dobrého vína, masa a relativní chlad sklepa. Gein dojedla, doplnila si pohár a naráz ho vypila.

„V poslední době jsme si začali žít docela dobře. Země rodila, zvířata prospívala. Dokonce jsme sem tam prodávali maso na okolní usedlosti. A tady jsme s mužem trávili večery. Když byl čas. Bude mi to chybět.“

Opět dopila, ale tentokrát jsem jí dolil já. Víno není sice dobrý společník ke smutku, ale to je každého soukromá věc.

„Mám strach. Mám strašný strach, že už své děti nikdy neuvidím.“

Mluvila sama k sobě a úplně na mne zapomněla. Ve tváři měla výraz utrpení a bolesti, který jsem u ní ještě neviděl.

„Udělám všechno proto, abych je zachránila. Abych je měla zpátky.“

Kroutila hlavou sama nad sebou, po tvářích jí tekly slzy. Jeden filosof napsal, že mít rád, je velké břemeno. Svazuje, omezuje, poutá a činí zranitelným. Asi by ji neutěšilo, kdybych jí to řekl, a tak jsem raději mlčel. Zůstal jsem s ní ve sklepe až do noci. Nemluvila, seděla, pozorovala plamen svíčky a pila. Když vstala, aby odešla nahoru, zavravorala a shodila přitom sud z podstavce. Pomohl jsem jí po žebříku, uložil ji do postele a vrátil se do sklepa. Sud ležel na zemi a na jeho dně byl přilepený malý zápisník s vazbou z modré kůže zdobené zlatým ornamentem. Když jsem se pod sud díval, neviděl jsem ho. Nalil jsem si pohárek a dal se do studia. Eddon byl opravdu systematický. Zápisník měl formu válečné - politického deníku. V jednotlivých záznamech rozebíral a kritizoval rozhodnutí císaře i svého otce a nabízel lepší varianty. Od počátku nesouhlasil s najmutím neorganizovaných hrdlořezů a obával se, že nebudou plnit taktické pokyny. Nejvíce mě zaujaly poznámky týkající se jakýchsi rostlin. Bandité je měli sadit ve všech vypálených oázách a samozřejmě na to kašlali. V lepším případě sazenice prostě vysypali na písek. Eddona každý takový případ nesmírně rozčiloval, ale o co opravdu šlo, nenaznačil ani slůvkem. Jen jsem se domníval, že to má něco společného, s hypnotickým blokem, který mu někdo uložil do paměti. Cenu zlata pro nás měl seznam oáz a usedlostí, které neměly být zničeny.

Vzbudil jsem se časně, ale v kuchyni už přesto voněla káva a pečené obilné placky. Dovolil jsem si ten luxus a u studny jsem se oholil. Předpokládal jsem, že k tomu dlouho nebudu mít příležitost. Právě jsem se zbavoval mydlin, když ze stáje vyšla Gein. Byla oblečená do volné haleny z jemného plátna stažené kolem pasu silným opaskem. Pod látkou se leskl kov kroužkové košile, kterou vzala některému z mrtvých. Ničím nedávala najevo, že před dvěma dny utrpěla těžké zranění. Ozbrojila se dvěma noži a robustním tesákem. Přes rameno měla jezdecký asymetrický luk, na popruhu toulec šípů. Na sedlové brašny koně, kterého vedla za sebou, připnula z každé strany jednu ukořistěnou lehkou kuš. Byly to drahé, celoocelové zbraně, kterými císař vybavoval elitní přepadové oddíly. Nepřiliš přesné, ale dostatečně razantní, aby do pětadvaceti yardů prorazili většinu lehkých zbrojí.

„Když přes ně přehodíte kus plátna, nebudou se tak lesknout a můžete s nimi někoho překvapit.“ řekl jsem a ukázal na kuše.

Přikývla a zařídila se podle mé rady.

„Už jste snídala?“

„Ne, čekala jsem na vás. Kdy vyrazíme?“

Fascinovala mě. Veškerý její strach a nejistota zmizely, jako by je odplavila noc a víno.

„Co nejdříve.“

Rychle jsme se najedli. Přestože na tom vlastně nezáleželo, přikryla zbytek placek ošátkou a setřepala drobky z ubrusu.

„Co uděláme s ním?“ kývla směrem nahoru do poschodí, kde stále ještě ležel připoutaný Eddon.

„V noci jsem o tom přemýšlel. Možná se vám to nebude líbit, ale vaše děti v Grižské oáze být nemusí.“

Chtěla něco říct, ale zastavil jsem ji posunkem.

„Vím, že to říkal, ale stát se může cokoliv. Každý si vezmeme další dva koně s vodou a jídlem a pojedeme co nejrychleji. Budou-li tam, máme štěstí. Jak je dostaneme na svobodu, vyřešíme na místě. Nebudou-li tam, vrátíme se sem a vyptáme se ho o něco podrobněji. Souhlasíte?“

Přikývla.

„Kam ho zavřeme?“

„Do sklepa.“

„Neuteče?“

„Postarám se o to.“

Zdrželo nás to asi o dvě hodiny. Použil jsem řetězy na uvazování mladých býčků a nejvíce času mi zabralo, než jsem přeřezal a potom zase svařil dva železné uvazovací kruhy, které jsem mu přetáhl přes kotníky nohou jako provizorní okovy. Nechal jsem ho ve sklepě, nahého, přivázaného dvěma řetězy a dvěma provazy k nosnému sloupu. Na podlahu, tak aby na ně dosáhl, jsem rozestavěl dvě vědra s vodou, bochník starého chleba a kus uzeného masa.

„To přece nemůžete udělat!“ křičel za mnou a bezmocně škulal pouty.

„Pokud si tu vodu nerozležete, vydrží vám při troše šetření alespoň týden. A bez jídla se obejdete skoro měsíc. Dříve či později se pro vás vrátíme.“

„Někdo vás zabije a já tady chcípnu! Ty parchante, slyšíš!“

„Možná uděláte dobře, když se za nás budete modlit,“ řekl jsem mu na rozloučenou a zavřel jsem poklop.

Vyhoupł jsem se do sedla. Gein mě zkoumavě pozorovala.

„Stalo se něco?“ zeptal jsem se.

„Ne. Vám nevadí, že tam může umřít?“

Z domu k nám doléhalo tlumené běsnění.

Pokrčil jsem rameny.

„Vadí, ale válka je drsná záležitost. Tohle řešení je pro nás nejvýhodnější.“

Zamyšleně přikývla a vrásky kolem úst se jí prohloubily v hluboké rýhy. Mou poznámku však nijak nekomentovala. Byla to smutná pravda. Ve válce a zvláště v takové, která zuřila tady, se za soucit s druhými obvykle platí vlastním životem.

„A vám to vadí?“ položil jsem jí stejnou otázku.

„Chci zpátky své děti. Já jsem tohle vraždění nezačala.“

Pobídla koně, lano přehozené přes hrušku sedla se napjalo a o okamžik později ji následovala i zvířata se zásobami.

Vyjeli jsme z údolí. Jestliže jsem si dříve stěžoval na vedro, neměl jsem ponětí, o čem mluvím. Kopyta našich koní vířila mračna lehounkého prachu, hematitová čern rostlých skal byla protkána četnými křemennými žilami odrážejícími sluneční paprsky. Brzy mě páliło v očích, jako bych trpěl sněžnou slepotou. Bylo to šílenství, jet ve dne, ale protože jsme spěchali a snažili jsme se držet mimo vyšlapané stezky, nic jiného nám nezbyvalo. Pot se vypařoval tak rychle, že ani nestačil navlhčit pokožku. Po první hodině jízdy mi vyprahlo v hrdle, tep vlastního srdce jsem slyšel jako vzdálené dunění zvonu a téměř jsem vnímal, jak má hustá krev neochotně proudí žilami a tepnami.

„Myslel jsem, že směrem na sever je to s podnebím lepší,“ zachraptěl jsem po prvních dvaceti kilometrech. Místo odpovědi zavrtěla hlavou a promluvila, až když jsme na chvíli vjeli do stínu vysokého skalního převisu.

„Tady jsou vedra největší, ale na druhou stranu..., na každém kroku narazíte na oázu. Spodní voda se v údolí drží vysoko.“

Ten den jsme minuli jen jednu oázu. Vypálenou. Po západu slunce jsme se utábořili v údolíčku mezi dvěma pahorky, kde nehrozilo, že by na nás někdo náhodou narazil. Oheň jsme nerozdělávali, abychom na sebe zbytečně neupozorňovali. Po setmění jsem se vyškřábal na vrchol vyššího kopce a dlouho jsem pozoroval temnou krajinu. Zdálo se mi, že na jihovýchodě vidím světlo, ale bylo to daleko. Ráno jsme vyrazili za svítání a jeli až do poledne. Dopřáli jsem si dlouhou siestu a potom pokračovali v cestě až do setmění. Podle Eddonovy vojenské mapy jsme už měli být u cíle, ale tahle krajina byla tak zoufale stejná, skály, rokliny, kameny a písek, že bych se nedivil, kdybychom putovali ještě celý týden. V noci se zvedl vítr a vzbudil mě. Přinesl s sebou pach spáleniště. Věděl jsem, co to znamená, ale mlčel jsem. Ráno jsme rychle sbalili deky, zakousli pár soust a vyhoupli se do sedel. Chvilí nás

zdrželo, než jsme objevili soutěsku, která vedla labyrintem pískovcových skal a roklí, ale potom se před námi po hodině krkolomné jízdy otevřel pohled do rozlehlého údolí. Bylo černé a šedé, někdo si dal záležet, aby z borovicových hájů a ploch zelených opuncí nezbylo vůbec nic. Hladina jezera v centru oázy byla kalná. Gein se neovládla a pobídla koně do klusu. Nechal jsem ji být. Slezl jsem z koně a hledal stopy. Našel jsem dva zlomené šípky, helmu, v spáleništi hájku jsem objevil pět mrtvých vojáků. Podle zranění umřeli dříve, než oáza lehla popelem. Gein jsem dohonil na úpatí malého pahorku. Seděla v sedle nehnutě jako socha a upřeně hleděla na velkou hromadu mrtvol. Mohlo jich být tak sto, možná více. Kostí byly zčernalé sazemi, kůže zmizela, zůstaly jen zbytky zuhelnatělého masa.

„Upálili je za živa,“ řekl jsem.

„Jak je to dlouho?“

„Čtyři, pět dní?“

Zvedl se závan větru, jemný popel s pachutí spáleniny pronikal až do plic a dusil.

„Musím se přesvědčit,“ zašeptala.

„To nebude pěkná práce.“

Neřekla nic. Seskočila z koně a dala se do toho. Nepomáhal jsem jí. Pomalu jsem objížděl jezero a hledal další stopy. Na protější stranu se oheň nedostal, ale přesto byla vegetace blízko vody černá, jako by ji něco spálilo. Jen na povlnném břehu se zelenalo pole mladých kaktusů. Cítil jsem se v údolí nesvůj a až po nějaké době jsem si uvědomil proč. Neslyšel jsem, ani jsem neviděl jediného živého tvora. Žádný hmyz, drobní hlodavci, nebo ptáci. Místo bylo úplně mrtvé. Jako by mě chtěl usvědčit z omylu, z vysoké skály se snesl dolů luňák. V mrtvolném tichu se tlukot jeho křídel téměř nepatříčně rozléhal. Přistál na břehu a podezřívavě se rozhlížel. Vypadal stejně unaveně a ošklivě jako vyšisované bledé nebe. Ani pro něj teď nebylo jednoduché přežít. Gein nechala koně u spáleniště osady a přišla za mnou.

„Nebyly tam,“ řekla.

Pokud cítila nějakou úlevu, v jejím hlase nebyla znát.

„Co se tady dělo?“ zeptala se.

Dlouhé černé vlasy měla jako vždy stažené do jednoduchého ohonu, ale teď jsem si všiml, že černá je bohatě prokvetlá spoustou stříbrných linek.

„Řekl bych, že se porvali mezi sebou. Císařští vojáci s bandity. Pravděpodobně to byla jen krátká srážka a jedni nebo druzí rychle vyklidili pole. Tipoval bych na vojáky. Bylo jich příliš málo a raději se stáhli.“

Pátavě se rozhlížela po okolí.

„Co z toho vyplývá pro nás?“

„Nic. Ti mrtví, většinou to byli starší lidé, že ano?“ položil jsem opatrně otázku.

Samozřejmě, s jakou se vyrovnávala s přízračnou atmosférou smrti a zkázy obklopující celé údolí, mě znepokojovala. Nechtěl jsem, aby se náhle zhroutila.

„Není toho na nich moc k rozpoznání. Proč myslíte?“ řekla hořce, ale klidně.

Prizpůsobil jsem se jejím věcnému tónu a podal jí mapu.

„Starí lidi nemají cenu. Nikdo je nekoupí. A i kdyby, jen těžce by je odsud dostávali. Kam byste se stáhla, kdybyste s sebou měla několik desítek, možná stovek otroků na prodej? Potřebujete vodu a napojení na karavanní stezku. K tomu vás ještě tlačí čas a nechcete se tady zbytečně dlouho potulovat.“

Chvilí mlčky mapu studovala.

„Karakoom. Provizorní překladiště v opuštěném kamenolomu. Je tam voda, i když chybí půda, která by se dala obdělávat. Pokud mají otroky, míří ke Karakoom.“

Něco tiše žbluňklo, přes šedou, jako zrcadlo hladinu se rozběhl pás vlnek. Mrtvý luňák ležel ve vodě. Podíval jsem se na něho a na zčernalé kmeny vrb. Otrávit tak velké jezero muselo stát neskutečně hodně peněz.

„Nenapojila jste koně z jezera?“

„Ne.“

„Tak to ani nezkoušejte.“

Chvilí mě nechápavě pozorovala a pak jí to došlo.

„Jdu je pevněji přivázat.“

Vzal jsem uschlou větev a rozčeřil hladinu pokrytou vrstvičkou lehkého popela. Spatřil jsem stříbřitá břicha tisíců leklých ryb. Obešel jsem jezero ještě dvakrát kolem dokola a podrobně jsem prohledal nejbližší okolí. Na několika

dobře chráněných místech unikly ohni borovicové zákrsky a malé plochy pouštních travin, ale i ty teď usychaly. Jediné, co se v údolí zdravě zelenalo, byly malé paličkovité hlavy kaktusů. Když jsem jeden z nich rozřezal a promnul mezi prsty, vůně jeho dužiny mi připomněla aroma pytlů, které jsem našel mezi Eddonovým vybavením.

Vrátil jsem se ke Gein.

„Na noc se utáboříme o kousek dál. Nemám z toho místa dobrý pocit,“ řekl jsem.

„Spotřebovali jsme téměř dvě třetiny zásob vody a tady ji doplnit nemůžeme,“ kývla hlavou směrem k jezeru.

„Podle mapy je na západ od nás pramen. Mohli bychom vodu nabrat tam,“ navrhl jsem.

Zavrtěla hlavou.

„Je moc slaný. Koně by dostali koliku.“

V noci mě probudilo vzlykání. Gein nařikala ze sna. Znovu prožívala Matesovo umučení. Nemohl jsem jí pomoci, jen jsem ji držel za ruku a čekal, až noční můra přejde. Opakovalo se to ještě dvakrát. Až do svítání jsem přemýšlel o mrtvém údolí, kaktusech a karafách s jedem. Ráno jsme se vydali na cestu hned po rozednění. Spěchali jsme, ale museli jsme brát ohled na vyčerpaná zvířata. Už tři dny se pořádně nenapásli a ovsu dostávali, jen aby se neřeklo. Třikrát jsme si cestu zkrátili přechodem nevysokého skalnatého hřebene, ale naposledy se nám to nevyplatilo. Odvrácený svah byl prudší, než jsem si pamatoval, navíc ho tvořilo suťové pole. Nakonec se mi bez nehody podařilo sjet až dolů a já i kůň jsme toho měli plné zuby. Uhnul jsem stranou, abych Gein neblokoval cestu nejsnadnějšího sestupu, a kontroloval jsem koním po prudkém klesání podpěňky. Byl jsem vyčerpaný, dehydrovaný a sesouvající se šterk hlasitě skřípěl. Proto jsem si jich nevšiml. Že máme návštěvu jsem si uvědomil, až když jsem zaslechl zazvonění okovaného kopyta o kámen. Bez rozhlížení jsem sáhl po meči v sedlové pochvě.

„Jen ne tak zhurta, pokud nechceš dostat šíp do břicha.“

Ten hlas jsem znal. Nechal jsem meč mečem a otočil se. Bylo jich šest, stáli ve dvou řadách za sebou, dva krajní na mne mířili luky. Hroty šípů se leskly mědí. I když zásah takovým šípem přežijete, kousek kovu většinou zůstane v ráně a jedovatá měď vás dříve či později otráví. Určitě netušili, že se téměř nesjízdnými soutěskami kromě nich potuluje i někdo jiný, ale měli štěstí a my smůlu. Spatřili mě dříve než já je a zastihli mě nepřipraveného. Na koni uprostřed seděl můj starý známý lučištník, kterého jsem tak nezdvořile vyrušil při jeho sexuálních hrátkách. Vzhlédl jsem vzhůru ke Gein. Neviděla je, protože sestupovala obrácená na druhou stranu, navíc se nacházela v místě, kde musela použít všechno jezdecké umění, aby se udržela v sedle.

„Ani nevíš, jakou mám radost z toho, že tě vidím,“ promluvil lučištník chraplavě jako člověk, který už dlouho nepil.

„A vidím, že s sebou máš i nějakou vodu. Je to od tebe vážně milé.“

„Uděláte lépe, když se otočíte a odjedete,“ navrhl jsem jim upřímně.

Pod kazajkou jsem měl bandalír s vrhacími noži, jilec meče čekal sotva pár palců od mé ruky. Přesto jsem byl v bezvýhodné situaci. Než bych řekl švec, udělali by mi díru do břicha, možná i dvě. Kameny za mnou zaskřípaly, ucítil jsem závan sytého koňského pachu. Gein to zvládla.

„A dokonce sis obstaral i společníci. Při našem předchozím setkání jsem si myslel, že jsi proti ženám zaujatý. A teď taková změna! I když, upřímně řečeno, ta tvá kráska za moc nestojí.“

Situace se mu líbila. Mluvil, jako když máslo ukrajuje, usmíval se a ze všeho nejvíce mi připomínal jedovatého oranžového slimáka. Takoví jako on mají potěšení z bolesti jiných.

„Pánové,“ promluvil jsem nejlehkomyslnějším a nejbodřejším hlasem, jakého jsem byl schopen, „zopakuji vám svou radu ještě jednou. Otočte své oře a zmizte. Jinak dojdete úhony.“

Okamžik mě užasle pozorovali a potom se dali do smíchu. Ti dva, co na mne mířili, se smáli jen decentně, hroty jejich šípů se ani nezachvěly. Koutkem oka jsem zahlédl, jak Gein zdánlivě ledabylým pohybem odhazuje ze sedlových brašen tenkou deku.

„Myslím to vážně. Je vás sice šest, ale to nic neznamená.“

Kdyby se snažila vystřelit co nejrychleji, všimli by si jí. Ale ona jednala s onou zdánlivě línou, ale účelnou elegancí zkušené hospodyně. Stejně bezchybně a prostě, jako když prostírala ubrus. Pravou rukou vystřelila přímo od boku a trefila prvního lučištníka do obličeje, sevřel jsem jilec prsty a ocel meče zaševalila o kůži pochvy. Druhého zasáhla do hrudi. To už jsem byl v půli cesty k nejbližšímu chlapovi. Vytasil šavli, ale než ji stačil sklonit, sekl jsem ho pod jeho paží do boku. Druhý muž v řadě zabodl koni ostruhy do slabin a pokusil se mě přejet. Uskočil jsem a místo na jezdce, jsem vertikálním sekem zaútočil na zvíře. Kůň strnul uprostřed kroku, hlava i s šíjí odpadla na zem, vzápětí se zhroutil celý a pohřbil pod sebou i jezdce.

Můj známý se ohnal mečem a pleskl jím koně svého posledního společníka po zadku, sám se obrátil k útěku. Poplašený valach odskočil a hrudí mě srazil na zem. Odkulil jsem se stranou, chlap popohnal zvíře a vyrazil proti

Gein. Dal jsem do hodu veškerý švih, kterého jsem byl z leže schopen, a zasáhl jsem ho nožem přesně mezi lopatky. Ani drátěná košile mu nepomohla. Lučištník byl už dobrých devadesát yardů daleko. Gein právě napínala luk. Její kůň zafřkal, na okamžik počkala, viděl jsem, jak zadržuje dech. Zvíře se uklidnilo, tětíva zadrnčela. Střela opsala ladný oblouk a zasáhla uprchlíka do zad... Několik okamžiků se ještě udržel na koni a teprve potom se zhroutil. Vyhoupal jsem se do sedla a vydal se za ním. Když jsem k němu dorazil, byl už mrtvý a v jeho očích se zrcadlila bledá obloha.

Utábořili jsme se o kus dál, abych nemusel mrtvolu tahat někam pryč. Bandité měli jeden a půl vaku vody a ta nám přišla vhod. Také jejich koně byli v lepším stavu než naši a k tomu s sebou vezli i malou zásobu dřeva. Prozíraví chlapíci. Poprvé v uplynulých pěti dnech jsme rozdělali oheň.

„Kde jste se naučila tak dobře střílet?“ zeptal jsem se Gein a podal jí placku a kus opečeného masa.

„Jste si všiml až teď?“

„Ne, ale až dosud nebyla příležitost se zeptat.“

Úkosem se na mne podívala.

„Zpočátku jsme žili hodně chudě a na maso jsme nemohli ani pomyslet. Ale v údolí sídlila spousta ptáků a pouštních hlodavců. Když jsem chtěla kus masa k obědu, musela jsem se trefit.“

„Něco je však střílet na zvíře a něco jiného na člověka,“ prohodil jsem. Tvářil jsem se, že se dívám do ohně, ale po očku jsem ji pozoroval. Chvilí přemýšlela.

„Ne. Když máte správný důvod, je to stejné.“

Šli jsem spát o něco později než obvykle. V noci byla zima, možná i mráz. Tiskli jsem se k sobě a snažili se zahřát živočišným teplem. Většinou spím, jako když mě do vody hodí, ale tentokrát se mi zdály sny. Ve všech jsem umřel té noci, kdy Eddonovi muži přepadli oázu, a teď jsem byl na světě jen proto, abych odčinil část špatných skutků, které jsem v životě způsobil. Nepovažuji své skutky za tak špatné, ale v tom snu tomu tak bylo. Ráno jsem tu pekelnou žhavou kouli, která se vykutálela na oblohu, přivítal skoro s povděkem.

Na Geininu farmu jsme dorazili šest dní po našem odjezdu. Nezavlažovaná pole už slunce stačilo spálit, dobytek se držel okolo jezera a pomalu si zvykal na stále chudší pastvu. Otevřel jsem poklop do sklepa a zdola se vyvalil sladký zápach hnijícího masa. Ležel na kamenné podlaze, ramena i kotníky měl vykloubené, jak se snažil vyprostit z okovů. Nehty vyryl do podlahy široké škrábance. Když jsem ho převrátil na záda, objevilo se pod ním pár červů. Byl mrtvý určitě nejméně dva dny. Vynesl jsem ho ven, naložil na trakař a nechal ho nedaleko jeho vojáků. Údolí se pomalu, ale jistě měnilo v hřbitov. Na druhou stranu tady po čase bude úrodnější půda. V jezírku jsem se potom pořádně umyl. Uvědomil jsem si, že mě neustále bolí dlaň a prsty levé ruky. Byla to podivná rána, jako by něco kůži poleptalo. Nevěděl jsem co s tím, proto jsem si oblékl koženou rukavici a nechal to být.

„Stalo se něco?“ zeptala se Gein po té, co se vrátila ze stáje, kde zaopatřovala koně.

„Už nám nic neřekne. Je mrtvý.“

Trochu to s ní trhlo.

„Jak?“

„Řekl bych, že ve vzteku rozlil zásobu vody a pak umřel žízni.“

„To jsem opravdu nechtěla,“ zašeptala.

„Zavinil si to sám a vy jste tu válku nezačala,“ připomněl jsem jí její vlastní slova.

Podívala se na mne a přes ustaranou tvář jí kmitl úsměv. První, který jsem viděl.

„Vy jste zatraceně tuhý chlapík, že jo.“

„Nic jiného mi nezbývá.“

„Kdy vyrazíme?“

Teď jsem se zašklebil já.

„Co nejdříve.“

Vzali jsme si čerstvé koně, doplnili zásoby vody, jídla, ovsa a vyrazili. Tahle oáza měla obrovskou cenu. Údolí bylo velké a při troše další investované práce by dokázalo zásobovat malou armádu.

Gein se v krajině na jihovýchod od svého domova dobře vyznala a díky tomu jsme postupovali velmi rychle. Několikrát jsme narazili na stopy po větších oddílech, ale pokaždé se nám podařilo vyhnout se jim. Gein měla chuť spojit se s duamskými, ale přesvědčil jsem ji, že by nás zabili stejně rychle jako císařští. Naší jedinou šancí bylo vyhýbat se problémům a chovat se jako malé šedé myši. Všechny oázy, které jsme míjeli, byly vypálené a otrávené. Předpokládal jsem, že po několika týdnech se do spálenišť alespoň částečně vrátí život - ptáci a drobný hmyz a že v půdě zárodky popelcem začne bouřlivě růst nová vegetace, ale oázy zůstávaly pusté a prázdné. Jediná věc, které se

v okolí otrávených vodní zdrojů dařilo, byly malé zelené kaktusy. Několikrát jsme na břehu jezírek našli mrtvoly zoufalců, kterým nezbylo, než na vlastní kůži zkusit, zda není voda v oázách opět čistá. Zatím nebyla. Krajina se postupně měnila v nebezpečnou past, ve které mohl přežít jen ten, kdo kontroloval pár nezničených vodních zdrojů, nebo ten, kdo věděl o nějakých jiných. Nepřestával jsem přemýšlet nad tím, jak porazím pár desítek, možná stovek žoldnéřů a hrdlořezů, vezmu jim tři děti a pak s nimi se zdravou kůží odjedu. Do nekonečna jsem si od Gein nechával popisovat místopis Karakoomu a chtěl jsem, aby si vzpomenula i na nejmenší detaily. Vyrobil jsem si pár mokasinů. Zkušený člověk se v nich dokáže pohybovat jako duch. Pod šlapkami cítí sebemenší kamínky a větvičky a pozná, na co si může dovolit došlápnout. Tady v poušti mají všechny kameny zatraceně ostré hrany, proto jsem je vyráběl z dvojité vrstvy kůže. Čtvrtý den jsme se stali nepozorovanými svědky prudké potyčky dvou vojenských jednotek. Schovali jsem se za hromadou sutí přehrazující soutěsku, kterou jsme projížděli, a pozorovali boj. Síly byli vyrovnané, dvanáct na jedenáct, řež na meče v sedle a potom pěšky. Až když zůstala poslední čtveřice z jednoho oddílu, uvědomil jsem si, že obě strany byli crambijští. Rvali se o vodu.

Zanechali jsme vítěze jejich vodnímu pokladu a jeli jsme dál. Pátého dne před polednem jsme dorazili ke Karakoomu.

Karakoomskou obchodní stanicí, jak stálo v mapě, tvořil obrovský, téměř čtyřicet metrů dlouhý srub z neroubených klád postavený na úpatí strmého, místy téměř kolmého svahu. Protože shora často padaly kameny, zpevnil majitel skálu i svah několika dřevěnými stěnami, které teď zadržovaly tuny štěrku a kamení. Dřevěné stěny podíralo množství pilotů, z nichž největší byly zhotovené z celých obrovských kmenů. To ho muselo stát spoustu peněz, protože přímo v místě žádné stromy nerostly. Na druhou stranu však byl srub po většinu dne ve stínu, což prospívalo obyvatelům i skladovanému zboží. Jedna stěna budovy byla zarovnána stolitrovými sudy, druhá palivovým dřívím. O kus dál se leskla hladina malého jezera. Zřejmě ho napájel podzemní pramen, protože jsem neviděl žádný přítok. U jezera byla postavena ohrada, ve které se teď tísnilo několik stovek kusů dobytka. Pravděpodobně válečná kořist. Ti, co tam dobytek nahnali, neměli o zemědělství ponětí, protože nechali pohromadě staré býky, býčky, mladá telata i krávy. Zvířata však byla tak zubožená, že jim to bylo jedno. Uprostřed planiny stála velká stodola, která sloužila jako sklad méně zranitelného zboží. Karavanní stezka vedla přibližně středem - dvě hluboké koleje vytlačené koly těžkých nákladních vozů. Tady to vypadalo, že je to přímá cesta z jihovýchodu na severozápad, ale o pár kilometrů dál se v bludišti soutěsek, roklí, strmých údolí a členitých skalnatých hřebenů klikatila jako meandrovitá řeka. V širém okolí nerostl na kamenité půdě ani nejodolnější bodlák.

V bezpečné vzdálenosti jsem stanicí obešel kolem dokola a objevil jsem dvě strážní stanoviště. Jedno blízko srubu a druhé na samém okraji planiny. Přestože druhé strážní stanoviště bylo ve skutečnosti malou přírodní pevností, která mohla chvíli vzdorovat i značné přesile, valy a zdi dokonale splývaly s členitým terénem. Všiml jsem si jí jen proto, že se strážní bavili zbytečně nahlas. Neměl jsem s sebou padesát mužů, se kterými bych mohl zaútočit, a proto jsem čekal. Až na hlídky jsem nikoho jiného neviděl, ale předpokládal jsem, že v poledním vedru se všichni schovávají uvnitř. Ležel jsem mezi balvany a trpělivě pozoroval stanicí. Slunce rozpálilo kovové části výstroje, až mi při dotyku naskakovaly puchýře. Zbývalo nám posledních pár litrů vody, a tak jsem jen žvýkal hovězí useň. Všude, na rtech, obličejí, hřbetech rukou jsem cítil sůl. Už jsem se však nepotil. Nebylo z čeho. Zpočátku jsem přemýšlel, ale potom se mé myšlenky zastavily, vnímal jsem jen unavený tep srdce pumpujícího hustou krev. Splynul jsem s pouští a změnil jsem se v balvan bez života. A přitom jsem čekal. Až k večeru vyšlo ze srubu šestnáct mužů. Polovina vystřídala hlídky, polovina začala chystat velké ohniště. Otevřeli jeden ze sudů a naplnili si džbány. Ti syčáci tam měli stovky galonů vína! Mně by stačila i voda. V tu chvíli jsem je nenáviděl, jen proto, že měli co pít. Vzpomněl jsem si na Gein. Na rozdíl ode mne se ukrývala ve stínu, ale nebyl v tom zase tak velký rozdíl. O něco později vyšli ze srubu další muži, přihnali z ohrady tři dobytčata a na místě je porazili. Možná jsme měli štěstí, žoldnéři se chystali na oslavu. Chvilí po západu slunce zanesl kulhající chlapík do stodoly měch s vodou a něco k jídlu. Zajatce zřejmě drželi tam. Nejvíce jsem venku napočítal dvacet pět lidí, ale dalších dvacet pět se jich klidně mohlo schovávat uvnitř. Pozoroval jsem dění na planině dlouho do noci, ale moje naděje byly předčasné, protože přípravy se protáhly a nakonec jsem pochopil, že hýření přijde až zítra. Pili dost, ale jejich velitelé je drželi na uzdě. Po celou dobu panoval na planině čirý ruch, neodvážil jsem se riskovat výpravu ke stodole.

Po půlnoci jsem se vrátil ke Gein. Čekala na mne v prohlubni na úzkém hřebenu oddělujícím od sebe dvě klikaté soutěsky, kde jsme rozbili tábor. Pohodlí jsme obětovali filosofii vidět a nebýt viděn. Noc byla stejně studená, jako byl den horký. Foukal ledový vítr a zvedal zrnka prachu ostře bodající do všech nechráněných částí těla. Rozdělení ohně jsme samozřejmě neriskovali. Rána na levé ruce se příliš nehojila, ale když člověk zamhouřil oko nad bolestí, nebránila mi v žádné činnosti. Opět jsem dlouho nedokázal usnout. Přemýšlel jsem nad tím, jak si to zítra rozdám s padesátkou ozbrojených hrdlořezů. Žádný skvělý nápad se nedostavil, ale doufal jsem, že se to ještě změní. Ráno moudřejší večera. Gein pravidelně oddychovala, tiskla se ke mně, její stříbrné vlasy se leskly ve studeném třpytu hvězd. Opět měla noční můry, kvůli klukovi, kterého jsem umučil. Zasloužil si to, byl vrah, plundroval zemědělské

usedlosti, ale mohl zemřít snazší smrtí a jeho kat jsem nemusel být právě já. Věděl jsem, že udělám všechno, abych ty děcka zachránil.

Ráno jsem zvolil jiné pozorovací stanoviště, ale kameny se nezdály o nic měkčí a země rovnější. Den byl ještě delší a ještě žhavější než předešlý. Požádal jsem Gein, aby hlídala se mnou, protože jsem se bál, že bych mohl vedrem omdlít. Před polednem dva muži donesli do dřevěné boudy džber vody a trochu jídla. To bylo dobré znamení. V noci zajatce nezabili. Po poledni přijela ze severozápadu čtveřice mužů na koních. Vypadali, že za sebou mají dlouhou a rychlou cestu. Ostatní je s nadšením přivítali a když přichozí pozdvihli velké pytle, já sot všech neznal hranic.

„Co to znamená?“ zeptala se Gein.

Nechtěl jsem jí lhát.

„Pravděpodobně přivezli peníze. Peníze za prodané otroky.“

Otočil jsem se k ní. Obličej měla spálený sluncem, v ohybech vrásek se loupala mrtvá kůže. Na řasy se jí přilepilo pár zrněk písku.

Sevřela rty, na okamžik zavřela oči, zhluboka se nadechla a vydechla.

„Ale ve stodole ještě někdo je.“

„Ano.“

Možná její děti přivezli příliš pozdě a nestačili je prodat. Nebo si je nechali, protože za ně nedostali dobrou cenu, nebo si je nechali, protože dvě z nich byly dívky. A nebo tam byl úplně někdo jiný. Nic z toho jsem však nahlas neřekl.

Maso už bylo předpečené z minulé noci a v okamžiku, kdy vedro polevilo, začala oslava. Celou společnost tvořily tři nezávislé skupiny, které se spojily a dohodly se o dělení zisku. Kupodivu dodržovaly i jistou disciplínu. Po západu slunce se ochladilo a většina lidí se stáhla do srubu. Na planině povykovalo jen pár vytrvalců starajících se o opékání masa. Přál jsem jim dobrou zábavu a doufal jsem, že se všichni zkárují pod obraz. Před půlnocí nezůstal až na hlídky venku nikdo. Ze srubu se ozýval hlazol a řev, nemusel jsem se bát, že by mě prozradil neopatrný zvuk. Jezdecké holinky jsem vyměnil za mokasíny, tváře i ruce jsem si načernal popelem smíšeným s tukem a posledním zbytkem vody, který jsem si právě kvůli tomuhle schovával. Kuš i meč jsem nechal na místě a spolehl jsem se na nože a neviditelnost. Gein mě pozorovala s prázdnými vaky na vodu v rukou. Bez vody jsme neměli šanci uniknout. Musela riskovat výpravu k jezeru. Nepředpokládal jsem, že by tam dnes někoho potkala.

„Sejdeme se u koní. Buďte připravená.“

Přikývla a zmizela ve tmě. Dal jsem jí náskok, abych na ni později nemusel čekat. S trochou štěstí se o útěku věžňů dozvědí až v poledne a tou dobou už dávno budeme za horama. Kus jsem si zašel, aby stodola stála mezi mnou a srubem, a jakmile jsem opustil členitý terén skal, lehl jsem si a opatrně jsem se plížil. Dával jsem si pozor na každý pohyb, rachot ze srubu mi náhle nepřipadal až tak hlasitý. Při sebemenším hnutí hlídky jsem se přitiskl k zemi a čekal jsem, až chlapa jeho nadšení v hlídání přejde. Neustále jsem přitom proklínal počasí. Obloha byla jasná, měsíci do úplňku scházely jen tři dny. Pro člověka, který se plíží nepřátelským táborem, světla až příliš. S odřeným břichem a do krve rozdrásanýma rukama, jsem se dostal až k zadní stěně stodoly. Byla postavena z krajinek přibitých na nosnou kostru z kmenů. Vypáčit celé prkno najednou jsem si netroufal. Vyschlé dřevo by praskalo a zvuk by mě mohl prozradit. Vybral jsem si na pohmat i pohled nejslabší desku a začal jsem ji nožem štípat, třísku po třísce. S dalšími prkny to šlo snáze. Skládal jsem je stranou, aby mi při zpáteční cestě nepřekážely. Vrzly dveře a tlumený hlazol ze srubu zněl náhle hlasitěji. Písek a kameny zaskřípely pod podrážkami. Ustal jsem v práci, přikrčil se ke stěně a vytáhl z pouzdra vrhací nůž.

Muži našťastí udělali jen pár kroků, slyšel jsem proud moči dopadající na kameny. Také bych se chtěl tak snadno vyčurat, bez pálení a bolesti způsobené krystalky kyseliny močové v močové trubici.

„Myslíš, že Lafson už bude mít kuřata hotová? To telecí mi pomalu leze krkem,“ řekl někdo.

„Těžko. Před chvílí jsem mu je tam zanesl.“

„No jo.“

Muži se vrátili do srubu a já k práci. Zanedlouho jsem byl uvnitř. Byla zde mnohem větší tma a chvíli mi trvalo, než jsem se rozkoukal. Stodola vypadala prázdná, jen u jedné stěny jsem našel velkou hromadu stočených lan. Pravděpodobně poslední kupecká zásilka než začala válka. V rohu po mé pravé ruce spalo několik lidí. Opatrně jsem se k nim plazil. Nebylo by nic hloupějšího, než se prozradit polekaným výkřikem zachraňovaného zajatce. Nahmatal jsem pokrývku. Šátral jsem po ní, dokud jsem se nedotkl tváře. Počkal jsem okamžik, potom jsem spícímu rychle přikryl ústa a současně ho pevně sevřel. Probudil se, vyděšen se mi pokusil vysmeknout, ale držel jsem ho pevně. Bylo to dítě.

„Přišel jsem ti pomoci, rozumíš?“ šeptal jsem a přál jsem si, aby alespoň pro jednu zněl můj hlas příjemně.

„Nesmíš křičet, slyšíš? Jestli rozumíš, přikývni.“

Hlava se pohnula.

„Fajn,“ řekl jsem a pustil ho.

Ve tmě jsem jen matně tušil jeho rozmazanou siluetu.

„Opatrně je vzbud' a řekni jim, že utečete. Pospěš si.“

Zdálo se mi lepší nechat to na něm, než riskovat další tichý zápas. Musel s nimi chvíli třást a i potom jim dlouho trvalo, než začali vnímat. Pravděpodobně nebyli v nejlepší formě. Stejně jako já.

„Poslouchejte,“ ozval jsem se ze tmy, „v zadní stěně je díra, prolezu první a počkám na vás venku. Sebemenší zvuk nás může prozradit. Dávejte si pozor a zbytečně nespěchejte. Venku nebudeme mluvit. Držte se přesně za mnou a vstanete, až vám to dovolím.“

Nikdo mi neodpověděl. Doufal jsem, že mi rozumí. Teď nastávala ta hazardnější část hry. Dostat se ven se třemi dětmi. Ze stodoly to šlo snadno, ale cesta přes planinu byla peklo. Snažily se, ale přesto byly hlučné jako párek pářících se lišek. Při každém zašramocení mi vstávaly chlupy na zátylku. Když jsme dorazili až stínu skal, byl jsem napětím zpcený jako myš. Postavil jsem se.

„Dál půjdeme. Nemluvte a dívejte se pod nohy. Cesta je špatná.“

Ve stínu skal stejně nebylo nic vidět, ale lepší nějaká rada než žádná. Bez problémů jsme se dostali až ke koním, Gein už čekala. Držela v ruce kuš a mířila našim směrem.

„To jsem já, Gein,“ řekl jsem.

„Našel jste je?“

Než jsem stačil odpovědět, přerušil mě jen napůl zdušený výkřik.

„Mamí!“

Nejmenší z mých průvodců se kolem mne prosmýkl a vrhl se Gein do náruče.

„Eriku, děti moje, našla jsem vás,“ hlas se jí chvěl radostí.

Také jsem byl rád a možná jsem byl i šťastný. Zvedl jsem ze země vak s vodou, kterou Gein přinesla, a pil jsem. Když jsem uhasil nejpálčivější žízeň, všiml jsem si, že zbylí dva zachránění rozpačitě přešlapují na místě. To mi připadalo divné. Pořádně jsem si je prohlédl a zjistil jsem, že jsou to kluci ve věku deset, jedenáct let.

„Gein, vaše dcery tu nejsou,“ řekl jsem tiše.

Voda mi naráz přestala chutnat.

„Večer si je odvedli do srubu,“ vysvětlil tiše nejmenší Erik.

Pozoroval jsem Gein. Oči se jí ve světle měsíce vlhce leskly. Mlčela.

„Pokud teď utečeme, máme slušnou šanci, že se zachráníme. Všichni. Jestliže se pokusíme dostat je ven, zemřeme. Tisíc ku jedné. Nenapadá mě, jak by to šlo. A zítra už budou mrtvé.“

Možná byly mrtvé už teď. Pokud měly štěstí.

Gein se podívala na svého syna a potom na ty dva kluky.

„Pojedem,“ řekla těžce.

Zkontroloval jsem, zda vaky s vodou drží, a uchopil koně za uzdu.

„Zpočátku půjdeme pěšky. Nasedneme, až bude terén schůdnější,“ přikázal jsem.

Udělali jsme první krok a hlavou mi bleskl obraz balíků lan, dřevěných nosníků podpírající kamennou lavinu a stáda dobytka tísnícího se v ohradě u jezera.

„Gein?“

Něco v mém hlase ji zarazilo. Otočila se na patě a zůstala stát.

„Kluci, umíte to s býky?“

Teď, když jsem se plazil k prvnímu strážnímu stanovišti, mi můj nápad připadal mizerný, pitomý a sebevražedný. Sebevražedný skutečně byl, ale na tom až tak moc nezáleželo. Opřel jsem se o lokty a zdvihl se o pár centimetrů, abych přehlédl přes zídku navršenou z velkých kamenů. Téměř jsem zaklel. Hlídači spali, na zemi se válelo několik cínových konvic, oheň sotva skomíral. Sto yardů plížení, při kterých jsem přišel o poslední zbytky zdravé kůže na stehnech, rukou a břiše, bylo zbytečných. Nebudil jsem je a z Morfeovy říše jsem je předal rovnou jednookému převozníkovi. Přes ramena jsem si přehodil plášť nejvyššího z nich a shrbený jsem vrávoravě kráčel ke druhé hlídce.

Obnažený meč jsem držel ostrím vzhůru u pravého boku, do levé ruky jsem si vzal prázdnou konvici. Jejich oheň byl větší, už zdálky jsem rozeznával pohyb. Tihle bohužel nespali, ale doufal jsem, že budou alespoň oslněni. Byli tři, seděli na kamenech, hráli kostky, na dvou velkých rožních se opékala kuřata.

„Už vám zase došlo vína, Hetode?“ prohodil ke mně jeden z nich.

Druhý si mě podezřívavě prohlížel a třetí se věnoval kostkám. Snažil se nenápadně přetočit trojku na pětku. Hodil jsem druhému konvici. Instinktivně ji chytil. Hráče jsem kopem do hrudi shodil do ohně a z otočky obouruč vodorovně sekl po prvním. Čepel hladce odřála hlavu, druhého zasáhla do ramene a uvízla hluboko v hrudníku. Pustil jsem meč. Třetí se právě zvedal z plamenů, hořel a otevíral ústa k výkřiku. Úderem pěstí do krku jsem mu rozdrtil průdušnici. Umřel tiše. Druhý muž zůstal sedět. Musel jsem se o tělo zapřít botou, abych meč z hrudníku vyprostil. Naaranžoval jsem mrtvé tak, aby to alespoň zdálky vypadalo, že stále spokojeně hrají kostky, opravil jsem shozené rožně s kuřaty a schoval jsem se do stínu zidky. Napodobil jsem houkání výra. Planinou se rozběhl stín. Malý Erik upaloval do stodoly pro lana. Druzí dva si už obhlíželi stádo a Gein vybírala, které nosníky se pokusí podrazit. Ležel jsem a čekal na další zahoukání - znamená, že jsou připraveni. Přemýšlel jsem, zda se mi podaří zachránit alespoň někoho. Úplně zbytečně se mi umřít nechtělo. Potom jsem hledal, kde se všechno zvrtilo špatným směrem, ale neobjevil jsem žádný klíčový moment. Byla to prostě celá řada drobných průšvihů, která mě přivedla až sem, před budovu, v níž na mne čekalo několik desítek zabijáků. Možná jsem skutečně umřel té noci, kdy Eddonova soldateska přepadla farmu. A najednou, jak má mysl uvolněně bloudila, kamínky mozaiky zapadly na správná místa a pochopil jsem záležitost s otrávenými oázami. Klíčem byly kaktusy. Stejnou křišťálovou karafu jsem kdysi viděl u jednoho juanského čaroděje - zahradníka. Přechovával v ní mutagenní roztoky, které používal k šlechtění rostlin. Pokud jste si to mohli dovolit, vypěstoval vám na vaše přání rosnatku, která k obědu spořádala celého psa, nebo nádhernou květinu vonící jako mísa zkažených vajec. Každému, co jeho jest. Císař, nebo hrabě Gletov, zaplatili nějakému flexibilnímu čaroději, aby pro ně vyrobil dokonalou biologickou zbraň. Kaktusy nejenže jsou proti použitému jedu odolné, ale jed je současně i produktem jejich metabolismu. Jednou otrávená oáza, navždy otrávená oáza. Pokud člověk samozřejmě nemá připravený nástroj, který kaktusy spolehlivě vyhubí a jed zneutralizuje. Za tuhle informaci by mě duamský hrabě zasypal zlatem, protože by mohl císaře za zneužívání magie pro vojenské účely postavit před Velký Konvent. A ani největší z vládců si nemůže dovolit popudit proti sobě úplně všechny. Škoda, že mi to došlo tak pozdě, mohl jsem být bohatý.

Zahoukal výr. Tihle ptáci v poušti nežijí, ale na jiném znamení jsme se neshodli. Postavil jsem se, meč jsem zasunul do pochvy a místo něho jsem uchopil oba dlouhé rožně s kuřaty. Dvě kuřata jsem shodil na zem, aby byly hroty obnažené. Hlavu jsem měl lehkou a jasnou. Vzduch mrazil, hvězdy byly krásné a nebe vypadalo jako sametový pás poprášený drobnými brilianty. Vlhkost vydechovaného vzduchu kondenzovala přímo u úst. Nedíval jsem se pod nohy, ale v mokašíněch jsem se pohyboval tiše a jistě. Od okamžiku, kdy do srubu vstoupím, budu mít třicet sekund na to, abych dostal ven holky a sám sebe. Tak jsem to vysvětlil Gein. Nevsadil bych si. S plnými rukama se mi podařilo otevřít dveře až na podruhé. Vzduch uvnitř byl zatuchlý, nasycený vinnými a pivními výpary, pachem nemytých těl a vůní pečeného masa. Uprostřed v otevřeném ohništi plápolal velký oheň, na dubových lavicích, které jediné z vybavení zůstaly, stály velké olejové lampy. Cínové džbány řinčely, chlapi se překřikovali jeden přes druhého, několik lidí najednou se hádalo. Velký chlap se zrzavým plnovousem za všeobecného povzbuzování držel nad hlavou stolitrovou bečku a přímo z kohoutku dopíjel, co v ní ještě zbylo. Odhadoval jsem to na hezkých pár litrů. Jiný chlap, s přeraženou a špatně srostlou čelistí, ohmatával pod sukní malou holku, která mu z velkého tácu servírovala maso. Zábava kulminovala, za chvíli měly na řadu přijít orgie nebo násilí. Hlasoval jsem pro to druhé. Vedle mne stálo děvče s bledou tváří a velkou podlitinou na líci. Vyděšeně mě pozorovala. Vypadal jsem určitě alespoň dvakrát hrůzostrašněji než nejozdravnější z přítomných. Kousek dál stály další dvě ženy.

„Jdi ven. Utíkej,“ řekl jsem jí.

Nechápala, co se děje, ale poslechla. Alespoň jednou mi má ošklivost byla k užitku. Několik tváří se ke mně otočilo. Pozvedl jsem dlouhé rožně šikmo vzhůru jako vlajkonoš zástavu a zahlaholil: „Už je to tady, už se to nese!“

Horký tuk kapal na podlahu a syčel. Zamířil jsem směrem k ohništi k prominentním místům. Každý krok jsem cítil jako stopu písku navršenou na můj hrob. Zastavil jsem se před trojicí mužů ležících na poduškách.

„Holky, vypadněte teď na chvíli,“ zavrčel jsem na jejich společnice.

Počkal jsem, až vstanou a mírně jsem rožně sklonil.

„Lafson vám přeje dobrou chuť, pánové,“ řekl jsem a zarazil dvěma krajním mužům ještě žhavé železné hroty do hrudi. Okamžik bylo ticho.

„Dámy, opusťte prosím tuto místnost!“ stačil jsem ještě říct, současně se od dveří ozval klidný Geinin hlas: „Mariko, Hedviko, utíkejte.“

Vřava vypukla jako na povel. Můj meč se zaleskl ve světle plamenů. Dívka po mé pravé ruce se dala do běhu, někdo se ji instinktivně pokusil chytit. Špatný instinkt, usekl jsem mu ruku v lokti. Uvědomil jsem si, že se usmívám, že se chechtám. Karty byly rozdány a mně nezbyvalo než s nízkým párem, který mi osud namíchal, uhrát co nejlepší hru. Tři muži po mé levé ruce se současně zvedli z lavice. Čepel se zablýštlá v dlouhém oblouku, posadil jsem je zpátky se smrtelnou ranou přes hrud'. Z druhé strany se na mne sápal rabiátský zrzavec. Pokračoval jsem do zadního krytu, a přitom ho udeřil hlavici jílcem do spánku. Ze stolu na mne skočil chlap s tváří lasičky a dýkou v ruce. Zasáhl jsem ho v letu ploskou nohy přesně pod prsní kost. Při kopu jsem ztratil rovnováhu, ale někdo mě chytil kolem pasu a tím mě zachránil před okamžitým pádem. Dokázal jsem ještě probodnout chlapa před sebou, ale nezbyl mi čas vytáhnout meč z těla, místo toho jsem se ohnal nožem za sebe. Zasáhl jsem, ale rána do hlavy mě srazila k zemi. Okamžitě mě k podlaze přitiskla hmota mnoha těl. Podařilo se mi uhnout hlavou, čepel mě zasáhla jen do ramene, někomu jsem rozřízl břicho, ale pak jsem přišel i o nůž. Zachvěl jsem se, jak ostří projelo mým stehnem a narazilo na kost. Další úder do hlavy, krátký výpadek vědomí. Vřavu náhle přehlušil rachot bortící se skály, země se otřásla. Tlak polevil, zahlédl jsem muže tísnící se u oken.

„Ne!“ zaječel někdo.

Nechali mě ležet na zemi a utíkali. Drápali se jeden přes druhého, řvali, nadávali a všichni najednou se snažili utéci. Dveře i okna zablokoval zátaras z lidských těl, skřípot řítících se skal přehlušil vše ostatní. Malé okénko, větrací špehyrka čtyři dlaně na čtyři dlaně ve výšce šesti stop zůstala volná. Příliš vysoko a příliš malá na to, aby někdo prolezl. Ale možná by proskočil. Vrávoravě jsem se postavil, tři dlouhé kroky, odraz. Stáhl jsem ramena k sobě, v letu jsem vyrazil okenní rám ven a nechal uvnitř kůži hrudníku a kyčlí. Viděl jsem jen kameny, balvany a štěrky. Rozběhl jsme se. Z nebe dopadl kus skály a rozmáčkl chlapa utíkajícího vedle mne. Dostal jsem ránu do zad a ztratil rovnováhu, ještě jsem dokázal udělat tři skoky a potom jsem upadl. Znovu jsem vyrazil kupředu jako atlet na stadiónu. Rána do zátylku nebyla silnější než štulec, ale definitivně mě poslala k zemi.

Všechno mě bolelo, odněkud se nesl zvuk zápasu. Naslepo jsem kolem sebe zašátral rukama a bolest byla ještě horší. Stáhl jsem nohy pod sebe a pokusil se zvednout. Šlo to. Cítil jsem, jak se ze mne opadává písek a malé oblázky. Až teď jsem si uvědomil, že nic nevidím. Otevřel jsem oči. Klečel jsem napůl pohrben v písku, kus přede mnou stál hlouček lidí. Neviděl jsem je zřetelně, ten poslední úder do hlavy mi dal co proto.

„Tak parchanti, kdo bude první?“

Poznal jsem Geinin hlas. Postavil jsem se, písek opadával z mého oblečení a tiše šustil. Nebe bylo stále černé, hvězdy krásné. Někdo zavyl bolestí. Udělal jsem zkusmý krok. Šlo to. Gein stála zády u jediné stěny stodoly, která zůstala stát, v ruce držela jednu nataženou kuši, druhou vystřelenou právě odhodila. Na zemi se svíjel chlap s šipkou v břiše.

„Za to budeš hodně trpět, ženo,“ řekl muž s hrbem a nepřírozeně dlouhýma rukama.

„Kdo chce být druhý?“

Muži váhali. Bylo jich šest, ale Geinina otázka nevybízela ke spěchu.

„Nejlepší pro vás bude, pánové, když se otočíte a budete upalovat, co vám nohy stačí,“ zašišlal jsem.

Otočili se ke mně. Šklebil jsem se bolestí a nedokázal jsme zřetelně artikulovat, protože mi padající kámen roztrhl lícnici. Mladý ramenatý mladík si mě prohlížel, jako bych byl blázen.

„Plácáš nesmysly, jsi sám a nemáš žádné zbraně,“ řekl.

Neměl meč, ale nůž. Teď si ho přehodil tak, aby ho držel ostřím nahoru.

„To je pravda. Ale bylo vás sedmdesát, teď už jenom šest. Vyřídil jsem i oddíl hraběte Gletova. Nevím, proč bych nezvládl i vás.“

Mladík se na mne vrhl s nožem před tělem v pravé ruce. Ustoupil jsem vlevo, jeho ozbrojenou pravačku stiskl v zápěstí, směr útoku jsem pozměnil doprava a vzhůru a vlastní silou mu napomohl. Vzápětí jsem jeho pravici prudce strhl dolů. Udělal salto a dopadl na záda. Nůž mu vypadl a zazvonil o kameny kdesi za mnou. Opřel jsem si jeho ruku v lokti o stehno a zlomil mu ji. Zůstal ležet a sténal.

„Všechny nás stejně nepřemůžeš,“ řekl hrbáč a upřeně mě pozoroval.

„Asi, ne,“ souhlasil jsem, „ale budu se snažit.“

Podíval se na mne, potom na Gein s kuší a chvíli přemýšlel.

„Balím to. Jsou to šilenci.“ řekl, ustoupil o dva kroky, otočil se a klusem zamířil k ohradě, kde byli zavření koně. Ostatní se zpožděním následovali jeho příkladu. Podlomily se mi nohy a posadil jsem se na zem. Ze stínů se vynořili známí kluci, dvě dívky a jedna mladá žena.

Probudil jsem se až ráno. Gein mi už v noci ošetřila rány a cítil jsem se mnohem lépe. Mé tělo opět nezklamalo. Jedl jsem horkou polévku a pozoroval ji s jejími novými svěřenci při práci. Snažili se ze sutě vyhrabat co nejvíce věcí, které se jim mohly hodit. Gein si všimla, že jsem vzhůru a posadila se ke mně.

„Máte své děti?“ zeptal jsem se.

„Tři ze čtyř. Marika zůstala tam,“ ukázala k hromadě kamení.

„Pořád máte zájem o doprovod do Hamtu?“

„Ne. Vráťím se na naši farmu. S nimi ji dám do pořádku.“

Ukázala na své nové svěřence a na tváři se jí na okamžik objevil úsměv.

„Je to nebezpečné,“ zamumlal jsem s plnou pusou.

„Požádám duamského hraběte o ochranu. Budu jeho vojákům poskytovat základnu. A co máte v plánu vy?“

„Také mám jednání z hrabětem. Doufám, že mu draze prodám jistou informaci.“

„Jakou?“

„Jedná se o ty kaktusy.“

Zopakoval jsem jí v hrubých rysech, na co jsem přišel. Věděl jsem, že budu mluvit s hrabětem dříve než ona a nebál jsem se, že by se mě pokusila podfouknout.

„Pokud někde najdete podobné, ale geneticky nezmanipulované kaktusy a nasadíte je před vchod do údolí, budete mít v budoucnu docela klid,“ navrhl jsem jí.

Zamyšleně přikývla.

„A co potom, až dostanete své peníze?“ zeptala se.

„Pojedu si odpočinout někam do civilizace, do velkého města. Někam, kde se nevypalují usedlosti a nevyhlazují celé osady, kde vás nanejvýš někde v temné uličce probodne najatý vrah nebo vás udusí škrtící smyčka. Kde se prostě dá docela v klidu žít.“

Zavrtěla hlavou.

„Nikdy na vás nezapomenu.“

Oděv měla od krve, své i cizí, oči achátově tvrdé s příměsí smutku tmavých rubínů. Věřil jsem jí to.

Špatná investice

Zásoby a výstroj jsem už nakoupil a teď jsem sháněl koně. Dva dobré koně a byl jsem ochoten dát za ně všechny peníze, které mi ještě zbývaly. Můj starý grošák byl po úprku z Ambrie úplně odepsaný a musel jsem ho prodat. Po dlouhém smlouvání jsem za něj dostal ubohých pět zlatých, ale byl v tak špatném stavu, že jsem cenu považoval za úspěch. Řezník by mi pravděpodobně nabídl více, ale nechtěl jsem se zvířeti odvděčit za jeho rychlost a vytrvalost tak mizerným způsobem.

Prošel jsem středem tržiště a zamířil k další ohradě s koňmi. V té první se mačkala zvířata zvyklá na pluh a chomout. Na tržišti rozložilo zboží sotva dvacet prodavačů a jejich nabídka už na první pohled nevypadala nic moc. Baurtyto bylo provinční městečko na okraji Gutawské pouště, ležící na hranicích Crambijského císařství a Ligy nezávislých měst. Před třemi sty lety tudy procházela důležitá obchodní stezka, ale to byla dávná minulost.

V Crambijském císařství jsem se zdržel více než rok. Přitahovaly mě tamní univerzity. Byly čtyři a ke každé patřila veřejná knihovna. Měli do ní přístup všichni lidé bez rozdílu stavu, stačilo zaplatit malý poplatek. Na druhou stranu mě rozčílovalo puntičkářství, se kterým císař lpěl na dodržování i těch nejhloupejších zákonů. Když jsem jednoho rána na plakátě s portréty hledaných kriminálních našel svou vlastní tvář, mé záporné pocity k císaři převážily a práskl jsem do bot. Dokonce jsem ani nevrátil půjčenou knihu - Historii pádu Geotského království od Meeta - a nechal propadnout padesát zlatých zástavy. Teď jsem byl tady a věřil, že vojáci, kteří mi šli šest set kilometrů po stopě, se už dávno vrátili do svých útulných kasáren zařízených z kapes crambijských daňových poplatníků. Lákal mě Urmský záliv s rychle rostoucími městy a čilým ruchem. Už příliš dlouho jsem odpočíval a studoval a má finanční hotovost se povážlivě ztenčila.

V ohradě postávalo sedm koní. Až na jednoho staršího valacha to byli štíhlí hřebci vyšlechtění pouštními nomády. Krásní, bujni a rychlí jako vítr, ale já potřeboval zvíře možná o fous pomalejší, ale houževnaté, silné a odolné. Ze zvyku jsem zkontroloval lidi okolo, mou pozornost upoutala mladá dívka. Dívka? Spíše holka. Mohlo jí být čtrnáct nebo patnáct, měla dlouhé, sponou z matového stříbra stažené nazrzlé vlasy, zřejmě nebyla zvyklá na zdejší ostré slunce, protože se jí na bledém obličejí objevovaly pihy. Drobná, skoro křehká, zdálo se, že na nádraží si bude muset

ještě nějaký pátek počkat, pokud je vůbec kdy bude mít. V pase a bocích by ji člověk nerozeznal od útlého chlapce. Byla oblečena do cáru látky neurčité barvy, který si nezasloužil název šaty. Vlastně mi nebylo jasné, co mě na ní zaujalo. Otočil jsem se zpět ke koním.

Všiml jsem si, že mimo ohradu stojí ještě jedno zvíře - klisna s mohutnou hrudí a silnýma nohama. Hřívu měla zapletenou po horalském způsobu a ani podkovy nepřipomínaly práci zdejších kovářů.

Vrátil jsem se v myšlenkách zpět k dívce. Možná se mi líbil její pyšný nosík a drzý výraz ve tváři. Úkosem jsem se na ni podíval ještě jednou. Přešlapovala na malém koberečku, za ní na zemi seděli dva muži v kaftanech a ve špínou zešedlých turbanech. Oba byli ozbrojeni zahnutými kočovnickými jatagany. Až teď jsem pochopil, že ji prodávají. Přistoupil k nim malý chlapík s obličejem ušlápnuté myši, na něco se zeptal a začal si dívku prohlížet. Dával si přitom velký pozor, aby nevstoupil na kobereček a příliš se k ní nepřiblížil. Náhle na něho vycenila zuby a naklonila se k němu, jako by ho chtěla kousnout. Polekaně odskočil a rychle odešel, možná by bylo přesnější říci utekl. Muži začali dívce spílat, ale zjevně jí to nevadilo, pouze se na ně pohrdlivě šklebila. Za takovou holku bych nezapltil ani cenu džbánu piva a pochybuji, že by někdo dal více. Celá věc mě však začala zajímat. Nechal jsem koně koňmi a šel se na to podívat zblízka.

„Kolik?“ zeptal jsem se.

Chlapík vlevo, který měl v pouzdře na holínce tenkou dýku, si mě pořádně prohlédl, ale zřejmě jsem se mu nelíbil, protože neřekl nic. Místo něj odpověděl ten druhý.

„Sto dvacet.“

Musel jsem mu špatně rozumět, protože otrokyni s mírami 90-60-90 a pletí hladkou jako porcelán koupíte za třicet a nemusíte přitom příliš smlouvat.

Viděl, že se tvářím nedůvěřivě a dodal:

„Je panna.“

„Nic jiného jí ani nezbyvá,“ odpověděl jsem.

„Za to tě jednou hodím divokým prasatům,“ zasyčela holka jako podrážděná zmije.

Začal jsem chápat předchozího zájemce.

„Ale je temperamentní,“ připustil jsem a zakřenil se na ně.

Zblízka vypadala ještě mladší, příliš mladá a malá, aby se o ni zajímal normální zdravý chlap. Rozhodl jsem se, že se vrátím ke koním. V okamžiku, kdy jsem se otočil k odchodu, muž s dýkou promluvil.

„Je dcera velkého náčelníka, proto tak drahá. Koupíš a můžeš počkat, až zkrásní, potom prodáš za lepší peníz.“

Mluvil lámaně, v řeči znělo příliš hrdelních souhlásek, až se mu skoro nedalo rozumět, ale co říkal, mělo hlavu i patu. Mladá otrokyně ze vznešeného rodu je cenné zboží a náčelníci polodivokých kmenů je často kupují pro sebe nebo pro své syny. Čím je vznešenějšího původu, tím více se platí. Zřejmě v tom bude nějaký druh snobismu, kterému nerozumím, ale viděl jsem chlápka, který zaplatil pět set za manželku jednoho barona. Znal jsem ho, myslím barona, od vidění a řekl bych, že dáma byla se změnou spokojena.

„Kdo to je?“

Muži se na sebe podívali.

„Nikdy nekupuji zajíce v pytlí. Napohled nestojí za nic, pokud ji chcete prodát, musíte mi říci, kdo to je.“

Podívala se na mě, a kdyby pohledy zabíjely, ležel bych na zemi a tržiště by bylo ozdobené mými vnitřnostmi.

„Jsem Annemari Dasková, dcera hraběte Daska. Jediná dcera.“

Muži si neklidně poposedli, já v duchu hvízdal. Pokud to byla pravda, žádali podezřele málo. Dask nebyl poddaným žádného panovníka a jeho hrabství bylo větší než spousta celých království. Kdyby se nechal titulovat vaše excelence, nikdo z jeho sousedů by neprotestoval.

„Můžete to dokázat?“

„Pokud nejste tak hloupý, jak vypadáte, přesvědčte se,“ řekla holka opovržlivě, sundala z vlasů sponu a podala mi ji. V matovém stříbře byl filigránem vyveden znak daskského rodu.

„Mohla jsi ji někomu štípnout.“

Chybělo málo a dostal jsem facku. Byla po čertech rychlá, její ruku jsem zachytil v poslední chvíli.

Usmál jsem se na ni a stále držel její dlaň ve své. Jsem skoro dvoumetrový hubený a hranatý chlap. Dobré dvě třetiny mé váhy mají na svědomí těžké kosti a holkám, co se na vás za peníze smějou, platím dvojnásobnou taxu, aby si mě vůbec všimly. K tomu všemu mám skobovitě zahnutý, dvakrát přeražený nos a navíc pár špatně srostlých

jizev ve tváři. I otrlí muži jsou nervózní, když se na ně usmívám, ale na malou žábu to musela být skutečně silná káva. Přesto to zvládla. Pustil jsem ji, posadil se před chlapíky a začali jsme smlouvat.

Zdálo se mi, že jim ve skutečnosti bylo jedno, za kolik prodají, hlavně když se jí zbaví. Nakonec jsem srazil cenu na třicet pět a vysázel peníze na dřevo. V kapse mi zbylo pět stříbrných na zaplacení ubytování v hostinci, kde jsem už pět dní bydlel.

„A teď mi, pánové, prozradte, v čem je háček. Peníze máte, tak sem s tím,“ řekl jsem.

Neprozdali mi nic, zvedli se a zbaběle utekli. Zůstal jsem na tržišti s prázdnou kapsou a malou holkou, která byla úplně k ničemu. I kdybych ji pronajímal sedm dní v týdnu, nevydělala by mi mé peníze zpátky ani do soudního dne. Díval jsem se na ni, ona na mě a najednou mi nebylo jasné, proč jsem to vlastně udělal.

„Sakra, měl jsem si koupit koně!“ zanádal jsem nahlas.

Okamžik mě pozorovala vyděšeným pohledem, potom se rozplakala a stále přitom přešlapovala na tom pitomém koberci. Snažil jsem se ji uklidnit, ale vůbec mě nevnímala. Nakonec jsem ji zvedl do náruče a odnesl do hospody, kde jsem bydlel. Hospodský mě sice trochu podezíravě pozoroval, ale neprotestoval. Po celou cestu jsem si v duchu opakoval, že jsem si opravdu měl koupit koně.

Uložil jsem ji do postele a přikryl dekou, aby se měla kam schovat. Než usnula, dlouho vzlykala. Ze sálu jsem si přinesl dva džbány piva, posadil se na okno a díval se dolů do ulice. Slunce zapadalo, stíny se prodlužovaly a spleť uliček a zákoutí se pomalu ztrácela v šeru. Dům měl silné stěny z nepálené hlíny a i teď, na sklonku dne, byl v pokoji příjemný chládek. Ruch z hostince doléhal do druhého patra jen tlumeně. Po žhavém dni byli všichni vysušení a unavení, bude trvat nejméně dvě hodiny, než se lidé proberou k nočnímu životu. V Baurytu se vstávalo před rozbřeskem, do deseti hodin se udělalo co možná nejvíce práce a od deseti se držela šestihodinová siesta, protože v úporném vedru člověk dokázal nejvýše pít silný chlazený čaj, ale i to bylo velmi vysilující. Do osmi do večera se pracovalo a po krátké přestávce na zotavenou se lidé bavili. Život zde plynul pomaleji a líněji, zdálo se, že nic není tak důležité, jak to v první chvíli vypadá.

Přes mírumilovnost večera jsem měl silný pocit, že si v nejbližší budoucnosti příliš klidu neužiji. Vytáhl jsem z pochvy meč a zkontroloval čepel. Byla štíhlá a tenká jako list papíru, směrem k ostří přecházela barva oceli ve světle zapadajícího slunce do tmavě modré až fialové. Mistrovský kousek z mistrovky dílny, pro vysokého člověka s dlouhýma rukama ideální zbraň. Okamžik jsem přemýšlel, kolika lidem patřil, a kolik lidí jím bylo zabito. Nepůsobilo to na mě příliš povzbudivě, raději jsem dopil pivo, lehl si na podlahu a přikryl se pláštěm. Podlaha byla našťastí z měkkého lipového dřeva. Přes noc se do něj mé těžké kosti otláčí a ráno se mi bude ležet mnohem pohodlněji. Na dubu by to bylo horší.

Před svítáním mě probudil šramot. Annemari právě obezřetně vstávala z postele. Počkala, dokud si nezvykne na šero, opatrně mě překročila, otevřela dveře a vyšla na chodbu. Stoupl jsem si k oknu, abych viděl, co bude dělat. Věděl jsem, že pokud se rukama zavěším za parapet, budu to mít k zemi o dva metry blíž a dokážu doskočit tak, aby mě nikdo neslyšel. Vyšla na ulici. Obloha byla jasná, ve svitu hvězd jsem viděl, jak se několikrát rozhlíží. Dřepla si u odtokového kanálu a vymočila se. Opatrně, aby nezahlédla pohyb, jsem ustoupil od okna a když se vrátila, ležel jsem na svém místě. Postavila se nade mne a dlouho si mě prohlížela. Její oči se ve tmě zeleně leskly, pozoroval jsem ji s přivřenými víčky, abych neprozradil, že jsem vzhůru. Pohodila hlavou, jako by se o něčem ujistila, potom si lehla zpět do postele a podle dechu usnula.

S rozbřeskem jsem vstal a přinesl z hospody dvě porce snídaně. Obyčejné kukuřičné placky s medem a silným hořkým čajem, protože na nic lepšího mi už nezbyly peníze. Vůně ji vzbudila okamžitě. Nazrzlé vlasy jí trčely na všechny strany, obličej měla otláčený od rezné matrace. Přistrčil jsem jí talíř a nemusel jsem ji pobízet. Jedla skoro tak rychle jako já.

„Potřebuji tvoji brož,“ řekl jsem.

Přes tvář jí přeběhl krátký závan strachu, vzápětí ho nahradilo pohrdání.

„Je to obyčejné stříbro, nedostaneš za ně mnoho. Má cenu jen pro mě a mého otce.“

Pokrčil jsem rameny.

„Nezbyly mi žádné peníze. Potřebujeme koupit výstroj i pro tebe. Pokud nechceš jet v tomhle hadříku. Moc tě nezahřeje.“

Ukázal jsem na její ubohý oděv. V ranním chladu měla husí kůži a instinktivně se i při jídle krčila.

„Co se mnou chceš udělat?“

„Odvezu tě domů.“

„Cože?“ užasle se na mě podívala. Nevěřila mi ani slovo.

„Odvezu tě domů a vsadím na to, že mi tvůj otec vyplatí slušnou odměnu.“

„Anebo tě zavře do žaláře a nechá tě setnout. Můj otec nevyjednává se zloději a vrahy.“

V prvním chvíli jsem chtěl namítnout, že nejsem zloděj ani vrah, ale potom jsem si uvědomil, že by to bylo poněkud diskutabilní.

„Díky za upozornění. Dám si pozor, abych se nestal závislým na jeho dobré vůli, a budu jednat přes prostředníka. Kdo jiný mi za tebe nabídne víc než on?“

Vítězoslavně se usmála.

„Takže ne odměnu, ale výkupné!“

„Je mi jedno, jak to nazveš. Dej mi tu brož.“

Sundala si ji jen neochotně, a přestože se držela, měla pláč na krajíčku. Další slzavý výstup jsem riskovat nechtěl, a proto jsem raději nic neříkal. Všiml jsem si, že má pod šaty stříbrný přívěsek v podobném stylu. Doufal jsem, že za šperk dostanu dost, abych ji nemusel připravit i o ten.

Vrátil jsem se až za dvě hodiny a v životě jsem nesmlouval tvrději. Hodil jsem jí na postel kalhoty z antilopí kůže, kazajku a košili z nejlacinějšího rezného plátna, k tomu ty nejlepší boty, které jsem v malé velikosti sehnal. Jako dezert jsem přidal klubko nití a jehlu.

„Uprav si oblečení, ať se v něm cítíš co nejlépe. Čeká nás dlouhá cesta.“

Pochybovačně si změřila hromádku šatstva a vzala jehlu do ruky. V tom okamžiku jsem věděl, že jsem si na sebe ušil bič.

„Já, já - neumím šít,“ řekla.

„Každá malá holka to umí,“ zavrčel jsem.

„Za prvé nejsem malá holka a za druhé jsem hraběcí dcera a nebudu to nikdy potřebovat!“

Pokud byl před okamžikem v jejím hlase alespoň stín provinilosti, teď zmizel a mluvila jako královna s kohortou oddaných vojáků u trůnu. Odložil jsem meč, sedl si na jedinou židli a začal šít.

„Možná nejsi malá holka, možná jsi hraběcí dcera, ale taky jsi můj majetek. Koupil jsem tě a patříš mi se vším všudy. Kdybych za tebe nechtěl dostat dobrou cenu, hnal bych tě přes pralesy nahou. Rychle bys pochopila, že není práce pod úroveň člověka. Všechno se ti může někdy hodit.“

Jenom pohrdavě zasyčela.

„Stejně ti nevěřím, že mě odvedeš až k otci. Je to víc než osm set kilometrů.“

Přikývl jsem.

„Osm set kilometrů vzdušnou čarou, ale nás čeká minimálně dvojnásobek. Nemůžeme se pustit přes savanu, protože by nás kočovníci chytli, ještě než bychom se rozkoukali, a ani se nemůžeme odvážit příliš hluboko do pralesa. Půjdeme po hranici mezi stepí a lesem, kde se budeme moci dobře ukrýt a zároveň dokážeme rychle postupovat.“

Představil jsem si v duchu mapu a uvědomil si, že je to opravdu dlouhá cesta.

„Jak ses vlastně dostala až sem?“

„Otec chtěl, abych na vlastní oči poznala velká města císařství a poslal mě s doprovodem na návštěvu k příbuzným. Měla jsem mít vlastní dům, sloužící, vlastní vojáky. Na cestě nás přepadli a mě zajali.“

„Muži, od kterých jsem tě koupil?“

„Ne, úplně jiní lidé. Zaútočili na nás v soutěsce mezi dvěma kopci. Bylo jich méně než mých vojáků, ale stejně zvítězili. Nějakou dobu jsem byla s nimi a nakonec mě ukradli ti dva.“

Dál jsem se nevyptával, protože při vzpomínání zbledla a sevřela rty. Cesta s otrokáři asi nebyla příjemný zážitek. Šel jsem a snažil se vybavit si mapu oblasti, kterou jsme měli cestovat. Před několika sty lety, než divocí lidé z pralesů rozvrátili Cernut, to byl střed civilizovaného světa. Od té doby se změnilo klima, prales postupně podléhal v pohltit tři největší města. Dvě velká království se rozpadla na izolované státečky, které postupně podléhaly v šarvátkách s nomády a divokými obyvateli lesů. Celé území bylo příliš nehostinné, aby se o ně zajímal crambijský císař, navíc by si tím proti sobě popudil Ligu nezávislých měst, která v nikým neovládaném prostoru za svou severní hranicí viděla záruku bezpečnosti.

Práce mi šla rychle od ruky, před polednem jsem jí dal kalhoty i košili, aby si je vyzkoušela.

„Před tebou?“

„Co před tebou?“ nechápal jsem.

„Mám se převlékat před tebou?“

Spolkl jsem poznámku o tom, že v jejím případě je stud zbytečný, vzal si zbraně a sešel dolů pro něco k obědu. Protože byla siesta, v sále nikdo nebyl a obsloužil jsem se sám. V Baurytu přes poledne nepracovali ani zloději.

Upravené šaty jí docela padly, a když si vycpala špičky bot plátnem, mohla v nich poměrně pohodlně chodit. Až na dlouhé vlnité vlasy teď vypadala úplně jako kluk. Už ráno jsem jí koupil jednoduchou dřevěnou sponu, ale nedal jsem jí ji, protože s rozpuštěnými vlasy se mi líbila mnohem více. Rozhodl jsem se, že s tím ještě chvíli počkám. Na světě je málo krásných věcí a člověk má rozvíjet svůj smysl pro estetično.

„Jsem rád, že ti padnou. Mám v oku jen mužské míry a obával jsem se, že ti nebudou sedět.“

Podívala se na mě, jako bych byl trn, na který si právě sedla, ale neřekla nic. Netušil jsem, co jí zase přelétlo přes nos. Pokud nebude cestou spolupracovat, bude všechno mnohem obtížnější. Začínalo mě svrbět v kostech v předtuše, že tohle budou zatraceně těžce vydělané peníze. Postavil jsem se k oknu a rozhlédl se. Ulice zely prázdnotou, polední siesta se právě přehoupla do druhé poloviny.

„Vyjedeme v noci. Než se rozední, budeme z dohledu,“ řekl jsem.

V prachu na zemi u hromady odpadků se něco blýskalo.

„Obstarám koně,“ pokračoval jsem nahlas v úvahách.

„Říkal jsi, že už nemáš žádné peníze.“

„Nemám. Neřekl jsem koupím.“

„Jsi sprostý zloděj.“

Přívlastek sprostý se mi nelíbil. Můj otec byl šlechtic, velmi mocný šlechtic. A zloděj samozřejmě také.

„Víš, že tady se za krádež koně věší?“ poznamenala škodolibě.

„Všude se věší za krádež koně.“

To, co se na zemi lesklo, nápadně připomínalo čepel dlouhého nože.

„Hned jsem zpátky,“ řekl jsem a vyšel z pokoje.

Venku panovalo pekelné vedro. Rázem jsem měl oči plné potu a v prudkém světle jsem mhouřil oči, až mě z toho bolely lícní svaly. Rozhlédl jsem se a opatrně se přiblížil k hromadě odpadků. Kusy staré zeleniny, shnilé banány, zbytky po vaření. Páchlo to jako - jako hromada hnijících zbytků na prudkém slunci. Ale v zápachu jsem rozeznával ještě jednu důvěrně známou složku. Odhrnul jsem z lesklého předmětu prach a banánovou slupku. Byl to jatagan. Špičkou nohy jsem hromadu rozhrábl a když se černý mrak much rozptýlil, zahlédl jsem lidské tělo, nebo to, co z něj ještě zbývalo. V tomhle podnebí je rozklad velice rychlý a někteří červi už byli skoro tři centimetry dlouzí. Rozběhl jsem se zpátky, schody jsem bral po třech, v levačce jsem držel nůž.

Annemari byla v pořádku a překvapeně se na mě podívala, když jsem málem vyvrátil dveře z pantů.

„Jak vypadali ti první otrokáři?“

„Ne o moc vyšší než já, černoši se spoustou jizev ve tváři.“

Cítil jsem, jak mi srdce prudce tepe a každým pórem prosakuje pot. Byli jsme v pěkně bryndě.

„Svlékni se.“

„Ne! Už nikdy se před nikým nesvléknu!“

Pochyboval jsem, že mluví pravdu, ale neměl jsem čas na hašteření.

„Svlékni se, nebo tě svléknu já, ale oblečení si pak budeš spravovat sama.“

Myslel jsem, že bude plakat, ale podívala se na mě, jako bych byl poslední z malomocných, sundala si vestu, rozepnula košili, rozvázala provázek, který jí držel kalhoty a stála přede mnou, jak ji příroda stvořila.

„Jsi někde tetovaná?“

Zavrtěla hlavou, ve tváři měla strnulý nehybný výraz.

„Otoč se.“

Poslechla mě.

Měla ho tam. Měla je tam dva. Dva vytetované motýly, jednoho žlutého a druhého modrého. Na hýždí a pod levou lopatkou. Umělecká dílka vyvedená do nejmenších detailů. Tetovací barva obsahovala látku, ze které se pozvolna vylučují molekuly motýlích feromonů. Varírové si tak značkují drahocenné otroky, aby je mohli později s pomocí speciálně vyšlechtěných motýlích samečků kdykoliv vystopovat. A Annemari si museli opravdu cenit, protože ji označovali pro dva druhy zároveň, navíc bylo tetování dokonalá práce, která nebude v žádném případě budoucímu pánovi vadit. V chřípí mě zašimral štiplavý závan potu. Nebyl to můj pot, ani pot Annemari, ani pot žádného bílého člověka. Otočil jsem se na patě, levačkou jsem instinktivně kryl prostor před sebou.

Stál v otevřených dveřích, chlap metr padesát, kost kůže a svaly, rychlý jako blesk a nebezpečný jako škorpión. Jeho ebenová kůže se v příšeří pokoje modře leskla. Šklebil se, na levé líci měl sedm rovnoběžných rituálních jizev. Varírové používají jizvy jako hodnostní označení. Sedm velkých jizev označuje pána bojovníků. Očividně ho

překvapilo, že jsem se otočil včas. Kdybych neočekával někoho z jeho kmene a mé smysly nebyly vybičované až k prasknutí, zastihl by mě nepřipraveného. V obou rukou držel nože. Věděl jsem, že jeden z nich má otrávené ostří. Neodvažoval jsem se na ně podívat, abych mu neprozradil, že to vím. Předkročil pravou nohou o délku chodidla - pokud to na mě nehrál, byl levák a měl by mít otrávený nůž v levé ruce. Nevěřil jsem, že se dokážu ubránit bez zranění, už jsem párkrát viděl bojovat muže jeho kmene. Přehodil jsem si nůž do druhé ruky. Mírně se přikrčil, periferním viděním jsem zahlédl, jak se palcem pravé nohy zapřel o podlahu. Naznačil jsem útok zespodu na jeho pravici. V poslední chvíli vytočením uhnul a vklouzl mi mezi ruce. Věděl jsem, že je rychlý, ale stejně mě překvapil. Byl jsem však po celou dobu soustředěný na jeho levé zápěstí a sevřel jsem ho dříve, než mě stačil škrábnout. V poslední chvíli jsem jen částečně odvrátil útok druhého nože, ostří mě poranilo na předloktí. Vychýlil jsem jeho levici co nejvíc do strany a nahoru. Byl lehký, ztratil rovnováhu. Další ráně jsem nastavil rameno a sám jsem ho bodl do podbřišku až po střenku a potáhl šikmo nahoru. Ochabl, v ráně se objevily vnitřnosti. Svůj nůž jsem schoval do pouzdra, jeho otrávený jsem si opatrně vzal a teprve potom jsem pustil jeho ruku. Tedy doufal jsem, že mám ten otrávený.

Otočil jsem se k Annemari. Vyděšeně mě pozorovala. Druhý Varír právě prolézal oknem. Bez rozmyšlení jsem po něm nůž hodil. Byl to dobrý hod, přímo na trup, ale přesto dokázal čepel za letu srazit dlaní. Zašklebil se, zavrával, zvrátil se dozadu a s tupým žuchnutím dopadl na zem. Varírové o sobě tvrdí, že jsou stejně jako hadi odolní vůči svým jedům. Lžou.

„Ihned odjíždíme!“ vyštěkl jsem. „Nachystej se, přivedu koně. Podívej se, jestli ti dva u sebe nemají nějaké peníze.“ Za dvacet minut jsme opouštěli město. Jel jsem na klisně, která se mi tolik líbila, a Annemari jsem vybral na pohled houževnatého valacha. Bauryto jsem připsal na seznam měst, kde se nebudu moci po příštích deset let ukázat. Ruka mě pekelně bolela, snažil jsem se potlačit nervozitu a nehnat koně více, než bylo nezbytně nutné. Annemari neřikala nic a po očku mě s obavami pozorovala.

První noc jsem skoro nespal. Zčásti kvůli ruce, zčásti kvůli Varírům. Až třetího dne jsem uvěřil, že jsme získali náskok a že nám nehrozí bezprostřední nebezpečí. Při nejbližší příležitosti jsem Annemariino tetování překryl hlinkou, pokapal lepkavou šťávou z kaktusu a zakryl mladými lístky. Nesliboval jsem si od toho příliš, ale lepší něco než nic. Upozornil jsem ji, že ti dva motýli ji budou zdobit až do konce života. Kupodivu ji to vyvedlo z míry a neuklidnila ji ani má poznámka, že si nikdo určitě stěžovat nebude.

Opustili jsme pás polopouště a utábořili se v hájku mezi dvěma kopci. Objevil by nás pouze ten, kdo by sjel ze staré stezky. Nasbíral jsem hromadu klestí a na kamenech nad malým ohněm opekl kukuřičné placky. Poprvé po třech dnech jsem si trochu oddechl.

„Ty je znáš?“ zeptala se Annemari.

Po celou cestu mluvila, jen pokud to bylo nezbytně nutné a na mé otázky odpovídala jednoslabičně.

„Koho?“

„Ty dva muže, které jsi zabil.“

„Varírové. Velice nebezpeční lidé. Jejich předkové žili v pralesích, ale postupně se seznámili s civilizací a zjistili, že se jim na ní pár věcí zamlouvá. Přesto neopustili divoký styl života. Stále žijí v kočovnických táborech, ale používají ocelové zbraně, naučili se střílet z luků, jezdit na koni a občas se oddávají rituálnímu kanibalismu. A jsou bohatí.“

„Jak to?“

„Stali se profesionálními otrokáři.“

„Chytají bílé lidi?“

„Ne, nejsou rasisté. V černošských královstvích na západním pobřeží prodávají bělochy a tady černochoy. Vlastně to nedělají pouze Varírové, ale celá desítka menších kmenů. Varírové se specializují na luxusní obchod. Na dcery šlechticů, někdy i na syny, závisí na kupcích.“

„Jak to, že toho o nich tolik víš? Nikdy předtím jsem o nich neslyšela.“

„Hodně čtu.“

Pochybovačně se na mě podívala.

„Čteš? Myslela jsem, že muži tvého druhu číst neumějí. Spíše bych řekla, že jsi s nimi nějakou dobu spolupracoval.“

„Studoval jsem na univerzitě a téměř jsem ji i dokončil.“

„A proč jsi odešel?“

Možná se ptala jenom tak, ale možná vyzvíдалa. U malých šlechticů člověk nikdy neví, jejich výchova se často ubírá nečekanými stezkami. V žádném případě jsem nemínil přivést někoho na stopu mé rodiny.

„Začala mě pálit půda pod nohama.“

„Skutečně mě zavedeš domů?“

Její myšlenky tékaly jako motýli z květiny na květinu. Nespouštěla ze mě oči a přestože byla jen malá holka, věřím, že by poznala, kdybych lhal.

„Dívej se na to tak, že tě prodám zpět tvému otci.“

Přikývla a obratně sloupila z kamene první hotovou placku. Má odpověď ji uklidnila.

„To ti odpovídá.“

Bylo jí jenom čtrnáct, ale opovržení uměla hlasem dávkovat dokonale.

Během prvního týdne jsem zjistil, jaké tempo naši koně dlouhodobě vydrží, a řídil jsem se podle nich. Moje klisna byla vytrvalejší, ale Annemariin valach zase nesl mnohem menší váhu. Kdybych ukradl ještě jedno zvíře pro náklad, mohli jsme jet mnohem rychleji. Terén se mírně zvlhnil a stromů přibývalo, ale stále jsme nemuseli sesedat. Na každém pahorku jsem se ohlížel, abych zjistil, zda nemáme někoho v zádech. Dvakrát jsem spatřil daleko za námi vyplašené hejno ptáků. Možná je vyplašil dravec na lovu, možná někdo jiný. Varírové jsou pragmatici a pronásledují otroky, jen pokud se jim to vyplatí. Na druhou stranu jsem jim zabil dva bojovníky a oni patří mezi kmeny, které přímo fanaticky dodržují zákon krevní msty. Během večerů jsem si zhotovil javorový luk a pravidelně jsem se pokoušel ulovit něco k snědku, abychom ušetřili naše zásoby, ale příliš se mi nedařilo. Lov vyžaduje čas a klid a my jsme spěchali a já podvědomě stále myslel na černé bojovníky s rituálními jizvami na tváři. Annemari mluvila méně a méně, nakonec jsme si říkali pouze dobré ráno a dobrou noc. Jsem zvyklý cestovat sám, ale ve společnosti se rád pobavím. Nejvíce mi vadilo, že si večer přestala rozčesávat vlasy. Pokaždé se najedla a okamžitě šla spát.

Čtvrtý den třetího týdne cesty jsem dlouho nemohl najít vhodné místo k přenocování a nakonec jsme jeli až do tmy. Utábořili jsme se u skupiny vrb nedaleko potoka. Oba jsme byli unavení, místo teplé večere jsme sežvýkali pruh sušeného masa a šli spát. Vzbudil jsem se za svítání. Mám rád svítání. Den je ještě panensky čistý, neposkvrněný ničím, co se v něm stane. Upekl jsem placky a uvařil polévku zahuštěnou moukou, nechal vše na plochem kameni a vystoupil na nejbližší pahorek. Pokud jsem si pamatoval mapu správně, nacházela se asi čtyřicet kilometrů směrem na sever malá osada. Kdysi to bylo velké město, jehož bohatství se zakládalo na zlatých dolech. Ty už byly dávno vyčerpány, ale stále existovali hlupáci, kteří doufali, že v podzemních štolách najdou štěstí. Dnes bychom měli křížovat starou stezku, kdysi skutečnou cestu spojující sever s jihem. Pohled dolů do údolí mě překvapil. Lesostep skončila a před námi se rozkládala neprostupná linie lesa. Buď jsem se spletl, nebo tady les od té doby jednoduše vyrostl. Obojí se mi zdálo stejně pravděpodobné. Vrátil jsem se do tábora, Annemari stále spala. Snědl jsem svůj díl snídaně a vzbudil ji.

„Musíš se pořádně najíst, dál půjdeme po svých.“

Pozorovala mě stále zachumlaná do dek. Nikdy dříve jsem si neuvědomil, jak krásné má oči. Velké a černé s nádechem do zelena.

„Já už nemůžu.“

V prvním okamžiku jsem nechápal a teprve po chvíli mi to došlo. Dokážu uštvat koně a když jsem na cestě, většina mužů mi nestačí. Teď se mnou skoro tři týdny držela v sedle tempo čtrnáctiletá holka.

„Opravdu nemůžeš?“

Zavrtěla hlavou a zavřela oči. Položil jsem jí ruku na čelo. Měla ho horké a suché. V duchu jsem si nadával do hlupáků a idiotů, ale nahlas jsem neřikal nic. Byla úplně na dně. Trpěla horečkou z vyčerpání, na dotek se celá třásla.

Vlastní chybou jsem se dostal do velkých problémů. V patách jsem měl smečku černých d'áblů a na krku malého lazara. Uvařil jsem čaj z malin a donutil ji vypít tři hrnky a sníst alespoň trochu polévky. Okamžitě usnula, střídavě drkotala zuby zimou, střídavě se jí na tváři perlil pot. Nebylo to jen vyčerpání, pravděpodobně se nakazila bahenní zimnicí nebo něčím podobným. Bez léků to měla spočítané. Rostliny, které bych mohl použít místo nich, rostly až dál na sever, tady na ně bylo ještě příliš horko a sucho.

Do večera jsem nanosil velkou zásobu dřeva a narovnal ho kolem tábořiště do nízké zídky. Dokonce se mi podařilo ulovit i jelena. Přes noc jsem maso naudil a upekl, do zásoby jí navařil polévku. Stačil den a nemoc se jí zmocnila plnou silou, ztrácela se jako sen za svítání. Snažil jsem se na ni myslet jako na investici pětaticeti zlatých, ale moc mi to nešlo. Nebudil jsem ji. Napsal jsem vzkaz na kus pergamenu, připíchl ho na klacek a s východem slunce jsem vyrazil na cestu. Klisna si odpočinula a nemusel jsem ji ani příliš pobízet. Valacha jsem vedl za sebou. Poprvé jsem koně vystřídal po hodině, potom po půlhodině a nakonec každou chvíli, podle toho, jak potřebovali. Štval jsem je do úmoru. Bezmocný člověk je v divočině snadnou kořistí dravců a tady žil nespočet pum, medvědů a vlků. Po poledni jsem dorazil do osady.

Ruiny původního města se nacházely ještě o pár kilometrů dál, ale dnes se lidé usídlili přímo v dolech mezi těžními jámami a hromadami vyvezené horniny. Ulice neexistovaly, pouze vyšlapané cesty mezi dřevěnými chatrčemi, které často byly jen krytem nad dírou do země. Všude se povalovaly rozbité připomínky někdejší velké zlaté horečky. Drtiče rudy, vymývací žlaby, tavné jámy. Odněkud se nesl žalostný skřípot rumpálu, ale jinak byla osada tichá. Buď byli všichni pod zemí, nebo mrtví. Uprostřed cesty jsem našel sedět starého chlapíka. Mohlo mu být osmdesát, ale možná také čtyřicet, protože chlast zničí člověka rychle. Mezi kolena držel láhev s hrdlem zalitým voskem, z druhé otevřené si přihýbal.

„Hledám doktora, ranhojiče, někoho, kdo se vyzná v nemocech, nebo má alespoň sklad léků.“

Napil se, krkl si, zvrátil hlavu vzhůru, podíval se na mě.

„Takhle něco k pití by nebylo?“

Mluvil stejně, jako vypadal, ústa měl plná zkažených zubů a zápach se donesl až ke mně.

„Pokud mi rychle neodpovíš, zatančí ti na hlavě okovaná kopyta a přijdeš přitom i o ty flašky.“

Na okamžik se skutečně lekl.

„Tamten dům, bydlí v něm Dubbony. Byl to doktor, kdysi.“

Mávl rukou k nejlepšímu domu široko daleko, čert ví proč se přitom pobaveně zašklebil...

„Kdysi,“ zopakoval.

Potom si na uklidněnou dal dlouhý lok a vypadal stejně spokojeně jako předtím.

Dům vyhlížel zпустle a opuštěně, ale lelkoval před ním muž s jedním okem zakrytým páskou a velkým samostřílem se třemi šipkami zavěšeným na popruhu přes rameno.

„Hledám Dubbonyho, prý je lékař,“ obrátil jsem se na něho.

Poškrábal se na hlavě, pohledem přelétl mé koně a výstroj, na okamžik se zastavil na rukojeti meče.

„Jo, pane, znám ho. Najal si mě, abych mu hlídal barák, zatímco je pod zemí.“

„Lékař? Pod zemí?“

„Dubbony už dlouho neléčí. Tady všichni, kdo můžou, těží. Každý si chce přijít na své.“

Osada mi nepřipadala jako místo, kde si někdo může přijít na své, ale kdo chce kam...

„Ukážete mi, kde těží?“

„Jistě, pane. Jen za sebe sjednám náhradu.“

Hlasitě zahvízdal krátkou melodii a zanedlouho se z blízkého domu vyplazil mrzák. Neměl nohy, k trupu měl přivázanou kůži a jen po rukou se šoural ulicí. Možná si tady taky chtěl přijít na své. Muž mu předal zbraň.

„Dohoda stejná jako vždycky?“

„Jo,“ odpověděl mrzák.

Na mě se ani nepodíval.

Držel jsem se o krok zpátky za svým průvodcem. Zdálo se mi, že město už není tak liduprázdné jako před chvílí. Sem tam se někde mihl stín, několikrát jsem za haldami hlušiny zahlédl zarostlou tvář.

Došli jsem až k obrovské díře. Kdysi zde byla postavena celá dřevěná konstrukce držící žebříky a výtahové plošiny, ale dnes po ní zbyly jen zetlelé zbytky.

„Tohle je Dubbonyho důl.“

„Kdy skončí?“

„Dubbony je největší blázen široko daleko. Někdy zůstává pod zemí celý týden.“

Sklouzl jsem ze sedla.

„Pohlídáte mi koně?“

„Jasně, pane.“

„Mohu ho nějak najít?“

„Sledujte vodu, pane, myslím, že si ji svedl k místu, kde teď těží.“

Skutečně, na odvrácené straně jámy stékal do hlubiny potok.

V přístřešku jsem si vzal dvě pochodně, jednu jsem zapálil, druhou zastrčil za opasek a začal sestupovat dolů. Na mém průvodci mě znervózňovalo, že byl tak ochotný a o nic si neřekl. Neměl jsem však čas o tom příliš dlouho uvažovat, Annemari už mohla být v komatu. Nebo ji vlci roztrhali hodinu po tom, co jsem odešel. Zahnal jsem nepříjemné představy a soustředil se na sestup.

Důl byl obrovský. Sestoupil jsem nejméně sto padesát metrů pod zem a staré žebříky stále pokračovaly kamsi do tmy. V hloubce nebylo dřevo vystaveno povětrnostním vlivům a výztuhy i celá nosná konstrukce centrální jámy vypadaly poměrně zachovale. Staří inženýři a konstruktéři uměli víc než my dnes. Potok byl soustavou žlabů sveden do štoly, odkud se ozýval tlumený zvuk. Pochodeň dohořela, musel jsem zapálit druhou. Představa cesty zpátky bez světla mě nelákala, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Opatrně jsem se kradl vpřed. Hluk sílil, po sto metrech se změnil v ohlušující skřípot a praskot, v dálce před sebou jsem zahlédl světlo. Zhasl jsem pochodeň, vlhké stěny štoly se měňavě leskly, musel jsem dávat pozor, abych soustavně nezakopával o dřevěné koleje pro důlní vozíky.

Dubbony vytěžil na konci štoly obrovský, postupně se rozšiřující sál. Rachot způsoboval velký železný šnek, otáčející se v bronzových ložiscích, jeho ocelová vrtná hlavice se zakusovala do stěny a odlamovala kusy křemene, nasycené zlatými zrny. Stroj byl poháněn zaklínadlem, ukrytým v železné kostce, zabudované do jeho zadní části. Šnekovým žlabem protékala voda z potoka, unášela horninu a strhávala ji do velkých drtičů, které ji se stejnoměrným bušením rozbíjely na malinká zrnka. Dubbony stál těsně u razícího čela a pozoroval stěnu.

„Hej, Dubbony, potřebuji léky. Dobře vám zaplatím!“ zařval jsem, ale v ohlušujícím rachotu mě neslyšel.

Přistoupil jsem až k němu. Byl to velký chlap, skoro stejně vysoký jako já, ale o dobrých dvacet kilo těžší, ramena měl hranatá jako almara a pod kůží, šedou zažranou špinou, se vlnily obrovské svaly.

„Dubbony,“ řekl jsem a poklepal mu opatrně na rameno.

Bleskově se otočil a těžkým levým hákem mě poslal dobrých pět metrů zpátky. Zůstal jsem sedět v odtékající vodě lesknoucí se zlatými šupinami. Smířlivě jsem zvedl levou ruku dlaní k němu.

„Dubbony, přišel jsem koupit jen nějaké léky.“

Zvedl ze země hornický špičák a přiblížil se. Oči se mu v umělém světle leskly, tvářil se klidně, jako by se nic nedělo. Vstal jsem, kámen pokrytý usazeninou pod vodou klouzal. Nesměl jsem ho zabít, potřeboval jsem lék na zimnici.

„Dubbony, přišel jsem koupit léky! Rozumíte?“

Nesnažil se ani poslouchat. Nonšalantně mávl levačkou a málem mě špicí zasáhl do hlavy. Couval jsem, dokud nestál ve vodě. Ohnal se po mně, uhnul jsem a naznačil výpad nožem. Pokusil se ukročit, ale podjely mu nohy a upadl. Vrhł jsem se na něj. Byl počertech silný a uměl se rvát. Kutáleli jsme se z jedné strany na druhou, železným stiskem mi drtil hrudník, několikrát mě málem chytil do zápasnického sevření. Nakonec se mi podařilo provléci předloktí pod jeho bradou a s pomocí druhé ruky ho přiškrtit. I v ohlušujícím rachotu jsem slyšel, jak chrčivě dýchá.

„Dubbony, chci jen léky!“

Přestože jsem ho dusil, postavil se a jako bych byl hadrový panák, vlekl mě k šneku. Současně se rukama snažil rozbít zámek kolem svého hrdla. Zapřel jsem se mu kolenem o hrudník a zabral ze všech sil. Bylo to jako pokoušet se strhnout býka holýma rukama. Namáčkl mě na hranu žlabu a medvědí silou mě tlačil dovnitř. Podařilo se mi posunout levičku o pár centimetrů a hranou zápěstí jsem našel krkavici. Jak zeslábl přítok krve do mozku, oči se mu zamžily a zvláčněl. Otočil jsem ho zády k žlabu a přinutil ho zaklonit se. Zubatý konec šroubovice se teď otáčel pár centimetrů od jeho spánků. Povolil jsem sevření, aby mě mohl vnímat.

„Dubbony, sakra, chci léky! Jsi přece doktor, ne?“

Řval jsem mu přímo do ucha. Teď mě konečně slyšel.

„Už dávno nejsem doktor, těžím zlato! A nikdo mě o ně nepřípraví!“

Pokusil se vzepřít, ale byl v příliš nevýhodné poloze. Namáčkl jsem ho ještě víc na žlab. Nepovolil, ale zaklonil se, aby získal lepší oporu, a v tom okamžiku ho zub na železném plechu zahákl za kůži na temeni. Než jsem stačil zareagovat, jeho hlava zmizela rozemleta mezi stěnou žlabu a železným šnekem. Před chvílí tu byl zdravý, možná trochu šílený chlap, teď z něj zbylo jen bezhlavé torzo. Vytřel jsem si z očí krev a položil tělo na zem. Nic se mi nedařilo, všechno šlo k čertu. Zabil jsem chlápka, který jediný mi mohl pomoci a vsadil bych se, že mí koně už nahoře nebudou. Prohrábl jsem zlatonosnou rudu. Zlaté štěpinky byly tenoučké a oproti matečné hornině lehké. Usazovaly se na povrchu. Ten hlupák nerozeznal pyrit, kočičí zlato, od skutečného. Blázen, všichni v osadě byli blázni.

Co nejrychleji jsem vyšplhal nahoru. Sázku bych vyhrál, chlap i s koňmi byl pryč. Pravděpodobně předpokládal, že to Dubbony se mnou rychle skončí. Odhadoval jsem, že bych nebyl první. V táboře na mě čekala Annemari, nechtěl jsem proto ztrácet čas pátráním po koních. Později se mohu vrátit a vyrovnat dluhy. Protože jsem se nechtěl důvěrněji seznámit s kuší se třemi šipkami, obešel jsem osadu širokým obloukem a teprve potom se vydal po vlastní stopě pěšky. Uháněl jsem stylem stepních běžců, hodinu klus, patnáct minut svižná chůze a natahoval jsem nohy, jak nejvíce to šlo. Neměl jsem sice nic, čím bych Annemari pomohl, ale nechtěl jsem ji nechat o samotě. Možná byla

dostatečně silná, aby se s nemocí vypořádala sama. Moc jsem tomu nevěřil, ale bylo to lepší, než si představovat, že už je mrtvá.

Kolem půlnoci jsem konečně dorazil k tábořišti a kdyby mě z dálky nevaroval vyzývavý ženský smích, vpadl bych mezi ně jako hladový rosomák. Zastavil jsem se, sešel ze stezky a schoval se ve stínu keře. Po celou cestu jsem se soustředil jen na to, abych dorazil co nejrychleji. Nevšímal jsem si okolí, nesledoval stopu. Školácká chyba, doufal jsem, že se z ní budu moci v budoucnu poučit. Plížil jsem se k tábořišti. Znovu se ozval hlasitý smích.

„Nesměj se tak, ty náno! Uslyší nás široko daleko,“ okřikl někdo ženu pronikavou fistulí. Jeho hlas se rozléhal ještě lépe.

„Široko daleko nikdo není, Miku. Přiznej si, že jenom žárliš. Žárliš, že se téhle kočičce líbím mnohem více než ty,“ řekl jiný muž hlubokým a spokojeným hlasem.

Jsou nejméně dva.

„Žádné líbí nelíbí. Budeme pěkně losovat.“

Tři.

Přibližoval jsem se pomalu a opatrně, pozorně jsem prohmatával cestu před sebou. V mokasínech člověk cítí pod chodidlem každou větvičku, ale v jezdeckých botách našlapuje jako slon. Stačí zlomit suchou větev a zvuk ho prozradí. Skrčil jsem se za zbytkem dřeva ze zásoby, kterou jsem nachystal pro Annemari. Naštěstí se chovali hlučně a zbytečně velký oheň praskal a hučel. Vykoukl jsem zpoza roští. Byli to čtyři muži a jedna žena. Jednooký chlápek, který mě tak ochotně připravil o koně, stál naproti za ohněm a nervózně přecházel tam a zpátky. Dva muži seděli vedle sebe a podávali si láhev, třetí s plnovousem se mačkal k dlouhovlásce, která mu po všech stránkách vycházela vstříc. Něco jí zašeptal do ucha, místo odpovědi se svádivě zasmála. Až teď jsem pochopil, že je to Annemari. S rozpuštěnými vlasy, koketně našpulenými rty a mužskou rukou kolem pasu jsem ji málem nepoznal. Ani jeden z nich se mi nelíbil, ale ten vedle ní ze všech nejméně.

„Budeme losovat,“ řekl muž s pronikavým hlasem.

„Nelíbí se mi tady. Mám strach, že se vrátí,“ skoro vykřikl jednooký.

Annemariin společník se natáhl po láhvi, přihnul si a poslal kořalku dál.

„Nesmysl. Dubbony je blázen a zabil všechny, které jsme za ním dolů poslali. Zbytečně se plašíš.“

„Ne. Ten chlap vypadal jako někdo, kdo si dokáže poradit i s Dubbonym.“

Měl pravdu, ale škoda, že si to neuvědomil dřív.

„Ty se mi fakt líbíš. Můj bejvalej starej byl takovej suchar. Mohli bysme se sbalit, vodjet do města a ve dvou vydělat nějaký prachy. Šlo by to snadno. Podívej,“ mumlala Annemari chlapíkovi do ucha tak, aby to slyšeli všichni ostatní. Přitom se k němu tiskla a dokonce i vsedě vlnila boky.

Zajímalo by mě, kde se naučila takový žargon. A samozřejmě, kde se naučila to s těmi boky.

„Budeme o ni losovat,“ zopakoval muž, kterému se nelíbilo, že Annemari dává jednoznačně přednost někomu jinému.

„Mě nikdo neošulí.“

Jeho společník, se kterým se dělil o láhev, se vrávoravě zvedl.

„Jdu ulehčit měchejři. Nechte mi zbytek kořalky a můžete se na ní vystřídát jenom ve třech. Já vo ženský nestojím.“

„Co kdybychom si odskočili?“ zašeptala Annemari nahlas vousáči do ucha.

Pomaloučku vytáhl meč z pochvy a držel ho ve stínu, aby na něj nedopadl ani paprsek světla. Opilec se ke mně vrávoravě přibližoval a přímo za chůze si rozepínal kalhoty.

„Zmizíme odsud,“ rozhodl náhle jednooký. „Pokud se dostal z dolu, určitě se sem vrátí. Nechal tady přece tu holku.“

Počkal jsem, až ho opilec vytáhne z kalhot, ale potřebu už jsem mu vykonat nedovolil. Vztyčil jsem se, sekl přes ruku zleva zespodu a zase se skrčil. Myslím, že mě ani nezaregistroval. Uřatá hlava vymrštěná čepelí doletěla vysokým obloukem až k ohni a s hluchým bouchnutím dopadla do trávy mezi ně.

„Co to do-?“ vyhrkl kdosi.

Využil jsem jejich ohromení, přeskočil hromadu dřeva a neohrabaně sebou praštil o zem, protože jsem došlápl na prázdnou láhev v trávě. V okamžiku, kdy jsem se zvedl, zaútočil nejbližší chlap vodorovným sekem na trup. Měl postřeh. Kryl jsem odsmykem a přilepil svou čepel k jeho. Několik okamžiků klouzala ocel po oceli. Byl dobrý, ale moc pil, a to ho zpomalilo. Nedokázal zareagovat na mé odlehčení, srazil jsem mu zbraň stranou a sekl ho přes hrdlo. Bez hlesu se skácel. Rozhlédl jsem se po ostatních. Jednooký právě zvedal kuš se třemi střelami. Byla natažená. Opatrný bastard. Stál dva metry daleko za ohništěm. Nebylo v lidských silách dostat se k němu v čas. Jsem vysoký, mám dlouhé nohy a ještě delší ruce. Úkrokem jsem změnil střeh a udělal dlouhý nízký výpad přímo

přes oheň. Každý učitel šermu by takový útok označil za špatný, za sebevražedný. Dosáhl jsem na něj, hrot mu pronikl na tři centimetry do hrudi. Ještě mohl vystřelit, ale místo toho se pokusil srazit čepel. Přesunul jsem váhu na špičku a přidal zbývající centimetry. Překvapeně se na mě díval, pomalu a váhavě udělal krok vpřed, kuše mu vyklouzla z prstů. Zachytil jsem ji levačkou a otočil se k poslednímu muži. V ruce držel meč, ale právě se otáčel k útěku. Bez míření jsem od boku vystřelil. Nechtěně jsem zmáčkl dvě spouště najednou. Jedna střela ho zasáhla do levé poloviny zad, druhá přerazila páteř. Byla to dobrá zbraň.

Teprve teď jsem si uvědomil, že stále stojím v ohni a mé kalhoty hoří. Deset metrů k potoku jsem zvládl na tři skoky. Seděl jsem ve vodě celou hodinu a doufal, že popáleniny na intimních místech nebudou mít trvalé následky. Když jsem se vrátil k ohni, Annemari seděla na pokrývce, rukama si objímala kolena, vlasy měla zapletené do dvou copů. Upírala pohled do ohně a na mě se ani nepodívala.

„Zvládla jsi to s nimi dobře. Možná bys utekla i beze mě.“

Neodpověděla. Odtáhl jsem mrtvolu daleko od tábora, aby k nám nepřilákaly mrchožrouty, na cestě zpátky jsem našel čtyři koně. Dva své a dva cizí. Uvázali je na místě, kde měli ke spásání jen šípkové keře. Zavedl jsem je na místo s bohatší pastvou. Když jsem se posadil na deku, sotva jsem pletl nohama. Únava z celého dne mě přemohla, dokonce jsem neměl ani chuť k jídlu. Opatrně, abych příliš nepodráždil spáleniny, jsem se uložil a přikryl. Oheň se zmenšil na přijatelnou velikost, rozžhavený popel příjemně hrál. Zavřel jsem oči.

„Ty rád zabíjíš, že jo?“

V první chvíli jsem nerozuměl.

„Prosím?“

„Říkám, že rád zabíjíš. Miluješ zabíjení.“

„Já? Proč myslíš?“

„Toho posledního jsi nemusel zastřelit. Do zad. Už utíkal.“

Neuvažoval jsem o tom. Bylo to pro mě stejně přirozené jako pro hospodáře podojit každé ráno dobytek.

„Kdybich ho nechal jít, mohl se později vrátit a zabít nás. Musel jsem to udělat. Jsem unavený a nedokázal bych držet hlídku. A i kdyby, je možné, že zítra budu potřebovat všechny síly, abychom přežili.“

Zavrtěla hlavou, v očích se jí zrcadlily plameny.

„Ne. On by se nevrátil.“

Lehla si a podle dechu jsem poznal, že rychle usnula. Zato já jsem se náhle převaloval z boku na bok. Pozoroval jsem noční oblohu posetou hvězdami. Byly stejné jako jindy a zároveň úplně jiné. S přibližujícím se ránem vzduch chladl a snášela se rosa, ve spáleninách na vnitřní straně stehen to trochu škubalo, ale studená voda hodně pomohla. Uvažoval jsem, zda skutečně rád zabíjím. Pokoušel jsem se podívat sám na sebe bez příkras a iluzí, které si o sobě každý vytváří. Bolavé tělo jsem vnímal jako velký dřevěný špalek, který mě kotvil k zemi a nedovoloval mi, abych usnul. Mnohokrát jsem zabil a mnohokrát to určitě ještě udělám, ale vzpomněl jsem si i na okamžiky, kdy jsem nechal žít. Například otec mi byl vydán na milost a nemilost a byl to poctivý šermířský souboj. Mohl jsem ho zabít. Místo toho jsem utekl z domova a spokojil se s pomyšlením, že jsem ho zohavil a ukázal mu, že není ve všem nejlepší na světě, jak si neochvějně myslel. Ale to se stalo kdysi dávno a vzpomínky už nebolely. K ránu jsem došel k závěru, že nemiluji zabíjení. Ano, jsem k němu stvořen, to je pravda. Ošklivý se zohavenou tváří a neforemným neestetickým tělem, které je však dokonalým nástrojem k šermu, zápasu, lovu. Nejsem nejsilnější ze všech lidí, které jsem potkal, ani nejrychlejší, ani nejvytrvalejší, ani nejprohnanější, ale v celkovém souhrnu jsem ideálním zabijákem. Možná právě proto tak miluji život a udělám všechno, abych prošel co nejvíce cest, poznal co nejvíce divů a potkal co nejvíce lidí.

Probudil jsem se až v poledne. Annemari už dávno nachystala snídani a teď připravovala oběd. Na cestě jsme jedli jen dvakrát denně, ale po včerejšku jsem se potřeboval pořádně nadlábnout. Ve tváři vypadala stále poněkud unaveně, ale vzpomatovala se zázračně rychle. Nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by dokázal překonat záchvat bahenní zimnice tak snadno. Mlčela. Pomalu jsem jedl a pozoroval ji při práci. Udržovala oheň, zašívala si šaty a sušila maso do zásoby. Učila se velice lehce. Stačilo jí činnost jednou ukázat a už nepotřebovala nic vysvětlovat. Většinou pak práci vykonávala ještě lépe než já. Například její stehy. Ušil jsem v životě spoustu kazajek, košil i kalhot, ale mé stehy nikdy nevypadaly tak úhledně.

„Znáš polohopis vašeho hrabství?“ zeptal jsem se.

„Jednou jsem viděla mapu. Dobrou mapu. Nakreslil ji Valer, jeden z otcových nejlepších mužů.“

„Můžeš ji zkusit načrtnout? Alespoň zhruba.“

Odložila jehlu a začala opáleným klackem kreslit na plochý kámen. Když skončila, měl jsem zevrubnou představu o velikosti hrabství, rozloze měst, o terénu, horách a členitosti pobřeží. Jen málo map, které jsem viděl, bylo tak podrobných.

„Ti dva chlapi byli nebetyční hlupáci.“

„Kteří?“

„Ti dva, od kterých jsem tě koupil.“

„Proč?“

Ukázal jsem na mapu.

„Každá dovednost, kterou otrok, otrokyně umí, zvyšuje jeho cenu. Začínám si myslet, že jsi byla ukradena na přímou objednávku. Někdo určitý si přál právě tebe a měl s tebou přesné úmysly.“

„Jaké?“ zeptala se zvědavě.

„Co já vím. Dcera, manželka, šéfka kartografů. Určitě něco jiného než exotická konkubína v harému.“

„A znamená to pro nás něco?“

Ušklíbl jsem se.

„Zaprvé - mohl bych za tebe dostat opravdu hodně peněz. Zadruhé - Varírové nás budou pronásledovat, dokud nás nedostanou, nebo dokud se nepřesvědčí, že jsme mrtví.“

Nebo dokud nebudou mrtví. Ale to už jsem neříkal nahlas.

„A možná, že nás budou pronásledovat i kvůli poutu krevní msty. Pokud mezi nimi byli příbuzní těch dvou, které jsem zabil. Nevím, co je horší.“

Myšlenka mě znepokojila a najednou jsem neměl stání. Chtěl jsem být co nejdříve pryč.

„Táboříme tady moc dlouho. Vyrážíme ještě dnes a půjdeme tak rychle, jak budeme moci.“

„Půjdeme?“

„Ano. V lese jsou koně zbyteční.“

Po několika týdnech v sedle byla chůze velká změna a první den jsme urazili sotva deset kilometrů, protože jsme se oba cítili příliš unaveni. Druhý den to bylo lepší a od třetího dne jsme postupovali svižným tempem. Annemari se uzavřela do sebe a mluvila, jen když jsem se jí na něco ptal. Občas jsem ji přistihl, že mě zamyšleně pozoruje. Přestože jsem přizpůsoboval tempo jejímu zdravotnímu stavu, museli jsme spěchat a cesta ji vyčerpávala. Po týdně se zimnice poprvé vrátila. Byl to jen slabý záchvat, ale věděl jsem, že přijdou další. Pokud to šlo, využívali jsme koryt potoků, okrajů močálů, prostě všech míst, kde stopa přetrvává jen krátce. Při přechodu kamenitých území jsme si zacházeli celé kilometry, abychom stopaře co nejvíce zmátli a zdrželi. Bylo však nepravděpodobné, že se jim dokážeme ztratit. Vytrvalí lovci se vrátí i desítky kilometrů k poslední nalezené stopě a potom pročesávají okolí v soustředných kruzích, dokud nenarazí na novou stopu. Nebyl jsem si jistý, jestli nás Varírové skutečně pronásledují, ale neustále jsem se otáčel a kontroloval si záda.

Po čtrnácti dnech se zimnice vrátila v plné síle. Annemari byla sice odolnější než většina mužů a druhý den už dokázala vstát, ale věděl jsem, že až domů nevydrží. Zhubla, vypadala ještě více dětsky, než když jsem ji viděl poprvé. Přinutil jsem ji celý den odpočívat a sám se vydal na obhlídku. Objevil jsem druh stromů, jejichž mladé lýčí se používá jako lék proti horečce. Až do večera jsem šplhal po kmenech a připravoval odvar. Tříkrát jsem přitom spadl málem, jednou doopravdy, ale naštěstí se mi nic nestalo. Dlouho do noci jsem přemýšlel o mapě. Jestliže jsme skutečně byli tam, kde jsem si myslel, dokázal bych na hranice daskského hrabství dorazit za čtrnáct dní ostrého pochodu, ale Annemari by to nepřežila. Pokud bychom uhnuli přímo na sever, měli bychom narazit na Aguinu, velkou řeku obtékající pralesní náhorní plošiny. Řeka se posléze vracela na území hrabství ze severozápadu. Jenomže tím bychom si cestu prodloužili nejméně o dalších osm set kilometrů.

„Proč to děláš?“ vyrušila mě ze zamyšlení.

„Prosím?“

Ležela zabalená do všech dek, které jsme měli. V obličejí jí zůstalo tak málo masa, že dobrou polovinu zabíraly velké oči.

„Proč se tak o mě staráš?“

Byla to hloupá otázka a rozčílila mě. Neustálé přemýšlení o varírových bojovnicích, kteří nám dýchali na záda, ze mě udělalo popudlivého člověka. Na druhou stranu to bylo poprvé po šesti dnech, kdy promluvila sama od sebe. Počkal jsem, až se uklidním, a po pravdě odpověděl.

„Protože jsem tě koupil.“

„Zaplatil jsi za mě třicet pět zlatých. Kvůli takové směšné sumě nastavuješ krk?“

„Znal jsem spoustu takových, kteří umřeli kvůli pár stříbrňákům. A nezapomeň, že tvůj otec, pokud se dostaneme až k vám, mi zaplatí mnohem víc než pětaticet zlatých.“

„Kupuješ si často ženy? Myslím na tržišti.“

Nedokázal jsem poznat, jestli si ze mě dělá legraci, nebo svou otázku myslí vážně. Její oči se příliš leskly horečkou. Většinou mi nevadí, když si ze mě někdo občas utahuje, ale ona se trefila přesně do černého.

„Podle toho, kolik mám právě peněz. V poslední době jsem byl na mizině, ale pokud přežijeme, mělo by se to změnit.“

Neodpověděla, jen si mě prohlížela. Dlouhé mlčení přerušilo šustění vysoké trávy. Vyskočil jsem jako pružina, v levačce jsem držel kuši, v pravačce meč. Nedaleko od nás mezi stromy stála laň. Můj prudký pohyb ji poplašil. Stiskl jsem všechny tři spouště současně. Dvě šípky ji minuly, jedna poranila na hlavě a omráčila. Než se stačila vzpamatovat a utéci, vrhl jsem se po ní a nožem ji dorazil. Měl jsem radost. Už dva dny jsem nic neulevil a naše zásoby se značně ztenčily. Rychle jsem ji vyvrhl, stáhl, maso nařezal na kusy a začal opékat. Všiml jsem si, že se na mě Annemari dívá s odporem.

„Je jaro. Určitě má někde mláďata,“ řekla, otočila se na druhou stranu a předstírala, že spí.

Mlčel jsem, protože bych ji jinak vytřepal z dek a poslal do lesa, ať si tedy uloví něco, co nemá mláďata. Třeba starého grizzlyho. Ta holka se mi příliš snadno dostávala pod kůži, její hloupé poznámky se mě dotýkaly, až mě to samotného překvapovalo.

Druhý den ráno jsme sbalili tábor a dali se opět na pochod. Šli jsme pomalu, drželi jsme se zvířecích stezek, kterých oproti minulým dnům přibýlo. Usuzoval jsem podle toho, že se blížíme k řece. Krátce po poledni jsme narazili na malou říčku. Deset metrů široká a i bez hledání brodu bych ji přešel, aniž bych namočil výstroj. Okolo rostla spousta starých vrb, a to bylo to, co jsem potřeboval.

„Dál poplujeme.“

Zastavila se a překvapeně se na mě podívala.

„Kam? Na čem?“

„Tahle říčka se vlévá do Aguiny. Postavím kanoi a poplujeme. Možná nám to bude trvat dva měsíce, možná tři, ale je teprve květen, do zimy času dost. Utečeme Varírům a ty budeš moci odpočívat. Prales je plný zvířat, hlad mít nebudeme. S trochou štěstí to můžeme dokázat.“

Otočila se, pohledem přelétla prales, říčku a zase se obrátila ke mně.

„Ano, můžeme to dokázat.“

Doufal jsem, že tím byly naše minulé spory zažehnány. V divočině se dá přežít, jen pokud lidé spolupracují. Jestliže si dělají naschvály, dříve či později se jim něco špatného přihodí, a to je jejich konec. Vypadá to jako nesmysl, ale je to skutečnost. V mnoha cestopisech jsem četl o výpravách, které kvůli vnitřním rozbrojům ztroskotaly, a mnoho lidí mi to potvrdilo i osobně.

Dal jsem se ihned do práce. Mluvil jsem o naší cestě, jako by to bylo zajít si do města koupit meloun, ale ve skutečnosti jsem si nebyl příliš jistý. Například jsem nikdy nestavěl kanoi z vrbové kůry. Pouze jsem viděl jednoho starce, jak to učí děti kmene. A také jsem netušil, jak ve skutečnosti tok Aguiny vypadá. Mohly na nás číhat velké peřeje, nepřekonatelné vodopády, nevěděl jsem nic o obyvatelích pralesa. Možná se před námi rozkládalo neobývané území, možná nás čekaly teritoriální války divokých kmenů. Annemari si to pravděpodobně uvědomovala, ale nezmiňovala se o tom.

Do večera se nám podařilo svázat z proutí základ nosné kostry lodě. Před západem slunce jsem si našel pahorek a vyšplhal se na nejvyšší strom. Napodruhé jsem vybral ten správný. Před mnou se rozkládalo nekonečné zvlněné moře. Občas se ze zelených vln vynořil pták a zase zmizel, vítr šuměl v korunách a ještě víc umocňoval dojem skutečné vodní plochy. Postupně se nad stromy objevovalo více a více černých teček pohybujících se charakteristicky houpavým letem netopýrů, šikmé paprsky nízkého slunce barvil vysoké mraky do červena. Zůstal jsem nahoře, dokud slunce nezapadlo, ale nenašel jsem nejmenší stopu po pronásledovateli. To však neznamenalo, že tam žádní nejsou.

Třetího dne večer jsme spustili kanoi na vodu. Nabírala vodu jako cedník a kdyby dřevo neplavalo, šla by okamžitě ke dnu. Byl jsem unavený a vzteklý. Neřekl jsem nic a šel spát. Ráno, když jsem se s novou zásobou kůry vrátil k říčce, jsem kanoi vyzdvihl na břeh a zjistil, že se většina otvorů zatáhla a do lodi už téměř neteče. Provedli jsme několik posledních oprav a úprav, zrušili tábor a vyrazili.

První den jsme sjížděli říčku a teprve za soumraku jsme dorazili k jejímu vyústění do Aguiny. Utábořili jsme se bez ohně a k večeři sežvýkali jen pár kousků uzeného masa. Ráno nás čekalo překvapení. Na pohled byla Aguina široká

řeka, ale její koryto bylo plné balvanů, ozdobených nákrčníky bílé pěny. Tekla rychlostí horské bystřiny a v hlubších místech se točily veliké víry. Napil jsem se. Voda svítila modří, voněla ledem a trnuly z ní zuby. Nádherný obraz, jen mě mrazilo v zádech při představě, že se hodlám svěřit naší chatrné lodi. Annemari byla naprosto okouzlena, zdálo se, že se nemůže dočkat, až vyrazíme. Závídel jsem jí její dychtivost.

Během tří měsíců jsme se pětkrát převrhli, jednou nám k utopení zbýval poslední pověstný krůček. Z původní kanoe, kterou jsme postavili, nezbyl jediný kousek a postupně jsme vyrobili plavidlo, na které bylo spolehnouti. Každý třetí den jsme odpočívali, doplňovali zásoby a opravovali výstroj. Věřil jsem, že jsme Varírům definitivně utekli, ale přesto jsem se celou dobu vláčel s kuší a opatroval ji jako oko v hlavě. Byla to nebezpečná a namáhavá cesta, ale současně nádherná. Připadal jsem si, jako bych prožíval báseň geniálního básníka. Z mého oblečení toho moc nezbylo a Annemari se musela celá obléci do kůže. Brzy se zotavila ze zimnice a zastala svůj díl práce. Ráda lovila s krátkým javorovým lukem, který jsem pro ni vyrobil, a většinou nosila víc úlovků než já. Dával jsem si pozor, abych to nedal najevo, ale každý den jsem se těšil, až si bude večer rozčesávat dlouhé vlasy. Naučila se pracovat s jehlou, nitěmi a nožem tak dobře, že jí šaty dokonale padly a vypadala jako lesní princezna. Já zůstal věrný stylu věčného trhana. Spokojil jsem se s tím, že jsem se jednou za tři dny oholil nožem.

Seděl jsem u ohně nedaleko břehu, žvýkal maso s divokou cibulí, Annemari si našivala na límec malinké mušličky, které vylovila z vody. Řeka ztratila většinu své nadmořské výšky, ale stále to ještě nebyl líný veletok. Terén rozbíjel proud ve spoustu nezávislých ramen a člověk se musel mít na pozoru, aby vybral to správné. Toho dne jsme se už několikrát vraceli a teď jsme tábořili u řечиště, které bylo sotva patnáct metrů široké, z toho polovinu zabíraly písčité naplaveniny při krajích. Středem našťestí protékal značný objem vody, a proto jsem doufal, že se zítra napojíme zpátky do hlavního koryta.

„Jak uskutečníš svůj obchod?“ zeptala se.

Dlouho mi trvalo, než jsem si zvykl, že začíná mluvit bez uvození přímo o tom, co se jí honí hlavou. Zabil jsem komára, který se snažil získat trochu mé krve. Poslední dva dny se jich objevovalo více a více.

„Obchod?“ řekl jsem, ale věděl jsem, co má na mysli. Její otec byl možná čestný člověk, alespoň tak o něm mluvila, ale pochyboval jsem, že bude ochoten férově vyjednávat s někým, kdo mu po půl roce přivádí zpět dceru a tvrdí, že ji zachránil. A navíc za to chce peníze a ne málo. Zatím jsem uvažoval o částce dvou tisíc zlatých. Pro něho maličkost, pro mě rok velmi pohodlného života. Za ty peníze bych si mohl pronajmout dům i s mladou hospodyní. Pronajmout? Možná i koupit. Ale ze zkušenosti jsem věděl, že po určité době mě začne pálit dobré bydlo a objevím něco, co bych rád viděl zblízka. A dům bez majitele chátrá. Na druhou stranu mě mrzela představa, že se budu muset rozloučit s Annemari. Líbila se mi její drzost, prostořekost i logika, se kterou mě občas zaháněla do úzkých. Zvykl jsem si na její společnost. Odvrátil jsem pohled od řeky a podíval se na ni. Zjistil jsem, že mě pozoruje. A zase měla ty velké vážné oči, do kterých jsem se nikdy nevydržel dívat moc dlouho. V duchu jsem zvýšil cenu na tři tisíce. Pokud mě má něco mrzet, ať mě něco jiného těší.

„Ubytujeme se v hostinci nedaleko hlavního města, najmu poslíčka, který donese tvému otci zprávu.“

„Neuvěří ti.“

„Pokud ji sama napíšeš?“

„Myslíš si, že mě přinutíš?“ dívala se na mě s výrazem, který říkal: Rybo, zaber na háček, vytáhnu tě z vody a hodím na pánvičku, než řekneš švec. Už jsem si to vyzkoušel a nemyslel jsem, že ji mohu k něčemu nutit.

„Možná tě o to požádám.“

Koutek úst jí zacukal, cítil jsem, že už jsem se skoro chytil a čeká mě těžká a dlouhá slovní přestřelka.

„Nebo poprosím.“

V očích se jí zaleskl smích. Přišla poslední mušličku a ukousla šlachy, která jí sloužila místo nitě.

„To by šlo. Jak dál?“

„Určím místo, kam peníze doručí, a až je dostanu, pustím tě.“

„Budou na tebe číhat.“

„S tím si poradím.“

„Tak nejedná zachránce, připomíná mi to spíš únosce,“ poznamenala nevinně.

„Musím dbát o svou kůži. A jako pseudoúnosce,“ předponu pseudo jsem zdůraznil, „za tebe dostanu víc peněz.“

„A o kolik si řekneš?“ teď byla skutečně zvědavá.

„Čtyři tisíce,“ zvýšil jsem cenu, i když jsem si najednou uvědomil, že mi tohle špičkování bude moc chybět a žádné peníze mi ho nevyvynahradí. I její rozčesávání mi bude chybět, vůbec celá mi bude chybět.

Usmála se.

„To není špatné, poprvé jsi mi polichotil.“

V očích jí tančily záblesky pobavení.

„Otec rád zaplatí. Myslím, že ty peníze potřebuješ.“

„Na co?“ řekl jsem a v okamžiku, kdy jsem otázku vyslovil, jsem si uvědomil, že jsem se chytil.

„Potřebuješ dům a hodnou ženu, která by se o tebe starala. Už nejsi žádný mladík, stárneš. Budou tě bolet kosti, nedokážeš sežvýkat tuhé maso, spaní na zemi se pro tebe stane utrpením, ozvou se staré rány...“

Pokrčila rameny.

„Však ty dobře víš, o čem mluvím.“

Ty malá bestie, řekl jsem v duchu a nahlas pokračoval: „Měl jsem tě nechat na tom tržišti.“

Potěšeně se zasmála.

Ten večer jsme si oba uvědomili, že naše cesta pomalu končí. Na oslavu jsme uspořádali opulentní večeři, skládající se ze tří chodů. Jako předkrm jsme si dali pstruhy na rožni, které připravila Annemari, potom následovaly kukuřičné placky s brusinkami a houbami a nakonec jsme se dorazili dvěma pořádnými kusy dančí kýty. Po celou dobu jsme vtípkovali a dobírali si jeden druhého. Pocit, že to nejtěžší je za námi, nás oba povznášel jako sklenka dobrého vína. Věděl jsem, že podobnou chvíli už nikdy v životě nemusím zažít, a vychutnával jsem si každý okamžik. Ke spánku jsme se uložili o něco později než obvykle. Už hodně dlouho jsem se necítil tak osamělý. Ležel jsem na písčité pláži a pozoroval hvězdy. Nikdy mě to nepřestane bavit. Různobarevná studená světla na sametovém podkladě noci. Někdy si myslím, že ke mně promlouvají řečí, které nerozumím, jindy bych vsadil poslední zlatku, že to jsou jen malé lucerničky zavěšené v černi. Řeka tiše šuměla, Annemari spala, nebo se tak alespoň tvářila. Ať jsem se snažil sebevíc, mé myšlenky se vždy nakonec točily kolem ní. Čím dříve dostanu peníze, tím lépe, protože ta malá, napůl ještě dětská čarodějnice mě okouzila a pro člověka, jako jsem já, je to ta nejhorší věc, která se mu může přihodit.

Ráno jsem se vzbudil pozdě. Bolelo mě v zádech a opět se připomnělo zranění v boku. Před časem mě probodl jeden příliš rychlý mnich. Annemari už ulovila v řece snídani a teď opékala ryby nad ohněm. K rozhýbání ztuhlého těla je nejlepší pohyb, proto jsem překonal lenost a rozhodl se, že si zaplavu. Vykročil jsem k vodě. Kus proti proudu se vzneslo hejno čápů. Zaclonil jsem si oči před sluncem a pozoroval je. Jejich mláďata už byla odrostlá, zanedlouho se vydají na dlouhou cestu na jih. Obrátil jsem se zpátky k řece. Proud ke mně přinesl vlnu zakalené vody a osamělý závan ranního vánku náznaš štiplavého pachu. Štiplavého pachu potu varírských bojovníků.

„Annemari! Do kanoe! Honem!“

Okamžitě rozeznala naléhavost v mém hlase, nevyptávala se, neprotestovala. Nechala oheň ohněm, chytla luk a běžela k lodi. Já za ní, v jedné ruce meč, v druhé kuši.

„Sedni si! Roztlačím tě a naskočím.“

Letmo jsem zkontroloval břehy. Vlevo jsem zahlédl dva, vpravo jednoho. Měli zjizvené tváře a v rukou oštěpy. Na úzkém řečišti by jim neproklouzla ani kačena.

„Zůstaň vzadu a lehni si, jsou na obou stranách.“

Hodil jsem do kanoe nůž a tlačil loď do proudu, jak nejrychleji jsem dokázal. Koutkem oka jsem zahlédl první bojovníky, vstupující na naši pláž. Rozhlédla se a rychle se položila na dno.

„Proč to děláš?“ zašeptala.

Ležela na dně na zádech, oči měla velké a lesklé.

„Každý rozumný muž si chrání své investice.“

Naposled jsem se opřel do kanoe a poslal ji těsně kolem mělčiny u levého břehu, současně jsem jednoruč pozvedl kuši. Kolem prolétl oštěp, ale nevyšiml jsem si ho. Šipka zasvištěla vzduchem, bojovník se skácel do vody. Vzal jsem si na mušku druhého. I druhý oštěp mě minul. Báli se, aby jim Annemari neunikla, a příliš spěchali. Už ji nechtěli chytit, chtěli ji zabít. Pravděpodobně ji považovali za mou ženu a prohlásili ji za objekt krevní msty. Klekl jsem si do vody, abych jim poskytl menší cíl, nad hlavou mi proletěl šíp. Varírové jsou obecně špatní lučištníci. Stále jsem držel kuši jednoruč, protože jsem v druhé ruce svíral meč. Varír na levém břehu se napřáhl, viděl jsem, jak v poslední chvíli zaváhal a rozhodl se počkat, až loď připluje blíže. Nízké cíle na vodě se špatně zasahují a on si chtěl být jist. V okamžiku, kdy se mu svaly na ramenou napjaly, jsem ho zasáhl do hrudi. Současně vrhl oštěp muž na pravém břehu, ale minul. Vzápětí skočil do vody, ale nepředpokládal, že je hned u břehu hluboko, a hladina se nad ním zavřela.

„Annemari! Pádluj!“ zařval jsem.

Vtom jsem dostal zásah šípem do stehna. Upadl jsem, druhý šíp mě minul. Na břehu jich bylo devět. Vsedě jsem namířil na lučištníka a vystřelil poslední šipku. Uspěchal jsem výstřel a pouze mu roztránil luk. Rozptýlili se po

břehu a čekali. Nespěchali. Smířili se s tím, že jim Annemari pro tentokrát unikla, a chtěli dostat alespoň mě. Úderem dlaně jsem zlomil šíp, který pronikl svalem skrz naskrz a překážel mi v pohybu, uchopil jsem meč oběma rukama a vyrazil jim vstříc. Chtěl jsem jich dostat co nejvíce a zlepšit tak Annemariinu šanci. Něco mě udeřilo do břicha, ale stále jsem běžel. Pak jsem zahlédl další pohyb paže s rotačním prakem a svět zmizel.

Probudil jsem se na zemi, v hlavě mi bušilo, ze stehna těsně nad kolenem mi stále trčel opeřený konec šípů, ruce i nohy jsem měl svázané za zády. Sešněrovali mě do tak těsného kozelce, až jsem měl pocit, že má páteř musí každou chvíli prasknout. Byl jsem v bezvědomí celý den, protože se už stmívalo. Varírové seděli u ohně a vzrušeně diskutovali. Pokusil jsem se je poslouchat, ale mluvili příliš rychle a můj otřesený mozek se zatím námaze vzpouzel. Annemari jsem nikde neviděl. Buď jim unikla, nebo ji zabili, ale tomu jsem nevěřil. Pravděpodobně by ji přivedli sem. Znovu jsem se zaposlouchal do jejich hovoru. Dohadovali se, zda mě zabijí, nebo se mě pokusí prodat jako gladiátora do arény. Čtyři soudili, že jsem opravdu dobrý a že by za mě mohli dostat hodně peněz, pět mě chtělo okamžitě zabít. Mezi ně patřil i muž, který mi vyhlásil krevní mstu a nechtěl se spokojit s mým zotročením. Tvrdil, že jsem prý příliš nebezpečný, aby mě dokázali udržet v zajetí. Souhlasil jsem s ním. Nechtěl jsem umřít jako otrok a byl jsem odhodlán utéci. Během dlouhé cesty by se určitě několik příležitostí našlo. Necítil jsem k nim žádnou zlobu. Určitě to byli silní, stateční a podle svých vlastních zásad čestní muži. Museli být takoví, protože jinak by mě nedokázali stopovat přes čtvrt kontinentu. Obyčejní lumpové mají jen zřídka dostatečnou houževnatost. A přestože jsem ty malé černé zabijáky svým způsobem obdivoval, dal bych všechno za polibek múzy, který by mi napověděl, jak je zabít, nebo jim alespoň utéci. Do bolestí, na které jsem si zvykl, se přidala nová. Něco mě bodalo do zad. Nejprve jsem si myslel, že si velký brouk zkouší kusadla, ale potom jsem pochopil. Někdo se mi velmi neohrabaně snažil přežezat nožem pouta. Annemari! V duchu jsem ji proklel všemi jazyky, které jsem znal. Její hloupý pokus byl předem odsouzen k nezdaru a veškerá má námaha byla zbytečná. Varírové mají smysly jako divoká zvířata. Možná je můžete překvapit ve městě plném lidí, zvuků pachů a myšlenek, ale nikdy je nepřelstíte v divočině. Mnohokrát jsem jejich schopnosti Annemari líčil a ona se přesto vrátila! Náhle se jeden z nich zvedl a přišel mě zkontrolovat. Bezpochyby něco vytušil, možná dokázal podvědomě číst i myšlenky. Čekal jsem, kdy se sehne a vytáhne Annemari ze stínu jako rybář rybu, ale pouze mě obešel, dvakrát výrazně zavěťřil a spokojený se vrátil k ohni. Až když mě Annemari několikrát bolestivě bodla do zad a hýždí, pochopil jsem, že se ukrývá v nedalekém houští a začerněný nůž připevnila na dlouhou větev. Nakonec to vzdala a nechala nůž ležet ostřím nahoru těsně za mnou. Za cenu několika hlubokých ran na předloktích a lýtkách se mi podařilo pouta přežezat. Mezitím spor mezi Varíry dospěl k vrcholu a hádali se tak hlasitě, že jsem se odvážil zašeptat:

„Co tady ještě děláš? Uteč!“

Zaslechl jsem něco o investici a potom se odplazila pryč. Na okamžik jsem ucítil pach ryby. Pravděpodobně se vyválela v bahně, kde se třeli jezdíci, a proto ji Varírové čichem neodhalili. Skutečně chytrá holka. Cvičil jsem se zápěstími i nohama a snažil se obnovit krevní oběh. Chystal jsem se utéci těsně nad ránem, až budou Varírové spát, abych dal Annemari co nejvíce času a současně získal nějaký i pro sebe. Bohužel se dohodli příliš brzy. Uplynula necelá půlhodina a zaslechl jsem od ohniště konečné slovo: Zabijeme ho.

Zvedl se pouze jeden. V jedné ruce držel můj meč, v druhé rodový nůž. Proti ohni jsem ho viděl jen jako siluetu. Ležel jsem, jako bych byl stále svázan do kozelce, ale ve skutečnosti jsem byl napjatý jako ocelová pružina. Věděl jsem, že pokud se rozhodne skoncovat to se mnou mým vlastním mečem, nebude mi to nic platné. I letmý nemířený sek by mě polonahého pořežal natolik, že bych neměl šanci utéci. Zastavil se krok přede mnou. Viděl jsem, jak váhá. Pravděpodobně nikdy podobný meč nedržel. Zkusmo ho potěžkal a zavrtěl hlavou. Zdál se mu příliš dlouhý a neohrabaný. Naštěstí si neuvědomil, jak je čepel ostrá. Nakonec si ke mně dřep, meč položil do trávy a levou ruku mi položil na bradu, aby nahmatal hrdlo. Jeho oči se ještě nestačily přizpůsobit tmě. Vnímал jsem dotyk jeho malé, jako kámen tvrdé dlaně, ostrý kořeněný pach potu, černá kůže se v záři ohně leskla. Palcem našel krkavici, zřejmě mě nechtěl zbytečně trápit.

V okamžiku, kdy pozvedl nůž, jsem bleskurychle sevřel jeho paži v zápěstí, druhou rukou mu hrábl do obličeje a palcem mu vmáčkl oko až do mozku. V mžiku se změnil v hadrovou loutku. Opatrně, abych nevydal nejmenší zvuk, jsem ho položil do trávy. Přesto najednou hovor u ohně ustal a všichni se podívali mým směrem. Cítili smrt stejně jako divoká zvířata. První z nich vystartoval, v každé ruce dlouhý nůž. Sáhл jsem po meči, vztyčil se a sekl po něm. Zachránil se pádem na záda, hrot meče ho škrábl přes hrud'. Okamžitě vyskočil jako kočka. Nečekal jsem a vrhl se do houštin. Po deseti skocích jsem si naběhl na větev, ve tmě neviditelnou. Dál jsem neběžel, ale postupoval dlouhými kroky, připraven v každém okamžiku zastavit nebo změnit směr. Slyšel jsem je za sebou a zdálo se mi, že se stále přibližují, ale to možná pracovaly jen mé nervy. Pokaždé, když jsem se pokusil zrychlit, mě terén nebo vegetace důrazně upozornily, že nevidím zdaleka tak dobře jako noční dravci. Několikrát jsem zaslechl bolestný výkřik ve varírštině. Potěšilo mě to.

Nakonec jsem se zřítíl do jámy po vyvráceném stromu. Nic se mi nestalo, ale vzal jsem to jako konečnou výstrahu a zůstal ležet na dně s dlaní položenou na jílci meče. Slyšel jsem je obcházet kolem, ale stačil sebemenší vánek a šustění stébel trávy přehlušilo vše ostatní. Abych zamaskoval pach vlastního těla a udělal se ještě neviditelnějším, zasypával jsem se postupně hlínou a tlejícím listím. Nutil jsem se dýchat zhluboka a pravidelně, bál jsem se, aby mě neprozradil tlukot srdce. Noc byla nekonečně dlouhá, prosycená těžkou vůní humusu a pomalým pohybem půdního hmyzu. Netrpělivě jsem čekal na chvíli, kdy se rozední. Nejprve se v temnotě objevila malá světlejší skvrna. Pochopil jsem, že je to otvor v korunách stromů, kterým vidím světlající nebe. Nesměl jsem vyrazit příliš brzy, protože bych ve tmě nedokázal utíkat, ani příliš pozdě, protože by mě mezitím mohli objevit. Začal jsem si opatrně procvičovat nehybností a ranním chladem ztuhlé svaly. Rána ve stehně pulzovala bolestí. Pravděpodobně se zanítila, ale na to budu myslet až později.

Nedaleko zapraskala větev. Původně jsem chtěl pomalu a opatrně vylézt a nepozorovaně se odplížit, ale nervy mě zradily, nevydržel jsem další čekání. Zvedl jsem se na kolena a začal se drápat nahoru. V okamžiku, kdy jsem se hlavou dostal nad úroveň země, se zavlnilo křoví sotva tři kroky daleko. Zahrabal jsem nohama v syčkém povrchu a vyskočil z vývratu. Slyšel jsem je všude okolo sebe. Rozběhl jsem se. Najednou se přede mnou objevila příkrčená postava. Neměl jsem čas ohnat se mečem, pouze jsem ho odstrčil z cesty a pádil dál. Až po několika krocích jsem si uvědomil, že mě stačil nepřijemně pořežat na ruce.

Zpočátku jsem utíkal tryskem a potom jsem nasadil rychlé vytrvalostní tempo. Každý dobrý běžec dokáže dlouho běžet dvěma různými rychlostmi. Drželi se za mnou. Neslyšel jsem je kvůli hluku, který jsem sám působil, ale věděl jsem, že tam jsou. Soustředil jsem se na terén. Okamžik nepozornosti mohl znamenat vyvrtnutý kotník, vyražený dech, vypíchnuté oko. Četl jsem listy popadané na zemi, odhadoval, kde se skrývají nebezpečně přeložené větve, výmoly, kameny. Věřil jsem, že je brzy setřesu. Mám dlouhé nohy a jednou jsem uštvál i chlapa na koni. Po třech hodinách jsem si uvědomil, že jsou blíž, a když jsem riskoval letmé ohlédnutí, spatřil jsem černé postavy míhající se mezi stromy. Dlouhé nohy mi nebyly nic platné. Zjistil jsem, že v každém kopci se na mě o pár metrů dotáhnou. Dokázal jsem svůj náskok získat během ze svahů, ale musel jsem přitom hodně riskovat. Po poledni už jsem nedoufal, že je setřesu. Měl jsem jedinou naději, ale ta byla tak malá a šílená, že jsem se neodvažoval příliš doufat. Od hranic Daskova hrabství mě dělilo dvě stě, dvě stě padesát kilometrů a pokud jsem si pamatoval, hranici v této oblasti tvořil přítok Aguiny. Dvě stě padesát kilometrů? Byl to nesmysl, ale běžel jsem.

Po poledni mi začaly docházet síly. Svaly ve stehnech se proměnily v ohnivý rosol, bolelo mě v kříži, myslel jsem, že každou chvíli vyzvracím plíce. Občas jsem je zahlédl nebo zaslechl. Černé siluety prolétající se pralesem. Začal jsem se sázet sám se sebou, která část těla mě zradí jako první. Tipoval jsem prostřelenou nohu.

K večeru zrychlili. Vyždímal jsem ze sebe poslední zbytky sil a přidal také. Snažili se mě dohnat dříve, než padne noc. Často měnili tempo, pokoušeli se mi nadběhnout a zahnat mě do údolí, kterých jsme míjeli celé desítky. Naštěstí jsem narazil na vyšlapanou zvířecí stezku a držel jsem se jí, i když jsem se tím odchyloval od vytyčeného směru. Slunce zapadlo, běh se stával hazardem. Několikrát jsem si málem polámal nohy v neviditelných výmolech a propadlinách, pochroumané kotníky protestovaly, při skluzu jsem si natáhl lýtkový sval, ale stále jsem se pachtil dál. Musel jsem. Už byla skoro noc, když jsem zaslechl hluk pádu a překvapený výkřik, potom někdo vykřikl ještě jednou, ale slaběji. Zastavil jsem se a naslouchal. Ticho. Pro tento den hon skončil. Možná. Uvědomil jsem si, že ležím na zemi. Chtěl jsem se přikrýt listím a trávou, ale všiml jsem si světlého pruhu na východě. Svítalo. Noc uplynula jako jediný okamžik. Postavil jsem se. Ve ztuhlých kloubech mi skřípalo, zatínal jsem zuby, abych nekřičel bolestí, ale pohyboval jsem se. Kráčel jsem. Zaslechl jsem hluk rozhrabávaného listí. Také vstávali. Přinutil jsem se ke klusu a uvažoval, kolik síly ještě ze svého zmučeného a vyzáblého těla dokážu vyždímat.

V poledne jsem chytil poslední dech. Nic mě nebolelo, běžel jsem lehce a pružně, sotva jsem se dotýkal země. Připadalo mi, že celý můj dosavadní život byl přípravou na tento den, na tyto okamžiky. Slunce svítalo na nebi bez mráčku, les prořídil a občas jsem ucítil závan větříku. Hlavu jsem měl jasnou a lehkou. Na horizontu se objevil val pohoří. Hory nebyly vysoké, ale tušil jsem, že dlouhé stoupání rozhodne. Přebíhal jsem rozlehlou mýtinu a když jsem se ohlédl, spatřil jsem za sebou osm mužů. Klusali v řadě za sebou, malí, černí a dokonalí. Pohybovali se úsporným způsobem šelem a v té dokonalosti bylo něco krásného.

Terén se postupně zvedal, ubývalo vegetace i stromů, přibývalo kamenů. Neohlížel jsem se, i když jsem věděl, že se blíží. Už jsem spotřeboval veškerou energii, vnitřní sílu, zbyla ze mě jen prázdná slupka. Přestal jsem vnímat tělo a bojoval pouze s ochromující slabostí. Věděl jsem, že za horami teče hraniční řeka, ale bylo mi to jedno. Svět se změnil v nedokonalou divadelní kulisu, připadalo mi, že jsem jen vymyšlená figurka, jejíž osud určuje někdo jiný. Zdálo se mi správné, že mě dohoní a zabijí. Pokoušel jsem se najít alespoň nějaký důvod, proč bych měl běžet, proč bych se měl trápit a bojovat o život, ale žádný jsem nenacházel. Obrátil jsem se k filosofii a snažil se zjistit, zda bude lepší žít, nebo na místě zemřít. Odpověď zněla - zemřít. Ještě chvíli jsem vzdoroval a nakonec jsem se vzdal a

zastavil se. Čekal jsem na ně na vrcholu dlouhého hřebene a pode mnou se otevíral daleký výhled na lesklou modrou stužku, klikatící se podél hranice lesa.

A najednou jsem zase běžel. Něco uvnitř, až v samotné animální hlubině duše, rozhodlo za mě. Využíval jsem sklonu svahu k co nejdelším skokům, v uších mi hučelo od změny tlaku, jak jsem rychle ztrácel výšku. Byli za mnou. Malé černé skvrny na úbočí hory. Začal jsem mít halucinace. Zdálo se mi, že se stromy mění ve zvířata, kameny v lidi a všichni mě honí. Snažil jsem se jim utéci, ale bylo to marné. Najednou mi pod nohama začvachtala voda. Bořil jsem se do bahna až po kolena. Můj náskok se rychle zkrátil, opět mi dýchali na záda. Konečně jsem překonal mělký pobřežní pás a ponořil se do vody. Proud nebyl rychlý, ale stejně mě strhával. Vzdáleně jsem si uvědomoval, že někde blízko je Aguina a pokud mě proud snese až do ní, bude to můj konec. Soustředil jsem se na protější břeh, tam byla má záchrana, můj život.

V okamžiku, kdy jsem začal polykat vodu, jsem pod nohama ucítil zem. Přebrodiv jsem se dalším pásem bahna a vysokého rákosí a vstoupil do vysoké zelené trávy. O kus dál před sebou jsem mlhavě rozeznával osikový hájek. Nejistě jsem se potácel vpřed. Přežil jsem, utekl jsem jim. Necítil jsem radost, pouze jakousi úlevu, že jsem se zbavil náročné povinnosti.

Došel jsem až k prvním stromům a otočil se. Osm mužů se právě vynořilo z rákosí. Sem nesmíte! Tady je civilizovaná země, žádný prales, křičel jsem, ale z mého hrdla vycházelo jen chroptění. Dál už jsem nemohl. Celou mysl jsem upnul k tomu, abych se dostal až sem, a když je nezastavila ani řeka, definitivně jsem se vzdal. Věděl jsem, že až přijdou, nechám se bez odporu zabít. Zlomili mě svou houževnatostí a vytrvalostí.

Najednou jsem vycítil přítomnost dalších lidí. Z houštin se vynořili muži v uniformách, za nimi se objevili jezdci na koních. Projeli kolem mě a zůstali stát v řadě před Varíry. Ti se v mžiku rozplynuli v trávě. Přistoupil ke mně muž s důstojnickým označením na rukávu.

„Kapitán Valer, důstojník jeho excelence, hraběte Daska,“ představil se.

Byl vysoký, mohutný v ramenou a pohledný. Uniforma mu dokonale seděla.

Místo odpovědi jsem jen zachrčel.

„Mám rozkaz zabránit těm mužům,“ ukázal směrem, kde ještě před chvílí stáli Varírové, „vstoupit na naše území.“

Celý život jsem před nikým neukazoval svou slabost. Teď mi to pomohlo vyždímat ze sebe poslední zbytek síly.

„V okamžiku, kdy se otočíte k odjezdu, potáhnou se za námi jako stín. Chtějí mě a nic je od toho neodradí.“

Musel jsem se soustředit, abych vůbec dokázal artikulovat. Vlastní hlas jsem nepoznával - jako by promluvil stařec na smrtelné posteli.

„Potom je musím zabít,“ řekl suše Valer.

Kývl na své muže a jednotka se ve volné rojnici dala do pohybu. Uprostřed pěšáci, za nimi lučištníci, po stranách jezdci.

„Ztratíte mnoho mužů, počkejte okamžik,“ řekl jsem.

Změřil si mě krátkým pohledem.

„Co navrhuje?“

Uvědomoval jsem si, že bych Varírům tentokrát asi unikl, ale nevěřil jsem, že by vojáci dokázali zabít všechny. A i kdyby se zachránil jen jeden, byl by ke mně vázán krevní mstou místo zemřelého druha a pronásledoval by mě až do konce. A já už jsem neměl sílu vzdorovat jejich nelidské, zvířecí houževnatosti. Stál bych proti celému kmeni, neměl bych chvíli klidu a dříve nebo později by mě dostali. Navíc tady byla ještě Annemari, kterou jsem do toho zatáhl.

„Zkusím vyjednávat.“

Těžkým krokem jsem prošel linií vojáků a pokračoval třicet metrů před ně. Varírové mohli být kdekoliv. Vysoká tráva pro ně byla jako moře.

„Hej!“ zakřičel jsem ve varírštině. „Vyrovnejme dluhy! Každého, komu dlužím krev, vyzývám na souboj!“

Pokud jde o souboj řešící krevní mstu, bojují podle varírských zvyků jen přímí zúčastnění. Neznal jsem však jejich příbuzenské svazky, a kdyby se všichni prohlásili za bratry mužů, které jsem zabil, nemohl bych říci ani popel a musel bych jim čelit jeden proti osmi. Nebo mohli říci, že nejsem členem kmene a nevztahují se na mě jejich zákony a nůž do zad je pro mě tak akorát. Annemari by pak zřejmě nechali na pokoji.

Tráva se zavlnila, ze zeleně se vynořilo osm mužů. Jeden z nich, se šrámem přes nahou hrud', mávl rukou a zastavil je.

„Já jsem Vazgův bratr! Dlužíš mi za jeho krev!“

Jeho společníci postoupili o krok, v rukou náhle drželi nože.

„Já jediný!“

Na krátký okamžik jsem v jejich černých tvářích rozpoznal překvapení.

„Tento souboj vyrovná náš dluh!“

Před chvílí bych nedokázal pozvednout meč, ale teď jsem načerpal trochu sil a byl jsem připraven. V souboji jeden proti jednomu, meč proti noži, neměl šanci a musel to zatraceně dobře vědět. Ostatní Varírové se kolem nás rozestavili do půlkruhu. Valer pochopil, co se děje, nechal stát vojáky na jejich místech a sám přišel se třemi muži.

Pozoroval jsem svého protivníka. Byl vyčerpaný, možná ne tolik jako já, ale dvoudenní závod se na něm podepsal. Viděl jsem mu to ve tváři, v očích, v pohybech. Mně se třásla kolena a nebyl jsem si jistý, jestli mě nohy v poslední chvíli nezradí. Zjizvenec ze mě nespouštěl oči, zjevně mě odhadoval. Byl o půl metru menší než já a o dobrých čtyřicet kilo lehčí, ale přesto jsem na něm neobjevil nejmenší stopu strachu.

„Nikdy jsem nepotkal bílého člověka, jako jsi ty. Možná nejsi člověk, ale vlk. Možná máš jen špatnou barvu kůže, ale na černého z džungle jsi zase moc velký.“

Mlčel jsem. Netušil jsem, kam svým proslovem míří. Líbil se mi. Byl odvážný a hrdý, ale věděl jsem, že udělám všechno, abych ho zabil a sám přežil. Bude-li to nutné, prokousnu mu hrdlo, vyškrábu oči, rozdrťím varlata.

„Byl bych hrdý, kdybych měl takového muže v rodě,“ řekl důrazně.

Rozsvítilo se mi.

„I já bych považoval za čest, mít bratra, jako jsi ty. Vyrvalého jako vlk, silného jako puma, mazanějšího než liška.“

Jizvy v jeho tváři se pohnuly, pochopil jsem, že se směje. Řízl se do předloktí a podal mi nůž. Napodobil jsem ho, naše krev se smísila ve starém rituálu. Stali jsme se pokrevními bratry a mezi příbuznými se krvavé vendety nedrží.

„Vždycky tě poznám,“ řekl a najednou jsem věděl, že já jeho taky.

Přikývl jsem. Bez dalších slov se otočili a zmizeli v rákosí, jako by tu nikdy nebyli.

Bez varování se mi podlomila kolena. Ležel jsem na zemi a nezadržitelně jsem usínal.

Stál jsem na terase a opíral se o kamenné zábradlí. Hlazená žula na dotyk studila. Hodinu po půlnoci ve městě svítilo pár posledních světel. Předě mnou na čtecím stojanu ležela kniha, na servírovacím stolku stála číše vína. Bylo to výborné víno, vonělo létem a oříšky. Už jsem byl Daskovým hostem čtyři týdny, z toho tři jsem strávil v posteli ve společnosti lékařů a ranhojičů. Podle toho, jak se o mě starali, jsem byl váženým hostem, téměř by se dalo říci rodinným přítelem. Postupně jsem se dozvěděl, jak se to stalo, že na mě na hranicích čekali vojáci. Poté, co mi Annemari přežezala pouta, se vrátila zpátky k řece a pádlovala noc a den jako o závod. Naštěstí pro mě potkala vojenský oddíl, který právě kontroloval pohraničí hrabství. Důstojníci ji poznali, kupodivu ji i poslechli, a obsadili hranici přesně podle jejích pokynů, čímž mi zachránili krk. Skutečně skvělé děvče.

Na terasu přišel sloužící a zeptal se, zda něco nepotřebuji. Poslal jsem ho spát. Věděl jsem, že na stole ve studijním salónku nechá plnou láhev a něco dobrého k zakousnutí. Nechtělo se mi do postele, vychutnával jsem okamžiky pohody a luxusu. Potřeboval jsem to. Annemari jsem viděl jen jednou, před třemi dny při oficiální recepci. V dokonalých šatech ověšená šperky ničím nepřipomínala holku, kterou jsem znal. Potom jsem si dával pozor, abych ji nikde nepotkal. Dnes jsem od ní dostal dopis, ale neotevřel jsem ho.

Vycítil jsem, že na terasu někdo vchází, drive, než jsem ho uviděl nebo uslyšel. Varírové mě poznamenali na celý život, donutili mě sáhnout až na dno, až tam, kde jsem si myslel, že není už nic. V šeru jsem poznal Daska. Na hraběte to byl překvapivě dobrý chlap. Něco přes šedesát, šedé vlasy, tvář vrásčitou, že byste na ní mohli strouhat jablka, tužší než nevydělaná kůže a rovný jako meč.

„Nespíte?“

„Ne, pane. Vychutnávám vaše víno a vyhlídku.“

„Vyhlídku? V noci?“

„Ano, pane. Vyhlídku na noční nebe a spící město.“

„Ano.“

Naplnil jsem sklenici, kterou tady sloužící nechal pro strýčka příhodu, a podal mu ji. Nevykládal jsem mu, že jsem Annemari koupil na trhu a chtěl mu ji zpátky prodat. Přidržel jsem se historiky, že jsem v ní poznal jeho dceru a rozhodl se jí pomoci. O penězích jsem nemluvil. Potom, co mi Annemari dvakrát zachránila život, jsem ani žádné nechtěl.

„Annemari mě požádala, abych vám předal tohle.“

Podal mi tuhý papír. Elegantním rukopisem na něm bylo napsáno: *Pozítří slavím narozeniny. Patnácté narozeniny. Napsala jsem to i do dopisu, ale pro jistotu ti to připomínám. Doufám, že přijdeš.*

„Hodně mi připomíná mou ženu,“ řekl Dask bez souvislosti, „jako by jí z oka vypadla.“

Napil jsem se.

„Pak se vám musí hodně stýskat.“

„Ano.“

„Annemari mi důvěřuje a nemá přede mnou žádná tajemství. Zatím.“

Začínal jsem tušit, kam starý hrabě míří.

„Zúčastníte se oslavy?“

Dopil jsem a zhluboka se nadechl.

„Ne. Myslím, že je nejvyšší čas vyrazit. Chtěl bych se podívat do Dubiniónského kaňonu. Slyšel jsem, že tam jsou zříceniny starého města, vytesané ve skalách. I ve vaší knihovně jsem o tom našel zmínku.“

Hrabě přikývl a dolil mi.

„Myslel jsem si to. Ve stáji si vyberte, kolik koní potřebujete, stájník má pro vás připravenou výstroj. Ve dvou sedlových brašnách jsou drahokamy za čtyři tisíce zlatých, k tomu nějaké peníze na výdaje. Ve zlatě by se vám to špatně vezlo.“

„Jste praktický muž,“ řekl jsem.

„Musím být.“

„Sbohem, pane,“ rozloučil jsem se.

„Nashledanou.“

Vyjel jsem za svítání. Vybral jsem si tři dobré koně, na jednoho naložil potraviny, na druhého drahokamy a výstroj. Plánoval jsem, že se po cestě zastavím v Riugu, městském státě, který sousedil s Daskovým hrabstvím, a koupím tam menší farmu. Zkusím vybrat nějakého chudého, ale čestného chlapa, a pronajmu mu ji na pět let za podíl na zisku. Koně se loudali parkem, ani jsem je moc nepopoháněl. Slunce barvilo obzor, písek skřípěl pod kopyty, na listech se leskly kapky rosy. Seděl jsem v sedle zamyšleně a nevnímal si okolí. Trochu jsem sebou škubl, když se shora ozvalo: „Odjíždíš, Oškliváku?“

Seděla na akvaduktu nad cestou oblečená v loveckých kalhotách a kožené vestě a komíhala nohama jako malá holka. Ve světle prvních slunečních paprsků se její vlasy zdály úplně rezavé, ale nikdo už o ní nemohl říci, že je malá holka. I když malá byla pořád.

„Ošklivák? To mám být já?“

„Pálí ti to hned poránu. Ano, jsi to ty. Nikdy jsi mi neřekl své jméno.“

Kůň se sám zastavil.

„Ošklivák je pro mě docela dobré.“

„Jak chceš. Četl jsi můj dopis?“

„Ne.“

„Vrať mi ho.“

„Ne.“

„Jsi všivák.“

„Ano.“

Odmělčela se. Chvilí jsem si ji prohlížel a potom raději uhnul očima.

„Oškliváku,“ převalovala slovo na jazyku, jako by ho ochutnávala.

„Počkám dva roky. Za dva roky přesně v tento den budu slavit sedmnácté narozeniny a oficiálně se při té příležitosti zasnoubím.“

„Plánuješ dlouho dopředu.“

„Já ne. To otec. Říká, že zanedlouho bude starý, a chce, abych měla manžela. Dal mi ještě dva roky.“

„Moudrý člověk. A jaké máš pro nejbližší dobu plány?“

„Slyšels. Vyrazím do velkého světa poznat víc mladých mužů. Abych měla z čeho vybírat a nespokojila se s prvním, na kterého narazím.“

„Myslím, že to je to nejchytřejší, co může mladá dáma udělat.“

Přikývla, ale nevypadala, že by jí to bylo dvakrát po chuti.

Díval jsem se na ni a bolestně si uvědomoval každý svůj rok. Byl jsem skoro třikrát tak starý. Kůň zafřkal a netrpělivě přešlápl. Uškříblá se, jako by mi četla myšlenky.

„Kde budeš dnes spát?“

„Na cestě.“

„Stárneš, Oškliváku. Zima a vlhko ti už nesvědčí, ozvou se staré rány, nic nebude jako dřív. Tři týdny ses válel v posteli, než ses dal dohromady. Vsadím se, že před deseti lety bys byl v pořádku za týden a před dvaceti bys doktora ani nepotřeboval.“

Bestie v rouše beránčím.

„Opravdu jsem tě měl nechat stát na tom tržišti, bylo by mi teď mnohem lépe.“

„Možná.“

Pobídl jsem koně.

„Sbohem, Annemari.“

„Můj otec ti dal čtyři tisíce v kamenech. Ukradla jsem ti jeden malý smaragd v ceně pětatřiceti zlatých. Pamatuj, že moudří muži si své investice hlídají.“

Toho dne mě cesta netěšila. Večer jsem se zabalil do dek a vzbudil se zimou ještě před rozbřeskem. Námrazou zkřehlé listí chrastilo při každém pohybu, drkotat jsem zuby. Babí léto skončilo nečekaně náhle. Ke všemu se k ránu ještě zatáhlo a začalo drobně pršet. Když jsem se škrábal do sedla, píchlo mě ve stehně, jako by se rána zahojila teprve včera.

Drsná hra

Krajina se chlubila svou drsností a nehostinností stejně jako hospodský vyhazovač starými jizvami ve tváři. Trsy žluté trávy se střídaly s větrem ohlazenými balvany, jen občas jednotvárnou šed' prachu a šterku narušily špinavě zelené porosty trnitých křovisek a kruhové porosty věčně žijící larei tridentaty.

Pokud se však člověk podíval pečlivěji, zjistil, že pustina není mrtvá. I ze sedla jsem sem tam zahlédl stopy drobných hlodavců, vysoko na obloze kroužili ptáci a pátrali po kořisti, občas jsem zaslechl zabzučení hmyzu. Život dokázal proniknout i do téhle nehostinné pustiny — objevoval vodu, kde se zdálo, že žádná není, a roztáčel další a další kola nekonečného zápasu, v němž přežívají jen ti nejsilnější. Nechal jsem koně, ať si jde vlastním tempem, a obdivoval neustávající snahu živé přírody zaplnit i ty nejnepríhodnější kouty světa.

Vyjel jsem na písčnou dunu a přede mnou se otevřel pohled na městečko. I z dálky bylo patrné, že domy jsou ze dřeva a ulice mezi nimi tvoří jen udusaná půda beze stopy po dlažbě. Zchátralé město, nebo spíše větší dobytkařská osada, kde lišky dávají dobrou noc. Podobných míst jsem za svůj život navštívil spousty. Problém byl, že podle oficiální mapy - pouze pro potřeby armády, kterou jsem pod rukou koupil od císařského kartografa - tady žádné město stát nemělo. Chvilí jsem uvažoval, zda se mu nevyhnu širokým obloukem. Poté, co jsem duamskému vévodovi prodal informace o špinavých praktikách jeho crambijských nepřátel, jsem měl krvavých masakrů i civilizace plné zuby a v kapsách dost zlata na to, abych si koupil, co budu po nejbližších pár měsících potřebovat. Směřoval jsem na východ podél jižního okraje Gutawské pouště a doufal, že se dostanu až k pobřeží východního oceánu. Správně jsem měl projíždět opuštěnou kamenitou krajinou beze stopy po jakémkoliv osídlení. A teď tu bylo tohle městečko. Nakonec, jako už tolikrát před tím, zvítězila má zvědavost. A jako tolikrát před tím jsem měl nejasné tušení, že mě to bude něco stát.

Zblízka bylo už na první pohled zřejmé, že tady něco není v pořádku. Opuštěné domy, vytlučená okna, dřevé střechy a dveře vyvrácené z pantů prozrazovaly, že se o ně nikdo nestará. Ve vzduchu se však vznášela neidentifikovatelná vůně nebo zápach, záleží na názoru, která neomylně prozrazovala přítomnost lidí. Zastavil jsem, natáhl kuši a položil si ji přes kolena, aby byla po ruce. Byla to zbraň s lučištěm sestaveným z několik různých druhů dřeva, rohoviny a zvířecích šlach a s napínacím tahem okolo sta kilogramů. Vhodná pro střelbu na dlouhé vzdálenosti, na mé střelecké umění až zbytečně dobrá.

Pokračoval jsem v cestě prostředkem ulice, ticho horkého prašného podvečera rušilo pouze skřípění šterku pod kopyty koně. V ústech jsem cítil nahořklou pachut' křemičitého písku. Slunce mi svítilo do očí; zalitoval jsem, že jsem si neobstaral v místních krajích oblíbený klobouk se širokou krempou. Stačil by i slamák. Minul jsem velký, trojpatrový dům. Ze dvou komínů se kouřilo, v unaveném bezvětrí v oknech splihle visely vybledlé závěsy. Odhadoval jsem, že mě pozoruje minimálně pět lidí, v temném obdélníku otevřených dveří jsem rozeznával matnou siluetu.

Dorazil jsem až na náměstí, spíš na pouhé prašné prostranství obklopené ze všech stran domy. V krajině, kde by netrpěli nedostatkem vody, by se uprostřed určitě nacházel blátivý rybníček s kachnami a husami. Tady místo něj byla studna. Zastřešená, s bytelným brněním a mohutným dřevěným rumpálem. Prostor okolo byl vydlážděn břídlíci. Na protější straně náměstí stál rozlehlý přízemní dům se sluncem vyšisovaným štítem nade dveřmi. Z barvy, kterou byl kdysi natřený, zbyl jen nezřetelný narůžovělý nádech. Až z těsné blízkosti jsem dokázal rozluštit, co je na něm napsáno: Hospoda U pijáka.

Písmena se kácela na jednu stranu a vypadala, jako by je napsalo dítě. Střecha budovy byla opravená, okna zavřená a zevnitř se linula vůně pečeného masa. Stáj jsem nikde neviděl. Obtočil jsem uzdu kolem zábradlí přede dveřmi, malá veranda chránila koně před sluncem. Měl jsem žízeň a můj kůň také. Spustil jsem do studny okov, naplnil ho, vytáhl a napil se. Stačilo pár loků a čelo se mi orosilo potem. Voda byla studená, ale měla výrazně nasládlou chuť, jako by v ní bylo rozpuštěno příliš mnoho sádrovce. Odnosl jsem vodu koni, na krk mu pověsil plátěnou kapsu s ovsem a vydal se najít něco k jídlu.

V hostinci panovalo příjemné příšeří a díky otevřeným oknům místností profukoval lehký průvan. Po únavném dni na slunci vítaná změna. Barový pult se táhl přes celou délku sálu, police na stěně za ním zaplňovaly nesčetné sklenice a láhve. Většina z nich byla plná a některé už na pohled vypadaly velmi starobyle a vzácně. Úzké dveře ukryté mezi policemi jsem málem přehlédl. Vybral jsem si stůl v levém rohu a posadil se zády ke stěně, bagáž jsem položil vedle na lavici. Zvuk mých kroků dávno dozněl a stále nikdo nepřicházel. Přepadl mě pocit, že tak mohu sedět hodinu, dvě, rok, pět let, a až přijde další tulák, najde tu za stolem jen moji kostru. Oknem po pravé ruce jsem viděl velkou část náměstí. Kromě občasného přešlápnutí koně a bzučení všudypřítomných much panovalo mrtvolné ticho.

„Budete si přát?“ ozvalo se ze dveří za barem.

Až po chvíli jsem ve stínu objevil siluetu člověka. Zdál se malý a měl stařecky chraptivý hlas.

„Něco k jídlu a k pití,“ objednal jsem si.

„K jídlu můžete dostat fazole s pečenou koninou a kus chleba. Nic jiného dnes nemám. Co si dáte k pití?“

„Džbán vody a možná kapku vína. Pokud ho tady neskladujete příliš dlouho,“ dodal jsem rychle, protože v místním podnebí by víno i v nejlepším sudu velmi rychle zestárlo.

Stín ve dveřích zmizel a opět se rozhostilo ticho, pocit neskutečnosti a přízračnosti ještě víc zesílil. Městečko v poušti, které vůbec nemělo existovat, hospoda bez zákazníků i obsluhy. Jen líné mouchy bzučely, jako by všechno bylo v nejlepším pořádku. Za chvíli se tajemný barman objevil na denním světle. Byl to skutečně starý člověk, menší postavy, vysušený stářím a sluncem. Ve tváři neměl jediné místo, které by nebylo zbrázděno vráskami. Pohyboval se jako mechanická hračka, jejíž klouby umožňují ohyb jen v jedné rovině. Otevřel si dvířka v pultu a přišoural se ke stolu. Položil přede mě kameninový džbánek s vodou a tenkostěnnou číši z čirého skla. V drsném prostředí a na hrubém dřevěném stole se vyjímal jako nepatřičně a zdálo se, že se každou chvíli musí rozpadnout. Sklo lámalo paprsky zapadajícího slunce a vrhalo do místnosti spoustu mihotavých odlesků. Stařík mi obřadně nalil ze zaprášené láhve bílé víno. Sklo se okamžitě orosilo. Nedokázal jsem si představit, jak dokázal nápoj tak dokonale vychladit. Možná byl kouzelník. Pozvedl jsem číši a napil se. Bylo to zcela jiné víno, než jaké bych očekával v podezřelé putyce v zapomenutém městě na kraji pouště. V první chvíli vonělo po zelených jablkách, za moment se jeho vůně a chuť rozkošatěla a objevily se v ní angrešty, hrozny a kvetoucí tráva. Víno mělo správnou teplotu a ještě dlouho po polknutí doznívalo na jazyku jemné perlení.

„Máte takových lahví více?“ zeptal jsem se.

„Ano, pane. Bude vám vyhovovat?“ odpověděl stařík.

Zmohl jsem se jen na přikývnutí.

Bylo vynikající. Pochyboval jsem, že existuje královský dvůr, kde je podáváno lepší. Možná jsem se dostal do nebe pijáků. Nebo do pekla, po prvním sklence nikdo nikdy neví.

„Myslím, že u vás strávím pár dní. Potřebuju si odpočinout.“

Pokrčil rameny.

„Je to vaše věc, pane, ale zdejší podnebí není tak zdravé, jak by se mohlo na první pohled zdát. Také tu bývá o poznání rušněji.“

Jako by na potvrzení jeho slov se z venku ozval skřípot štěrku. Stařík se vrátil za barpult.

Dvoukřídle dveře se rozlétly a dovnitř vstoupil krivciví sehnutý, neštovicemi zohyzděný chlapík oblečený celý v černém. Černé kalhoty, černá kazajka a černý plášť. Nechápal jsem, jak je možné, že se ve svém oděvu neuvaří. Chvilí si mě prohlížel stejným způsobem jako řezník prase v chlévě. Potom spokojeně přikývl a odsouval se ven.

„Kdo to byl?“ zeptal jsem se.

„Aechyl, místní hrobník,“ odpověděl stařík. „Bral vám míry.“

„Hrobník? Tady?“

Všechno to bylo najednou ještě mnohem podivnější. Co mohl dělat hrobník v téměř opuštěném městečku na okraji pouště?

„Koho tady pohřbívá a kdo ho za to platí?“

Stařík pokrčil rameny a zdálo se, že neodpoví.

„Každou chvíli někoho a každou chvíli někdo jiný,“ rozmyslel si to nakonec.

Opět zazněl skřípot štěrku, tentokrát však do sálu nikdo nevstoupil. Cítil jsem, jak si mě někdo přes okno prohlíží. Nezaujal jsem ho natolik, aby se mnou prohodil pár slov, a po chvíli odešel.

Dopil jsem a nalil si další pohár, stařík zatím připravoval v kuchyni jídlo. Nespěchal jsem - pokud měl obdobných láhví dost, mohl jsem zde klidně strávit pár dní a užít si odpočinku. Horké podnebí mi nikdy nevadilo. Z myšlenek mě opět vytrhly kroky. Tentokrát přicházelo víc lidí najednou. Podle zvuku jsem to odhadoval na čtyři muže. Zdálo se, že nejlepší způsob, jak se seznámit s místními, je nikam nechodit a sedět v hospodě. Dveře se s třísknutím rozlétly, do sálu vpadl obrovský chlap následovaný dvěma dalšími. Hlavou ometal strop, oblečen byl pouze do jezdeckých kalhot a kožené vesty bez rukávů. Pod opálenou pokožkou se mu přelévaly svou mohutností až neforemné svaly.

Jeho bicepsy byly stejně objemné jako moje stehna. Mohlo mu být kolem dvaceti let, ale vlasy mu slunce vypálilo téměř do bíla.

„Hej, Klóde! Dej nám každému panáka pořádný pálenky! Nebo radši přines celou láhev!“ zařval obr volně do prostoru a vykročil k nejbližšímu stolu. Tvářil se, že mě nevidí, ale musel by být slepý, aby si nevšiml koně před hospodou.

„Ále, návštěva!“ řekl náhle s hraným překvapením a změnil směr ke mně.

Tyčil se nade mnou jako věž.

„Zabrals mi místo, vypadni!“ zařval stejným způsobem, jakým před okamžikem objednával kořalku.

Aby to bylo ještě působivější, doprovodil větu vzteklým gestem. Změnil jsem názor - jeho paže byly mnohem objemnější než mé nohy, spíše než ke stehnům bych je přirovnal k pasu.

„Tak si sedni vedle,“ poradil jsem mu.

Má nenucenost ho překvapila, okamžik zůstal stát a pozoroval mě, jako bych měl na čele třetí oko. Jeho kumpáni se rozchechtali. Oni byli skutečným nebezpečím. Ostřílení chlápci drsní jako kotouč brusiče mečů a zákeřnější než jed v poháru vína. Mladý obr byl možná hulvát a rád se rval, ale zabiják nebyl. Měl sice za pasem mohutný lovecký tesák, ale ruce držel daleko od rukojeti a na rozdíl od nich se po něm nechystal sáhnout. Možná však byl zvyklý zabíjet holýma rukama. Bez výstrahy mě chytil za klopu pláště a udělal to tak rychle, že mě zaskočil. Podcenil jsem ho. Kopl jsem ho pod koleno, ale stejně tak jsem mohl bušit do sloupu podepírajícího klenbu chrámu. Zavrčel, v poslední chvíli jsem uhnul hlavou a pěst se mi svezla po čele. Vytočil jsem se bokem, tím se zbavil jeho úchopu, zakročil a dvakrát za sebou ho tvrdě udeřil na spodek hrudního koše. Opět jsem nedokázal úplně uhnout a drtivý levý hák mi pošramotil levé rameno. Uvědomil jsem si, že jeho kumpáni stojí každý na jedné straně. Vyskočil jsem do výšky, kopl ho patou do hrudi a ještě před dopadem uštědřil chlapovi vpravo nártem nohy ránu do spánku. Obr se na okamžik zapotácel, ale o zlomek sekundy později jsem musel pod přívalem tvrdých ran ustoupit až ke stěně. Kryl jsem první ránu, druhou, třetí, ale každou jsem cítil až v morku kostí a ztrácel vládu nad tělem. Chlap vlevo tasil krátký zahnutý meč, možná šavli. Nechal jsem jeden přímočarý direkt sklouznout po rameni, skrčil se pod nataženou ruku, chytil ji za rukáv, vytočil se zády a nabalil obra na sebe. Tam, kde pěstují sportovní zápas, nazývají tento chvat ipon soignée. Ipon protože rozhoduje zápas. Pokud není zápasíště tvořeno měkkou zíněnkou nebo jemným pískem, soupeř obvykle nevstane. Přehodil jsem ho přes sebe, těžké tělo zadunělo o podlahu. Muž s mečem musel přerušit útok, protože nechtěl seknout svého společníka, a vypadl z rytmu. Přiskočil jsem k němu a jeho meč tak nechal za sebou. Celou váhu měl na zadní noze. Podrazil jsem ho, a než dopadl na zem, nasadil jsem skrčení. Pod malíkovými hranami jsem cítil puls v jeho krkavicích. Skrčení sedělo a nepustilo do mozku ani kapku krve. Po dvou sekundách upadl do bezvědomí a po několika dalších byl mrtvý.

Pomaloučku jsem se postavil. První, co jsem zaregistroval, bylo bzučení much. Muž, kterého jsem kopl do spánku, se nejspíše postavil a vrávoravě vyšel ven. Obrova oční víčka se zachvěla, otevřel oči. Ani na zemi nevypadal o nic menší. Při pádu se mu roztrhlo zapínání kazajky a já pochopil, jak mohl přežít mé údery na solar. Jeho prsní svaly připomínaly pancíř, který nosí na turnajích rytíři zakutí do oceli. Překrývaly celý hrudník a částečně chránily i horní část břicha. Několikrát zamrkal a zhluboka se nadechl. Při každém pohybu jeho těla se pod tenkou kůží rýsovaly pružkové snopce svalových vláken. Klidně mohl sloužit jako živá učebnice anatomie.

Nechal jsem ho ležet a posadil se zpátky ke stolu. Stařík, vlastně Klód - už jsem věděl, jak se jmenuje —, opatrně překročil těla a položil přede mě velkou mísu s jídlem. Na barmana byl docela chladnokrevný. Začal jsem jíst. Jídlo sice nebylo tak dobré jako víno, ale zato ho bylo dost.

Mladík se mezitím vzpamatoval a postavil se. Opět se nade mnou tyčil jako věž, ale nezdálo se, že by se chtěl pustit do dalšího kola.

„Vy ste ho zabil,“ řekl překvapeně.

„A tebe ne,“ souhlasil jsem.

„Doneste nám prosím skleničku a další láhev tohoto skvělého vína,“ obrátil jsem se na Klóda.

„Menuju se Verez,“ prozradil mi, když se posadil. „Proč ste mě nedorazil?“

„Nevím. Asi proto, že nejsi zabiják. I když tví kumpáni byli.“

Chvilí rozpačitě mlčel.

„Sem tu nověj a... představoval sem si tu práci kapku jinak. Na můj vkus je to všecko trochu moc vostrý. Nabídka zněla dobře - hlídat zboží. Jenže tady nejsou žádný poctiví vobchodníci, jenom pašeráci,“ rozpovídal se.

„Pašeráci?“ nadhodil jsem.

„Jasně. Já pracuju pro Thomase Danwooda. Nepatříte k nám a mezi Mustardiho chlapama sem vás taky neviděl, takže pro vás příměří neplatí. Řek sem si, že vám trochu pomůžu, abyste se co nejrychleji zdekoval.“

„A tví kumpáni mě chtěli zabít,“ dodal jsem.

Verez zamračeně přikývl.

„Mýmu šéfovi se nebude líbit, až se dozví, že ste voddělal Kvaguse. Měl byste zmizet.“

Verez se možná rád rval, ale byl mladý, naivní a jakýmsi zvláštním způsobem čestný.

„A co když ti šéf nařídí, abys to na mě zkusil ještě jednou?“ zeptal jsem se.

Mlčel.

„Jsi nejlepší zápasník, kterého jsem kdy potkal. Ale nejsi zabiják, nemáš to v krvi.“

Pořád mlčel.

„Co se tudy pašuje?“ změnil jsem téma.

„Hlavně koberce. Přes řetěz starejch oáz skrz Gutawskou poušť. Dlouho tu byl klid, Danwood s Mustardim si dělili zboží půl na půl. Teďka ale začalo jít něco šejdrem, protože najímaj nový chlapy. Mě najal Danwood. Za devět stříbrnejch tejdně.“

Verez se odmlčel a po chvíli se zvedl.

„Dal ste mi dobrou lekcí, pane. Najednou se mi zdá, že devět stříbrnejch nejni zas tak hodně. A eště jednou vám radím, zmizte, než se tu ukáže můj šéf. Vlastně, můj bejvalej šéf.“

Na pozdrav se prsty dotkl spánku a zamířil k východu. Lítací dveře vrzly a ztratil se v oslepujícím slunci. Byl jsem zvědavý, co mu na dezerci řekne poslední muž, který po celou dobu čekal venku.

„Moc sis pustil jazyk na špacír, mladej,“ zaslechl jsem syčivý hlas. Potom zazněl charakteristický zvuk oceli tažené z koženého pouzdra. Písek zaskřípál, v rychlém sledu to dvakrát hluše zadunělo, při druhém úderu zapraskala kost. Když jsem vytíral mísu posledním zbytkem chleba, zahlédl jsem Vereze odjíždět na koni směrem k západu.

„Měl více rozumu, než se zdálo,“ pronesl Klód potichu. „Říkal jsem vám, že je tu někdy dost rušno, a radím vám, abyste si z něho vzal příklad.“

„No ne! Jeden tady a další uvnitř! To bude dneska slušnej vejdělek!“ řekl někdo venku.

Vzápětí vešel do sálu hrobník Aechyl s rozjařenou tváří. V ruce držel lariat, zhruba deset metrů silné lano vyrobené z hovězí kůže. Není tak dobré jako kvalitní lýkové provazy, ale v oblastech, kde se chová dobytek, je mnohem lacinější a na lasování - chytání zvířat do smyčky - je dokonce vhodnější. Aechyl však nechytal mladá telata nebo krávy. Zručně uvázal mrtvému kolem nohou dvojitou smyčku. Byl jsem zvědavý, jak si poradí. Nevypadal na siláka a smýkat bezvládné tělo je vždy těžší, než to na pohled vypadá.

„Olé!“ zahulákal a vzápětí do sálu poslušně nacouval velbloud. Aechyl zručně uvázal druhý konec lana za hrušku u sedla a zahulákal podruhé. Zvíře zabralo a táhlo tělo za sebou, jedna ostruha vyryla do prkenné podlahy hlubokou rýhu.

„Po setmění jsem zpátky, Klóde. Připrav mi tu moji jedovatinu,“ křikl ještě a byl pryč.

Jakkabardi možná bylo ukázkový zapadákov, ale pohřební služba zde pracovala velmi efektivně. Císařští úředníci by si z toho mohli vzít příklad.

„Mohu dostat ještě jeden džbánec vína a karafu vody?“ zeptal jsem se Klóda.

Pokrčil rameny.

„Jistě, pane. Za chvíli tu budou Danwoodovi muži, ale to je jenom vaše věc. Rád vám donesu každý pití, co si objednáte.“

Měl pravdu. Danwood i se svou smečkou přišel dřív, než jsem stačil dopít první pohár.

Danwood byl menší ramenatý pořizek s krkem tak širokým, že se zdálo, jako by mu hlava rostla přímo z trupu. Neholené střížště připomínalo spíše srst než vousy a ještě víc zvýrazňovalo jeho divoký vzhled. Ozbrojen byl kočovnickou šavlí a k ní měl do páru štíhlou dýku levoručku s velkou záštitou. Doprovázelo ho šest mužů, všichni obdobného ošuntělého vzhledu s klobouky naraženými do čela. Dva s sebou nesli kuše, jeden dlouhý luk. Zřejmě místní odstřelovači. Danwood se zastavil tři kroky před mým stolem. Jeho ochranka se rozestoupila do oblouku.

„Zabils mi dva chlapy,“ řekl a čekal.

Nevypadalo to pro mě růžově, ale také ne beznadějně. Danwoodovi muži byli opatrní a nijak žhaví do potyčky, i když měli přesilu.

„Jen jednoho,“ opravil jsem ho. „Nevěděl jsem, že patříš k vám, ale i kdyby to nosil vytetované na čele, nic by to nezměnilo. Ukousl si tužší sousto, než dokázal sežvýkat.“

„Kde je Verez?“ zeptal se Danwood a nespouštěl přitom ze mě oči.

Netušil jsem, koho se ptá. Na pohled nevypadal nejchytřejší, ale bylo na něm vidět, že si celou situaci důkladně promýšlí a snaží se mě někam zařadit.

„Pokud vím, odjel. Říkal, že se mu mzda najednou zdá příliš nízká. Ten muž venku se mu v tom snažil zabránit, ale nebyl podle mě příliš přesvědčivý,“ odpověděl jsem.

„Krul má nos zaražený až do mozku, to opravdu vypadá na Vereze,“ prohlásil jeden z mužů.

Danwood téměř nepostřehnutelně kývl hlavou, jako by to souhlasilo s jeho vlastní teorií.

„Před chvílí jste přijel a já mám o tři chlapy méně. Pracujete pro Mustardiho?“ zeptal se.

„Ne. Potuluju se pouští a narazil jsem na tuhle pohostinnou oázu. Řekl jsem si, že se tady chvíli zdržím. To je všechno,“ vysvětlil jsem.

„Kdybyste pracoval pro Mustardiho, zabili bysme vás, příměří nepříměří. Je vám to jasné?“

Změnil jsem své mínění o Danwoodovi. Možná byl trochu pomalejší, ale nebyl žádný hlupák a uměl si spočítat dvě a dvě.

„Pokusili byste se o to,“ opravil jsem ho. „Kdybych pracoval pro Mustardiho, nečekal bych tady na vás. Nemáte proč plýtvat na mě vašimi muži.“

„Přesně tak,“ přikývl Danwood. „Nechcete pracovat pro mě?“

„Ne. Řekl jsem vám, že jen projíždím,“ připomněl jsem mu.

Danwood se otočil a zanechal mě osudu. Jeho tlupa ho následovala a všichni se usadili v protějším rohu sálu. Do západu slunce přišlo ještě několik dalších lidí a Klód měl plné ruce práce. Všichni muži patřili k Danwoodovi. Seděl jsem v neobsazené části sálu. Podle toho, co mi sdělil Verez, jsem soudil, že jsem si zabral stůl vyhrazený Mustardiho mužstvu. Chlapi jedli, pili a bavili se. Danwood toho moc nenamluvil, zdálo se, že na někoho čeká.

„Dá se tady v Jakkabardi pohodlně přespat?“ zeptal jsem se Klóda, když mi přinesl další karafu s vínem.

„K hostinci patří malé bungalovy tam vzadu,“ ukázal neurčitě za sebe, „kdysi se tam ubytovávali obchodníci.“

„Proč ve zvláštních domcích? Obvyklejší je přespávat přímo v hostinci, ne?“ zeptal jsem se.

„Tehle hostinec je první stavba, která v týhle oáze vyrostla. Postavili ji ze sekvojí. Jejich dřevo hodně špatně hoří a v pouštních městečkách měli lidi vždycky strach z požárů. Proto jsou domky z obyčejného dřeva zvlášť,“ vysvětlil mi.

„Je nějaký domek volný?“

„Všecky. Mustardiho cháska se opevnila v nevěstinci a danwoodovci spí v baráku na opačném konci města.“

Sáhl jsem pro váček, abych vyrovnal útratu, když do sálu vstoupil další host. Byla to žena. Hlahol okamžitě utichl, všichni se dívali jen na ni - a nebylo se čemu divit. Byla vyšší než většina mužů, metr osmdesát, možná osmdesát pět. Vypasované kalhoty z teletiny, přiléhající jako druhá kůže, obtahovaly dlouhé, dokonale tvarované nohy a ideálně klenuté boky přecházející ve štíhlý pas ještě zdůrazněný širokým řemenem. Přes původně modrou, sluncem vyšisovanou košili s ohnutými klopami rukávů, měla oblečenou kazajku s nárameniky poskládanými z pečlivě vytvarovaných ocelových destiček. Částečně rozhalená košile odhalovala dvě vzdouvající se ňadra. Dokonalost korunovaly protáhlé lícní kosti, jako noc černé řasy, hluboké kočičí oči a smyslné rty. Téměř pohrdavým pohledem přelétla celý sál, zlomek sekundy věnovala jen mně a Danwoodovi. Potom bez dalšího rozmyšlení přešla k baru. Při chůzi vypadaly její nohy ještě delší a vnitřní křivka stehen měla přesně ten tvar, při kterém se mužům zrychluje dech.

Raději jsem se soustředil na karafu s vínem, abych vrátil tok krve do míst, kde mi nezpůsobí viditelné problémy. Slyšel jsem o kmenu pralesních lidí, kde mají muži tak velké penisy, že při erekci upadají do bezvědomí. Nevím, co je na tom pravdy, ale jejich ženy patří mezi vyhledávané masérky v luxusních nevěstincích po celém císařství. Jeden z danwoodových mužů začal přemýšlet jinou částí těla než mozkem a přitočil se k ní. Ruku jí položil na stehno a něco zašeptal. Asi si nevšiml, že má za pasem tři dýky s dlouhou, ale jen prst silnou čepelí a v pochvě na pravém boku se jí pohupuje mečový pár pro levou a pravou ruku. Nebo mu to bylo jedno. Vypadalo to, jako by ho chtěla pouze pohladit po tváři, ale najednou se jí mezi prsty zaleskla ocel a muž ztuhl. Držela ostří nože přiložené k jeho uchu. V tichu slyšeli její slova všichni.

„Potřebuji se vykoupat. Chci lázeň, horkou lázeň. Pokud ti to nebude dlouho trvat, možná ti jedno ucho zůstane.“

Měla hluboký, sametový hlas. Chlapík se roztřásl, po spánku mu stékal pramínek krve.

„Rozuměl jsi?“ ujistila se.

Poděšeně přikývl.

„Tak, teď už jdi,“ pobídla ho a nonšalantním pohybem nůž schovala.

Ucho dopadlo na zem. Chlapík nevydal ani hlásku, s rukou přitisknutou na krvácející ránu a tváří zkrivenou bolestí vyběhl z hospody. Danwood se zvedl a vystřídal u pultu svého neúspěšného předchůdce. Ani učitel dvorní etikety by mu nemohl nic vytknout, jak si dával pečlivý pozor na odstup. Zábava se opět pomalu rozproudila. Mluvil s ní

dobrou půlhodinu a rozloučili se jako staří známí. Potom se sklenkou v ruce zamířila ke mně. Uvědomil jsem si, že se mi potí dlaně.

„Ty nepatříš k Danwoodovi,“ řekla a posadila se ke stolu.

„Proč myslíš?“ zeptal jsem se.

„Protože jinak bys tu jeho smečku vedl ty,“ sdělila mi s okouzujícím úsměvem.

„Přesně tak. Pouze projíždím. Zastavil jsem se tady na něco k snědku,“ odpověděl jsem.

„Já jsem tady obchodně. Danwood s něčím potřebuje pomoci.“

Upila ze sklenky, poválela doušek po jazyku a olízla si rty. Zjistil jsem, že mám problémy s přemýšlením a má krev se opět stěhuje do míst, kde mi určitě žádnou dobrou službu neudělá. Po celou dobu si mě měřila zvláštním pohledem.

„V tom případě je to šťastný člověk, když má takovou posilu,“ řekl jsem.

Zasmála se. Měla velké bílé zuby, které se skvěle hodily ke smyslným rtům.

„Nechme těch řečí o práci, na ni je dost času zítra. Myslím, že má koupel už bude připravena. Nechceš se připojit?“

Samozřejmě, že jsem chtěl. Přímo jsem se na to třásl. Jenomže - jsem sice nezničitelný drsňák, který si dává profesionální zabijáky ke snídani, k obědu roztluče pár hlav a večer si to rozdává s oddílem obrněných jezdců, ale i já jsem někdy zranitelný. Jsou to jen okamžiky, ale jsou a mám je kupodivu rád. Dívala se na mě svými hlubokými kočičíma očima a mé myšlenky se rozplývaly. Vzpomněl jsem si, že existují druhy pavouků, u kterých samice, pokud není kopulací zcela vyčerpána, samce po aktu sežere.

„Obávám se, že bychom se do kádě oba nevešli,“ řekl jsem s upjatým úsměvem.

Její tvář se změnila ve studenou masku.

„Jak myslíš,“ pronesla pořád stejně hlubokým hlasem, ale už se v něm neskrývalo předení velké kočky, ale něco úplně jiného.

Vstala od stolu a vrátila se k baru. Chvilí jsem počkal, vyšel z hospody a zamířil k nevěstinci. Mimo jiné se tam určitě dalo v relativním bezpečí i přespat. Jako uspávací prostředek pro případ, že by jiné prostředky nezabraly, jsem si s sebou nesl láhev vína.

Bordelu šéfovala tlustá matróna těstovité pleti i vzhledu. V úsměvu jí chyběly čtyři zuby, místo kterých měla vsazené rubíny ve zlaté korunce. Ve spojení s křiklavým mejkapem vytvářely kombinaci, která by slabší povahy odradila.

Po dvacetiminutovém pohovoru a zaplacení osmi stříbrných jsem se ocitl v poměrně slušném pokoji ve třetím patře s výhledem do pouště. Luxus rozvrzané postele doplňoval stůl a skříň na šaty. Popraskané a částečně oslepené zrcadlo přišroubované ke stropu ukazovalo, že dům i město zřejmě pamatovaly i lepší časy. Otevřel jsem okno dokořán a nadechl se studeného suchého vzduchu, nutícího ke kašli. Po soumraku se rychle ochlazovalo a poušť ožila. Šero vyplňovalo pískání drobných hlodavců, cvrkání hmyzu a občas zahoukala sova nebo zavyl kojot. Věděl jsem, že někde se ukrývají i dravci, ale ti obvykle loví potichu.

Vyschlá podlaha na chodbě zapraskala.

„Dále,“ řekl jsem, ještě než se ozvalo zaklepaní na dveře.

Okamžik zůstala stát na prahu. Starosti s oblékáním si příliš nedělala, měla na sobě jen dlouhou vypasovanou sukni, ve které by ji v cudnějších oblastech císařství ani nepustili na ulici, brokátovou podprsenku zdobenou krajkou a přes ramena přehozený kabátek.

„Na svlíkání tu máš krapánek zimu, ne?“ řekla na přivítanou.

Bez řečí jsem okno zavřel a chuť na sex mě přešla. Nebyla škaredá, to ne. Pěkně tvarované nohy i boky, ještě pevné břicho a prsa trochu větší než je člověk zvyklý vidat na ulicích. V očích však měla napsáno, že je utahaná a nemá náladu na stokrát zjizveného, železem ověšeného přivandrovalce bůhví odkud. A také, bylo to jako dát si džbán kalného piva poté, co člověk odmítl sklenku třikrát destilovaného koňaku, i když možná trochu moc ostrého.

„Co když mám ve svlékání zálibu? To bych si s tebou moc neužil,“ řekl jsem, nabídl jí židli a nalil do dvou sklenek víno.

Posadila se a přehodila nohou přes nohu. Nehty na rukou i nohou měla nabarvené ostře červenou barvou.

„Nechtěl bys toho za pár stříbrnejch trochu moc?“ opáčila pobaveně.

Nechal jsem její poznámku bez odpovědi. Vlastně měla pravdu.

„A koupel?“ zeptal jsem se.

Najednou jsem dostal chuť smýt ze sebe prach cesty a divný pocit ze setkání v putyce.

„To je dva stříbrňáky navíc za tři škopky vody. Můžeš zaplatit mně. Vody od rána zbylo dost. Zdejší chlapi jsou hovada a moc se nemejou.“

Dal jsem jí hrst mincí a nechtěl zpátky. Doprovodila mě do koupelny - neomítnuté místnosti v přízemí se dvěma velkými káděmi, korytem a odtokovými kanálky. Stála opřená ve dveřích a zvědavě mě při svlékání pozorovala. Meče a nože jsem odložil na okraj kádě, abych je měl na dosah i při koupání.

S požitkem jsem se ponořil do vody a začal se mýt. Ramena a předloktí mě bolely jako vždy, když jsem schytl pár ran, kterým jsem se nedokázal vyhnout. Verez byl opravdu tvrdý. Přistoupila blíž a rukou mi přejela po zádech.

„Máš toho za sebou hodně,“ okomentovala klikaté hrbolaté jizvy.

„Po bičování,“ odpověděl jsem.

„A tyhle?“ pohladila mě po vlasových škrábancích na lopatkách.

Proti své vůli jsem se usmál. Před mnoha lety mi je udělala jedna velmi vášnivá žena, kterou jsem miloval, a na noci s ní mi zůstala stálá památka.

„Chceš polít?“ nabídla se a bez čekání na odpověď se chopila vědra.

„Není mi jasný, co muž jako ty dělá právě tady,“ prohodila. „Jak se jmenuješ?“

„Koniáš. A ty?“

„Delphi. Obyčejně se kunčaftů na jejich jména neptám.“

Já děvek vždy, většinou to pak s nimi bylo lepší. Nahlas jsem to však neřekl.

Po koupeli jsem nechal na pokoj přinést ještě večerní menu a láhev vína. Seděli jsme, jedli a popíjeli.

„Jak to, že vaše šéfová nasadila tak nízké ceny? Má tady na tohle podnikání monopol, mohla by si diktovat taxu,“ začal jsem rozhovor po první sklence vína.

Delphi pokrčila rameny.

„Naše bordelmamá tvrdí, že je lepší tahat peníze z chlapů po malejch kouskách. Sem tam poskytne i slevu. Polovina z Danwoodových i Mustardiho mládenců je tady zadlužených až po uši. Ona z nich ty prachy dostane, na to můžeš vzít jed. Ale je jí úplně fuk, že my se přitom mužem ušoupat a ušoustat.“

„Ke komu patří? K Danwoodovi, nebo Mustardimu? Někdo nad ní musí držet ochranou ruku.“

Dopila víno. Dolil jsem jí a přisunul karafu s vodou.

Překvapeně ke mně vzhledla.

„Na to, že sem děvka, seš ňák moc pozornej.“

„Špatný návyk z dětství,“ odpověděl jsem.

V mládí mi vštipili zdvořilost k ženám. Přijde mi to jako dobrá zásada a držím se jí stále.

„Tenhle bordel je filiálka Kremmera Gaduse, kterej má pod palcem polovinu podobnejch podniků na celým západním pobřeží. Každěj si rozmyslí utéct bez placení. Navíc Mustardi na nás má osobní zájem, tím je to tuplovaný.“

„Osobní zájem?“

Přikývla, namočila kousek masa v brusinkové omáčce a s požitkem ho spolkla. Zdejší kuchař byl mnohem lepší než Klód.

„Jo, zabouch se do Marcelky. Zařídil pro ni o patro vejš stálý apartmá. Říká tomu hnízdečko lásky. Chudák holka.“

„Řekl bych, že pro šlapku není špatné být milenkou šéfa gangu,“ nadhodil jsem.

Delphi zavrtěla hlavou.

„Je to složitější, než se zdá. A co ty? Kde se tu bereš?“ obrátila list.

„Věřila bys mi, že utíkám před manželem, kterému jsem svedl ženu?“

„Nevěřila. Ale povídej.“

Povídal jsem, vzpomínal a vymýšlel si. Nechali jsme si přinést ještě jednu láhev a neskončili jen u ní. Byla to příjemná noc.

Vstával jsem brzy, ještě před svítáním. Delphi spala, nebo to alespoň předstírala. Nechal jsem jí na stolku zlaták a před odchodem si ji chvíli prohlížel. Nevím, čím to je, ale ve spánku, zvláště ráno, mi téměř všechny ženy připadají krásné.

Když jsem před domem dopíjel ranní kávu, kterou jsem za stříbrňák vyrazil z vrátneho, vjíždělo do města sedm mužů. Byli ozbrojeni, čtyři z nich měli kromě sečných zbraní ještě dlouhé luky. Vedl je seschlý stařík, na první pohled vysloužilý karavanní průvodce. Danwood, nebo Mustardi, potřeboval posily tak nutně, že museli jet i v noci.

K něčemu se tady schylovalo, ale přesto se mi odtud nechtělo odjíždět. Ne dříve, než zjistím, odkud má Klód své vynikající víno, a navíc jsem začínal být zvědavý, kvůli čemu Danwood s Mustardim zvyšují své provozní náklady. Najímání ostrých hochů z měst je muselo stát malé jmění. Rozhodl jsem se jen tak pro strýčka příhodu během dne prozkoumat okolí; často je užitečné znát krajinu. Při odjezdu z nevěstince jsem si všiml, že v protějším opuštěném domě se někdo skrývá. Prozradil ho paprsek vycházejícího slunce, který se na okamžik odrazil od něčeho kovového.

Okolí Jakkabardi bylo protkáno labyrintem soutěsek, roklí a údolíček, ve kterém se mohly, aniž by je někdo objevil, schovávat desítky mužů i s koňmi. Půl hodiny cesty směrem na severozápad se tyčila dobrých dvě stě metrů vysoká a několik kilometrů dlouhá písečná duna. Vyšplhal jsem na ni a na severu jsem zahlédl její sestry. Zřejmě to byla osamělá průzkumnice, která sem za zuřivé písečné bouře dorazila dříve než hlavní voje. Před sto lety se podle kronikářů velké písečné duny nacházely jen v samotném centru Gutawské pouště. Další bod pro ty, co tvrdí, že svět spěje k horšímu. Země byla vyprahlá, a pokud se někde nacházela voda, skrývala se pod pískem.

Otočil jsem se k návratu. Ještě před prvními domky mě čekal uvítací výbor. Deset mužů seskupených okolo štíhlého rtuťovitého chlapíka s hustými černými vlasy, které mu neustále padaly do čela. On jediný nebyl ozbrojen, ale hned za ním stál vyschlý ebenově černý mužík se dvěma krátkými meči za pasem a množství vrhacích hvězdic v prsním bandalíru. V tváři měl klid a vyrovnanost lidí, kteří jsou srozuměni se svým osudem, neuvážují a pouze plní rozkazy. Z pohledu, kterým si mě změřil, jsem usoudil, že právě on mě ráno u nevěstince sledoval.

„Těší mě, že vás potkávám, pane Koniáši,“ začal vlasatec s úsměvem.

„Pan Mustardi?“ zeptal jsem se.

„Ano, opravdu jsem to já a osobně!“ zatvářil se, jako by řekl bůhvíjaký vtip.

Pohledem neustále těkal po okolí. Hned se díval na mě, hned na krajinu okolo, hned kontroloval své muže.

„Slyšel jsem, že jste panu Danwoodovi způsobil drobnou nepříjemnost. Měl bych pro vás jistou nabídku, chachacha.“

Jeho smích zněl, jako když házíte sušený hrách na dobře vypálenou hliněnou dlaždici. Trvalo mi dobrou půlhodinu, než jsem se zdvořile vymluvil z proudu Mustardiho výřečnosti. Po celou dobu ze mě jeho tělesný strážce nespustil oči. Nakonec jsem se, aniž bych příliš popudil šéfa druhého gangu, dostal ke Klódovi. Najedl jsem se, vypil láhev jeho skvělého vína a zamířil k bungalovům, které mi včera doporučil. Muži v hospodě si mě sice podezíravě měřili, ale to bylo všechno. Pokud jsem mohl posoudit, byla uvnitř danwoodova i mustardiho cháska, hospodské příměří fungovalo.

„Dneska pro mě nebude žádná práce?“ zastavil mě venku Aechyl.

Bral své pohřební povinnosti vážně. Nebo rád žertoval, v hrobnickém smyslu pro humor se málokdo vyzná.

„Bohužel ne, snad zítra,“ odbyl jsem ho.

Samozřejmě jsem se spletl.

Lidé zvyklí na pohodlí měst si to neuvědomují, ale v noci je ve většině pouští pekelná zima. Tak pekelná, že vám klidně krev zamrzne v žilách a vy se ráno ani nemusíte probudit. I nevytápěný přístřešek bez oken a dveří člověku pomůže uchovat si trochu živočišného tepla.

Vybral jsem si domek, který nebyl příliš na ráně, a dával si při tom pozor, aby mě nikdo neviděl. Lehl jsem si na deku, přikryl se pláštěm a proklínal se za svou hloupou opatrnost. V nevěstinci by mi bylo mnohem lépe a možná bych se nemusel spoléhat jen na své vlastní teplo. Nechtěl jsem však sázet na soudnost už na pohled napůl nepřítelnyho Mustardiho.

Jako každý, kdo prožije většinu života na cestách, spím lehce. Probudilo mě skřípání písku. Opatrně, aby mě neprozradilo loupání v prochládlých kloubech, jsem se přemístil k oknu. Proti hvězdami poseté obloze jsem rozeznával siluety mužů, přecházejících od bungalovu k bungalovu. Zjevně někoho hledali a snažili se při tom být potichu. Začal jsem mít nepříjemný pocit, že jim jde právě o mou maličkost. Deku jsem nechal, kde byla, a opatrně se kradl k oknu na druhé straně domku. Přehoupl jsem se ven a měkce doskočil do písku. Oproti jezdeckým holínkám mají mokasíny jednu velkou výhodu: člověk, který to umí, je v nich tišší než letní vánek. Lehce přihrbný jsem zamířil ke stáji, kde odpočíval můj kůň a na háku visela část mé výstroje. Víno nevíno, nejmoudřejší bylo vyklidit pole. V okamžiku, kdy jsem začal věřit, že se dokážu bez problémů ztratit, zaštěkal pes. Zpočátku váhavě, potom stále hlasitěji a blíž. Ti parchanti s sebou měli ohaře, který teď zvětřil mou stopu! Bylo zbytečné snažit se utéct. Počkal jsem ve stínu, dokud se nepřiblíží, a postavil se jim.

Dva muži přede mnou ztuhli, nečekali útok jednoho proti přesile. Švihl jsem současně oběma rukama, zhroutili se každý s nožem v hrudi. Jeden naneštěstí vedl psa. Stačil jsem ho kopnout do čenichu - zavyl a udělal přemet. Tasil jsem a jedovatým vodorovným sekem přivítal třetího nejrychlejšího v pořadí. Rozhodil ruce a skácel se vzad, zbylí tři mě už opatrněji obstoupili, siluety ukryté v noci. Slyšel jsem jen jejich oddechování, někdo polkl. Stáhl jsem se,

vykryl sek krátkou šavlí, vzápětí bez žaludu sekl šikmo shora a navázal ranou rubem přes ruku. Ve tmě na finesy nebyl čas. Instinktivně jsem odrazil útok zezadu, chlap přede mnou šel k zemi a bolestně přitom chrčel. Netušil jsem, kam jsem ho zasáhl. Možná ani nebyl mrtvý. Rychle jsem se přes něj přesunul dopředu, v otočce odrazil sérii seků dalšího soupeře a získal chvíli oddechu. Vzápětí se mi do kotníku zahryzly zubaté čelisti. Pes vrčel a vyl zároveň, ale nepustil. Ztratil jsem rovnováhu, bod na prsa jsem jen částečně srazil rukou, ocelová čepel mě zasáhla kousek pod pravým podpaždím. Současně mi jeho parťák vyrazil ranou jako od kladiva meč z ruky. Na okamžik jsem zachytil čepel ve svém těle levačkou a úderem dlaně druhé ruky ji přerazil. Chlap přede mnou zavrával, odrazil jsem se a naválil se na druhého protivníka dřív, než se napřáhl k další ráně. Strhl jsem ho k zemi, pes stále držel. V temnotě jsem nahmatal obličej, převalovali jsme se v písku jeden přes druhého, někdo křičel. Tmu ozdobila červená a žlutá kola vyčerpání. Čepel mě pohladila na boku, můj soupeř znehybněl dřív, než jsem mu stačil zamáčknout oči do mozku. Pes zakňučel a pustil mě.

„Ty parchante, málem jsi nás dostal všechny,“ zasípal poslední útočník, „i mě si pořádně pustil žilou! Shnij v pekle!“ odplivl si.

Písek skřípal pod jeho vzdalujícími se kroky. Ležel jsem pod jeho společníkem, kterého právě zabil, a tajil dech.

„Pojď, psisko,“ pobídl jsem skoro - majitele mého kotníku. Pes kupodivu poslechl. Asi toho měl také dost, nebo jsem mu nechutnal.

Počkal jsem, až se rozhostí ticho, a pokusil se postavit. Příliš to bolelo a chyběly mi síly. Rozhodl jsem se chvíli počkat a potom to zkusit znovu. Dýchal jsem zhluboka ledový vzduch pouště a ubezpečoval se, že jsem ještě naživu. Musel jsem ztratit vědomí, protože když jsem se odhodlal k druhému pokusu, muž vedle mě byl už studený. Ale ne o moc víc než já. Obloha na východě bledla, u úst se mi srážela pára. Převalil jsem se na břicho, vsunul pod sebe jedno koleno a napřimil se. Látka přischlá k ráně se odtrhla, jen stěží jsem potlačil výkřik, na rtech jsem opět ucítil chuť písku. Až napotřetí se to podařilo.

Byl jsem na tom mnohem hůř, než se jsem se obával. Ztratil jsem spoustu krve, nohu, kterou mi pošramotil pes, jsem téměř neovládal, a navíc rány stále mírně krvácely. Dal jsem si tu práci, abych si prohlédl zabijáckou četu. Poznal jsem Danwoodovy chlapy. Asi se mu mé předvěčejší vystoupení rozleželo v hlavě a rozhodl se to se mnou skoncovat. Skoro se mu to povedlo. Ve svém stavu jsem se nemohl spolehnout sám na sebe, mou jedinou nadějí byl Mustardí. Nezbyvalo mi, než ho požádat o pomoc a nabídnout mu za ni své služby. Samozřejmě, až se trochu vzpamatuju a udržím se na nohou. Potácivě jsem zamířil k nevěstinci.

Zabouchal jsem na dveře. Po dlouhém čekání, kdy jsem měl co dělat, abych se udržel na nohou, mi konečně otevřel portýr. Díval se na mě jako na zjevení. Potom přišli Mustardiho muži. Od prvního jsem dostal ránu mezi oči. Byl pomalý, oplátil jsem mu ji a on mi na oplátku přerazil nos. Už zase. Pochopil jsem, že něco je špatně, a vzal nohy na ramena. Asi by se mi to i podařilo, kdyby nebylo Mustardiho ebenového strážce.

Pamatuji si jen, že jsem zabil ještě jednoho muže, potom mě něco srazilo do prachu, zoufale jsem se válel po zemi sem a tam a snažil se uchránit si před kopanci alespoň ty nejdůležitější tělesné orgány. Nakonec mě odnesli do nějakého opuštěného domu.

Ležel jsem na podlaze, svět měl duhové obrysy a nic jsem nechápal. Proč mě ztloukli? Proč mě nezabili? Čas pomalu plynul, okamžiky vědomí střídala tma. Najednou začala hořet střecha. Pokusil jsem se vstát, ale nešlo to. Nohy mě neposlouchaly, asi mi provedli něco s páteří. Oheň sílil, noční chlad se stal mlhavou vzpomínkou, horký vzduch páčil. Začal jsem vleže rvát prkna z podlahy. Pod nimi bylo pár centimetrů volného prostoru a jemný písek. Kouře přibývalo, vzduchu ubývalo, skoro jsem hořel a současně se dusil. Z posledních sil jsem se snažil zavrtat co nejhlouběji pod zem. Moc to nešlo.

Zalykal jsem se horkem, krev tuhla v žilách zimou a k tomu se mi ještě nedostávalo kyslíku. Dost důvodů, aby člověk umřel. Jsem tvrdohlavý, jsem chlap s tou nejdubovější palicí na světě. Chtěl jsem žít, mé srdce bilo navzdory bolesti, krev mučivě pomalu proudila tělem, a navíc mě poháněla zvědavost. Stejná zvědavost, která mě uvrhla do tolika problémů. Pohnul jsem se, tenká vrstva písku ze mě opadala a vykoul jsem ze svého mělkého hrobu.

Ležel jsem uprostřed spáleniště, všude okolo popel a pár nedohořelých desek. Bolest získala na intenzitě. Prál jsem si, abych umřel, nebo alespoň znovu omdlel, ale nevyplnilo se mi to. Slunce se vznášelo jen kousek nad horizontem, noci zbývalo do převzetí žezla jen kousek. Posledním uvažujícím kouskem své mysli jsem chápal, že pokud mě někdo uvidí, umřu. Jedna věc byla umřít bolestí jako zvíře, které nedokáže přežít těžká zranění, a druhá rukou člověka. Nechtěl jsem, aby na mě někdo vztáhl ruku. Počkal jsem, až se setmí úplně, a začal se plazit směrem k písečné duně. Modlil jsem se při tom za noční vánek, který za mnou zamete stopy. Mé uvažující já mě přinutilo prodloužit si cestu ke studni. Někdo tam k mému štěstí zapomněl vak s vodou. Vypil jsem snad půl vědra, vak si přivázal k pasu a teprve potom pokračoval v cestě. Stejně jako divoká zvířata jsem chápal, že se musím schovat.

Svět se zúžil na příští krok, další pohyb, nový nádech. Bojoval jsem s bolestí, slabostí, každou chvíli ztrácel vědomí, ale před rozedněním jsem byl za vrcholkem duny. Společnost mi dělali škorpióni, pouštní hlodavci, pakobyly a písečné zmije. Prostě všichni mí kámoši, které tak obdivuji za jejich schopnost přežít téměř všude. Někdy se považuju za jednoho z nich.

Za úsvitu jsem usnul, nebo spíše omdlel s myšlenkou, že si nepamatuju, co a proč se mi stalo.

Probudil jsem se po poledni. Naštěstí jsem ležel na dně hluboké průrvy ve stínu skalního převisu, proto mě slunce zatím nevysušilo. Točila se mi hlava, při sebemenším pohybu mě ochromovala bolest. Dlaně, předloktí, většinu obličeje a lýtka jsem měl spálené až do masa. Na pokousaný kotník, nalomená a naražená žebra a vymknuté rameno jsem téměř zapomněl. Našel jsem si nejpohodlnější polohu, každou chvíli si lokl teplé vody z měchu a čekal. Čekal jsem, až se mi spáleniny začnou hojit, nebo naopak až zhnisají a sněť mě dostane. Naštěstí jsem se nacházel v poušti. Kolem mě nelítali ani komáři, ani mouchy a sluncem rozpálený křemičitý písek mi pomohl zastavit krváčení.

Druhého dne mi došla voda. Bylo to pro mě překvapení, protože kvůli bolesti jsem nedokázal rozumně uvažovat. Do města jsem se ve svém stavu odvážit nemohl. Abych přežil a vyléčil se ze zranění, potřeboval jsem pít a jíst. Voda však byla důležitější. Nutil jsem svůj obluzený mozek k přemýšlení, skládal fakta, kombinoval, hledal. Neustále se mi vracelo na mysl, že jsem při svém příjezdu do Jakkabardi něco důležitého přehlédl, něco týkající se vody, něco, co by mi pomohlo přežít. Krok za krokem jsem si připomínal každý svůj krok, co jsem komu řekl, co jsem udělal. O půlnoci jsem to měl, nebo alespoň jsem v to doufal.

Vyplazil jsem se na dunu, z jejíhož vrcholu jsem mohl pozorovat město. Trpělivě jsem čekal a doufal ve štěstěnu. Osud se mnou sice až příliš často hrál betla, ale tentokrát byl přívětivý. Těsně před svítáním, když už noc zbledla, se z hospody vynořila postavička s vakem přes rameno. Byl to Klód a já jsem přesně věděl, kam má namířeno. Voda ve studni na náměstí byla sladká po sádrovci, voda, kterou podával k vínu, chutnala jinak. Někde v okolí musel být ještě jeden utajený pramen. Klouzal jsem po písku dolů, padal a zase vstával, proklínal svou neohrabanost a slabost a snažil se, aby se mi Klód neztratil v divočině soutěsek a balvanů. Pomohlo mi, že jsem ho viděl zmizet mezi dvěma pahorky. Bez toho bych stopu v těžkém kamenitém terénu ztratil. Potkal jsem ho, když se škrábal z hluboké rokliny s naplněným vakem. Z hloubky za jeho zády se neslo zurčení vody a ševlení listů v ranním vánku. Musel jsem se opřít o balvan, abych udržel rovnováhu. Chtěl jsem mu říct, ať mi pomůže dolů, ale nedokázal jsem to. Jen jsem ho pozoroval a kymácel se ze strany na stranu.

„Když hrobník nenašel tvé tělo, nevěřil jsem, že tě zabili,“ řekl klidně a položil na zem balík zabalený do povoskovaného plátna. „Myslel jsem, že bys tenhle pramen mohl objevit. Musím se rychle vrátit. Nikdo netuší, že sem chodím. Zítra nebo pozítří se tady ukáží.“

Obešel mě a ztratil se mezi skalami. Vzal jsem balík a spíše spadl, než slezl dolů k vodě.

Chvilí jsem jen seděl na písčitém břehu a pozoroval hladinu před sebou. Jezírko vyplňovalo téměř celou plochu strže až na dvou- nebo třímetrový pás po obvodu. Ze štěrbin ve skalách vyrůstaly pokroucené a uzlovité kmeny pinií, pnoucí se za světlem, tráva okolo vody byla svěže zelená a proti zlatě-žlutému písku vypadala až neskutečně hebcie a živě. Podíval jsem se do balíku. Bylo v něm více než dvě kila nasušeného a nasoleného masa. Kousek jsem si odlomil a začal ho žvýkat. Chutnalo stejně jako podešev, kterou namočíte v soli. Naplnil jsem si měch vodou a houževnaté sousto v pravidelných intervalech zapíjel. Voda byla ledová a chutnala lépe než Chardonay ročník 72. Hluboko pod hladinou se míhaly stíny velkých ryb.

Tři dny jsem seděl, odpočíval, uzdravoval se a žvýkal maso. Z větví jsem si vyrobil lože, které mě alespoň částečně chránilo před chladem. Klód se objevil čtvrtého dne ráno, kromě svého měchu na vodu nesl přes rameno ranec. Přestože byl starý a vrásčitý, po strmém svahu se pohyboval s obratností horského osla.

„Musíte odejít. Přinesl jsem vám pár věcí na cestu,“ řekl místo pozdravu.

Cítil jsem se mnohem lépe, ale na cestu pouští jsem si ještě netroufal. Na mnoha místech mi ještě neslezly strupy po spáleninách, jinde byla kůže ještě růžová, vlasově tenká a citlivá na jakékoliv porušení.

„Proč?“

„V Jakkabardi to vře. Z města přitáhlo nejméně čtyřicet nových chlapů, polovina pro Mustardiho, polovina pro Danwoda. Není rána, aby se neobjevila nějaká mrtvola. Aechyl má plné ruce práce a už to skoro ani nestíhá. Roxana pracuje pro Danwoda. Slyšel jsem ji, jak tvrdí, že za některé jeho chlapy můžete právě vy. Že jste mrtvý uvěří, až objeví vaše tělo.“

To byly opravdu zajímavé novinky.

„Ještě nejsem v pořádku, nemůžu odejít,“ řekl jsem.

Klód pokrčil rameny.

„Už vám nebudu pomáhat. Kdyby mě chytli, přibíli by mě na dveře mojí vlastní hospody. Pokud začnou okolí opravdu prohledávat, najdou vás. Nebo když mě drsněji zmáčknou.“

„Nějak se s tím vypořádám. Proč tady zůstáváte vy?“ zeptal jsem se.

Klód se zašklebil.

„Taky se vás neptám na vaše tajemství, mladíku. Myslete si třeba, že mi zdejší suchý vzduch dělá dobře na mou artritidu.“

Zasmál jsem se. V dvaadvaceti letech se člověku často nestane, aby mu někdo řekl mladíku, i když Klód na to měl nárok. Mohlo mu být hodně přes sedmdesát.

„Díky,“ křikl jsem za ním, když se škrábal nahoru svahem. Místo odpovědi jen mávl rukou.

Klód se mi líbil. Byl tuhý jako nevydělaná kůže a hlídal si svá tajemství.

Začal jsem se probírat darovaným rancem. Dlouhý obnošený kabát, který v poušti mohl stále prokázat dobré služby, rezervní měch na vodu, dvě masové cihly a lovecký tesák. Nevybavil mě na cestu špatně, ale já jsem v žádném případě odjezd neplánoval. Chtěl jsem zjistit, proč ze mě nejprve chtěli udělat žrádlo pro psa a potom flambovaný biftek. Navíc bych pěší cestu pouští sotva vydržel.

Druhého dne jsem pomalu a obezřetně obešel Jakkabardi a usadil se na pahorku, ze kterého jsem měl pod kontrolou stezku do civilizace. Před večerem jsem zahlédl vyjíždět ze stáje muže na koni, ale potom jsem ho už neviděl. Buď pokračoval dál do pouštiny na sever, to se mi však nezdálo příliš pravděpodobné, nebo mířil do civilizace oklikou. To znamenalo, že je stezka hlídaná. Napověděl mi oblak zvířeného prachu viditelný v šikmých paprscích slunce. Jezdec jel na jih rovnoběžně se stezkou ve vzdálenosti dobrého kilometru. Protože uháněl nepřehledným terénem rychle, nečinil tak určitě poprvé.

S nocí přišel chlad, na vrcholku kopce mnohem nepříjemnější než v hluboké roklině, kterou přece jen oteplovala voda vyhřátá přes den. Zapnul jsem si svůj nový starý kabát, skrčil se do klubička a pozoroval jižní horizont. Soustředil jsem se na pahorky, které bych si sám vybral za pozorovatelnou, pokud bych chtěl být dál od města. Kolem půlnoci jsem se klepal zimou, až mi z vlasů padala jinovatka, ale vyplatilo se to. Objevil jsem dva vrcholky rámované sotva postřehnutelnou světelnou září. Byly to dvě nezávislé pozorovatelné a jejich obyvatelé o sobě pravděpodobně nevěděli, protože je oslepoval svit jejich vlastních ohňů. Pomalu a opatrně jsem se vydal k bližšímu ohni.

Protože byla tma, šel jsem přímo, jen jsem si dával pozor na hluk. Noc byla opět jasná a studená jako márnice na konci ledna.

Chvilí před tím, než začal východní obzor blednout, se všichni noční obyvatelé pouště uložili ke spánku - i na ně byla zima příliš velká. Krčil jsem se ve stínu skalní stěny a snažil se prohrát zkrchlé ruce. Kdybych teď měl sáhnout po noži, pravděpodobně by mi vypadl z prstů, tak málo jsem v nich měl citu. A to jsem nebral v úvahu své hojící se dlaně. Mrazivé ticho narušilo ťuknutí kamenů a cinknutí ostruhy. Stopovat někoho v jezdeckých holínkách není nejchytřejší nápad. Zaslechl jsem zafunění a tlumený pokyn. Pořád měli toho psa! Zvedl jsem se a co nejrychleji postupoval vpřed. Promrzlý, bez meče, s nedoláčenými rukama jsem se neodvažoval svému pronásledovateli vzdorovat. A mohlo jich být i víc. Stále jsem mířil k místu, kde jsem viděl oheň. Z údolí, kterým jsem procházel, vidět nebyl, ale předem jsem si důkladně promyslel cestu a dokázal jsem se jakžtakž orientovat. Chtěl jsem své nepřátele protáhnout co nejbližší strážního stanoviště. Doufal jsem, že tam pes ztratí stopu.

S prvním rozbřeskem se zvedl vítr. Šustění písečných zrn strhávaných do vzduchu maskovalo zvuk kroků. Doplzil jsem se k místu, odkud byla záře ohně zřetelně patrná, potom jsem oheň obešel a zůstal vmáčkнутý mezi dvěma kameny na protější straně. Sil mi už moc nezbývalo, třásl jsem se a lapal po dechu. Noční honička na mě byla stále ještě příliš silná káva. I ze svého úkrytu jsem po chvíli zaslechl rozzuřený psí štěkot a sérii výkřiků následovanou zvukem krátké šarvátky. Potom se rozhostilo ticho. Netušil jsem, zda zvítězili pozorní obránci, nebo lstiví útočníci. Ale nemohl jsem zde zůstat věčně, protože se blížilo ráno a s ním i střídání strážných. Přikradl jsem se k ohni, který teď hořel o poznání silněji.

Na zemi leželi tři muži. Čtvrtý klečel, obvažoval si levou paži a něco si pro sebe opakovaně mumlal. Pes byl také mrtvý. Konečně. Dotkl jsem se rukojeti jednoho ze zbývajících nožů v bandalíru, ale strup při pohybu praskl a obnovená bolest mě na chvíli ochromila. Ještě zdaleka jsem neměl dlaně dostatečně zahojené, abych dokázal správně vrhnout nůž, bodnout, případně použít meč. Musel jsem si poradit jinak. Centimetr po centimetru jsem se přibližoval, urovnával jsem terén před sebou a využíval každé prohlubně, abych se ztratil ve tmavém stínu. Konečně jsem se ocitl mezi těsně za zády. Tajil jsem dech. Jeho mumlání bylo něco mezi steny a kletbami, ruku měl ošklivě rozseknutou. Z límce košile jsem vytáhl malinký nožik s čepelí sotva tři centimetry dlouhou a jemně jsem ho uchopil mezi palec a ukazovák. Pomalu jsem natahoval ruku k jeho krku, až jsem se bál, že mě prozradí teplo

vyzařované mým tělem. Čepel se dotkla pokožky, řízl jsem. Bleskově se otočil, loktem mě srazil k zemi, v ruce se mu zaleskl meč. Vykřikl jsem bolestí, on se zhroutil. Krev z proříznuté krkavice skrápěla věčně žiznivý písek okolo.

Postavil jsem se a zatínal zuby bolestí. Sice umřel, ale nemohl trpět více než já. Při útoku jsem si serval strupy z celé levé dlaně a při pádu z pravé. Byl jsem na tom stejně jako na začátku, možná ještě o něco hůře, protože obnovené rány se pomaleji hojí. Třásl jsem se zimou, vyčerpáním, bolestí. Se sténáním jsem sebral pár užitečných věcí, o kterých jsem si myslel, že je nikdo nebude postrádat, dojedl připálenou fazolovou kaši, kterou si strážní zpříjemňovali službu, a odbelhal se najít úkryt.

Krátce po rozednění jsem usnul. Probudil mě zvuk lidských hlasů. Ležel jsem na straně pahorku odvrácené od stezky spojující Jakkabardi s civilizací, chráněný kruhovým porostem mladé, ne víc než pár set let staré larei tridentaty. Nebyla to nejlepší schovávačka, ale dál jsem se doplazil nedokázal.

„Tihle dva patří k Danwoodovi, viděl jsem je mezi nima. Dobře, že to taky schytali, parchanti!“ komentoval nálež čtyř mrtvol zastřený hlas. „Zůstanu tady, aby nám kurýr neproklouzl, a ty zajedeš do města a povíš šéfovi, co se tu stalo. Ale vrať se před setměním, nebo z tebe zaživa stáhnou kůži. Nechci tu být sám, když ti syčáci brousí krajinou po dvou.“

„Sem tu za chvíli,“ odpověděl někdo mnohem mladší.

Zaznělo skřípění okovaných kopyt na kamenech. Koně, na ně jsem úplně zapomněl. Někde museli být dva koně. Teď mi však nebyli k ničemu, protože bych ve svých rukách neudržel uzdu.

Z rozhovoru vyplývalo, že zde čekají na nějakého kurýra. Vzhledem k tomu, že si vybudovali stanoviště tak daleko od města, nechtěli, aby se o poslovi dozvěděla druhá strana. Ale ta měla svou pozorovatelnou ještě dál. Možná čekali na jednoho a téhož kurýra. To by vysvětlovalo posilování obou gangů.

Ruce mě nepředstavitelně bolely a bylo to ještě mnohem horší, než na počátku. Potřeboval jsem, aby mi někdo ránu vyčistil a přišel sedřenou kůži. Extrémní teploty - přes den přes čtyřicet stupňů a v noci pod bodem mrazu - také hojení příliš nepomáhaly. Potřeboval jsem pomoc, jenomže v okolí několika set kilometrů nebyl nikdo, komu bych mohl důvěřovat. Vlastně na celém světě nebyl nikdo takový. V polovině další noci jsem pochopil, že sám v poušti nevydržím, a bez přesného plánu jsem se začal plahočit směrem k Jakkabardi.

Mnohokrát jsem upadl a do obnaženého masa dlaní si zadřel spoustu šterku, drobnějších i větších kamínků; pády neprosněly ani mým dalším zraněním. Abych se nezbláznil bolestí, začal jsem se vysmívat sám sobě. Před dvaceti lety jsem dokázal uniknout oddílu profesionálních pátračů, prošel jsem džunglemi, které zahubily tisíce mužů, přežil jsem nákazu rudým morem. Dneska stačily dvě partičky provinčních gangsterů, abych mlel z posledního. Byl jsem břídil, ubohý, měkký břídil, který nic nevydrží. Vymyšlení dalších nelichotivých přívlastků pomáhalo ukrajovat metr po metru a za svítání jsem dorazil do Jakkabardi, krátce po východu slunce jsem stál shrbený, pokroucený vyčerpáním a bolestí u zadního vchodu do nevěstince.

Půlka slunečního kotouče se už objevila nad horizontem, stíny byly dlouhé a ostré, vzduch ještě voněl chladem uplynulé noci. Vlastně to nebyl špatný okamžik pro umírání. Zabouchal jsem na dveře. Mohl mi otevřít portýr, sama šéfka bordelu, nějaká šlapka, nebo Delphi. Holky-šlapky neznají vděčnosti, nemohou si ji dovolit. Kdyby mi však otevřela Delphi nebo některá její kolegyně, mohl bych smlouvat — nabídnout za její pokoj víc peněz, než si dokázala představit. Potřeboval jsem jen onu příslovečnou kapku štěstí. Delphi by byla nejlepší.

Otevřel mi ebenový chlápek s prázdným pohledem, Mustardiho osobní strážce. Jako by mi někdo dal sežvýkat tři velké listy koky.

Napřímil jsem se, zatvářil se co nejhostejněji, a abych zdůraznil své sebevědomí, založil jsem si ruce na prsou.

„Zaved' mě ke svému veliteli,“ rozkázal jsem.

Okamžik mě pozoroval. Jeho černé oči byly mělké a hluboké zároveň. Brány mojí smrti. Netušil jsem, jakými chodníčky se jeho myšlenky ubírají. Slunce se právě odlepilo od horizontu, luňáci pozdravili nový den svými nelibozvučnými skřeky. Ebenový zabiják ustoupil, abych mohl vejít dovnitř. Zdálo se mi, že se mu ve tváři na okamžik objeví náznak pobaveného úšklebku. Překvapilo mě, že jsem schody do nejvyššího patra vyšel bez klopýtnutí. Po několika minutách čekání, kdy se mi podlamovaly nohy, se konečně ze svého apartmá vynořil Mustardi. Byl oblečený v mušelínovém županu s límcem z hranostaje. Oči měl zastřené spánkem a vypadal vztekle.

„Přišel jsem vám nabídnout obchod,“ řekl jsem dřív, než stačil otevřít ústa.

„Vy? Obchod? Nechápu, jak to, že jste ještě naživu. Moji muži mi hlásili, že vás podle rozkazu upálili!“

Pokrčil jsem rameny. Bolest ustoupila do pozadí, celá situace byla tak nesmyslná a bizarní, že mě začala bavit. Byl jsem napůl v mrákotách a sám jsem jen zhruba tušil, co budu říkat.

„Vaši muži asi nejsou tak dobří, za jaké se považují. Nebo za jaké je považujete vy,“ pohrdlivě jsem se zašklebil na Mustardiho strážce. „Nechejme však stará nedorozumění stranou. Mám pro vás informaci, která vás bude určitě zajímat,“ pokračoval jsem obchodním tónem.

„Můžu vás zabít! Stačí jediné mé slovo a jste mrtvý!“ vybuchl Mustardi.

„Opravdu?“ opáčil jsem udiveně a překvapeně zároveň, „kolik mužů jste na mě poslal? Kolik se jich nevrátilo? Ale i kdybyste měl pravdu, nikdy byste se nedozvěděl, proč jsem vlastně tady. Uznejte, že rozumný muž nepůjde do vlčí nory bez pořádného trumfu v rukávu,“ pozměnil jsem téma.

„Dobrá, o co vlastně jde?“ chytil se Mustardi na vějíčku.

Věděl jsem, že musím spěchat, protože se mi začínaly třást nohy a netušil jsem, jak dlouhou ještě vydržím stát.

„Musíme se dohodnout na ceně,“ pokračoval jsem dál čistě obchodně.

Nakonec jsem to usmlouval na koně, vybavení a padesát zlatých. Samozřejmě, jen pokud se Mustardimu budou mé informace hodit.

„Čekáte kurýra z crambijského císařství,“ vynesl jsem lhostejným hlasem první trumf, „Danwood chce stejného muže jako vy,“ zvýšil jsem hru blufováním.

Mustardi se zatvářil překvapeně, ale rychle se vzpamatoval.

„I kdyby to tak bylo, není to pro mě nic nového,“ odsekl.

„Včera Danwood přepadl vaše strážní stanoviště, ze kterého hlídáte stezku. Danwoodovi muži se usadili ještě dál na stezce. Posla odchyti oni. Pokud vám samozřejmě neřeknu, kde se schovávají. Poušť je plná úkrytů a můžete je hledat celé dny,“ vynesl jsem svůj hlavní trumf.

Mustardi zesinal.

„Ten parchant!“ vykřikl.

Nakonec jsme se dohodli. Nakreslil jsem mu plánek a nechal mě odejít. Věděl jsem, že se mě později pokusí zabít, ale získal jsem odklad.

„Pošlete ke mně Delphi!“ přikázal jsem portýrovi, který naši debatu poslouchal skrytý v chodbě za závěsem. „Po týdnu v poušti mám zatracenou chuť na ženskou!“

Došel jsem do zákaznického apartmá a v okamžiku, kdy se za mnou zavřely dveře, jsem se zhroutil na podlahu. Koberec byl mnohem pohodlnější než kameny a písek. Jen mí kámoši škorpióni mi chyběli.

Probudil mě pocit tepla v žaludku. Delphi mě krmila slepičím vývarem, ruce jsem měl zabandážované. Oblečená byla do hedvábného županu zdobeného oranžovými draky. Když se nade mnou nakláněla, rozevíral se a odhaloval její velká ňadra. Všimla si, kam se dívám, a cudně si župan přitáhla k tělu.

„Když vezmu, jak se s tebou pipám, musel by sis za tuhle službu řádně připlatit.“

Pořád měla hlas ochraptělý nekonečnou řadou prohřívěných nocí.

„Jo,“ odpověděl jsem.

Přestože jsem měl veškeré pohodlí, cítil jsem se na rozsypání.

„Řekli mi, že si se mnou chceš pořádně užít. Místo toho si už dva dny hraju na tvou mámu a šířím fámy, že seš ten nejnadrženější kozel, jakýho sem kdy potkala.“

Všiml jsem si, že na stole se vrší baterie neotevřených láhví vína a tácy s lahůdkami servírovanými při podobných příležitostech.

„Jak dlouho ti to budou ještě věřit?“

„Do doby, než se Mustardi s Danwoodem vrátí z pouště. Vod tý chvíle, co ses vobjevil, si tam hrajou na vojáčky a kšefty nám stojej.“

Hlava mi sklouzla dolů. Delphi odložila lžici i talíř s polévkou a pomohla mi se lépe posadit. Spatřil jsem svůj odraz v napůl osleplém stropním zrcadle. Hlavu jsem měl podloženou polštáří a vypadal jsem jako příliš dlouho nepohřebená mrtvola.

„Můžeš mi vysvětlit, proč se vo tebe starám, místo abych Mustardimu práskla, v jakém stavu seš dovopravdy a naservírovala mu tě na stříbrným tácku?“

Ještě byla krásná, ale hlas měla drsný a oči, až na občasně záblesky něčeho jemného, tvrdé jako mlýnské kameny.

„Protože takhle na tom mnohem víc vyděláš,“ objasnil jsem jí.

„Trefils hřebík na hlavičku,“ souhlasila, „teď mi ale musíš vysvětlit jak.“

„V opasku mám sto padesát zlatých. Když mi pomůžeš, jsou tvoje.“

Přimhouřila oči.

„Můžu si je vzít hned teď a pak tě prásknout. Seš bezmocnej jako kotě.“

„Myslíš?“ vzmohl jsem se na otázku.

Bohužel měla pravdu a věděla to. Přesto se o mě starala ještě dva dny, a když se z pouště začali vracet první muži, pomohla mi přemístit se do prázdného kumbálu na konci podkrovní chodby. Navíc mě zásobila slušným množstvím jídla i pití a velkým nočníkem s poklicí.

„Sbohem, hrdino,“ rozloučila se se mnou uštěpačně. „Už včera sem bordelmamá řekla, že ses zdekoval. Nikdo tě tady nějakou dobu nebude hledat. Ale když tu budeš moc dlouho, najdou tě. Dávej si majzla.“

„Okamžik,“ zastavil jsem ji dřív, než za sebou zavřela dveře. „Nevím přesně, co se tady děje, ale vypadá to hodně špinavě a mám takovou předtuchu, že to moc lidí nepřežije. Sto padesát zlatých je hodně peněz, dost na nový začátek. V hospodské stáji najdeš spoustu volných koní. Vezmi si jednoho a odjed.“

Zastavila se ve dveřích a změnila si mě překvapeným pohledem.

„Nejsem možná nejchytřejší, ale chlapovi, jako seš ty, se v těhle záležitostech dá věřit. Proč mi to ale říkáš?“

Nebyl jsem si jist, jestli by pochopila, že jen kvůli tomu, aby se dostala do bezpečí. Šlapky neznají vděčnost. Nesmí ji znát, pokud mají alespoň nějakou dobu přežít.

„Protože když odjedeš, nebude o mně vědět vůbec nikdo. A jestli neodjedeš, měj se na pozoru. Už nejsem bezmocný jako kotě.“

Usmála se a přikývla. Tomuhle tónu rozuměla.

„Jasně, hrdino. Hodně štěstí.“

V očích se jí blýsklo a byla pryč. Okamžik jsem měl pocit, že jsme si oba hráli na něco jiného, než ve skutečnosti jsme, ale potom jsem to hodil za hlavu. Měl jsem nad čím přemýšlet.

Podle Delphi se Roxana oficiálně postavila na Danwoodovu stranu a zvrátila rovnováhu sil v jeho prospěch. Z okna jsem viděl, že Aechyl v průběhu poslední osmačtyřiceti hodin pohřbil alespoň dvacet mrtvých. To znamenalo, že Danwood s Mustardim vedli v poušti skutečnou vyhlazovací válku, ale současně si dávali pozor, aby se o ní nedozvěděla oficiální místa. Právě proto nechávali pohřbít všechny padlé. Nechtěli zbytečnými mrtvolami upozornit císařské úředníky na existenci pašerácké stezky. A pokud umíralo tolik lidí, znamenalo to, že jde o něco opravdu velkého. V tom případě na osudu několika děvek, i kdyby je chránil sám Bůh zhýralosti, opravdu nezáleželo.

Ráno dalšího dne jsem slyšel, jak do pokoje, kde jsem se skoro čtyři dny skrýval, vtrhli muži. Vztekle porozbíjeli nábytek a zase odešli. Potom se celou noc z Mustardiho apartmá ozývalo střídavě vzdychání, oplzlé výkřiky, vrzání postele a pozdě k ránu tlumený ženský pláč. Ležel jsem na zemi, jedl, pil a povzbuzoval své tělo k co nejrychlejšímu hojení. Mé rány se lepšily každým dnem, možná i každou hodinou, ale stále ještě jsem bez následků nemohl uchopit cokoli do dlaní. Poprvé od mého nepovedeného pohřbu žehem jsem se začal zajímat o své zbraně. Až dosud jsem se cítil tak mizerně, že bych je stejně nemohl použít. V bandalíru zůstaly tři poslední vrhací nože, k tomu po jednom na každém kotníku a jeden v levém nadloketním pouzdře. Kuši jsem nechal v bungalovu a o meč jsem přišel bůhví kde. Kdybych byl zdrav, plně vyzbrojen, se zásobou vody a k tomu měl koně, neváhal bych ani okamžik a zmizel odtud, jak nejrychleji by to bylo možné. Bohužel jsem přišel o většinu výstroje a ještě stále jsem byl napůl chromý. Jakkabardi se pro mě stalo pastí, ze které jsem se nedokázal vymotat.

Krátil jsem si čas přemítáním nad příčinou války gangsterů. Mohlo jít o kontrolu nad pašeráckou stezkou nebo o získání obzvlášť velkého nákladu soli, pálenky, vína, případně koberců. Všechny tyhle věci Crambijský císař zdaňoval nehorázným způsobem a každý, kdo se dokázal vyhnout jeho úředníkům, mohl snadno získat bohatství. Ale stejně se mi to příliš nezdálo. Ve hře muselo být něco mnohem většího.

V noci mě ze spánku opět rušilo ženské vzlykání; stala se z něho má noční můra. K tomu ještě z dolních pater nevěstince doléhal nepřetržitý šum, jako by někdo stěhoval nábytek a snažil se přitom být potichu.

Svítání přineslo překvapení. Z okna jsem viděl přímo na náměstí. Kolem jediné městské studny přes noc vyrostlo provizorní opevnění z pylů naplněných pískem, dřevěných trámů a kusů nábytku. Město ještě spalo.

Krátce po rozednění se na náměstí začali shromažďovat muži. Dva nejodvážnější, nebo nejzvědavější, se po dlouhé debatě rozhodli prohlédnout si stavbu zblízka. V půli cesty je poslaly k zemi čtyři šípy.

V poledne jsem na základě svého opatrného pozorování a z vyslechnutých útržků rozhovorů nové situaci rozuměl. Pro Mustardiho se zřejmě válka v poušti nevyvíjela nejlépe, a proto se rozhodl obsadit studnu, aby získal kontrolu nad situací. Krátce před koncem siesty se Danwood pokusil o zteč, ale zaplatil za to třemi mrtvými a dvěma zraněnými. Mustardi měl lukostřelců dost. Až před večerem si Danwoodovci uvědomili, že nevěstinec je volný, a obsadili ho. Roxana je kupodivu vedla.

Najednou jsem měl v hrdle nepříjemný knedlík strachu. Dokázal jsem blafovat před Mustardim a naparovat se před jeho zabijákem, ale já jsem se bál. Byla příliš chytrá na to, aby se dala dlouho vodit za nos. Můj tajný útulek mi náhle připadal jako past, protože z něj existovala jen jedna cesta. Vykoukl jsem a vyšel na chodbu. Byla opuštěná, a přestože jsem se ukrýval v podkroví, měla rovný strop z nehoblovaných prken. Nad ním musel být ještě další krytý prostor! Po minutě horečnatého hledání jsem objevil poklop. Zezdola jsem slyšel vzrušené hlasy a halasné povykování; nevěstinec ožíval, i když se ještě ani nesetmělo. Chodba byla nízká. Poděkoval jsem předkům za svou dvoumetrovou výšku a zkusil rukou poklop. Byl otevřený. Bleskově jsem z pokojíku posbíral veškeré své věci, vyhodil je na půdičku a potom se sám vyšvihl nahoru. Nebyla to zbytečná námaha. Ani ne za půl hodiny začali muži pod Roxaniným vedením prohledávat všechny místnosti, můj bývalý kumbál nevyjímaje.

Bylo mi jasné, že musím z Jakkabardi co nejrychleji zmizet, zranění nezranění, výstroj nevýstroj. Čekal jsem do půlnoci, potom jsem opatrně slezl na chodbu a po špičkách sestoupil o patro níž. Ve většině pokojů bylo rušno. Od doby, co si bandy začaly jít po krku, se přestalo dodržovat bordelové příměří a Danwoodovi chlapi si teď vynahrazovali dlouhodobou sexuální abstinenci. Zítřka jejich mužnost patrně upadne, protože nebudou mít co pít. Z druhého patra, nebylo to víc než šest metrů, jsem si troufal seskočit na zem. Ani jsem si nemusel dávat pozor na hluk, protože se odevšad ozýval smích, sténání, mumlání a oplzlé poznámky. Na konci chodby jsem našel dveře, za kterými bylo ticho. Opatrně jsem je otevřel, vstoupil do pokoje a tiše za sebou zavřel. Stál jsem a naslouchal. Čím déle jsem čekal, tím mi bylo jasnější, že něco je úplně špatně. Pomalu a opatrně jsem sáhl pro nůž v bandalíru. V tom okamžiku někdo odstranil kryt a tmou prozářil plamen olejové lampy. U okna stála Roxana s Danwoodem.

„Přišel. Přesně, jak jsem předpokládala,“ řekla se sebevědomým úsměvem svému společníkovi, ale nespustila přitom ze mě oči.

Mířila na mě mou vlastní kuší. Z bezprostřední blízkosti by mě pravděpodobně prostřelila skrz na skrz.

„Stačilo udělat trochu ruchu a krysa sama vylezla z díry. Jediný odemčený a prázdný pokoj v celém bordelu je právě tenhle,“ vysvětlila mi s úšklebkem.

Odhadla mě dokonale.

„Proč se mě vaši muži pokusili zabít?“ obrátil jsem se na Danwooda.

Svůj meč se širokou čepelí držel v nízkém střehu připraven kdykoliv zaútočit.

„Byl sem hlupák, když sem vám uvěřil,“ zavřel. „Vodkrouh ste mi čtyři muže a potom v šarvátce tři další. Měl sem vás skřipnout hned, když jsem vás poprvé uviděl.“

Netušil jsem, o čem mluvím, ale nezdálo se mi rozumné se s ním právě teď hádat.

„Mám pro vás obchodní nabídku,“ začal jsem a odhadoval přitom, zda stačím utéci dveřmi ven.

Danwood zavrtěl hlavou.

„Venku stojí šest mejh nejlepších chlapů.“

Světlo svíčky způsobovalo, že se jejich oční důlky utápěly ve tmě a nos vrhal dlouhý stín. Jako bych mluvil s roky mrtvými kostlivci, a ne s živými lidmi.

„Nemyslím, že to stihneš,“ zasmála se Roxana.

Její bílé zuby se na okamžik zableskly, donesl se ke mně závan vůně. Smyslný pach zabijácké šelmy.

Měla pravdu, určitě bych nebyl dost rychlý. Ne, když měla prst na spoušti ona.

„Zítřka budou mít vaši muži žízeň a vy se k vodě nedostanete,“ pokračoval jsem ve smlouvání o svou kůži.

„Přesně tak,“ nenechala mě domluvit Roxana, „vzhledem k tomu, že jsi pro Mustardiho důležitý člověk, tě vyměníme za vodu.“

„Mám jiný návrh —“

„Zmlkni!“ skočila mi do řeči. „Jakýkoliv jiný návrh a na místě tě zabiju! Podťe sem, svažte ho a dejte mu roubík!“ křikla.

Dveře se otevřely. Stočil jsem pohled stranou, abych se ujistil, že opravdu neexistuje ani ta nejmenší šance k útěku. Moje zuby o sebe cvakly, až se mi zatmělo před očima, a nohy se mi podlomily. Roxana mě poslal k zemi hákem, za který by se nemusel stydět ani profesionální boxer. Probudil jsem se svázaný do kozelce, s dřevěnou hruškou v ústech. Alespoň že mi nevyrazili přední zuby. Ležel jsem na podlaze v hlavní hale nevěstince tváří k zemi.

„Stačilo nahlédnout do toho kumbálu a věděla jsem, že jsi někde blízko. Podle smradu,“ uslyšel jsem její hlas. „Jsem zvědavá, jak to zítřka zvládneš.“

Na rozloučenou mě nakopla pod žebra a potom jsem slyšel jen zvuk vzdalujících se kroků.

Převalil jsem se na bok. Až do úsvitu jsem se snažil osvobodit z pout, ale marně. Potom jsem horečnatě přemýšlel, jak zařídit, aby mě Mustardiho lidé nezabili. Nenašel jsem jediný důvod, proč by to neměli udělat. Proč si sakra

Danwood myslel, že jsem pro Mustardiho muž číslo jedna? Nebo to byl jen zoufalý pokus jak se dostat k vodě? Nedávalo to smysl. Nakonec jsem nechal své myšlenky volně bloudit. Vždy jsem si představoval, že zemřu se šípem v hrudi, s proříznutým hrdlem nebo se zakalenou ocelí v útrokách. Nikdy mě nenapadla poprava bez možnosti o cokoliv se pokusit. Znovu jsem nutil svůj mozek k maximálnímu vypětí, obrazně i doslova jsem bil hlavou o zem, ale marně.

Před devátou, když slunce začínalo nabírat sílu, mě vyvedli na okraj náměstí. Sebrali mi všechny zbraně, sundali pouta, ale kotníky nechali svázané, abych mohl dělat jen drobné krůčky. Nejlepší Danwoodův lučištník mě měl na mušce. Mým úkolem bylo přesvědčit Mustardiho, aby dobrovolně nechal studnu k užívání všem. Jednoduché. Roxana chtěla, abych umřel, to bylo stejně jasné jako Oslepující slunce nad námi.

„Vím, kde je jiný zdroj vody,“ řekl jsem tak, aby to slyšeli všichni okolo.

„Povídala jsem vám, že se bude vytáčet. Má strachy plné kalhoty jako každý. Chceme vodu ze studny, a ne žádnou tvou fatamorganu,“ zarazila mě pohrdlivě Roxana. „A teď už běž, nebo ušetříme Mustardimu práci.“

Poslechl jsem a udělal první krok. Písek pod mou vahou zaskřípal. Tak tichý zvuk bych jindy přeslechl, ale teď pro mě mělo všechno úplně jiný význam. Do šeda vypálená obloha, která už stačila ztratit svou ranní modř, mi připadala nádherná, pach koní z nedalekých stájí voněl jako ten nejrafinovanější parfém.

Vůně života. Další krok směrem k Mustardiho pevnosti. V úzkých stílnách mezi pytli s pískem na mě čekal dostatečný počet lukostřelců na to, aby mě jedinou salvou změnil v krvavý jehelníček. Zhluboka jsem se nadechl a znovu posunul levou nohu před pravou. Kdybych příliš otálel, skončil by to se mnou Danwoodův střelec. V zástupu přihlížejících v úzké uličce jsem zahlédl hrobníka Aečyla. Kupodivu nevypadal nedočkavě. Zkušenost ho zřejmě naučila, že každý bude jednou potřebovat jeho služby. Nechtěl jsem umřít. Ještě ne. Zatřásl jsem hlavou, abych se zbavil sebelítosti. Měl jsem vlastně štěstí - slunce svítilo, foukal mírný vítr a zatím ani nebylo horko. Spousta lidí se před svou smrtí nemohla pokochat krásou světa. Z pevnosti vyletěl šíp, ale minul mě. Nejvyšší čas začít s vysokou diplomacií. Najednou jsem měl sucho v ústech. Než jsem však stačil něco říct, vycítil jsem chodidly jemné vibrace písku. Vzápětí napjaté ticho narušilo dunění kopyt a ržání koní. Jako první se za zvukem otočila Roxana. Praštil jsem sebou na zem, abych poskytoval lučištníkům co nejmenší cíl.

Hlavní ulici Jakkabardi vyplnila linie cválajících jezdců. Blížili se obklopení mračny zvířeného prachu, ve slunci se jejich pancíře stříbrně leskly. V okamžiku stáli u nás. V naprostém tichu se rozmístili okolo banditů a zaujali formaci, ze které mohli do případného boje zasáhnout všichni najednou. Bylo jich čtyřicet, padesát, jeden jako druhý v jezdeckých ocelových brněních, za která se mimo území císařství platí horentní sumy. Byl to jeden z nejviditelnějších důkazů nadřazenosti císařských zbrojířů. Každý ozbrojen mečem, kuší nebo lukem v sedlovém pouzdře a trojicí vrhacích kopí. Už na pohled zkušené veterány, elitní oddíl armády používaný pro citlivé operace proti jednotlivým feudálům, imperátorovým vazalům. Netušil jsem, že mi přítomnost vojáků může udělat takovou radost.

„Kapitán Gasged, důstojník imperiální armády,“ představil se robustní muž s krátkým plnovousem.

Neměl na zbroji žádný znak hodnosti, nezobývalo, než mu věřit.

„Přijel jsem vyšetřit, co se zde děje. Až do odvolání platí v Jakkabardi a okolí vojenské právo.“

Danwoodovi muži klidně stáli a dávali si pozor, aby drželi ruce co nejdále od svých zbraní. Gasged nemusel nikomu vyhrožovat. Protože vyhlásil v Jakkabardi vojenské právo, bylo jeho slovo zákonem, a kdyby chtěl, mohl nás nechat všechny na místě pověsit. Později by se samozřejmě musel ze svého rozhodnutí zodpovídat nadřízeným, ale nám, oběšenčům, by to už asi bylo jedno. Danwood to věděl, Mustardi to věděl a oba si uvědomovali, že v přímém střetnutí se vojenským profesionálům se svými ostrými hochy rovnat nemohou.

„Hej! Vy tam za těmi pytli s pískem! Napochodujte sem a buďte při tom velmi opatrní!“ křikl Gasged směrem ke studni. Polovina vojáků bez zjevného rozkazu vytáhla ze sedlových pouzder kuše a luky a připravila se ke střelbě. Mustardi měl naštěstí rozum a poslechl. Jeho muži se zamíchali mezi Danwoodovce a najednou všichni vypadali naprosto mírumilovně.

„Je tady někdo, kdo by mi stručně a jasně objasnil, co se zde děje?“ zeptal se Gasged a rozhlédl se.

„Zastavili jsme se tady na cestě po Hantenu a měli menší rozepří o vodu. Studna není nevyčerpatelná a všichni máme žízeň,“ řekl klidně Danwood.

Na to, jak málo měl času na vymyšlení, to nebyla úplně špatná historka.

„Kdo je zástupce druhé strany?“ pokračoval ve výslechu Gasged.

„Já!“ přihlásil se Mustardi.

Kapitán se obrátil na svého pobočníka.

„Až se ubytuju, chci si s těmahle dvěma promluvit. S každým zvlášť. Zatím je někam zavřete. A tamtoho,“ ukázal na mě, „mi přiveďte také. A nechte ho prozatím svázaného, připadá mi povědomý.“

Unikl jsem popravě, ale ještě jsem nebyl z problémů úplně venku.

V minulosti jsem už vícekrát zkřížil císařovy zájmy a bylo docela dobře možné, že někde ještě stále schovávají mé portréty s textem: *Hledán živý, nebo mrtvý. Pozor, velmi nebezpečný!*

Nechal jsem se bez odporu zavést do opuštěného domu, ze kterého vojáci udělali provizorní vězení. Mustardiho s Danwoodem zavřeli jinam. Celá záležitost v Jakkabardi byla ještě spleťtější, než jsem předpokládal. Co tady, k čertu, pohledávali císařští vojáci? A k tomu ještě elitní oddíl? Mohlo se dostat na veřejnost, že tady zuří malá válka. Banditů nebyla žádná škoda, ale císař své poddané nejraději věšel sám a neměl rád, když se mu někdo do jeho pravomocí pletl. Nebo je sem poslala Delphi, aby mi pomohla. To mi nepřípadalo příliš pravděpodobné - šlapka se vždy snaží vyhnout státní moci. Třetí možnost vypadala nejzajímavěji. Místodržící se dozvěděl, že se chystá velká podloudnická operace a rozhodl se pašerákům okořenit život. Jenomže ani to nevysvětlovalo přítomnost elitního oddílu - stačila by jakákoliv jednotka pravidelné armády.

Večer si mě kapitán dal předvést. Kupodivu nesídlil v bordelu, i když, jak jsem si stačil během cesty všimnout, všichni vojáci mimo službu tam utráceli svůj žold. Dům, který si vybral, stál kousek stranou od ostatních a hlídali ho čtyři muži. Zřejmě kvůli nebezpečí nenadálého přepadu. Místnost, původně zřejmě hlavní obytný pokoj, byla zbavena prachu, na stole jsem zahlédl mapu pouště, která jako by z oka vypadla té mé. Jediné, co přibýtek zútlušovalo, byly dva pětiramenné svícny s čerstvě zapálenými svíčkami. A karafa s vínem.

„Rozvažte ho a počkejte venku,“ poručil Gasget, když mě přivedli dovnitř.

„Napijete se?“ zeptal se a ukázal na židli.

Přikývl jsem a posadil se. Výslech se vyvíjel lépe, než jsem si představoval. Víno bylo dovezené a nepocházelo z Klódových zásob. Po čtyřadvaceti hodinách v horku bez jakýchkoliv tekutin však chutnalo skvěle.

„Než začneme hovořit, něco vám ukážu,“ řekl a posunul přede mě dva pergamenové svitky. Stačil jeden pohled a věděl jsem, o co jde. Na prvním byl můj neumělý portrét z doby zhruba před patnácti lety. Pocházel z jednoho z prvních zatykačů, které na mě byly vydány. Hříchy mládí. Druhý portrét byl čerstvý, někdo ho musel nakreslit právě dnes.

„Mám v jednotce vynikajícího kreslíře a často využívám jeho nadání. Neprospělo by vám, kdybych oživil váš spis, tuhle novou podobiznu dal do oběhu a vaše jméno spojil s místními událostmi.“

Kapitán zřejmě patřil k horlivcům, pro které je služba vším. Nikdo jiný by nestudoval patnáct let stará úřednická lejstra.

„Neprospělo,“ odušil jsem a bez pobízení si nalil další pohár.

„Pokud byste se z Jakkabardi bez mého vědomí vzdálil, právě tohle udělám. Možná se dokážete ztratit jednomu lovcovi nebo policii, ale my vám budeme v patách, jak dlouhou to bude třeba. Je vám to jasné?“

„Ano.“

Nevěděl jsem, koho myslí tím my, ale raději jsem se neptal. Naše konverzace se sice nevyvíjela úplně špatně, ale zatím připomínala spíše monolog.

„Co soudíte o tom, co se zde děje?“ přešel konečně k věci a pozorně mě přítom pozoroval.

Neměl jsem co tajit a bez okolků jsem ho seznámil se svými nepodloženými úvahami.

Kapitán si nalil víno, mně znovu doplnil sklenku a chvíli zamyšleně hleděl do plamenů svíček.

„Přesně tak. A věc, o kterou se hraje, je zásilka smaragdů ukradených v císařských brusírnách.“

„Surových?“ zeptal jsem se.

„Ne, už vybroušených.“

Zhluboka jsem se nadechl. Smaragdy zušlechtěné nejlepšími brusíči na světě měly desetkrát až dvacetkrát větší hodnotu než nezpracovaný materiál.

„A vy jste si jisti, že drahokamy poputují právě přes Jakkabardi,“ nadhodil jsem.

Gasged přikývl.

„Přesně. A někde na druhé straně pouště se dostanou do ruky překupníka a nenávratně se nám tak ztratí.“

Gasged slovem nám zřejmě myslel celé Crambijské impérium.

„A Danwood s Mustardim bojují o provizi za přepravu přes poušť,“ usoudil jsem.

„Zachytili jsme zprávu, že přepravce dostane dvacet procent z ceny zásilky,“ pokračoval Gasged. „Vzhledem k tomu, co se zde v době příchodu mé jednotky odehrávalo, kurýr zřejmě stále nedorazil. Teď zajisté chápete, proč

nechci, abyste se odsud vzdálil dřív, než bude celá záležitost ukončena. Každý, kdo odsud odejde, je potenciální zloděj smaragdů. Pokud mi pomůžete poklad objevit, budete moci odejít a já zapomenu, že jsem vás kdy viděl. Rozumíte tomu?“

Přikývl jsem a zvedl se ze židle. Poslední otázka byla jasným povelům k odchodu.

„Můj pobočník vám vrátí zbraně. Možná je budete potřebovat,“ řekl za mnou, než jsem stačil zavřít dveře.

Venku se mezitím setmělo a ochladilo. Dech se srážel ve světle pochodní v dobře viditelnou páru. Byl jsem Klódovi za jeho starý kozák vděčný, a abych mu část svého dluhu splatil, zamířil jsem k hostinci. Potřeboval jsem se pořádně najíst a napít - samozřejmě na dluh, protože zlato mi žádné nenechali. Uvnitř bylo kupodivu poloprázdno, u dvou stolů vysedávali jen čtyři vojáci. Klód se mě na nic neptal a přinesl mi dnešní menu: koňské maso s chlebovými plackami. Po šarvátkách uplynulých dnů byl koní nadbytek.

„Kde berete takovéhle víno?“ zeptal jsem se. Místo odpovědi pokrčil rameny. „Každý máme své tajemství,“ dodal, když se vrátil zpět za svůj pult.

„Kde jsou danwoodovci s Mustardiho muži? Pořádají společný piknik?“ pokračoval jsem ve vyzvídání.

Jednomu z vojáků se mé vyrušování nezamlouvalo, ale pokud mě stíhal jen nevraživými pohledy, nic jsem si z toho nedělal.

„Drž se pohromadě jako kojoti, každé v jiný noře,“ odpověděl od dveří hrobník.

Stál na prahu a oprašoval se. Venku se zvedal vítr.

„Dneska si dám všechno dvojitě, Klóde. Tudle fušku mám konečně za sebou, už jsou pod zemí. Doufám, že si na pár dní vorazím, když přijeli vojáci.“

I na Aechylovi byl ruch uplynulých dnů znát. Kopat v poušti šest, sedm hrobů každý den musí být opravdu vyčerpávající. Nevěřil jsem však, že bude klid. Gasgedovy informace vysvětlovaly spoustu věcí, ale ne všechny. Záhadou zůstávalo, proč se gangsteři, kteří vedle sebe po dlouhou dobu rozumně prosperovali, najednou nedokázali dohodnout na rozdělení zisku, zvláště když ho bylo dost pro všechny. A netušil jsem, jakou roli hraje Roxana. Možná opravdu pracovala pro Danwooda, ale možná tady byla z úplně jiného důvodu. Třeba právě ona byla kapitánův informátor, nebo naopak připravovala cestu pro zásilku. A možná... V poslední době jsem začínal mít talent na množení nejrůznějších hypotéz. Po událostmi nabitým dni a několika sklenkách vína jsem se cítil právě tak zralý pro pohodlnou postel. Tu jsem sice neměl k dispozici, ale polní lůžko v prázdném domě, který jsem v takovém spěchu před několika dny opustil, ji mohlo při troše skromnosti docela dobře nahradit. Vyšel jsem z hospody a zůstal chvíli stát opřený o zeď, aby si oči přivykly na temnotu. Za rohem domu někdo stál. Věděl jsem o něm, i když nevydal sebemenší zvuk. Neměl jsem náladu na šarvátky ve tmě, rozhodl jsem se budovu obejít z druhé strany, abych se mu vyhnul. Při druhém kroku se neznámý vynořil z úkrytu.

„Pane, pomozte mi!“ zašeptala.

Byl to hlas bez naděje, plný zoufalství. Hlas člověka, který v životě neustále prohrává a už ani v nic nedoufá. Byla malá, sahala mi sotva k prsům a v šeru jsem ji vnímal jen jako nejasnou siluetu se šátkem omotaným kolem hlavy. Ani jsem netoužil vidět ji, ten hlas úplně stačil. „Odkud jste?“

„Z nevěstince.“

„A co potřebujete?“

„Chci se odtud dostat pryč,“ zavzlykala. „A proč si myslíte, že bych vám mohl pomoci?“

„Delphi jste pomohl.“

„Možná,“ přikývl jsem, „ale ta mi zaplatila. Nejsem hodný dědeček z pohádky. Můžete si mě najmout. Máte čím zaplatit?“ Zkušenost mě poučila, že jakékoliv skutky milosrdenství se musí dříve či později těžce vyúčtovat.

„Zaplatit?“ zajíkla se.

„Jistě,“ přitakal jsem netrpělivě, „peníze, šperky, zlato, smaragdy, cokoliv, co má cenu. Pokud vám mám pomoci, budu přítom riskovat. Musí to stát za to.“

„Mám šperky, ale on - vždycky je kontroluje. Poznal by to. Moje je jen tohle.“

Než jsem ji stačil zarazit, vtiskla mi do dlaně minci. Po hmatu jsem poznal, že je to starý ošoupaný měďák. Nevěděl jsem, co to všechno znamená a do jakých intrik jsem se zase zapletl. Tahle pouštní díra jimi byla prošpikovaná jako imperiální palác.

„Dobře. Zaplatila jste mi. Až přijde vhodná chvíle, pomůžu vám odsud zmizet. Teď odejděte, ať nás spolu nikdo nevidí.“

„Ano, děkuji vám mockrát,“ špitla.

Její plochý hlas bez špetky života mi naháněl husí kůži. Jako bych nemluvil s člověkem, ale s jakýmsi odrazem v zrcadle. Ještě než se úplně ztratila ve tmě, uvědomil jsem si, že právě ona za noci, které jsem strávil v nevěstinci, střídavě plakala a střídavě naříkala bolestí. Byl jsem rád, že jsem neviděl její tvář a že mi dala jen ubohý měďák. Ani jsem nechtěl znát její jméno.

Lítací vrata lokálu vrzla a na schody se postavil Aechyl. „To byla Marcelka, Mustardiho milenka.“ Potlačil jsem zaklení a šel raději spát.

Ráno mě probudili čtyři kapitánovi muži. Skřípot písku pod jejich těžkými botami mě varoval, ještě než vstoupili do domku, ale nemělo cenu utíkat, proto jsem jim dopřál potěšení vytáhnout mě z postele. Museli sledovat, kam jdu spát. Zavedli mě ke Gasgedovi. Kapitán bésnil, v řadě před ním stáli s kamennými obličejí Danwood s Roxanou a Mustardi se svým ebenovým zabijákem. Na zemi, úhledně naskládání vedle sebe, leželi tři veteráni elitní císařské jednotky. Mrtví. Všichni tři byli podřezáni stejným způsobem, šikmým řezem přes hrdlo a krkavici. Vypadalo to na rutinní práci zkušeného profesionála. Pokud je dokázal všechny překvapit, musel být tišší než rys. Z Gasgedovy řeči jsem pochopil, že dva z nich byli dokonce v noci na hlídce.

„Sám jste, kapitáne, naznačil, že moji lidi nesahají těm vašim ani po kolena,“ využil Danwood krátké pauzy, „a já s váma souhlasím. Nikdo z mých chlapů by to nedokázal a pochybuju, že jeho ano,“ kývl směrem k Mustardimu. „Vaši muži si to bůhví proč rozdali sami mezi sebou.“ Gasged okamžik nebyl schopen slova.

„Ještě jeden mrtvý a nechám pověsit pět chlapů od každého z vás!“ vybuchl, ale vzápětí se zarazil a obrátil se ke mně. „Ukažte mi ruce!“

Ukázal jsem mu je. Kůže na dlaních byla růžovoučká a stále tak tenká, že pod ní prosvítalo hojící se maso. Já jsem to být nemohl.

„Pět lidí od každého z vás!“ zopakoval ještě jednou vztekle a propustil nás.

Než jsme se stačili rozejít, přiloudali se ulicí dva koně. Jeden s prázdným sedlem, druhý s nákladním postrojem, ale bez zavazadel. Gasged přimhouřil oči, Mustardi s Danwoodem se navzájem probodli pohledy, Roxana nespustila z koní oči. Vypadalo to, že kurýr se smaragdy dorazil, ale někdo si na něho počíhal kousek před Jakkabardi. Ticho ztěžklo napětím, každý se snažil přecíst gesta a pohledy ostatních. Gasged zevrubně koně prohlédl a poslal své muže, aby se vydali po stopách a našli tělo.

Vrátili se pozdě a s prázdnou. Mírný vítr zahladil stopy. Já jsem mezitím prohlédl mrtvé. Byli studení a tuzí, museli zemřít už před půlnocí. Nic nenasvědčovalo tomu, že by bojovali. Zašel jsem do stáje, abych zkontroloval kurýrovy koně. Nikdo mi v mém pátrání nebránil, protože kapitán zpovídal své vojáky a Danwood s Mustardim se uklidili z dohledu. Zřejmě aby si rozmysleli, co dál. Oba koně už byli v poušti nějakou dobu a dlouho hltavě pili.

Ten, kdo odstrojoval nákladní zvíře, to udělal důkladně a vzal si všechno. Spíš bych čekal, že zabiják bude spěchat, vezme jen smaragdy a zbytek nechá na místě. Pokud však chtěl pokračovat přes poušť, kurýrova zásoba vody a potravin se mu mohla hodit. Stejně tak ale i nákladní kůň. Z prohlídky mě vyrušila Roxana.

„Tak jak se daří? Už seš na tom lépe?“ ukázala na mé ruce.

Pokrčil jsem rameny. Stačilo, abych jednou musel pořádně sevřít jílec, a měl bych dlaně opět jednu bolavou ránu. To jsem jí však prozradit nehodlal.

„Jakou hru vlastně hraješ?“ zeptal jsem se místo toho.

Odhálila své dokonalé zuby a přistoupila o krok blíž. Drsná poušť jí neubrala nic na kráse. Byla stále stejně přitažlivá, jako když jsem ji viděl poprvé, a stále stejně voněla. Musela se nedávno koupat. Dal jsem si pozor, abych nesetrvával pohledem zbytečně dlouho na některém z tak přitažlivých míst a raději se soustředil na její oči a ruce. Byla nebezpečná na spoustu různých způsobů.

„Jsem tady na smlouvu. Padesát procent ze zisku pro mě, zbytek Danwoodovi a jeho mužům. Nabízím ti polovinu svého podílu, když mi pomůžeš najít ty zatracené smaragdy. Zbytek zařídím. Pro nás dva to bude snadné.“

Zblízka jsem cítil její dech a v hlase se skrývala spousta příslibů. Vzpomněl jsem si na nenávistný pohled, kterým mě pozorovala, když mě s Danwoodem zajali, a na kopanec do žeber. Odhadla mou skutečnou odpověď dřív, než jsem začal blufovat.

„Seš měkkej zbabělec,“ zasyčela, „a tahle hra je na tebe moc drsná. Jdi mi z cesty!“

Otočila se na patě a nechala mě ve stáji o samotě.

Jakkabardi bylo navenek klidné, ale těsně pod hladinou vřelo napětím. Danwoodovci a Mustardiho banda kolem sebe obcházeli po špičkách jako kohouti připravení se na sebe při sebemenší zámince vrhnout; vojáci je přitom zachmuřeně pozorovali. Gangsteři i žoldnéři chodili ověšení zbraněmi, ruce se nikdy nevzdalovaly od jílců mečů, šavlí nebo luků a kuší. U studny si stále někdo doplňoval zásoby vody. Slunce jakoby se ještě rozhodlo přitopit pod

přeplněným kotlem a pekelně žhnulo. Obloha byla šedivější než jindy a ve vzduchu se nepohnul ani vánek, nad rozpáleným pískem se tetelily roztřesené přízraky z přehřátého vzduchu.

Seděl jsem u pijáka zády do rohu, pomalu jedl a ještě pomaleji upíjel dokonale vychlazené Klódovo víno. Občas se v sále objevila skupinka mužů jedné nebo druhé strany, poručila si něco k pití a rychle zase vyklidila pole. Bylo tak horko, že ani mouchy nebzučely a raději se schovaly někam do stínu. Jedním oknem jsem viděl Aechyla, jak si ve stínu své barabizny opravuje nářadí a něco si nespokojeně brumlá pod nosem. Asi ho vyhlídka na další práci příliš netěšila. Na náměstí nepřetržitě patrolovala šestice vojáků a hlídala studnu, pancíře měli zakryté vybledlými varkoči. Bez nich by se ve svých zbrojích doslova upekli. Jenomže stejky z nich by byly až příliš houževnaté. Zbytek mužstva obracel Jakkabardi vzhůru nohama a hledal smaragdy. Gasged hned v den svého příjezdu vypracoval seznam všech mužů ve městě. Protože nikdo nechyběl, byl si jist, že vrah kurýra i drahokamy jsou někde tady. Nedával jsem mu příliš šancí na úspěch. Celá zásilka nemusela být nijak objemná a obyčejná cestovní brašna se dá schovat na mnoha místech. Vlastně jsem ani nevěděl, o kolik smaragdů se ve skutečnosti hraje. Při představě čtvrtcentového pytle plného zelených, dokonale vybroušených drahokamů se mi tajil dech. Nedokázal jsem ani odhadnout, jakou by mohly mít cenu.

Klód mi přinesl druhou karafu vína.

„Dnes si ho obzvlášť šetříte,“ zabručel.

„Ano, dobré věci je třeba šetřit.“

„Možná,“ zašklebil se, „a možná budete potřebovat jistou ruku.“

Pokrčil jsem rameny. Nehodlal jsem se do ničeho zbytečně zaplést. Věřil jsem, že výkonný Gasged klubko rozmotá za použití razantnějších metod, než jsem měl k dispozici já.

Vzpomněl jsem si na měďák, který jsem v noci dostal, a prohlédl si ho. Byla to stará mince o něco větší, než je dnes obvyklé, lícni reliéf byl setřen dlouhým používáním. Za takový by člověk nekoupil ani starý preclík. Do rubu někdo pečlivě vyryl portrét ženy s oválnou tváří a mandlovýma očima. Schoval jsem měďák zpátky za opasek.

Při západu slunce do sálu přispěchal Mustardi se suitou svých nejvěrnějších. Luskal na Klóda, opřel se o bar, oči mu jako vždy tékaly po okolí a vypadal ještě nervózněji než jindy. Jeho černý strážce se postavil vedle něj a pohledem zkontroloval prázdný sál. Věnoval mi jen o zlomek víc pozornosti než židlím a stolům. Nedokázal jsem odhadnout, na co v tu chvíli myslel. Možná na nic. Za šerpou měl dvě dýky a na levém boku v závěsu dva krátké meče. Jejich pochvy směřovaly vodorovně se zemí. Ve chvíli, kdy Mustardi dostal objednaný drink, se do sálu vřítel jeden z jeho poskoků a podal mu malou ruličku. Netrpělivě ji rozbalil a přelétl pohledem. Na okamžik zkameněl, na čele mu naběhla modrá žíla. Potom něco hněvivě zasyčel tak rychle, že jsem mu nerozuměl. Jeden z mužů jeho ochranky, vysoký robustní chlap s býčím krkem, se odvážil protestovat. Pár ostatních váhavě přitakalo. Mustardi se podíval na svého černého ochránce a poté na opovázlivce. Skupinka strnula. Všichni chápali, co to znamená. Ebenový zabiják s rukama svěšenýma volně podél těla udělal krok k velkému muži. Druhý. Nespěchal, dával mu možnost zareagovat. Ten černý chlapík boj očividně miloval. Opovázlivce se ušklíbl, v ruce se mu náhle zaleskl dlouhý nůž. Měl ho za opaskem rukojetí dolů, proto byl jeho výpad tak bleskový. Ebenového však nepřekvapil. Úklonem trupu se čepeli vyhnul, současně se přisunul blíže k soupeři, ozbrojenou ruku zachytil a vytočil, vzápětí ji dlaní úderem vedeným z vnitřní strany na loket zlomil. Velký muž zbledl, ale ještě se po něm ohnal levým hákem. Zabiják pod ním podklouzl, nalepil se až na něj a v dalším okamžiku už chlap s býčí šíjí ležel na zemi s rozpáraným břichem. Chroptěl a třásl se v nezvladatelných křečích. Ebenový se k němu sklonil a ranou z milosti ho dobil.

Mustardi mrtvému nevěnoval žádnou pozornost. Rychle vyšel ven, ostatní poslušně za ním. Byl to poněkud svérázný způsob jak udržet kázeň, ale fungoval dokonale.

Počkal jsem, dokud se nevzdálí, a přesunul se k baru, abych si přečetl zprávu, kterou tam Mustardi v chvatu zapomněl. Byla napsaná na ne příliš kvalitním papíru používaným nižšími imperiálními úředníky pro nedůležitá administrativní hlášení a zněla stručně:

Danwood má smaragdy. Chce tě vlákat do léčky a skoncovat to s tebou. Unesl Marcelu a opevnil se s ní v poušti. Víš kde. Počkám na tebe na našem místě.

Podpis samozřejmě chyběl. Když jsem si však k ruličce přivoněl, ucítil jsem nezaměnitelnou Roxaninu vůni. Hrála na dvě strany, otázkou zůstávalo, pro koho doopravdy. Klód mě se zájmem pozoroval. Vsunul jsem vzkaz do kapsy.

„Zaplatím, až se vrátím. Hned jsem zpátky,“ řekl jsem mu.

Mlčky přikývl. Ve dveřích jsem se potkal s Aechylem. Nevěděl jsem, zda je to dobré, či špatné znamení. Vlastně na tom nezáleželo, protože jsem se nehodlal do ničeho zaplést.

Podvečerní Jakkabardi bylo náhle prázdné, zaslechl jsem ještě dusot odjíždějících koní. Hnali se tryskem, to znamenalo, že ono místo nemohlo být daleko. Zvedal se silný vítr, silnější než jiné dny, vířený písek nepříjemně bodal do tváří. Plášť jsem si však nezapnul — dlouho by mi pak trvalo dostat se ke zbraním. Nakoukl jsem do stájí. Zůstalo v nich jen pár koní, dokonce i ohrada, kde měli zvířata vojáci, byla prázdná. To mi vniklo nápad a zamířil jsem ke Gasgedovu hlavnímu stanu. Nikdo ho nehlídal, všichni žoldnéři byli pryč. Vloupal jsem se dovnitř. Na stole žádný vzkaz neležel, když jsem se však půlhodinu probíral Gasgedovými oficiálními listinami, pečlivě poskládanými v kožených pouzdrech, objevil jsem jeden obdobný, psaný stejným písmem a nasáklý stejnou vůní jako zpráva pro Mustardiho:

Danwood s Mustardim se bijí o zásilku. Počkejte na mě pod nejbližším pahorkem u cesty na císařskou stranu. Dovedu vás na místo.

To znamenalo, že nepracovala ani pro Danwooda, ani pro Mustardiho, ale pro třetí stranu. Příčinnivá holka, skoro mě to ani nepřekvapilo.

Můj vlastní kůň ve stáji kupodivu zůstal. Osedlal jsem ho a vydal se po stopách Mustardiho bandy. Odhadoval jsem, že ty zavedla k cíli nejkratší cestou. Vítr sice už stačil zčásti stopy zahladit, ale otisky kopyt třiceti jezdců byly i za svitu hvězd stále ještě dobře patrné. Nebylo to daleko a poslední třetinu cesty jsem jel po zvuku, který ke mně přinášel silící vítr.

Koně jsem nechal stát v mělké úžlabině za velkým kamenem a pokračoval pěšky. Přílišné starosti s maskováním jsem si nedělal. Ve tmě přede mnou se bojovalo a v panujícím zmatku by se ztratilo i vyti kojotů. Šplhal jsem se vzhůru do svahu a snažil se rozpoznat bojující strany. Brzy jsem překonal linii Gasgedových vojáků, kteří se snažili celý prostor uzavřít a nedovolit nikomu utéct pryč. V noci a v členitém terénu to byla marná snaha. Skrývali se před pozorností mužů uvnitř kruhu, a proto jsem je snadno objevil. Teď jsem se pohyboval opatrněji, přebíhal jsem od stínu ke stínu a několikrát jsem se i plazil po loktech. Tmavý plášť z tlusté buvolí kůže mi poskytoval dobrou ochranu před ostrými kameny i zvědavými pohledy. Ve tmě nebylo jasné, kdo patří ke komu, ale gangsteři se znali od vidění, proto neměli problém odlišit nepřítele od spojence. V chaosu balvanů a proláklín se bojovalo muž proti muži, celistvá linie neexistovala. Kdybych nevěděl, že se Mustardovci snaží dobýt vrchol hájený Danwoodovci, v nočním zmatku bych na to nepřišel. Já jsem se nikoho zabít nesnažil a postupoval jsem jako stín po okraji bojové zóny.

Rychle jsem zjistil, proč jsou všichni muži soustředění na severní straně. Roxana vybrala místo, které se dalo snadno uhájít. Na západě i východě se terén rychle měnil v příkré, naprosto neschůdné stěny. Netušil jsem, kde teď Roxana je, ale předpokládal jsem, že se nenechala zahnat do kouta a připravila si několik únikových cest. Konečně jsem se za pomoci trochy akrobacie dostal až na vrchol. Tady panoval relativní klid, bojovalo se o něco níž. Uprostřed provizorní ohrady z balvanů se mačkali koně, o kus dál jsem objevil zásobu vody a potravin. Jižní stranu tvořila kolmá stěna spadajících dolů do tmy. Pahorek na jedné straně přecházel ve zvětralý skalní ostroh čnicí strmě do prostoru. Při druhé prohlídce jsem málem zakopl o drobnou postavu svázanou do těsného kozelce. Tenhle způsob poutání jsem důvěrně znal. Vytáhl jsem dívce z úst roubík a přiložil jí prst na rty.

„To jsem já, muž, kterému jste zaplatila, aby vám pomohl. Nebojte se.“

Šeptal jsem, i když to ve zmatku řinčících zbraní, nadávek a řevu bylo naprosto zbytečné. Přikývla. Rozvázal jsem ji.

„Můžete chodit?“

„Ano,“ zašeptala, ale při prvním kroku klopýtla.

„Byla tady Roxana?“

Opět přikývla. Stručnost je sice lepší než rozvláčnost, ale doufal jsem, že se toho od ní dozvím víc. Musel jsem spěchat, protože každou chvíli se mohl někdo z Danwoodovců objevit na vrcholu, aby zkontroloval zásoby a koně. Navíc se boj trochu zklidnil; zřejmě přešel do další, poziční fáze.

„Víte, kudy odtud odcházela?“

Opět přikývla a ukázala směrem ke kolmé jižní stěně. Snad věděla, co dělá. Poslechl jsem ji a zavedla mě k místu, kde kousek pod srázem začínal vykotlaný komín v jinak hladké skále. Kdybychom nebyli v poušti, řekl bych, že podobný útvar může do skály vydlabat jen vodopád. Byla to schůdná cesta, ne však ve tmě a ne s rozřesenou a ztuhlou holkou v závěsu.

„Vylezte mi na záda a rukama se mi zaklesněte kolem krku. A chytěte se přitom za vlastní rukávy,“ přikázal jsem jí. Byla tak vyděšená, že mě bez řeči poslechla. Nevážila víc než pytel obilí.

„Jestli mě budete škrtit, shodím vás dolů!“ dodal jsem ještě.

Poručil jsem své čerstvě zahojené dlaně osudu, zachytil se za ostrý kamenný výběžek a přehoupl se přes hranu dolů. Bolelo to.

Bez problémů jsme se dostali až k mému koni. Vysadil jsem ji do sedla, vyhoupl se za ni a zamířili jsme nejkratší cestou do Jakkabardi.

„Máte nějaké věci připravené k útěku?“

„V Delphině pokoji, v cestovní kabele pod postelí. Nikdo tam teď nechodí,“ odpověděla.

Zastavili jsme před nevěstincem. Protože jsem spěchal, nezdržoval jsem se klepáním na portýra a rovnou vykopl dveře. Vyřítel jsem se do třetího patra, z důvěrně známého pokoje sebral zavazadlo a zase vyběhl ven. Nikdo si mě ani nevšiml. Netušil jsem, co všechno si s sebou Marcelka sbalila, ale bylo toho dost a bylo to těžké. Jel jsem s ní ještě pár kilometrů do pouště.

„Do města to je tři dny rovnou po cestě. Vodu, jídlo i krmení pro koně máte. Pokud prodáte koně, získáte nějaké peníze do začátků. Sbohem!“

„Děkuji vám,“ zašeptala a poprvé v tom bylo alespoň trochu života.

„Neděkujte, zaplatila jste mi.“

Vytáhl jsem z pouzdra svou kuši, plácl koně po zadku a počkal, dokud se mi neztratila ve tmě. Pěšky jsem zamířil zpět do Jakkabardi. Pro strýčka příhodu jsem kuši natáhl a založil šipku. Dlaně jsem měl opět rozdrásané a neměl jsem náladu na žádné šermování. Vracel jsem se, protože jsem byl zvědavý, jak vše dopadne, a také jsem nechtěl, aby se mi Gasged pověsil na stopu. Silný vítr mi teď váł do zad a nebodal do tváře. Místo toho jsem slyšel, jak zrníčka písku s šustěním narážejí do kabátu. Noc už stačila zestárnout - obloha na východě zbledla, vyšel měsíc a bylo lépe vidět.

Vynořili se přede mnou, temné siluety proti světlejšímu pozadí pouště. V první řadě čtyři, ve druhé šest a ve třetí pět. Šli po mě stopě.

„Dej nám ty smaragdy a necháme tě žít,“ řekl muž nejvíc vpravo.

„Žádné nemám, podívejte se,“ odpověděl jsem.

Zaznělo křísnutí ocilky o křemen, za moment vzplála pochodeň.

„Nemá je,“ zkonstatoval vousáč v druhé řadě zklamaně.

„Pak je má ta děvka. Jdi nám z cesty!“ poručil mluvčí, podsaditý chlápek s knírkem a zakřivenou šavlí u boku.

Plamen pochodně syčel ve větru, snažil jsem se dívat stranou, abych nebyl oslepen, až zhasne. Zrnka písku svištěla vzduchem všude kolem nás. Bylo jich patnáct. Jeden starověký válečník a filosof kdysi napsal, že dokonale vycvičený bojovník, připravený v kterémkoliv okamžiku zemřít, se může úspěšně postavit i deseti protivníkům. Znal jsem muže, který mohl čelit i patnácti. Byl mnohem lepší šermíř než já a viděl jsem ho umřít. Stál jsem mezi hordou zabijáků a holkou, které jsem za bezcenný měďák pomohl víc než dost.

„Ne, ona žádné smaragdy nemá. Nenechal bych jí je,“ snažil jsem se je odradit od dalšího pronásledování. Udělali by s ní krátký proces. „Nebud' blázen a jdi nám z cesty. Je to jen jedna malá coura, se kterou si Mustardi užil, co se dalo.“ Měli pravdu a zaplatila mi jen jeden mizerný měďák. Zavrtěl jsem hlavou a namířil kuši na mluvčího.

„Ne.“

„Je nás patnáct, nemáš proti nám šanci,“ zašklebil se posměšně.

„Já vím,“ přitakal jsem a stiskl spoušť.

Odhodil jsem kuši a současně vrhl nůž po muži vlevo, který se mě snažil obejít; zařinčel na čepeli jeho zbraně. Chlapovi před sebou jsem botou vmetl do obličejce písek, protáhl se kolem jeho šavle, podřizl ho nožem a odhodil ho na muže, který se na mě sápal zleva. Jediným pohybem jsem vyklouzl z kabátu, roztočil ho a mrštil ho na chlapa, který se mi mezitím stačil dostat do zad. Kůže překryla čepel jeho zbraně, tasil jsem, sekl ho přes prsa a vodorovným máchem pokračoval do otočky, septimou zachytil čepel směřující na mé rameno, navalil se zády na dalšího soupeře a hlavici jílice ho udeřil do obličejce. Vzápětí jsem ustoupil do tmy. Přestože se snažili seskupit, zatím jsem se udržel na kraji jejich formace a nenechal se obklíčit.

„S tou kudlou si neměl kliku,“ zafuněl muž, kterého jsem netrefil. Blížil se ke mně zleva. Otevřel jsem pouzdro na levém předloktí a nechal nůž vklouznout do dlaně. Muž proti mně si toho všiml a zaútočil výpadem na břicho. Odvrátil jsem jeho bod skluzem, vytlačil zbraň z přímé linie a rubem ho sekl zespodu přes krk. Dva se na mě vrhli současně. Ustoupil jsem, jednomu se vzdálil a druhému se naopak přiblížil. Měl dlouhý přímý meč jako já a uměl to. Nalepil svou čepel na mou, chtěl mě zdržet. Navalil jsem se na něj, záštita narazila na záštitu, zrychlil jsem do otočky, obešel ho a v pohybu ho nožem škrábl přes bok. Byl jen o zlomek pomalejší, ostří jeho meče mě přetáhlo

přes záda. Oba jsme měli kovem prošívanou kazajku. Ocítl jsem se tváří v tvář dvěma dalším. Vítr mi teď hnal ostrá zrnka písku přímo do obličeje, prudce jsem oddechoval, můj dech vytvářel rychle se rozptýlující oblak bílé páry.

Vrhl jsem nůž, který jsem stále držel v levačce, a zaútočil na hlavu bližšího. Prorazil jsem jeho kryt, bílý ovál tváře ozářené měsícem zčernal krví. Instinktivně jsem rukou srazil pomalý sek na levý bok; muž s nožem v hrudi se kymácel, ale napřahoval se k druhému úderu. Z levačky mi crčela krev, z jedné strany se na mě hnal vousáč se šavlí, z druhé chlap se širokým mečem a štítem, čelně v nízkém střehu postupoval hubeňour, záře měsíce se zrcadlila na jeho pleši. Za žádnou cenu jsem nesměl zůstat stát na místě.

„Mám luk, ustupte, skončím to s ním!“ křikl někdo.

Vyrazil jsem vpřed, riskantním vmykem srazil výpad na hrud' a bodl plešatce do břicha. Nepovedlo se to úplně, ostří se mi zahryzlo do boku a má zbraň uvízla mezi plešatcovými žebry. Pustil jsem jílec a kotoulem přes rameno kolem vrávorajícího muže získal okamžik k dobru. Překulil jsem se na nohy, vytáhl z bandalíru poslední dva nože a přímo z otočky oběma rukama současně je vrhl po vousáči. Jeden srazil šavlí, ale druhý ho zasáhl do pravého ramene. To ho zpomalilo, ruka se zbraní mu poklesla. Vytočil jsem se na patě a bočním kopem ho zasáhl přímo do ohryzku. Bez hlesu se sesul na místě.

Muž se štítem už byl u mě. Ohnal se po mně vodorovným sekem, zachránil jsem se záklonem, obnovenému útoku už jsem se ale nevyhnul, šikmo zdola nahoru mě škrábl přes prsa. Slyšel jsem skřípot kovových destiček vetkaných do kazajky, na hrudi jsem ucítil teplo. Místo abych ustupoval, vklouzl jsem pod něho, sevřel jeho pravici s mečem, navázal na směr jeho seku a pravačkou ho chytil za pásek.

„Uhněte, skončím to s ním lukem!“ křičel stále někdo.

Setrvačnost mi ho pomohla zvednout a vysokým obloukem jsem ho přehodil za sebe. S hlasitým zuchnutím dopadl na záda a zůstal nehybně ležet.

Ruku, bok a hrud' jsem měl v jednom ohni, stíny balvanů kreslily do planiny pokryté stříbrem měsíce ostré stíny, každý nádech bolel.

Plešatec se stále držel na nohou a pokoušel se natočit čelem ke mně, aby mohl dál bojovat. Tím mi nabídl můj meč. Uchopil jsem jílec oběma rukama a skopl muže z čepele. Někdo mi hodil do obličeje hořící pochodeň. Rozsekl jsem ji v letu, oba hořící úlomky dopadly opodál a osvětlovaly bizarní scénu svým mihotavým plamenem.

Stál jsem mezi třemi muži pomalu mě obcházejícími dokola. Čtvrtý poskakoval opodál a mlel nějaké nesmysly o luku, pátý seděl na kameni a pozoroval náš podivný tanec. Vítr se na okamžik utišil, plameny se rozhořely jasněji a já jsem ho poznal. Na kameni seděl ebenový zabiják. On do boje ještě nezasáhl, skóre by pak určitě vypadalo jinak. Říká se: To nejlepší nakonec. Bolest ustoupila, nebo jsem si zvykl. Tři mě stále obcházeli, ve tvářích měli strach i zarputilost současně. Chtěli celou tuhle krvavou záležitost dotáhnout až do konce. Kupodivu jsem se nebál. Karty byly rozdány, zbývalo hru dohrát. Držel jsem meč oběma rukama nad hlavou a čekal. Přestože byl jílec potažený drsnou rejnočí kůží, klouzal mi v dlaních. Krev z levačky mi kapala do vlasů a stékala po čele přes levé oko dolů. Žádná z ran, které jsem utrpěl, však nemohla být fatální, protože to už bych byl dávno mrtvý. Takhle mi zbývala ještě nějaká chvíle k dobru.

Šustění vířeného písku, zvuk kroků, mihotání plamene a kamenná tvář mlčenlivého pozorovatele.

Najednou mě napadlo, že pokud teď zemřu, bude veškeré mé snažení zbytečné. Dohoní tu holku a zabijí ji.

„Vážně vám to stojí za to?“ zeptal jsem se. „Bylo vás patnáct, teď jste jenom čtyři a k tomu zbabělec, co vás klidně nechal na holičkách a schovává se ve tmě. A proč to všechno? Kvůli tomu, že si chcete užít s malou děvkou? Žádné smaragdy nemá a vy to dobře víte, protože bych jí je nenechal. Žádný chlap by to neudělal. Měl bych je u sebe. Někdo si s námi všemi pěkně pohrál a vy jste mu sedli na lep. Vážně se chcete nechat zabít pro nic za nic?“

Neodpovídali, jen mě stále obcházeli. Možná se změnil rytmus jejich kroků.

„Troufám si ještě na dva. Kdo z vás tří bude ten šťastný?“

Další kolo.

Jeden se náhle zastavil a narušil náš podivný tanec.

„Balím to, brácho. Ve městě sednu na koně a mizím. Celý je to tu nějaký divný, vod začátku moc divný a smrdí to krchovem pro všechny.“

Chvilě ticha, vítr zesílil, plameny pochodní oživovaly blednoucí noc plápolavými stíny.

„Dobře, brácho, víš, že na tebe dycky dám,“ odpověděl muž za mými zády.

Neviděl jsem je odcházet, ale slyšel jsem jejich vzdalující se kroky. Zůstal jsem já, ebenový zabiják, houževnatý muž, který mě opět obcházel v pomalém kruhu, a lučištník někde ve tmě.

Najednou mi něco podtrhlo levou nohu, ale udržel jsem rovnováhu. Když jsem na okamžik sklopil pohled, spatřil jsem šíp, který prošel skrz naskrz mým stehnem. Mizerný střelec. Ebenový zabiják náhle na kameni neseděl. O chvíli později ze tmy zaznělo přidušené zabublání, jako když se někdo snaží naposledy nadechnout s proříznutým hrdlem.

Zůstal jsem já, zarputilý muž a ebenový zabiják, který nechtěl, aby se do souboje na meče pletl nějaký mizerný lučištník.

Rána v noze mě stála další krev a další síly. Důvod, proč stojím napůl mrtvý uprostřed pouště s mečem v ruce, mi náhle připadal malicherný. Nedůležitý. Ale nechtěl jsem to vzdát, nechtěl jsem se vzdát. Určitě stál za to, když jsem to dotáhl až tak daleko. Bohužel jsem si nedokázal vzpomenout.

Zavřel jsem oči a naslouchal pravidelným krokům, obcházejícím mě v kruhu. Zbývala mi energie pouze na jediný, poslední sek.

Chodil dokola celou věčnost, já stál a čekal. Roztrásla mě zima, oči jsem raději neotvíral; věděl jsem, že bych viděl jen růžovou mlhu. Vítr se dočasně zklidnil. Písek pod těžkými kroky náhle zaskřípal jinak, to přenesl váhu víc na špičky. Ještě ne, až ho budu mít přímo za zády. Lidé jako on útočí nejraději zezadu. Teď. Sekl jsem šikmo shora dolů přímo z obratu a roztráhl ho od klíční kosti až ke slabinám. Neudržel jsem rovnováhu a zřít se do písku vedle něho, obličej mi zaplavil přívalem horké krve. Jeho krve.

Po dlouhé době jsem dokázal otevřít oči a nad sebou jsem spatřil tvář ebenového zabijáka.

„Možná někdy příště,“ řekl a odešel.

Neležel jsem na místě, kde jsem upadl, ale ve stínu velkého balvanu. Všechny rány jsem měl zevrubně ošetřené a zřejmě jsem se zotavoval celý den, protože slunce už se sklánělo k západu. Ebenový zabiják mi bůhví proč pomohl. Přesto jsem doufal, že se s ním nikdy nepotkám.

Postavil jsem se. Naplnilo mě uspokojením, když jsem zjistil, že dokážu udržet rovnováhu, a dokonce i jít. Sebral jsem své zbraně a vydal se směrem k Jakkabardi. Vítr přes den nepolevil, naopak se zdálo, že ještě více zesílil. Do města jsem dorazil až v noci. Svítalo se jen v nevěstinci a hospodě. Vybral jsem si hospodu. Klód mě přivítal pozdvížením obočí, Aechylus mi pokynul na pozdrav. Kromě nich tam nikdo nebyl.

„Potřebuji se najíst a napít,“ zavrčel jsem a sesul se na židli.

Aechyl vzal od Klóda karafu s vínem a bez ptaní si přisedl.

„Když se váš kůň vrátil bez jezdce, myslel sem, že ste můj další zákazník. Sem rád, že to není pravda. Beztak mám práce dost.“

Nechal jsem si nalít pohár a vypil ho na ex. Takže Marcelka to přes mou snahu nedokázala. Možná se neudržela v sedle nebo ji někdo dohonal a zabil. Byl jsem tak unavený, že mi to bylo jedno.

„Co se děje v bordelu? Vypadá to, jako by právě začala plesová sezóna,“ zeptal jsem se.

Klód si přinesl sklenku červeného a přisedl si k nám.

„V boji na skále začínali Mustardiho chlapi získávat převahu, ale potom Mustardiho někdo zabil a polovina jeho lidí utekla. Danwoodovci se pak pokusili utéct nějakou tajnou stezkou, ale vojáci si na ně počíhali. Odmítli se vzdát, protože měli ty smaragdy,“ shrnul mezi dvěma doušky události posledních dvou dnů.

„Zůstali tady jen vojáci, my tři a dvě dívky. Ostatní jsou mrtví. A samozřejmě Roxana. Gasged povolil oslavu, protože získali smaragdy a nehrozí jim už žádné nebezpečí,“ připojil Aechyl.

„Překvapuje mě, že odsud co nejrychleji nevypadli. Slavit by mohli i jinde,“ řekl jsem zamyšleně.

„Gasged zatím neví, kolik se těch smaragdů vlastně ztratilo. Nechce to tady opustit, dokud nebude mít jistotu, že má všechny,“ vysvětlil Klód.

„Jsem unavený, ale před tím, než půjdu spát, potřebuju, aby mi někdo vyměnil obvazy. Zvládnete to někdo, nebo musím jít do nevěstince?“ zeptal jsem se.

Aechyl přikývl.

„Kdysi jsem i balzamoval nebožtíky, obvazování umím dobře. Já vám to udělám.“

Noc venku náhle zesvětlala.

„To ne!“ vydechl poplašeně Klód. „Požár!“

Vyběhli jsme před hospodu. Nevěstinec byl v jednom plameni. Oheň vznikl někde v přízemí a šířil se vzhůru, nikdo nemohl uniknout. Vítr, měnící se ve víchr, odnášel celé plamenné koule do okolí, nejbližší domy začínaly hořet. V jednom z oken horního patra se objevily dvě postavy a obě se vrhly dolů. Jedna se z písku zvedla, druhá zůstala ležet. V náhlém poryvu rodící se bouře se z hořící střechy nevěstince utrhla celá záplava plamenů a přeletěla nad našimi hlavami. Požár se šířil neuvěřitelnou rychlostí.

„Musíme se schovat! Tohle město lehne popelem! Pod hospodou jsou bezpečné sklepy,“ zavelel Klód.

Poslechli jsme ho. Kulhal jsem sotva poloviční rychlostí než Aechyl s Klódem, ale oba staříci na mě statečně čekali. Do hospody jsme dobíhali v okamžiku, kdy hořela už dobrá třetina domů. Dokonce dolů zavedli i mého koně a ustájili ho vedle Aechylova velblouda.

Seděli jsme v rozsáhlé podzemní prostora vyražené do pískovce, kde Klód skladoval potraviny. Rychlý pohyb mi neudělal dobře, v ranách jsem cítil puls krve a všechno bolelo dvakrát víc než předtím. I sem pronikal pach kouře a dýchalo se stále hůř. Klód nespokojeně zíral do stěny.

„Teď už je stejně zbytečné to skrývat,“ řekl najednou, „pojdte se mnou.“

Zavedl nás k zadní stěně, kde byly pod rákosovou rohoží skryté padací dveře. Když je otevřel, přivítal nás závan svěžího chladného vzduchu. Konečně jsme nechali nahoře a sami sestoupili do dalšího podzemního patra.

Ocitli jsme se v rozsáhlé jeskyni, dobrých třicet metrů pod povrchem země, přestavěné v obrovský vinný sklep. Spousta polic s lahvemi a sudy už byla prázdná, ale v zadní části jich stále ještě dost zbývalo. Dost pro nás tři.

Našel jsem si dřevěnou lavici a lehl si. Klód narazil menší sud a postavil před nás víno ve džbánu.

„Tohle bylo mé tajemství. Můj děd, otec i já jsme tady pěstovali víno. Ještě před dvaceti lety jsem měl nejlepší v celém císařství. Jenomže potom se poušť hnula a písek zavalil všechny vinohrady. Veškeré peníze jsem investoval do jejich rozšiřování...“

Mávl rukou.

„Nechtělo se mi to tady opouštět, ani začínat znova. Takže jezte a pijte, možná tu budeme dost dlouho. Kromě požáru to tam nahoře vypadá i na písečnou bouři.“

Klódova předpověď se vyplnila do puntíku, zůstali jsme v podzemí sedm dní. Tak dlouho venku zuřil uragán. Má zranění se během té doby z velké části zahojila, jen ruce jsem měl ve špatném stavu. Než jsme vylezli nahoru, natáhl jsem si kuši a založil šíp. Meč ani nůž jsem ještě používat nemohl a nechtěl jsem být úplně bezbranný.

Když Klód otevřel poklop do kuchyně, zavalil nás proud písku. Hospoda jím byla zavátá až do výše pasu. Za několik hodin jsme se prohrabali nahoru, ale největší překvapení na nás čekalo venku. Město bylo pryč. Dřevěné stavby lehly popelem a ten potom rozfoukala vichřice. Zůstala jen ohnivzdorná hospoda U Pijáka. Duna, která stínila celý obzor, zmizela. Písečná bouře ji vrhla zpět k jejím sestrám na severu a odhalila smutné panoráma holých pahorků, které celá desetiletí neviděly slunce.

„Tady byly mé vinice,“ okomentoval to Klód a začal dávat do pořádku hostinec.

Vyvedli jsme nahoru mého koně a Aechylova velblouda, hrobník se okamžitě dal do čištění studny. Pozdě odpoledne se na východním horizontu směrem od Klódova tajného jezírka objevil chodec. Měl jsem nepříjemný pocit, že vím, kdo to je. Nemýlil jsem se.

Byla možná o něco hubenější a oblečení měla plné písku, ale to nebylo důležité. Dlouhý a pružný krok zdůrazňoval její křivky, jelenice vypasovaných kalhot se střídavě napínala a povolovala přes dokonalá stehna, černé vlasy se kovově leskly v zapadajícím slunci. Aechyl ustal v práci a sledoval ji obdivným pohledem. Posunul jsem si kuši do klína.

„Přežil jsi to,“ řekla na pozdrav, „to mě překvapuje.“

Jednu ruku měla položenou na opasku, pár centimetrů od rukojeti nože. Já jsem měl prst na spoušti, ale nemířil jsem na ni.

„Mě také. Co tu chceš?“ zeptal jsem se.

„Konečně a nějaké zásoby na cestu.“

„Konečně, kromě mého, všichni pošli a zásoby - zeptej se, třeba ti Klód nějaké dá,“ pokrčil jsem rameny.

Třebaže byla nebezpečnější než chřestýš a škorpión dohromady, nečinilo ji to o nic méně přitažlivou, spíš naopak. Cítil jsem, jak se mi zrychluje puls. Naštěstí to nedělalo dobře mým ještě ne zcela zhojeným ránám a rychle jsem se uklidnil.

„Máš namířeno daleko?“ zeptal jsem se, aby řeč nestála.

„Přesně tak,“ zasmála se a pohodila hlavou. Vlasy se jí zavlnily jako lví hřívá.

Věděla, jak na mě působí, na mě i na všechny muže, a bavila se tím. Aechylus nepracoval, sledoval náš rozhovor.

„Utratit vydělané peníze,“ poklepal na tornu na svých zádech.

„Smaragdy?“ dovtípil jsem se. Pobaveně přikývla.

„Nejsi tak hloupý jako ohyzdný.“

„Pro koho jsi vlastně pracovala?“ zeptal jsem se. Odpověď mě skutečně zajímala.

„Od začátku jen pro sebe,“ prozradila. Vychutnávala si to, ale nedala se unést a neustále byla ve střehu. „Chtěla jsem ty smaragdy. Krádež v brusírnách byla zorganizována z nejvyšších míst. Měla jsem na tom nějaký podíl. Znáš to, práce na objednávku. Náhodou jsem se však dozvěděla, kudy mají putovat ze země a řekla jsem si, proč nechtít víc. Danwood s Mustardim měli původně spolupracovat a zajistit bezpečnou přepravu přes poušť do rukou zákazníka venku. Jenomže já jsem každému z nich už z města posílala informace, že ten druhý se ho snaží podvést. Začali najímat nové lidi. Pro Danwooda jsem pracovala oficiálně, pro Mustardiho jako jeho tajný agent. Věděla jsem, že pokud budu chtít přechytračit i organizátory krádeže, musí tady vypuknout naprostý chaos, aby nikdo neměl ani ponětí, co se vlastně stalo. Jinak by mí bývalí zaměstnavatelé nasadili na stopu ohaře a jednou by mě dostihli. Přijela jsem těsně před transportem, abych všechno doladila, a potkala jsem tady tebe. Vypadal jsi jako ideální viník všeho, co se stane. Velký drsňák, který chvíli po tom, co přijel, zabil Danwoodovi chlapa. Oddělala jsem Danwoodovi další poskoky a hodila to na tebe, potom totéž provedla Mustardimu. Pokusili se tě zabít, ale stále ještě si nešli po krku tak, jak jsem si představovala. Oba jsem navedla, aby se snažili odchytil kurýra se smaragdy dřív, než dorazí do města.“

Roxana se na chvíli odmlčela. Zajímalo mě, jak to bylo dál, ale měl jsem podezření, že mi vše tak zevrubně vykládá jen proto, aby mě zabila a získala mého koně. Usmál jsem se na ni, oplatila mi stejně. Rozuměli jsme si dokonale.

Skoro pobaveně pohodila hlavou a pokračovala.

„Stejně jako ty jsem zjistila, že Klód má někde v okolí tajný zdroj vody. Když jsem se tam šla podívat, zjistila jsem, že jsi tam ještě nedávno přebýval. Ukázala jsem proto Danwoodovým chlapům tvou stopu. Tys je přivedl k Mustardiho předsunuté hlídce a nechal je, ať se pobijou navzájem. To bylo fakt pěkný, všechna čest. Já jsem udělala něco podobného, jenomže ve větším. Informací o Danwoodově předsunuté pozorovatelně sis u Mustardiho vykoupil trochu času. Potom spolu začali bojovat v poušti a já jsem se dlouho nedostala s Mustardim do kontaktu. Nemohla jsem ho proto přesvědčit, aby tě okamžitě zabil. Byl jsi pro mě nebezpečný. Bála jsem se, že si toho příliš mnoho domyslíš.“

Během řeči naprosto přirozeně spočinula prsty na rukojeti nože. Já jsem zase naprosto přirozeně přesunul náměrnou a mířil jí teď přímo na břicho. S úsměvem ruku oddálila.

„Danwood byl v poušti lepší a zahnal Mustardiho do defenzivy. Nechtěla jsem, aby jeden z nich zvítězil, potřebovala jsem, aby oba vykrváceli. Přemluvila jsem Mustardiho, aby obsadil studnu, a potom jsem tě vylákala z tvého úkrytu jako malou myšku. Uznej, že to byl mistrovský kousek.“

Zářivě se na mě usmála.

Uznal jsem to, ale kuší jsem přitom nepohnul ani o píd' a stále jsem mířil na její pevné břicho.

„Ve chvíli, kdy to vypadalo, že tě zabijí a potom se povraždí navzájem, dorazil Gasged. To byla čára přes mé plány. Zásilka měla skutečně dorazit s vojenskou jednotkou, ale měli to být obyčejní vojáci, a ne tihle nafoukaní veteráni. Navíc se někde nahoře něco profláklo a císařská pátrací mašinérie se rozjela. Z Gasgedova chování jsem pochopila, že o transportu smaragdů ví a jde po nich. Neměl však tušení, že je přivezl jeden z jeho mužů. Ani já jsem nevěděla, kdo z nich. Pár jsem si jich podle chování vytipovala, ale trefila jsem se až napotřetí. Prozradil mi, že je schoval do neobývaného pokoje v nevěstinci. To bylo docela chytré.“

„Ukryl je do Delphiina pokoje,“ doplnil jsem s podivným tušením.

Roxana přikývla.

„Jo, k té děvce, co ti pomohla. Jenomže všechno se Gasgedovou horlivostí pořádně zkomplikovalo. Musela jsem se vypořádat se všemi třemi: Danwoodem, Mustardim i Gasgedem. Navrhla jsem našemu horlivému kapitánovi, že za nálezný mu pomůžu drahokamy najít. Uvěřil mi. Nebyl až takový asketa, jak vypadal, a myslel si, že na mě udělala dojem jeho mužnost a rozhodnost. Opravdu nebyl špatný.“

Zornice se jí při příjemné vzpomínce zúžily jako skutečné šelmě.

„Kudlanka,“ řekl jsem nahlas.

„Cože?“

„Ta také po kopulaci požívá svého partnera.“

Roxana se zasmála.

„Máš pravdu, zabila bych ho, ale zlomil si nohy, když jsme vyskakovali z bordelu. Nechala jsem ho tam ležet a on uhořel. Ale vezmu to popořádku. Nejprve jsem narafičila zavraždění kurýra. Byla jsem nervózní z tvého podrobného zkoumání koní, ale nakonec jsi na nic nepřišel. Celé to bylo docela jednoduché. Zavedla jsem zvířata na kraj města do opuštěného domu a dveře jsem zaklínila tenkou latí. Po dvou dnech zdivočela žízň, dostala se ven a zamířila k vodě na náměstí. Danwooda jsem pak snadno přesvědčila, že smaragdy má Mustardi. Přemluvila jsem ho, aby unesl

tu malou štětku a chtěl za ni výkupné. Mustardi na ní naprosto závisel. Byl sadista a mučil ji. Vzrušovalo ho, že se nikdy nebránila. Pokud vím, byla to jediná žena, se kterou mohl spát. Dal by za ni úplně všechno.“

Na chvíli se odmlčela a vypadala napůl nepřítomně. Netušil jsem, proč mi to všechno vypráví. Musela už pochopit, že se nenechám nacytat na švestkách. Možná svým vyprávěním sledovala ještě něco jiného.

„Rozdělila jsem smaragdy na dvě části. Větší jsem nechala v původním úkrytu a menší vzala s sebou. Nikdo zatím nevěděl, o jaké množství drahokamů se jedná,“ dala se opět do vysvětlování. „Danwooda s tou malou děvkou jsem odvedla na skálu, kde se opevnili, potom jsem na místo přivedla Mustardiho a ještě později vojáky. Byla to jatka, přesně jak jsem plánovala. Jenomže Mustardi díky tomu svému černému démonovi začal získávat převahu, navíc jsem zjistila, že někdo tu malou děvku odvedl. Tos mohl dokázat jedině ty.“

Poslední větu jedovatě zasyčela.

„Musela jsem riskovat. Mustardiho jsem podřízla a jeho chlapy navedla na tvou stopu. Nakukala jsem jim, že prcháš se smaragdy a s tou malou mrchou. Vrátila jsem se k Danwoodovi, řekla mu, že jsem zabila Mustardiho, a obrala ho o drahokamy. Ty jsem mu poslušně předala. Stále nikdo neměl ponětí, kolik jich je ve skutečnosti. Ukázala jsem jim cestu dolů ze skály - stejnou, jakou jsi objevil ty. Gasged a jeho profici už ně ale čekali. Danwood se samozřejmě odmítl vzdát. Smaragdy mu za to stály. Věřil, že se dokáže v poušti ztratit, ale spletl se. Při té příležitosti jsem zabila pár vojáků, abych Gasgeda oslabil. Potom jsem se vydala po tvé stopě. Bylo neuvěřitelné, kolik jsi jich dostal. Našla jsem tě v bezvědomí a nad tebou stál ten černej parchant. Odmítl mi tě vydat, asi kvůli nějakému praštěnému obdivu ke skvělému šermíři. Prostě hloupej chlap. Nehádala jsem se s ním, za tolik jsi mi nestál. Byl opravdu dobrý. Chceš vědět, co bylo dál?“

S očekáváním se na mě podívala. Pochopil jsem, že teď přichází vrchol jejího vyprávění.

„Jistě.“

„Co ti ta malá děvka dala za to, žes jí pomohl? Nic přece neměla!“ zasyčela vztekle.

„Co může žena nabídnout muži,“ opáčil jsem s pokrčením ramen.

„Lžeš!“ vybuchla. „Ta malá čůza byla tak zohavená, že už nemohla potěšit žádného normálního chlapa! Dohonila jsem ji a zabila! Věř mi, že trpěla dlouho!“

Najednou mi vyschlo v ústech. Zabila ji jen kvůli mně, udělala to naschvál. Neměl jsem si od Marcelky ten peníz brát, nebo jsem měl chtít víc. Milosrdenství se nikdy nevyplácí.

„A co dál?“ přinutil jsem se zeptat.

Roxanu jsem svou kamennou tvář neoklamal, dobře věděla, jak se cítím. Propichovala mě svými očima a vychutnával si mě.

„Dál?“

V obličejí se jí objevil náznak nespokojenosti.

„Vrátila jsem se do Jakkabardi, přesvědčila Gasgeda, aby povolil zábavu v bordelu, a chvíli si s ním užívala. Když usnul, šla jsem si pro ukryté smaragdy. Ty měly být mou odměnou za týdny tvrdé a nebezpečné práce. Jenomže tam nebyly, zmizely! Za žádnou cenu jsem nechtěla, abych vyšla na prázdno - změnila jsem proto plány. Zapálila jsem celej ten hampejz od přízemí nahoru. Hořel jako troud. Museli umřít všichni. Vrátila jsem se ke Gasgedovi a vzbudila ho. Vyskočili jsme oknem, na smaragdy samozřejmě nezapomněl. Vzala jsem si je. On už je nepotřeboval.“

„A jak víš, že ti po tom všem, co jsi mi teď řekla, neprostřelím břicho?“ zeptal jsem se tiše.

Roxana odhalila v bezchybném úsměvu své bílé zuby. Její rty byly dokonalé, oči a celá tvář jakbysmet.

„Protože jseš příliš měkkej na tuhle drsnou hru. Ty nikdy nestřelíš ženskou, jako jsem já, do zad.“

Otočila se a rázným krokem zamířila směrem k východu. Stál jsem a pozoroval její nádhernou siluetu. Odhadla mě přesně, do zad bych to nedokázal. Zastavila se dobrých tři sta metrů daleko, otočila se a zamávala mi. Mířený dostřel nejlepších kuší je okolo sta metrů. Zbraň však musí držet v ruce vynikající střelec. Já jsem ve střelbě na vzdálený cíl nikdy nebyl příliš dobrý. Namířil jsem kuší do výše, odhadl směr a nazdařbůh vystřelil. Ještě tři sekundy stála a potom ji něco srazilo k zemi. Když jsem k ní došel, ještě žila. Šípka jí zasáhla do podbřišku, ale páteř nepřerazila, pouze roztrhala střevo. Klečela sbalená do klubíčka.

„Do zad jsi to stejně nedokázal. Říkala jsem, že jseš měkkej. Skonči to, sakra!“ zachřčela.

Silou vůle se narovнала a nastavila mi krk. Setnul jsem ji čistě, jednou ranou.

Vzal jsem jí tornu se smaragdy a vrátil se k jediné budově v poušti široko daleko. Vysypal jsem drahokamy do písku před překvapeného Aechyla a Klóda, potom k nim přidal ještě větší trpytivou hromadu z brašny, která byla původně

na mém koni. Kurýr nebyl jediný, kdo měl nápad schovat něco v prázdném bordelovém pokoji, a já jsem bohužel zaměnil Marcelčino zavazadlo.

Odjel jsem deset dní po tom, co jsem se zotavil. Přes jejich protesty jsem drahokamy zanechal Klódovi s Aechylem. Přemlouvali mě, ať si vezmu alespoň třetinu, ale nechtěl jsem. Nakonec jsme sepsali smlouvu, že mi bude patřit polovina pohřební společnosti, kterou založí Aechyl, a polovina zisků z vinohradů, které na místě Jakkabardí obnoví Klód.

Roxanu pohřbil Aechyl. Zdarma.

Vysoký příliv

Oblouk kotevního řetězu se převěsil a plachetnice definitivně zastavila. Pytel s věcmi jsem měl připravený a pevnina pár metrů daleko lákala. V poslední době jsem strávil na moři víc času, než mi bylo milé. Zvedl jsem pohled vzhůru. Zezdola se stězně nezdály tak vysoké, naopak, shora vypadala paluba strašně malá.

„Pořádně, chlapi! Lana, plachty, za co vás platím!“ hulákal Grinč, kapitán, kormidelník a bocman v jedné osobě.

Rybáři kotvíci hned vedle nás čistili síť a překládali úlovek do beden, rackové všude okolo se mohli zbláznit, aby urvali alespoň kousek jejich kořisti. Na nábřeží korzovali lidé, po molu se k nám blížil důležitě vyhlížející chlapík s břichem v doprovodu čtyř vojáků. Celník každým coulem. On zastupoval město a snažil se, aby to bylo patrné z každého jeho gesta. Velikost jeho sebevědomí a pupku byla ve vzácném souladu.

„Hej, ty tam, hejbní kostrou!“ pobídl mě Grinč, můj bývalý kapitán.

„Jsem v Krahunu. Podle naší dohody tady končím,“ připomněl jsem mu.

Zanadával a pokrčil rameny. Byl jsem zvědavý, zda mu budu muset připomínat placení, ale bez dalšího vytáčení sáhl za košili a hodil mi měšec. Jen jsem ho potěžkal a schoval do torny.

„Se ani nepodiváš, jestli tě nevokrad?“ zvedl oči od práce Floren.

Mnohokrát jsme spolu v noci zkoumali břeh, zda objevíme vhodné místo k předání zboží. S vesly to uměl jako nikdo jiný, a navíc měl pro moře cit.

„Ty by ses mě pokusil podfouknout?“ odpověděl jsem mu otázkou.

„Ne,“ zazubil se.

K trupu přirazil člun a celník se s funěním vyškřábal nahoru, za ním jeho doprovod. Přeměřil si nás všechny nepřívětivým pohledem. Nikdo si ho moc nevšiml, a to ho vyvedlo z míry. Obvykle se kapitáni a majitelé snažili s mužiky jeho typu vycházet po dobrém, a když už neputovaly z ruky do ruky úplatky, něco na zub a zapítí se objevilo vždy.

„Kapitáne, jaký máte náklad? Kolik toho vezete, jaká je cena? Všechno bude sedět do posledního puntíku, jinak vás vůbec nepustím na břeh!“

Hlas mu vztekem přeskakoval, za nedostatek projevené úcty se zjevně chystal pomstít.

„Á, dobrý den! Kde jste se tu vzal? Mohl jste si klidně ušetřit práci,“ zatvářil se Grinč, jako by si ho všiml teprve teď.

On se s celníky nikdy nebratříčkoval. Grinč byl pašerák a zboží jsme vyložili předchozí noci o dvacet kilometrů jižněji. Loď byla úplně prázdná.

„Hodíte mě na břeh?“ zeptal jsem se nejpřístupněji vypadajícího vojáka. „Jsem jen cestující a tihle,“ ukázal jsem na námořníky, „budou mít ještě říu práce, než dostanou rozchod.“

„Místa dost,“ odpověděl lhostejně.

On vztek neměl, protože úplatky dostával jen jeho šéf.

Čekal jsem, až si Grinč vychutná celníka, a prohlížel si město. Měsíce na palubě Nahaté krásky uběhly závatně rychle. Šumění větru, vrzání lanová a nekonečná píseň vln hojily staré rány a opět jsem se začínal cítit jako člověk, a ne jako v krvi střídavě namáčená a ždímaná houba. Fenidong i vyhlazovací válka v Gutawské poušti zůstaly daleko za mnou. Grinč skončil svůj rozhovor s celníkem a bodře mu popřál příjemný den. Za celou dobu, co jsem se s ním plavil, jsem nemusel vytáhnout meč z pochvy. Ve hře na honěnou byl nedostižný, a když nás přece jen celníci nachytali, neškludil a uplatil je.

„Jedeš s náma?“ připomněl se voják.

Zvedl jsem pytel a sešplhal do člunu.

„Kdyby sis to rozmyslel, budeme na kotvě ještě tři dny!“ křikl Grinč, Floren mě pozdravil vztyčeným palcem.

Mávl jsem jim a posadil se.

V Krahunu jsem se mínil zdržet déle, protože jsem chtěl vidět zatmění slunce a také se něco bližšího dozvědět o Dýmovém ostrově. Rozděloval ústí Krahunského zálivu na severní a jihovýchodní větev, a přestože to byl opravdu jen ostrůvek, chránil přístav před silným severovýchodním pasátem a dělal z něj kotviště, kde přezimovalo nejvíce lodí na východním pobřeží. Na jedné staré mapě jsem našel varování, že se v jeho blízkosti špatně naviguje. V později připsané poznámce ho někdo označil za prokleté místo. A protože se na Dýmovém ostrově navíc nacházela činná sopka, stálo mi to za námahu a hodlal jsem se tam podívat.

Přirazili jsme ke břehu. Z loďky jsem vyskočil první, kývl na rozloučenou a s pytlek přes rameno začal pátrat, kde bych se dobře najedl a napil. Na lodi je jídelníček omezený a pro víno není místo. Upoutala mě cedule ve tvaru šipky ukazující do jedné z mnoha uliček ústících na nábřeží. Podnik se jmenoval Plné břicho.

Nespěchal jsem - prohlížel jsem si okolojdoucí, zastavoval se u pouličních stánků a díval se, co místní řemeslníci nabízejí. Potřeboval jsem pár nových svršků, a protože jsem hodlal na pevnině nějakou dobu zůstat, i ruksak, případně jezdecké brašny. Lidé vypadali tak nějak spokojeně a blahobytně. Až po chvíli jsem si uvědomil, že je to způsobeno spíše tím, jak já se na ně dívám. Před Plným břichem blokoval cestu dav lidí. Protlačil jsem se víc do středu, abych přes hlavy viděl, co se děje.

Na zemi ležela mrtvá žena. Někdo ji rozpáral od podbřišku až k prsní kosi a podle vnitřností rozházených okolo se v ní hrabal.

„Zabíječi se vrátili!“ deklamoval vzrušeně starý shrbený muž a oči mu přitom svítily. „Naposledy vraždili před dvaadvaceti lety při zatmění slunce.“

„A jak to víte, že ji zabili právě oni?“ zeptal se někdo. „Třeba to byla štetka, která se nepohodla s kunčaftem.“

Soustředil jsem se na tvář mrtvé. Byla trochu vyzývavěji nalíčená a za živa musela být pěkná.

„Chybí jí žaludek,“ odpověděl muž a hrábl rukama do rány, aby svá slova dokázal, „a tady je havraní pero. Vždycky ho nechávají na místě činu.“

Dál jsem neposlouchal a začal se opatrně tlačit zpátky. Přesto jsem se ještě dozvěděl, že až budou mít dvanáct žaludků neřestných žen, chytí pannu a tu pak obětují ohni. Lidí okolo přibývalo, každý se zřejmě chtěl podívat na mrtvou šlapku a potěšit se neštěstím druhého.

Hostinec Plné břicho pro mě ztratil své kouzlo, pokračoval jsem dál. Cestou jsem minul kruhovou věž vestavěnou mezi domy ulice. Byla opravená a nový majitel jí přidal jedno patro. Málokdo dnes věděl, že zhruba před dvě stě padesáti lety, po Velké válce, těsně předtím, než začali být čarodějové hromadně pronásledováni, právě v takových stavbách zasvěcenci magie bydleli. Poměr výšky a průměru věže byl vždy přesně 2,71. Bůhví, proč to pro ně bylo magické číslo. Nový majitel věže o tom neměl zřejmě ani tušení, protože jinak by patro nepřidával.

Už jsem chtěl vejít do Baumingovy restaurace, na první pohled luxusního podniku, který nabízel vše, co si gurmán mohl přát, když jsem si všiml dveří s malou dřevěnou tabulkou. Text byl drobný a z dálky nečitelný, na první pohled však bylo zřejmé, že je to skutečný kaligrafický skvost.

„Vykupujeme knihy, nové i staré, celé i fragmenty. Taktéž se u nás můžete zbavit samostatných listů, pergamenů v jakémkoliv stavu, i nečitelných,“ přečetl jsem zblízka.

Kromě elegance si pisatel potrpěl i na archaický jazyk.

Vstoupil jsem dovnitř. Abych nízkými dveřmi prošel, musel jsem se hodně předklonit a uvnitř to nebylo o nic lepší. Obklopila mě charakteristická vůně knih smíšená s pachem solí pohlcujících vlhkost. Stěny byly obloženy policemi s knihami odshora dolů, na stolicích ležely celé stohy papírů.

„Dobrý den, copak jste nám přinesl?“ zeptal se prodavač, aniž by odlepil pohled od stránky, kterou právě prohlížel lupou.

Odhadoval jsem ho na dvacet, pětadvacet let a zřejmě trávil většinu času právě tady, protože měl křídovitou barvu člověka, který zná slunce pouze z vyprávění, a břicho se mu pod volnou tunikou klenulo na všechny strany.

„Nic,“ odpověděl jsem a sestoupil po schůdcích od dveří.

Při zvuku mého hlasu sebou trhl a vzhlédl ke mně.

„Nemáme tady skoro žádné peníze! Jen pět zlatých a jinak samé knížky!“ vyhrkl poděšeně.

Zkontroloval jsem se - meč byl stále v pochvě, ruce jsem měl prázdné a bandalír s noži zakrytý kazajkou. Ani žádnou krev jsem nikde neviděl a náhrdelník ze zmenšených lidských lebek jsem také nenosil. Možná byl jen trochu lekavější.

„Přišel jsem si prohlédnout vaše knihy,“ uklidnil jsem ho a pohledem bloudil po policích.

Kupodivu měli celou jednu stěnu vyhrazenou pro knihy a listiny psané rukou. Takové zápisky, zvláště pokud byly v pevné vazbě, vždy přitahovaly pozornost Konventu, snažícího se vymýtit vše, co mělo jakoukoliv spojitost s magií. A pokud měla kniha ještě okované rohy a zdobily ji ornamenty, mohl si být majitel jist, že ho odsouzení nemine.

Po dvou hodinách slídění jsem mezi spoustou rodinných oficiálních kronik, starých účetních ročenek a dalších jen málo zajímavých věcí, objevil knížku, která vypadala o poznání zachovaleji než ostatní. Otevřel jsem ji a začal prohlížet odzadu. Na poslední stránce stálo rozmáchlým rukopisem starobyloou saxopolštinou:

Sepsáno roku 27 po poslední Velké válce mistrem bývalého klanu Aguupů Ebenezem Cmamwolem, doplněno o poznámky šermíře klanu Kaal Calva Nateva.

Zatajil jsem dech. Podle všeho jsem držel v ruce skoro tři století starou knihu napsanou skutečným čarodějem! Opatrně jsem přelístoval na začátek. Text byl z větší části v téměř zapomenutém jazyku mágů swaglish a jen z menší části v saxpolištině. Na prvním listu bylo týmž rukopisem napsáno:

Jak jsme málem zničili svět. Historie Poslední velké války a toho, co přišlo po ní.

Nechápal jsem, jak bylo možné, že kniha unikla pozornosti inkvizitorů a vymítačů magie. Klidně ji však mohlo chránit i nějaké kouzlo.

„Kolik stojí?“ zeptal jsem se.

Mladík se na mě překvapeně podíval a zrozpačitěl

„Tady se knihy jen vykupují, prodávají se ve vedlejší ulici,“ řekl nejistě.

„Ale já tu knihu chci koupit a je mi jedno, jestli tady, nebo ve vedlejší ulici,“ nevzdával jsem se.

„Zavolám otce, on vede obchod, já jen pomáhám,“ přiznal a zatáhl za šňůru vedoucí otvorem ve stropě kamsi pryč.

Jeho otec, zhruba šedesátiletý vyhublý chlapík, se objevil téměř okamžitě. Vešel dveřmi ukrytými mezi dvěma policemi; z místa, kde jsem stál, nebyly vůbec vidět.

„Pán chce koupit knihu, objevil ji mezi nevytříděnými kousky,“ informoval ho syn.

Starý muž si mě přeměřil zkoumavým pohledem. Podal jsem mu kroniku, aby se sám mohl podívat.

„Tohle už mělo být dávno v trezoru,“ podíval se zamračeně na syna poté, co přelétl několik řádek textu. „Obávám se, že tento svazek je historická rarita a je velmi drahý, možná i neprodejný,“ obrátil se zpět ke mně.

Ani chvíli se nedivil, že právě já chci koupit knihu.

„Kolik?“ zeptal jsem se.

„Sto šedesát zlatých,“ vyřkl okamžitě sumu.

Sáhl jsem do vaku a vytáhl měšec od Grinče. Měly v něm být dvě stovky. Pokud mě neokradl, samozřejmě.

„Ehm, spletl jsem se, dvě stě dvacet,“ zvedl stařík cenu, když viděl, že se chystám bez smlouvání platit.

Nechal jsem počítání peněz a podíval se mu do očí.

„Někdo z vaší branže vám řekl, že má zákazníka, vysokého a ošklivého, zbraněmi ověšeného chlápka, který u něj bez smlouvání utrácí spoustu peněz za staré knihy. A teď byste si rád namazal kapsu. Sto šedesát byla první nabídka. Víc vám nedám.“

Než se vzmohl na jakýkoliv pohyb, vzal jsem mu knihu z ruky a vrátil se k přesunování mincí. Grinč neriskoval, čtyři desetizlatáky mi ještě zbyly.

„Ale to je krádež! Já chci dvě stě dvacet!“

„Druhou možností je, že vám nedám nic a tuhle knihu odnesu úředníkovi zajišťujícímu v Krahunu styky s Konventem. Napsal ji čaroděj - je třeba, aby ji odborníci prozkoumali a zjistili, zda neobsahuje závadné informace. Než se to vyšetří, zavřou vám obchod a vás pravděpodobně strčí do vězení,“ předestřel jsem staříkovi svou představu.

„Ale dnes se to už tak nebere. A je to jenom kronika!“ lekl se doopravdy.

„To pak vykládejte úředníkům,“ doporučil jsem mu.

Syn mezitím začal pomalu a významně přepočítávat desetizlatáky, stařík se odmlčel.

„Slovník swaglish náhodou nemáte?“ zeptal jsem se. „Zaplatil bych za něj víc než sto šedesát.“

„Nemáme!“ vybuchl obchodník.

Pokrčil jsem rameny a zamířil k východu.

„Můžeme vás nějak kontaktovat, kdybychom ho náhodou získali?“ zavolal za mnou ještě jeho syn.

Vypadalo to, že bude víc než zdatným nástupcem svého otce.

„Pošlete zprávu Griuvatovi. Předpokládám, že ho znáte,“ odkázal jsem ho na největšího obchodníka se starožitnostmi na východním pobřeží. Sháněl pro mě staré knihy i jiné věci. Navíc jsem u něj měl svou soukromou úschovnu. On byl samozřejmě rád, protože existovala nemalá naděje, že mě dříve či později štěstí opustí a jemu zůstane slušná hromádka cenností.

Vzhledem k tomu, že jsem byl náhle mnohem chudší a v Krahunu nebyla pobočka Horowitzovy ani Guinyho banky a v Imperiální jsem se pro jistotu nechtěl ukazovat - od Fenidongských událostí jsem ještě stále ležel císaři pěkně v

žaludku. Musel jsem začít šetřit. Baumingův restaurant se náhle stal pro mou kapsu nedostupným, zvolil jsem proto hostinec Veselá noha.

Sál byl větší než v podobných podnicích stejného ražení, strop vyšší, okna čistší - prostě šťastná volba. Když přede mě postavili džbán sice trochu trpčícího, ale nepančovaného červeného vína a kouřící mísu se zelím, horou knedlíků a slušnou porcí masa, cítil jsem se skoro na vrcholu blaha. Zatímco jsem se spokojeně docpával druhou porcí, hostů pomalu přibývalo a kupodivu mezi nimi bylo mnoho žen. Zpočátku jsem předpokládal, že jsem si náhodou vybral místo, kde pracující holky loví kunčafy, ale ne všechny přítomné vypadaly jako profesionálky. Teprve když trojice muzikantů, které jsem od svého stolu nemohl zahlédnout, spustila pár zkušebních taktů, pochopil jsem. Seděl jsem v jedné z tančíren typických pro některá bohatší města na severu východního pobřeží.

Objednal jsem si další džbán a pozoroval houstnoucí mumraj. Sešli se zde námořníci, mladí kupci i řemeslníci, podezřelá existence mého ražení, manželské i nemanželské páry, které si vyšly za zábavou, pracující holky, skupinky dívek a žen chtivých tance nebo možná i něčeho jiného a samozřejmě profesionální tanečnice. Muži byli jako vždy v silné převaze. Baval jsem se pozorováním a oceňováním otevřeně, decentně, nebo naopak i velmi nenápadně vystavovaných půvabů a upíjel víno. Už dávno jsem se přesvědčil, že věci z večera tak žádoucí a přitažlivé se s ránem změní a člověku pak zbude na patře jen pachů' po iluzi, kterou se snažil zamaskovat syrovou realitu. Ale pohled to byl pěkný a vybral by si milovník jakýchkoliv křivek.

„Je to místo volné?“

Metr pětadesát, vlasy vyčesané nahoru, aby jí nebylo horko, nalíčená, plné rty zdůrazněné rtěnkou vzbuzovaly dojem úsměvu. Oddechovala rychle, pravděpodobně právě odešla z parketu. Skládaná sukně končila nad koleny a odhalovala plná, tancem vypracovaná lýtka. Střevíčky měla pohodlné, jen s polovysokým podpatkem. Samozřejmě, že místo u mého malého stolu bylo volné. Ke mně si nikdy nikdo nesesdá. ...dobrovolně nesesdá. Jiná věc je, když pro to má nějaký důvod.

„Děkuji,“ řekla, posadila se a zatvářila vstřícně.

Kolem nás prošel břichatý muž, který očividně někoho hledal. Ve chvíli, kdy ji zahlédl, se zatvářil potěšeně. Potom zaregistroval i mě, nasadil neutrální výraz a rychle se ztratil z dohledu.

„Nezatančíte si?“ chytila se toho, v čem se cítila nejjistější.

Odhadoval jsem ji na profesionální tanečnici, která se bůhví proč jednoho zákazníka vzdala, aby ulovila jiného.

„Nedáte si něco k pití?“ nabídl jsem.

„Ráda, víno s vodou,“ vybrala si.

Netušil jsem, proč ona, holka jako lusk, není už dávno vdaná, nestará se o děti a o manžela. Možná se jí však takový život nelíbil. Místní víno nebylo úplně špatné, ale s vodou? Představa téhle chuti se mi nezamlouvala ani trochu.

„A nezajdeme někam, kde nalévají lepší víno, než je místní?“

Souhlasila příliš rychle a bez jakéhokoliv upejpání a vytáčení se.

Tanečnice, která si občas někoho pozve domů. Zaplatil jsem, zvedli jsme se od stolu, u baru si vyzvedla lehký kabátek. Zdvořile jsem jí do něho pomohl, hostinský mi věnoval kradmý, obezřetný pohled. Přirozeně se do mě zavěsila a vyšli jsme ven. Vyměnila jistý zisk za nejistý, ani po mně nechtěla trojnásobnou taxu jako ostatní pracující holky. Už jsem si skoro nepamatoval, kdy jsem za některou z nich své zlato utrácel. Stárnu.

Mířil jsem k Bauminogově restauraci, ale před ní jsem zastavil.

„Co ode mě chceš?“ zeptal jsem se přímo.

„Doprovod domů,“ přiznala.

„Ty se mě nebojíš? Co když u tebe budu chtít zůstat,“ řekl jsem.

Smrákalo se, proud lidí se před námi rozestupoval a za námi zase spojoval. Většina mužů na ni opatrně vrhala obdivné pohledy.

„Něco za něco,“ pokrčila rameny.

Netušil jsem, že v pokrčení ramen může být tolik smutku.

„Tebe se nebojím. Bojím se člověka, který dnes v noci zabil mou kamarádku. Bydlely jsme společně. Já pracovala tady, ona u Plného břicha. Mám strach, že si teď počká na mě. Podle mě ví, že v domě není žádný chlap.“

Vzpomněl jsem si na vykuchanou mrtvou, kterou jsem ráno viděl.

„Kde bydlíš?“

„Mám malý dům na kraji města. Se zahrádkou, kterou protéká potok. Je tam spousta -“ zarazila se.

Pokud měla něco ráda, byla to její zahrádka.

„Umíš vařit?“

Přikývla.

„Uděláme obchod, něco za něco. Doprovodím tě domů, v noci dům pohlídám a chci za to večeři. Velkou večeři se spoustou dobrot.“

Má nabídka ji zaskočila.

„Moc jídla nemám,“ zaváhala.

„Na trhu ještě nezavřeli, jen se musíme stavit u nějakého obchodníka s vínem. Večeře bez vína, to není ono,“ rozptýlil jsem její pochybnosti.

Množství poživatin a pochutin všeho druhu, které jsme spolu nakoupili, by stačilo pro celou rotu. Nejvíce se samozřejmě pronesly láhve vína.

Domek byl malý, přesně jak říkala. Předsín a dvě místnosti, na první pohled zde bydlely dvě ženy. Nervózně sklídila pár věcí, já zatím zatopil v kamnech. Venku začalo pršet a ochladilo se, teplo a praskání ohně místnost zútulnilo.

„Náš obchod je večeře za hlídání,“ připomněl jsem, abych ji uklidnil.

Má návštěva zřejmě nezapadala do obvyklého schématu, a to ji vyvádělo z míry. Otevřel jsem první láhev. Obchodník s vínem nám dal ochutnat místní červené a kupodivu nechutnalo špatně. Koupil jsem dvě lahve od každého ročníku za posledních sedm let. Rozhodl jsem začít od nejmladšího a postupně se propracovávat do minulosti. Nalil jsem do skleniček, které jsem předvídavě koupil také. Podal jsem jí číši, cinkli jsme si.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Erika,“ odpověděla.

„Na Eriky a Koniáše!“ pronesl jsem přípitek a napil se.

Bylo to zemité víno, těžké chutí půdy, na které vyrostlo, a současně plné příslibů stejně jako větry vanoucí od moře na pevninu.

Postavil jsem se ke stolu, vytáhl jeden ze svých nožů a bleskově nakrájel rajče na průsvitné plátky.

„Čekám na rozkazy, co je třeba nakrájet, nastrouhat a tak. Vařit neumím, ale jinak...“

„Asi by bylo vhodné tu zeleninu nejprve umýt,“ upozornila s úsměvem.

Možná měla pravdu.

Poté, co byly všechny suroviny připraveny dle jejího přání, jsem pečlivě očistil nůž a položil ho na stůl, aby oschnul. Opatrně ho zvedla a pozorně si prohlédla čepel i rukojeť z namotané rejnočí kůže.

„To s tím nožem,“ naznačila rychlé krájení, „ses naučil kde?“ zeptala se zamyšleně.

„Věřila bys mi, že jsem vyučený kuchař?“

Pochybovačně si mě přeměřila, ale potom se rozesmála.

„Jen když si to budeš přát.“

U toho jsme zůstali. Dolil jsem nám víno a postavil se k oknu, odkud jsem mohl vidět ven. Pec hřála, venku se rozpršelo a na okno z laciného, sotva průsvitného skla dopadaly kapky vody jedna za druhou. Nic příjemného být někde venku na stezce v takovém nečase.

„Slyšel jsem, že se podobné vraždy odehrávaly už v minulosti,“ nadhodil jsem téma.

Bramborovou placku na pánvi pokryla štědrým množstvím mletého masa a neméně přejícně ji poprášila kořením.

„Před dvaadvaceti lety při posledním zatmění slunce. V poslední době se o tom povídá. Prý to pak přestalo samo od sebe,“ řekla neochotně.

Očividně si nechtěla kazit náladu.

„A proč si myslíš, že si tě ten vrah vyhlédl?“

„Protože se mi zdálo, že jsem tady v noci několikrát viděla postávat cizího chlapa,“ odpověděla, přerušila práci a podívala se na mě, jako by se snažila zjistit, kam mířím.

„Kde?“ pokračoval jsem ve vyptávání a díval se přitom z okna.

„Soused má malou boudu na harampádí těsně u hranice mého pozemku. Schovával se za ní,“ řekla a v hlase se jí objevil strach.

„Dnes tam nikdo není,“ uklidnil jsem ji, „ale asi bys měla na pár dní odjet z města. Alespoň do zatmění slunce. Po něm to přece tehdy skončilo.“

„Můžu jet na pár dní k sestře. Žije s manželem na statku,“ souhlasila váhavě.

„A uděláš to?“

Přikývla a na tváři se jí objevila úleva. Přesvědčila sama sebe, že tak vše vyřeší.

Jídlo bylo vynikající a víno z předloňské sklizně také. Cítil jsem, jak mi pomalu stoupá do hlavy, a vychutnával si to. Sklidila ze stolu a zmizela v předsíni, já přiložil do kamen a otevřel ještě starší ročník. Když se vrátila, zjistil jsem, že se odličila, falešný úsměv z jejích rtů zmizel. Tváře měla červené teplem i alkoholem a usmívala se doopravdy. Dívali jsme se na sebe přes desku stolu, lampy už zhasly, svítila jen jedna svíčka. Přál jsem si, aby ta chvíle trvala věčně.

„Ty mě nechceš,“ řekla a napila se.

„To jsem nikdy neřekl a ani nenaznačil. Něco za něco, pamatuješ?“ připomněl jsem. „Večeře za doprovod a pohlídnání domu. Nic víc, nic méně. Zítra na pár dní odjedeš a bude klid.“

Položila ruku do poloviny šířky stolu. Schoval jsem ji do své dlaně a opatrně zvedl. Postavila se, jeden z druhého jsme nespouštěli oči. Vedl jsem ji kolem stolu a současně přitahoval. Posadil jsem si ji na klín čelem k sobě, položila mi ruce na ramena, Zajel jsem jí rukama pod blůzu a objal kolem pasu. Byla hebká a hřála. V sedě se mi dívala do tváře. Opatrně jsem jí rozeplnul podprsenku. Od doby, kdy jsem to dělal naposledy, se nic nezměnilo, zvládl jsem to. Oběma rukama mě pohladila po tváři, slyšel jsem praskání vlastních vousů. Nadra se do mých dlaní schovala stejně jako před tím její dlaně. Políbil jsem ji. Krásná, křehká, hebká a živá.

„Nespěchej,“ zašeptala a zavrtěla se mi na klíně, jako by chtěla popřít vlastní slova.

„V žádném případě,“ slíbil jsem a slib dodržel.

Ráno jsme vstali společně. Ani jeden z nás toho moc nenamluvil. Těsně před odchodem jsem se nerozhodně zastavil a uvažoval, zda jí přece jen nemám dát nějaké peníze. Včera si nic nevydělala, její dům byl chudý a občas si sem někoho přivedla právě kvůli stříbru.

„Odjedeš ke své sestře?“ zeptal jsem se, abych přehlušil mlčení.

„Ano,“ zarazila se a pokračovala, „už tě ale nechci nikdy vidět, život by pak pro mě byl mnohem těžší.“

„Mnoho štěstí,“ popřál jsem jí a zavřel za sebou dveře.

Na okamžik jsem se zastavil u kůlny. Ani dešť nedokázal úplně smýt skvrny tabákových plivanců. Musel je tam nechat chlap, kterého jsem včera v noci zahlédl z okna.

Plánoval jsem najmout si nějaký laciný pokoj v penzionu nebo hostinci, přečíst si knihu a pak se začít shánět po lodi, která by mě zavezla na Dýmový ostrov. A zpátky, samozřejmě. Kráčel jsem po nábřeží, prohlížel si lodě a vyhlížel místo, kde bych se mohl pohodlně usadit a číst si. Na hledání pokoje bylo času dost. Krahunské přístaviště bylo sice dokonale chráněno před větrem i vlnami z otevřeného oceánu, ale rozdíl mezi přílivem a odlivem byl vysoký, blížil se skoro pěti metrům, a některým kapitánům bezpečné kotvení dělalo problémy.

„Ta loď prostě není na prodej!“ upoutalo mě razantní prohlášení.

V dnešním světě je všechno na prodej. Zdraví, štěstí, láska, život i smrt. Nebo alespoň si to někteří lidé myslí. Zastavil jsem se a začal si prohlížet trojici hádajících se mužů.

Stařík, víc k sedmdesáti než k šedesáti, s tváří poznamenanou větrem a sluncem, se rozčiloval a vzrušeně gestikuloval. Energie mu navzdory věku zbylo na rozdávání.

„Tvá loď má cenu šesti set zlatých, já nabízím sedm!“ pravděpodobně poněkolkáté zopakoval nabídku mohutný červenolící muž s hustými černými vlasy. Byl oblečen poněkud nedbale, ale každý jednotlivý kus jeho oděvu byl té nejlepší kvality a musel stát slušnou částku.

„Potřebujeme Milenku, abychom se dostali na Dýmový ostrov. V Krahunu není žádná jiná loď, která by to bez problémů zvládla!“ vmísil se do debaty nejmladší z trojice.

Mladý muž, mezi dvaceti, pětadvaceti lety, dobře stavěný, střední postavy. Stál trochu nachýlený dopředu, jako by se chystal na staříka v dalším okamžiku vrhnout.

„Ne a ne a ne! I kdybyste dávali tisíc. Milenka je moje a já ji neprodám!“ vzrušeně ukázal stařík směrem k lodi na kotvě

Byla to krasavice. Stavěná pro rychlost, trup svými křivkami připomínal proudnicové delfíní tělo, a přestože to vlastně byla jen malá plachetnice, měla dva stěžně, oba vyšší, než se zdálo možné

„A co kdyby si pánové vaši loď jen pronajali? Samozřejmě s tím že ponosou odpovědnost za jakákoliv rizika?“ vmísil jsem se do debaty.

„A to si myslíte, že ji nechám řídit někoho jiného?“ vybuchl majitel.

„Jistěže ne, byl byste kapitán. Dopravil byste nás tam a zpátky,“ ujistil jsem ho.

„To by šlo,“ uklidnil se stařík v okamžiku.

„Nás?“ podíval se na mě nedůvěřivě mladík,

„Kdo jste pane?“ zeptal se nákladně oblečený muž.

„Jmenuji se Koniáš,“ odpověděl jsem. „Proč se vlastně chcete dostat na Dýmový ostrov? Slyšel jsem, že se mu většina lidí raději vyhýbá.“

Za půl hodiny jsme všichni čtyři seděli v pracovně červenolícího obchodníka, pana Schipa Dejeva. Majitel lodi, Wiliam Bulson, bez dalšího zdržování podepsal smlouvu, ve které se zavázal dopravit posádku složenou z Dejevových lidí na Dýmový ostrov chtěl za to sto zlatých. Překvapilo mě, že se nad výší částky nikdo nepozastavil. Postupně jsem však pochopil proč Ostrov měl mezi místními ještě horší pověst, než jsem soudil, a nikdo se tam neodvažoval.

„A proč se tam vlastně potřebujete dostat?“ připomněl jsem otázku, na kterou jsem stále nedostal odpověď.

„Protože sekta Slunečních zabíječů unesla mou dceru a chystá se ji obětovat právě tam,“ odpověděl mi Schip Dejevu.

„A jak to víte?“ vyptával jsem se dál.

„Já, Echiron Ucbeg, jsem to zjistil!“ vstoupil do místnosti bez vyzvání vysoký shrbený stařík v černém kaftanu s kapuci.

Tu našťestí neměl na hlavě, protože by vypadal jako ztělesněná smrt. Uvědomil jsem si, že ho znám - to on včera hovořil k davu shromážděnému u mrtvé.

„A jak jste to zjistil?“

„Nechali na místě havraní péro a vlákna, zachycená na střepech v okně slečny Dejevové, jsou stejná jako vlákna, která jsem objevil pod nehty včera zavražděné ženy!“

„A odkud toho tolik víte o sektě Slunečních zabíječů?“ pokračoval jsem ve vyptávání.

„Naposledy udeřili před dvaadvaceti lety při zatmění slunce. Už tehdy jsem jim překazil plány. Ale tentokrát je dostanu!“ skoro vypískl stařík.

Dejevu i Henrik Gasdon, mladý kapitán jedné z jeho menších lodí, se na mě kvůli mému vyptávání dívali poněkud nevráživě.

„A proč by měli unést právě dceru tak bohatého a významného muže, jako je tady pan Dejevu? Který má možnost zorganizovat záchrannou výpravu?“ zeptal jsem se naposledy.

„Protože musí obětovat dospělou ženu, která je panna! V dnešním zkaženém světě je panenství zaručeno jen u dívek z těch nejlepších rodin!“ kontroval Echiron Ucbeg.

Poznámku, že náš svět je ještě zkaženější, než si myslí, jsem raději spolkl, protože jak Dejevu, tak Gasdon i majitel lodi vypadali rozpačitě. Asi nebyli zvyklí diskutovat podobné intimní podrobnosti na veřejnosti. Mně to nedělalo problémy. Už jsem párkrát nakupoval na tržištích s otroky a tam byla cena panny až třikrát vyšší než cena ženy deflorované, odborně řečeno.

„Chtějí ji hodit do kráteru sopky přesně při zatmění slunce,“ pokračoval v hovoru Echiron. „Musíme se na ostrov dostat co nejdříve.“

„Kolik jich je?“ zasáhl do rozhovoru poprvé Dejevu.

Stařík znejistěl.

„To přesně nevím. Myslím, že to je jen malá sekta, protože skrze smrt žen pro sebe chtějí získat věčné mládí a nesmrtelnost. Nemůže jich být příliš mnoho, lidé se neradi dělí o privilegia.“

„Nemyslím, že se vám podaří najmout nějaké lidi,“ řekl Wiliam Bulson. „Ostrov má špatnou pověst a od doby, co se na něm vyloďil Orlando, tam nepáchla ani noha.“

„Lidé, kteří pojedou na ostrov a zachrání mou dceru, si mezi sebe rozdělí patnáct set zlatých. Řekněte to každému, koho najmete,“ vyřkl Dejevu neslychaně štědrá nabídku a obrátil se na Gasdona.

Ten mi najednou přišel trochu zaražený, ale rychle se vzpamatoval.

„Ano, pane,“ skoro zasalutoval.

„Kdy vyrazíme?“ zeptal se Bulson.

„Při ranním odlivu,“ rozhodl Dejevu, „nesmíme ji nechat v jejich rukách ani o chvíli déle. Zúčastníte se záchranné akce?“ obrátil se na mě.

Mé zbraně mu neunikly, považoval mě za člověka vhodného pro takovou práci.

„Ano, ta odměna se hodí,“ přikývl jsem.

Někdy se na člověka usměje štěstí. Ještě před hodinou bych za dopravu na ostrov byl ochoten zaplatit. A jestli se tam náhodou právě poflakovala parta šilenců... Doufal jsem, že nás bude dost, abychom to s nimi skončili ráz na ráz. Gasdon odešel shánět další muže, Bulson se vrátil k lodi, aby ji připravil, a Echiron, jak sám řekl, šel shromáždit své oddané pomocníky. Já zamířil za Orlandem. Od Bulsona, který ho znal, jsem se dozvěděl, kde bydlí. V kapse jsem měl doporučující dopis pro krahunského starostu. Chtěl jsem se podívat do místních archivů, zda v nich není zaznamenáno něco užitečného o našich nepřátelích.

Orlando bydlel v jedné z lepších čtvrtí. Zabušil jsem na dveře, otevřít mi přišla matronovitá padesátnice v bledě modrých šatech z tak tenké látky, že toho z její postavy právě moc nezakrývaly. Nebyl to úplně povzbuzující pohled. „Potřeboval bych mluvit s panem Orlandem. Je to -“ zaváhal jsem, „námořní záležitost. Hodila by se nám jeho rada.“

„Pojďte dál!“ usmála se na mě. „Zavřete prosím za sebou,“ dodala pragmaticky, protože chodbou bych se kolem ní neprotáhl. Poslechl jsem ji. Při chůzi ve svých šatech vypadala jako velký ledovec. Velký veselý ledovec. V každém její gestu bylo něco optimistického a skoro dívčího.

„Orlando! Máš návštěvu!“ zavolala a ukázala mi na dveře vlevo.

„Jděte dál, bude vás čekat. Za chvíli přinesu něco dobrého,“ řekla.

Snad se to skrývalo v intonaci nebo odstínu hlasu, ale byl jsem si jist, že pohoštění pro svého muže a jeho návštěvu připraví ráda.

Poslechl jsem a vešel do velkého pokoje zařízeného zvláštním přízemním nábytkem. Stůl měl nohy dlouhé sotva dvacet centimetrů, místo židliček ležely na naleštěných parketách podušky, skříně byly nezvykle nízké.

Na podlaze seděl muž a skláněl se nad nějakou prací. Příčinu zvláštního zařízení pokoje jsem pochopil okamžitě. Orlando neměl nohy, něco mu je uřízlo vysoko nad kolena.

„Poslal mě za vámi Wiliam Bulson,“ řekl jsem místo pozdravu.

„Posaďte se,“ pobídl mě.

Sedl jsem si na zem před něj. Než přišel o nohy, musel to být vysoký člověk. Veselý modrý ledovec vešel do pokoje a postavil mezi nás ták s lahví kořalky, dvěma skleničkami a talířkem plným plátků uzeného masa. Orlando ho políbil na tvář a pohládl po pozadí.

„Až když se mi to stalo,“ ukázal na své nohy, „uvědomil jsem si, jaký v ní mám poklad. Stále se však divím, že se mnou zůstala,“ řekl zamyšleně, když nás jeho žena nechala o samotě.

Mlčel jsem. Stolek, nad kterým se skláněl, byl plný klenotnického nářadí, v mističce leželo několik surových smaragdů. Už jsem věděl, jak si mrzák jako on vydělává na živobytí.

Venku zaštěkal pes. Orlando zbledl, otevřel láhev, nalil si plnou sklenku a okamžitě ji do sebe překlopil.

„Nenávidím ty bestie,“ vyhrkl, „už předtím jsem se jich bál, ale teď je ke všemu nenávidím. Promiňte,“ dodal a nalil nám oběma.

Byl to rum. Dobrý silný rum z cukrové třtiny, který mají tak rádi námořníci, a hlavně piráti.

„Přišel jsem se vás zeptat na Dýmový ostrov. Jste jediný, kdo se tehdy z výpravy vrátil,“ přešel jsem k věci.

Orlando zbledl a přikývl.

„Myslel jsem si to. Žena mi říká o všem, co ve městě zaslechne. Takže zase unesli nějakou holku,“ řekl a napil se.

„Tehdy také někoho unesli?“ zeptal jsem se.

„Já vlastně nevím. Vrátil jsem se s lodí právě z moře. Tehdejší zástupce městských gard Ramul Keel za mnou přišel, zda mu nepomůžu. Někdo kuchal ženský a on si myslel, že sídlí právě na ostrově. Nikdy jsem moc nedal na pověry - a to byla chyba. Přijeli jsme tam a do zátoky jsme se dostali v pořádku, i když to bylo o nervy. Je tam silný spodní protiproud a v některých místech vystupuje téměř k hladině, loď to stáčí. Keelovi maníci se s několika máma chlapama vydali, já čekal na lodi. Dlouho se nikdo nevracel. Šel jsem je hledat, ale ty bestie je už dostaly všechny. A mě připravily o nohy.“

„Jaké bestie?“ chtěl jsem vědět.

Venku zaštěkal pes a Orlando sebou trhl, až vybryndal polovinu obsahu skleničky.

„Psi. Obrovští, dvoumetroví psi. Měl jsem kuši. Byli dva, jednoho jsem zabil, ale druhý - stačilo mu jednou kousnout a moje noha byla pryč. A pak podruhé. Něco ho potom zahnilo. Nevykrvácel jsem, protože jsem ležel v

bahně, a to rány ucvalo. Málem jsem se zbláznil bolestí. Jediný z mužů, který se kromě mě vrátil, byl právě Keel. Naložil mě na loď, a přestože nebyl žádný námořník, se štěstím jsme se dostali zpátky. Víc vám neřeknu. Nevím a - nechci na to vzpomínat.“

„A Keel? Nevíte, kde bych ho našel?“

„Netuším. Rok jsem se pak zkoušel upít, ale vytáhla mě z toho má žena. Říkala, že jsem šikovný, a donutila mě najít si tuhle práci,“ ukázal na malou brusku. „Pokud vím, vyhodili ho, protože prý pro cestu na ostrov neměl žádné podklady. Prý si to vycucal s prstu. Ale něco tam je; minimálně obrovští zlí psi.“

Rozloučil jsem se a nechal mu láhev napospas.

„Něco vám musím ukázat,“ zastavila mě Orlandova žena na odchodu a zavedla mě do pokoje vyzdobeného obrazy. Na všech bylo moře v nejrůznějších podobách. Za svítání, za soumraku, v bouři. Malíř neměl příliš talentu, ale snaha o zachycení okamžiku čišla z každého plátna.

„To maluje můj muž,“ prohlásila pyšně. „Nádherné, že jo!“

„Ano, madam, jsou nádherné. Jsou tak nádherné, že ani nevím, zda by obyčejní lidé mohli tu krásu ocenit,“ řekl jsem a dal si pozor, abych vypadal naprosto vážně.

Od Orlanda jsem zamířil na městský úřad, kde mi díky Dejevově dopisu vyšli vstříc a nechali mě nahlédnout do starých kronik a zápisů. Nedožvěděl jsem se nic nového. Vraždní žen začalo asi měsíc před zatměním slunce a poslední případ se stal jeden den po něm. Keel podle zápisů neměl jediný důkaz, že se vrah nebo vrazi skrývají na ostrově. Vzhledem k tomu, že při výpravě zahynulo patnáct mužů, mu to pak bylo přičteno k tíži a musel svůj úřad opustit. O obrovitých psech nebyla v zápisech ani zmínka. Vlastně jsem se Orlandovi nedivil, považovali by ho za blázna. Navíc on v té době asi dvakrát přičetný nebyl.

Zastavil jsem se ještě jednou u Dejeva, abych ho informoval a přitom zjistil, kolik lidí se vlastně podařilo Henrikovi Gasdonovi sehnat.

Dejev mně i sobě nalil sklenku vína, postavil se k oknu a zamyšleně se díval ven.

„Vy tomu věříte, myslím těm psům?“ nadhodil.

„Ne, pane. Na jakýchkoliv historkách nezáleží. Podle mapy je na ostrově jediné kotviště. To nám usnadní práci. Vylodíme se, najdeme stopu, ty darebáky chytíme a zachráníme vaši dceru. Za to nám vyplatíte půl druhého tisíce zlatých,“ shrnul jsem plán.

Měl jsem pochybnosti, ale ty jsem si nechal pro sebe. Všechno bylo příliš narychlo, a i když jsem nemohl najít žádný zádrhel, zdálo se mi, že soukolí událostí skřípe. Buď byl někde písek, nebo se do děje míchala i další otáčející se kola, která jsem neviděl. Víno nebylo špatné, ale Dejev ho pravděpodobně koupil za cenu, která dělala z prodávajícího zloděje.

„Poptal jsem se pár svých obchodních přátel a dostal jsem na vás jen ty nejlepší reference. Kupodivu i od těch, kteří neměli to štěstí a nenajali vás do svých služeb,“ změnil téma.

Čekal jsem, co se z toho vyvine.

„Henrik Gasdon je ctižádostivý mladý muž, ale zatím velel jen malé lodi, spíše člunu, a převážel pro mě některé důležité zásilky. Nejsem si jist, že tuhle akci zvládne. Tohle vyžaduje zkušeného a znalého člověka.“

Měl jsem za to, že chtěl říct tvrdého a bezohledného. Neopravoval jsem ho.

„Převezmete velení? Dostanete padesát zlatých navíc.“

„Ano, pane.“

Převzal bych velení tak jako tak, protože jsem nemínil riskovat svůj život kvůli štěněčím chybám.

„Můžete mi dát obrázek vaší dcery? Rád bych věděl, koho přesně hledám. Zítرا ráno vyplouváme,“ připomněl jsem mu.

Stál jsem vedle Wiliama Bulsona, který svou vrásčitou rukou pevně držel kormidlo a vedl loď na moře. Henrik Gasdon se činil - sehnal pět lidí, dva noví přišli s Echironem.

Nejvíce se mi zamlouval stříbrouvousý ramenatý chlapík. Byl oblečený v železnými šupinami pobité kazajce, v pochvě na popruhu přes rameno nosil jezdecký meč. Obočí měl stříbrné stejně jako vousy a kromě svého jména, říkal si Kevin, nepronesl jediné slovo. Dva námořníci, Jug a Jugwir, jeden jako druhý, vypadali, že také dokáží zastat svůj díl práce. Raméz byl obrovský chlap, vyšší než já a o hodně těžší. Chodil zápasnickým způsobem, lehce přivrben a nohy nikdy moc nezvedal od země. Něco mi na něm nesedělo. Kapitolou sám pro sebe byl Eleón, hubený, nervózní chlapík. Měl dlouhé prsty a na první pohled bych ho tipoval na chmatáka. Už teď se očividně bál.

Nechápal jsem, co ho přinutilo zúčastnit se takového podniku. Se svými dlouhými prsty si určitě přišel na pěkné peníze.

Ucbegovi věrní společníci byli spíš přítěží než pomocí, nejraději bych je okamžitě hodil přes palubu. První byl silný vesnický chasník, který nedokázal do pěti napočítat. Následoval Echirona jako věrný pes a neustále slintal. Každou chvíli si ukázal prstem na hrud' a vykřikoval Daniel. Jeho jméno se mu očividně líbilo a byl na něj hrdý. Druhý chlapík, jmenoval se Ben, byl patolízal, který považoval Echirona za mistra nad mistry a neustále mu všemi možnými i nemožnými způsoby prokazoval úctu.

Henrikovo chování se na moři změnilo. Zprávu, že přejímám velení, přijal se špatně skrývaným ulehčením a pokud jsem viděl, neustále po očku pozoroval Echirona. Jeho předchozí důvěra v nepřítele Slunečních zabijáků byla ta tam.

Milenka byla opravdu skvělá loď. I za mírné brízy jsme dělali deset, jedenáct uzlů. Stačilo se rozhlédnout po palubě nebo v podpalubí a bylo jasné, že její jméno je přesné. Wiliam Bulson ji opravdu miloval, všechno bylo vyrobené pečlivě a dokonale. Po pěti hodinách plavby před námi začal z vody růst Dýmový ostrov. Jako závoj ho halil šedý opar, ve kterém se zřetelně rýsovala homole centrální sopky. Postupně si pro sebe uzurpoval větší a větší část zorného pole a nakonec jeho členité pobřeží zabíralo téměř třetinu horizontu.

Odhadoval jsem, že nás od něj dělí něco přes deset kilometrů.

„Jak jsme daleko?“ houkl jsem na Bulsona.

„Počítám jedenáct námořních mil,“ opověděl a dál se laskal s kormidlem.

Po chvíli stočil loď rovnoběžně s pobřežím a hledali jsme zátoku s kotvištěm. Měla se nacházet na straně odvrácené od pevniny. Loď se náhle zhoupla, příd' se propadla do hlubiny, vzápětí ji něco vykoplo vzhůru, rázem jsem měl obličej plný vodní tříště. A znovu. Vyjeli jsme ze závětří ostrova a vystavili se napospas vlnám, zvedaným větry někde na nekonečných pláních východního oceánu. Když jsme konečně našli vjezd do ostrovní zátoky, měli jsme vln všichni plné zuby a někteří už hodnou chvíli krmili ryby.

V úzkém hrdle voda jen klokotala, ale díky rychlosti jsme projeli bez problémů. Už jsem pochopil, proč Henrik trval právě na Milence. Zpátky, s nutným křížováním, to vypadalo na hru s ďáblem. Možná nebyl až tak zbrklý, jak o něm soudil Dejev.

Zakotvili jsme patnáct metrů od oblázkové pláže. Panenský smíšený les začínal jen o kus dál. Ticho rušilo pouze šumění stromů, bzucení hmyzu a občasné zašvitoření ptáka, běsnění zpěněné vody zůstalo kilometr za námi. Podíval jsem se do mapy; ostrov na ní vypadal jako elipsa s delším rozměrem čtyři a kratším dva kilometry. To by znamenalo, že zátoka vedla hluboko do vnitrozemí. Něco se mi na tom však nezdálo.

„Vylodíme se?“ zeptal se tiše Henrik.

Vzhlédl jsem ke břehu. Obrovské topoly se proplétaly s olšemi, prostor mezi stromy zaplňovala džungle akátů, jeřábů a už napohled pichlavá neprostupná vegetace. Napravo od nás vtékal do moře potok, skoro malá říčka.

„Au!“ zařval Eleón. „Píchl mě sršeň, na to se může i umřít!“

Ohnal se po něčem ve vzduchu, zaslechl jsem, jak hmyzí tělo udeřilo do stěny kajuty.

Měl sice pravdu, ale my jsme se sem přišli vypořádat se s něčím větším, než byli sršni. Podíval jsem se, co ho doopravdy bodlo. Nebyl to sršeň, ale vosa, i když spousta sršňů svou velikostí strčila do kapsy. Hodil jsem ji do vody a díval se, jak se marně snaží vzlétnout z hladiny.

„Spusťte člun na vodu, první pojedu já, Kevin, Eloén, Ben, Daniel. Ty si vezmeš na starost druhý člun,“ rozkázal jsem Henrikovi.

„Nechodte na břeh, nikoho kromě nás na palubu nepouštějte,“ připomněl jsem Bulsonovi.

Ukázal na svůj luk a šípy připravené u kormidla.

„Žádný strach. Spánek mám lehkej jako fajnový dámský prádýlko,“ usmál se.

Otočil jsem se zpátky k pobřeží. Les mlčel a bůhví proč se mi zdálo, že toho ukrývá mnohem víc, než se na poctivý prales sluší. Doufal jsem, že budeme s úsměvem i odjíždět. Všichni muži náhle zmlkli.

„Do práce! A rychle, zlato si musíme zasloužit!“ povzbudil jsem je jen proto, aby bylo něco slyšet.

Než jsme se vylodili, nachýlilo se odpoledne k večeru. Stopovat potmě bylo zbytečné a hloupé, proto jsme se utábořili přímo na místě. Prošel jsem kus břehu a pečlivě prohlédl všechna místa vhodná k zakotvení, zda nenajdu stopy po vylodění někoho jiného. Zátoka vypadala stejně neposkvrněná lidskou přítomností jako v den, kdy svět vznikl. To však nic neznamenalo.

Muži mezitím rozdělali oheň. Natahali celé hromady dřeva a nešetřili jím - plameny šlehaly skoro dva metry vysoko. Jindy bych jim vynadal, ale tady jsme byli chráněni před cizími pozorovateli ze všech stran. A pokud v okolí náhodou někdo čekal, musel si všimnout už Milenky. Na první večeri jsme měli zásoby z lodi a byla hojnost

chleba i masa, Henrik dokonce za Dejevovy peníze koupil pár lahví vína. Později už měl každý žít z toho, co nesl na zádech.

„Žádné stopy jsem neobjevil,“ pronesl jsem do praskání dřeva.

„Zítرا budeme mít víc štěstí,“ nenechal si zkazit optimismus Echiron. Doufal jsem, že má pravdu.

„Proč jsi vlastně tady?“ zeptal se Kevin.

Právě od mlčenlivého žoldněře mě otázka překvapila.

„Podíl z patnácti set zlatých není dostatečným důvodem?“ opáčil jsem.

„Tvůj meč má cenu téměř nevyčísitelnou, navíc mi nepřipadáš jako někdo, kdo touží po penězích. A taky bys je mohl vydělat snadněji, než na výletě na prokletý ostrov.“

Kroužil svým plecháčem, jako by v něm něco rozmíchal, a po chvíli se dlouze napil.

„To je pravda. Byl jsem zvědavý, co tu najdu a plánoval jsem, že se sem podívám,“ přiznal jsem.

Všichni kromě Echirona mi věnovali jen lehce udivený pohled.

„Ostrov nemá dobrou pověst, mnoho lidí tu už umřelo,“ zamumlal starý muž tiše.

„Jdu spát,“ řekl pomalu Kevin, „hlídat budu až zítرا.“

Zabalil se do dek a okamžitě usnul.

Rozdělil jsem hlídky, ale věděl jsem, že toho moc nenaspím a každé šustnutí mě probudí. První stráž měl Echiron, po něm jeden po druhém bratři rybáři a úplně nakonec za světla patolízalský pomocník Ben.

Než jsem se uložil ke spánku, zašel jsem se vymočít a při cestě jsem si čichl ke Kevinově hrnku. Nebyl tam jenom čaj, ale také něco jiného. Nedokázal jsem však identifikovat žádnou z přísad.

Doopravdy jsem usnul, až když začali zpívat první ptáci.

Někdo zadupal, proběhl mi kolem hlavy, praskla větev a zase bylo ticho. Otevřel jsem oči.

„Děje se něco?“

Ticho.

„Hlídko, děje se něco?“ zavrčel jsem o poznání vztekleji.

Zase se nikdo neobtěžoval s odpovědí. Postavil jsem se s mečem v ruce, Kevin se krčil za padlým stromem a přehlížel les před námi.

„Echironův poskok tu není,“ řekl klidně.

Několik kamenů svítilo tmavší stranou proti jednolitému odstínu oblázkové pláže, na travnatém pruhu před hranicí lesa někdo při běhu vykopl drn a zlomil spodní větev napůl uschlého topolu.

„Poplach! Vstávat!“ probudil jsem spáče a s mečem v jedné a nožem v druhé ruce jsem opatrně sledoval stopu. Nemusel jsem jít daleko. Ben, ranní hlídka, ležel na zemi s pahýlem větve zaraženým do oka. Ani po podrobné prohlídce jsem žádné další stopy v okolí neobjevil.

„Útočník je mohl zahladit,“ řekl tiše Kevin.

Pochybovačně jsem se na něho podíval. Určitě existovalo pár lidí, kteří se ve stopování vyznali lépe než já, ale i zahlazené stopy se dají objevit. Moc vám toho sice neprozradí, ale vy víte, že tam jsou. Navíc na to neznámý neměl čas. Opatrně jsem začal dřevěný pahýl vytahovat z Benova oka. Nebyl naostřený a pronikl tak hluboko, že se jeho konec zastavit až o vnitřní, týlovou část lebky. Kevin se rozhlédl a ukázal na čerstvě zlomenou suchou větev jednoho ze stromů. Původně čněla volně do prostoru zhruba ve výšce obličejů průměrně vysokého muže.

„Ulomil ji, zavolal na Bena, ten sem přiběhl a pak mu ji vrazil do oka,“ navrhl jsem pochybovačně.

„Nebo ho rovnou přinutil, aby si na ni naběhl sám,“ předložil jinou variantu Kevin.

Jedna byla příšernější a méně pravděpodobná než druhá. Posnádali jsme rychle a v tichu, jenom Daniel se usmíval a slintal.

„On se pořád bál a já mu říkal, že se jednou uděsí k smrti,“ obšťastnil nás svou moudrostí.

„Jdeme,“ zvedl jsem je od ohniště. „Do rojnice a budeme pátrat po stopách.“

Ani ne po pěti minutách nás Jug zavolal. Na zemi mezi lopuším ležel špinavý kus látky.

Henrik zbledl.

„To je Valerie, totiž slečny Dejevové,“ opravil se. „Měla takové šaty.“

„Jsme tu správně,“ zkonstatoval Jungwir.

Nemělo cenu dál váhat. Zpočátku jsem se snažil objevit v pralese nějaké další známky přítomnosti lidí, kteří tudy prošli před námi, ale bylo to zbytečné. Poměrně snadno průchozí les z vysokých buků a javorů se střídal s džunglí z

divokých trnek, maliní a šípkových keřů. Pravděpodobně jsme cestu, kterou putovali oni, velmi rychle ztratili, ale pokud ji chtěli obětovat ohni, museli jít k sopce.

Zastavili jsme se až za soumraku a utábořili se. Neochotně jsem povolil rozdělat malý oheň. Sám bych zůstal potmě, ale měl jsem obavu, že by muži noční tmou nezvládli.

„Viděli jste už něco podobného?“ přerušil stísněnou večeři Jungwir.

Objevil velkou kudlanku a šťoural do ní tenkou větvičkou. Dravec na ni zaútočil a jediným skousnutím kusadel dřívko přehryzl.

„Ta má ale sílu!“ vydechl obdivně jeho bratr.

Bůhví proč jsem si vzpomněl na dvoumetrové psy. Henrik vypadal znepokojeně, on o nich asi také věděl.

„A proč jste tu vy dva?“ zeptal jsem se bratrů.

„Kvůli penězům, co jiného,“ odpověděl Jug. „Máme společně jednu ženu. Je jí smutno, když my dva jsme pořád na moři, chce kamarádku. Jenomže když budeme mít druhou nebo i třetí ženu, budeme mít i víc dětí a musíme mít i větší dům. Z rybaření se špatně šetří,“ vysvětloval.

„To je jasné,“ přikývl jsem dřív, než Raméz nebo Henrik stačili něco nerozumného plácnout. Už jsem se mnohokrát potkal s lidmi žijícími podle jiných pravidel než většina národů na Kontinentu.

„Každý z nás je tu kvůli penězům,“ zabručel Eleón. Na chlapíka jeho vzrůstu a konstituce měl podivuhodně hluboký hlas.

„Taky se chceš ženit?“ uchechtl se Raméz.

„Ne, potřebuju peníze. Na léky,“ ohradil se skoro ublíženě. „Trpím vzácnou chorobou —“

Přestal jsem jeho brebentění poslouchat. Udělal si ze svých nemocí koníček, i takoví lidé se najdou.

Echiron se sklonil k ohni, přiložil k plamenům tenkou trubičku a několikrát z ní potáhl. Do dýmu z hořícího dřeva se vmísila vůně tabáku. Kouření byl zvyk rozšířenější víc na jihu a obvykle jen ve vyšší společnosti. Tady se většinou tabák žvýkal. Zahlédl jsem, jak schovává kovovou krabičku s doutníky zpátky do kapsy. On jediný ani nepředstíral, že je tady kvůli penězům.

„A ty, Ramézi?“ obrátil se Kevin na obra a opět krouživým pohybem promíchal čaj ve svém hrnků.

„Podíl, jak jinak,“ zasmál se Raméz.

Měl jsem dojem, že jsem jeho neobvyklé jméno už někde slyšel. Kdysi byl určitě známý zápasník.

„Kterou budu mít hlídku?“ zeptal se Kevin.

„První,“ oznámil jsem mu.

Přikývl, k čaji pouze přivoněl a dál ho hýčkal v ruce. Byl jsem si jist, že si do něj přidává nějakou drogu, ale netušil jsem jakou a proč.

„Krásný večer,“ prohodil a rozhlédl se po ztmavlém lese okolo nás.

Nejprve jsem si myslel, že si dělá legraci, protože ostatní viditelně zápasili se svým strachem, ale on to myslel vážně.

„Budu hlídat po tobě. Potom Raméz a Henrik,“ určil jsem pořadí.

Kevin mě vzbudil někdy po půlnoci a v ruce stále hýčkal svůj plecháč.

„Co si do toho přidáváš?“ zeptal jsem se přímo.

„Ty ses včera díval,“ řekl klidně. „Všiml jsem si, že se ti na mém čaji něco nezdá a odložil jsem hrnek přesně mezi dva suky,“ zazubil se. „Ty jsi ve tmě nemohl vidět.“

„Ano,“ přiznal jsem.

„Jsem nemocný. Mám v hlavě něco, co roste a užírá mě zevnitř. Přes den se to dá vydržet, ale večer mě trápí bolesti a mám halucinace. Ta droga je namíchaná přímo pro mě; pomáhá mi usnout.“

„Takže ty si chceš ještě užít. Vůně lesa, hučení vln —“ nadhodil jsem.

„A mravenčení v konečcích prstů, když jde do tuhého, pocit nebezpečí, smysly vybičované k prasknutí...“ pokračoval.

Rozuměl jsem a chápal.

„Dobrou noc,“ popřál jsem mu.

Napil se svého elixíru a za chvíli už spal.

Les šuměl, hvězdy nebyly přes koruny vidět a z ohně se stala jen hromada rezavého a pomalu tmavnoucího popelu. Opatrně, abych nezlomil ani sebemenší větvičku, jsem se blížil k Echironovi. Krabička, ve které schovával

doutníky, mě zaujala. Takové věci si člověk hlídá, po letech se stanou částí jeho osobnosti a lze z nich ledacos usoudit. Já právě proto nic podobného neměl. Vlastně ano - své nože.

Opatrně, kousek po kousku jsem sunul ruku pod deku a současně naslouchal rytmu jeho dechu. Byl pravidelný a páchl po zkažených zubech. I kdyby se náhodou vzbudil, nemohl ve tmě vidět, kdo u něho stojí. Konečně jsem krabičku držel. Kov v prstech chladil. Vytáhl jsem ji. Okamžik jsem se nemohl rozhodnout, zda neprohrábnout oheň, ale potom jsem na hladkém povrchu nahmatl vyrytý monogram. Nebyla to písmena EU, jak jsem očekával, ale RK. Vlastně mě to ani nepřekvapilo. Ramul Keel, bývalý velitel městských gard, a nynější napůl potrhlý Echiron Ucbeg byla jedna a tatáž osoba. I po dvaadvaceti letech byl posednutý touhou dostat sluneční zabijáky. Vrátil jsem tabatěrku na místo a posadil se. Přemýšlel jsem, zda to něco znamená pro naši výpravu. Když noc zestárla, vzbudil jsem Raméze a usnul. Ve tmě jsem se cítil mnohem jistěji než s ohněm.

Noc proběhla bez problémů a mně se ulevilo. Skoro jsem se začal obávat, že je ostrov opravdu začarovaný.

Až teď jsem si uvědomil, že se ráz lesa změnil. Přibývalo borovic, topoly se držely jen okolo potoků a na skalách se objevovaly břízy. Včera jsme i v těžkém terénu urazili dobrých deset kilometrů. Odložil jsem hrnek a placka, kterou jsem právě polykal, mi uvízla v krku. Deset kilometrů?

Rozložil jsem mapu.

„Podívejte se,“ pobídl jsem ostatní, „na mapě má ostrov délku čtyři, nejvíce pět kilometrů. Včera jsme ušli deset. A když jsme od něj byli s lodí vzdáleni zhruba deset kilometrů, zabíral skoro třetinu horizontu. To znamená, že má na délku nejméně třicet pět kilometrů, ale pravděpodobně ještě víc! A je to logické, protože chrání krahunský přístav před vlnami. Malý ostrůvek uprostřed ústí velkého zálivu by nikdy nic takového nemohl dokázat! Můžete mi někdo z místních vysvětlit, jak mohlo k takovému omylu dojít?“

Všichni jen vrtěli hlavou.

„Špatně se podle něj naviguje, lodě se od něj obvykle drží dál,“ řekl nakonec Henrik.

„Pro nás to znamená, že to máme k sopce dál,“ shrnul Kevin.

„Tam někdo je!“ vykřikl náhle Eloén. „Chlapík v kápi, s holí v ruce!“ hlas se mu zlomil.

Všichni jsme se otočili ukazovaným směrem, já s Kevinem jsme se kryli u stromů, abychom neposkytovali snadný cíl. Nikoho jsem neviděl.

„Je tam,“ sykl Jug k Jungwirovi. „Nadběhneme mu.“

Podle jejich pohybu jsem odhadl, kde nepřítel vidí, a snažil jsem se uzavřít mu cestu středem. Kevin postupoval paralelně se mnou. Nakonec jsme se všichni čtyři sešli u smrku, jehož kmen se asi metr a půl nad zemí rozděloval na dva. „Viděl jsem ho!“ „Já taky!“ stáli si bratři na svém.

Prohledal jsem okolí po kolenou, ale nenašel jsem jedinou stopu, ani ve vzduchu se nevznášela žádná podezřelá vůně.

Vrátili jsme se k ohni; muži vyčkávavě pozorovali jeden druhého, Eloén vypadal na zhroucení. Neměl jsem pocit, že bych jim cizincovu přítomnost dokázal rozmluvit. Musel to být zrakový klam, který ošálil jejich smysly. Kde nejsou stopy, tam prostě nic být nemůže.

„Mějte zbraně v pohotovosti,“ doporučil jsem jim, „oceli na tomhle světě neodolá vůbec, ale vůbec nic.“ Oceli jsem věřil. Zatím mě nikdy nezklamala. Vydali jsme se na další cestu; už nikoliv v rojnici, ale jeden za druhým. Po pár minutách pochodu jsem pod stromem, na zřetelně viditelném místě, uviděl další cár známé látky. Vlastně to byly téměř celé umolousané šaty. „Teď už musí být skoro nahý,“ zhodnotil Raméz. Henrik sevřel rty a vypadal zamračeně. „Asi se ubírají stejnou cestou jako my,“ řekl jsem. „Asi,“ zopakoval Kevin a díval se přitom na mě. Přemýšlel nad stejnou věcí jako já. Bylo to možné, ale velmi nepravděpodobné. Na ostrově jsem až dosud kromě pár veverek a jiných hlodavců nezahledl žádná jiná větší zvířata. Pokud jsem nepočítal přerostlé vosy, kudlanky a jiný dravý hmyz. Nesledovali jsme proto žádné proslapané zvířecí stezky a šli, kam nás oči vedly. Ti před námi to museli dělat stejně. „Jdeme,“ pokrčil jsem rameny.

V houštinách byla chůze s mečem v ruce nepohodlná, vyměnil jsem ho proto za nůž. Raméz byl se svými tesáky ve svém živlu a skoro se mi zdálo, že má potěšení z každého keře, který se mu postaví do cesty. Střídavě jsme se prodírali džunglí a pohodlně procházeli pod věkovitými stromy tyčícími se k nebi jako skutečné věže. Až dosud jsme, kromě dvou útržků šatů, neviděli jedinou známku lidské přítomnosti.

„Přestávka!“ oznámil jsem krátce po poledni.

„Musíme spěchat! Budou ji chtít obětovat při zatmění slunce,“ zatvářil se nespokojeně Henrik.

„To stihneme, ještě máme tři dny,“ uklidňoval ho Kevin.

„Néé!“ prořízl klid zoufalý Eloénův výkřik.

Rázem jsme byli za pahorkem, odkud křičel. Ležel na zemi s napůl staženými kalhotami. Zřejmě si odskočil na záchod. Celé tělo měl pokryté černými, žlutými a modrými boláky, na krku mu naskákaly tmavé boláky.

„Nepřibližujete se k němu!“ sykl jsem. „To vypadá, jako by umřel na záplavu všech nakažlivých nemocí najednou!“ Zastavil jsem se dva kroky od těla. I ze svého místa jsem viděl zřetelný otisk dvou párů ochozených bot a v ostrůvku lesního mechu hluboký otisk, který mohla vytlačit hůl, o níž se někdo opíral.

Vytácel jsem své mozkové závity do nejvyšších obrátek, ale nenapadlo mě žádné rozumné vysvětlení.

„Pokračujeme v cestě,“ řekl jsem pouze.

Otočil jsem se a mé oči padly na zřetelné otisky obrovských psích tlap. Pes musel stát mezi dvěma nízkými smrčky a potom vycouval. Velikostí odpovídaly medvědům.

Kromě mě si jich našťestí nikdo jiný nevšiml.

Rozdělili jsme si prostor kolem nás, každý dával pozor na jeden výsek. Postupovali jsme nalepeni jeden druhému na záda a při každém šustnutí se otáčeli. Po dvou hodinách jsem měl pocit, že i když nás nikdo další nepřepadne, pozabijíme se nervozitou sami.

„Utáboříme se tady,“ vybral jsem pahorek porostlý malými borovičkami. „Budeme mít rozhled až ke vzrostlým stromům. Nasbíráme na noc hodně dřeva a na vše si důkladně posvítíme. Připravíme zásobu pochodní.“

Mé rozhodnutí přivítali všichni s úlevou.

Skoro až do večera jsme shromažďovali dřevo. Tahal jsem provazem bukovou soušku, slibující po dlouhou dobu hodně tepla, když ze svahu nade mnou zaznělo praštění dřeva, vrzání kořenů a sténání země. Vyrzil jsem za zvukem. Ať to bylo cokoli, potřeboval jsem to vidět. Dorazil jsem k vývratu, ale v okolí nic nebylo. Všechny vyvrácené stromy směřovaly jedním směrem, ty uprostřed byly zatlačeny do země, na okrajích odhozeny až k prvním stromům neporušeného lesa. Dřevo právě začínalo pouštět pryskyřici. Obešel jsem vývrat kolem dokola. Dvacet metrů na šířku, půl kilometru na délku. Nic, co by vysvětlovalo, jak vznikl.

S mravenčením v zádech jsem se vrátil do tábora, všichni byli našťestí v pořádku. Přemýšlel jsem, zda je mám o svém objevu informovat, nebo ne.

„Útok!“ zařval Raméz.

Právě se vracel se dřevem na oheň a najednou stál tvář v tvář muži dobře o tři hlavy většímu, než byl sám.

Obr po něm sáhl levou rukou, Raméz proti němu přímo z ramene vrhl kmen stromu, jako by to bylo gigantické kopí. Dřevo udeřilo do lebky, gigant zakolísal. Ohnal se proti Ramézovi pěstí, minul a místo něho zasáhl javor kousek vedle. Kmen zaprašťel a zlomil se. Vyrzil jsem s taseným mečem, Kevin pět metrů přede mnou.

Obr zaútočil levým hákem, ale Raméz pod jeho masivní paži podklouzl a sekl ho tesákem do břicha. Ocel viditelně odskočila. Útočník zasadil kladivový úder shora, vzápětí zesponu, kosti zapraskaly. Kevin už byl v dosahu, vodorovně ťal, v rychlosti změnil směr, otočkou se dostal obrovi za záda a sekl podruhé.

Gigant viditelně krvácel, ale bleskově se otočil k novému nepříteli. Raméz skočil a pověšil se mu zezadu na krk. Konečně jsem byl v dosahu. Sekl jsem, ocel rozčísila biceps, ale rána ho ani nezpomalila. Kevin se vyhnul svištěcí pěstí, přitom ale zakopl, ztratil rovnováhu a upadl na zem. Zoufale jsem bodl, meč uvázl v paži, a ani neprošel skrz. Raméz visící na obrovi zařval, na spáncích mu naskákaly žíly, prohnul se vzad a jediným náparem zlomil gigantovi vaz.

Obr padl dopředu a Raméz na něm zůstal ležet. Snažili jsme se mu pomoci, ale jen kroutil hlavou. Rychle bledl a rty mu modraly.

„Musel mi něco zlomit, byla to strašná rána,“ sípěl, „asi krvácím dovnitř. Najednou tu byl, ale nebál jsem se ho. Věděl jsem - věděl jsem, že ho musím zabít holýma rukama. A dokázal jsem to!“ vydechl šťastně a umřel.

Obr byl skutečný, z masa a kostí, monstrem, které nemělo existovat. Nebyl jsem si jist, zda ho tam najdeme, až se na místo vrátíme později. Začínalo se mi rozsvěcovat.

Shromáždili jsme se na pahorku a zapálili oheň. Pomalu se smrákalo a všichni jsme doufali, že světlo a žár udrží přízračné obyvatele v dostatečné vzdálenosti.

„Orlando se bál psů,“ začal jsem vypočítávat, „a podle toho, co mi řekl, se jich bál, ještě než se sem vypravil. Zmrzčili ho psi. Čeho se bál tvůj sluha,“ obrátil jsem se na Echirona, „se nedozvíme, každopádně ho to vyděsilo natolik, že se rozběhl do lesa a nabodl se na ulomenou větev. Eloén byl hypochondr, dostal ho stařík, kterého si zřejmě představoval jako zosobnění všech nemocí na světě. Raméz -“ zaváhal jsem.

„Raméz byl gladiátor, dobrý gladiátor,“ doplnil mě Kevin, „kdysi se v aréně setkal s lepším borcem. Jmenoval se Bysty Brou. Raméz byl ozbrojen, ale Brou ho spráskal holýma rukama. Od té doby už do ringu nenastoupil, ztratil srdce.“

„A vyřítit se na něj obr, kterého on mohl zabít jen holýma rukama. Meče nás ostatních neúčinkovaly. A čím víc pronikáme do vnitrozemí, tím jsou strachem tvořené přízraky stálejší a hmotnější. Ty první byly jen přeludy, pak začaly zanechávat stopy a teď jsme viděli i tělo. Domnívám se, že se po okolí ještě stále potulují psi, které před dvaceti lety vyvolal Orlandův strach,“ pokračoval jsem ve vysvětlování.

Nejvíce mě děsilo, že nikdo proti mým slovům nic nenamítal. Dostali jsme se na místo, kde pravidla hry určovala kouzla, ne síla našich paží a ostří mečů.

„Velké vosy, pavouci a kudlanky mohou být zhmotňovány odrazem myslí jejich kořistí. A proto se ptám, pánové, čeho se bojíte vy? Ať víme, na co se připravit!“

„Já se nebojím ničeho,“ odpověděl klidně Kevin.

Věřil jsem mu.

„Já také ne,“ pronesl důstojně Echiron a dementní Daniel jen horlivě přikyvoval.

Echironovi jsem moc nevěřil, ale v průběhu celé cesty ani jednou neztratit hlavu.

„To, čeho se já bojím, vás nemůže ohrozit,“ řekl bez ptaní Henrik.

I jemu jsem věřil, protože jsem do něho začínal vidět.

Jug s Jungwirem se na sebe vesele zašklebili.

„My se bojíme bažinných anakond, ale ty tady nežijí!“

Vzpomněl jsem si na průsmek v lese a zamrazilo mě. Nebylo důležité, že existence takového tvora odporovala přírodním zákonům. Ty tady neplatily.

„Pánové, vezměte si své věci a vraťte se co nejdříve na loď. U pobřeží působení téhle tajemné síly není tak silné. Váš podíl na odměně nebude o nic zkrácen, za to se vám zaručuju,“ řekl jsem.

„Hned teď?“ zeptal se Jug.

„Ideální by bylo, kdybyste celou dobu běželi. Čím dříve budete z dosahu, tím lépe.“

Kupodivu neprotestovali a okamžitě se vydali na cestu. Teprve poté jsem ostatní informoval o průseku, který byl s největší pravděpodobností stopou po anakondovitém monstře.

Spát jsme kupodivu šli v nejlepší rozpoložení za celou dobu, co jsme byli na ostrově. Jen jedno mě děsilo: nikdo se nezeptal, čeho se vlastně bojím já. Možná si mysleli, že ničeho, ale to byl velký omyl.

Ráno vítr přivál mlhu. Nepáchla po síře ani žádných dalších sloučeninách, které bych očekával v sopečných výparech. Oheň ještě hořel, stačilo přiložit. Doufal jsem, že se Jug s Jungwirem v pořádku dostali k lodi. Odskočil jsem se vymočit, a když jsem se vrátil, káva v kotlíku už bublala. Kevin ještě spal. Nalil jsem si, Daniel už hltavě pil. Jako pokaždé se spálil. Možná si to nepamatoval.

„Dobrá káva,“ smál se.

Echiron odložil hrnek a zamířil stranou, aby si po noci také ulehčil.

„Nepijte to!“ vyhrkl náhle Henrik a sám svou kávu vyplívl. Sledoval jsem jeho upřený pohled. Na kraji kotlíku ulpělo jediné bílé zrno.

„Vyzvracej se, rychle!“ řekl jsem Danielovi.

Nechápavě se na mě podíval, dobrácký výraz mu z tváře zmizel, zlomil se v pase a začal lapat po dechu. Umřel o pár minut později.

„Až se ten bastard vrátí...“ Henrikova tvář byla zosobněním pomsty.

„Echiron se už samozřejmě nevrátí. Určitě nás pozoroval z dálky a teď už pokračuje v cestě ke svému původnímu cíli, k sopce. Ty jsi mu nevěřil od chvíle, kdy jsme se sešli u Dejeva. Proč?“ zeptal jsem se, i když jsem odpověď tušil.

„Já jsem do té doby nevěděl, že Valérie, teda slečna Dejevová, měla být unesena, protože je panna. Ona -“ začervenal se.

„Ona už panna není. A ty jsi jediný, kdo to kromě ní ví,“ dokončil jsem za něho.

„Kevine, vstávej, musíme chytit Echirona a vytřást z něj, kam tu holku schoval,“ zacloumal jsem žoldněřem.

Byl studený jako led. Musel umřít už z večera, jeho choroba ho dostihla.

Nebyl čas na pohřbívání mrtvých ani na zbytečné zdržování.

Zatmění slunce se blížilo a neměl jsem pocit, že by si Echiron života Valerie Dejevové příliš cenil. On maximálně toho vlastního.

Šli jsme rychle, mlha houstla. Nevoněla, nepáchla. Už jsem nevěřil, že je sopečného původu, musela mít něco společného s magií jako skoro všechno na tomto ostrově. Nebál jsem se, že ztratíme cestu, protože jsme stále stoupali do prudkého kopce. Jak se půda stávala kamenitější, ubývalo stromů i velkých keřů. Přestože bych v téhle výšce očekával vítr, panovalo naprosté bezvětří.

„Už jsme skoro nahoře!“ otočil jsem se k Henrikovi, když se svah zmírnil.

Byl pryč, v průběhu výstupu jsme se od sebe oddělili. Nebo v tom byl něčí záměr. Zaklel jsem a pokračoval v cestě. Kopec náhle přešel v úplnou rovinu, jen o pár metrů dál jsem v mlžném oparu spatřil jezero. Než jsem ho začal podrobněji zkoumat, objevila se po mé levé ruce silueta muže. Kráčel rychle a rázně, pohyboval se jako někdo, kdo byl k chůzi stvořen. Věděl jsem, že má na předloktích pouzdra s noži a umí je zatraceně rychle použít. Také jako by k tomu byl stvořen. Nedokázal bych mu vzdorovat. Věděl jsem to a nechal jsem proto své vlastní zbraně v pouzdrech.

„Ahoj,“ pozdravil jsem, když jsem definitivně poznal svou vlastní tvář.

Můj strach si mě našel.

Stáli jsme proti sobě, ruce volně podél těla a přitom v dosahu mnoha bleskově použitelných zbraní. Byl to chlap, kterého jsem se stejně jako ostatní bál.

„Víš, co je to za jezero?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl.

Můj vlastní hlas mi zněl cize, nemelodicky a skřípavě.

„Je to koncentrované zřídlo, hmota je tak nasycena surovou mocí, že ztrácí své přirozené skupenství,“ vysvětloval.

„Jak to, že si mohu povídat sám se sebou? Ty jsi přece jen mé zrcadlo, nemůžeš vědět nic, co nevím já,“ řekl jsem a vydal se podél břehu.

Následoval mě.

„Třeba neodrážím tolik bariér jako ty. Tohle všechno máš ve svém podvědomí a jen si to odmítáš připustit,“ navrhl.

„Je to možné,“ zabručel jsem. „A příznaky strachu jsou tu od toho, aby zřídlo chránilo před náhodnými návštěvníky. A daří se to už od Velké války.“

„Nebo ještě déle,“ doplnil.

Před námi jsem zahlédl nezřetelný obrys shrbeného Echirona.

„Já si teď musím něco vyřídit a nenechám si v tom zabránit ani sebou samým,“ řekl jsem výhružně.

Opět jsme oba měli ruce nedaleko zbraní. Nezvlekl bych to. Otočil jsem se k němu zády a zamířil k Echironovi.

Skláněl se nad jezerem a máčel v něm kamínek zavěšený na obyčejné kožené šňůrce.

„Kde je Valerie Dejevová?“ oslovil jsem ho, když jsem stál těsně u něj.

Vzhlédl ke mně a zatvářil se nadšeně, jako by měl radost z toho, že mě vidí.

„Dokázal jsem to! Tohle je krystal s kouzlem, jenže už v něm nezbyla žádná moc. A já ji teď obnovím!“ chrлил ze sebe. „Budu nesmrtelný a získám umění čarovat! Dívejte se!“

Uchopil krystal do dlaně. Vrásky se mu začaly vyhlazovat, kůže napínat, věkem pokroucené páteř se viditelně napřimovala. Pustil krystal a šťastný jako malé dítě ho opět ponořil do zřídla.

„Jak získáš schopnost ovládat moc?“ zeptal jsem se.

„To ještě nevím. V té knize se o tom nic nepíše, ale já na to přijdu. Našel jsem ji, když jsem před dvaceti lety pátral po vrahovi těch žen. Stopy vedly do staré věže a já tam objevil tenhle léčivě-omlazovací kámen a deník. V něm se psalo, jak a kde je možné kámen znovu dobít. Na ostrov nikdy nikdo nechtěl jezdit, všichni se báli. Předstíral jsem, že zabiják se schovává právě tady, a zorganizoval výpravu. Jenomže se na nás vrhly bestie, příšery ze špatných snů a všechny pozabíjely. Schovával jsem se na pobřeží a zmrzačeného kapitána jsme odnesl na loď. Bez něj bych se zpět nedostal. I když blouznil, říkal mi, jak mám loď řídit. Potom mě zbavili úřadu a já si změnil jméno, abych mohl pátrat dál. Tu věž jsem koupil a při přestavbě jsem našel tenhle náramek!“

Ukázal mi kožený nátepníček posázený drobnými červenými krystalky. Byly tak malé, že jsem nedokázal rozpoznat, o jaké kameny jde, snad rubíny. Krystal ponořený ve zřídle začal zářit, až to bylo pro oči téměř nesnesitelné.

„Psali tam, že chrání nositele před přízraky strachu. Celých pět let jsem čekal na možnost dostat se na ostrov. Měl ještě horší pověst než kdysi a já neměl dost peněz, abych si koupil loď,“ pokračoval ve svém vychloubání a sledoval oslnivě zářící bod těsně pod hladinou.

„A pak se na mě usmálo štěstí. Někdo začal zabíjet ženy stejně jako tehdy! A opět se blížilo zatmění slunce! Využil jsem toho, rozšířil legendu o sektě slunečních zabíječů a —“

„- unesl Dejevovu dceru a předstíral, že je právě tady na ostrově. Mělo mě to napadnout mnohem dříve. Ty nastražené stopy byly až příliš okaté. Kde je?“

„V jeskyni v Hrdlové zátoce. Při vysokém přílivu ji skoro celou zaplavuje voda. Tentokrát bude příliv obzvláště silný kvůli zatmění. Utopí se,“ odpověděl mi klidně, jako by mluvil o pečení chleba.

„Ale už ses dozvěděl dost!“ vykřikl, vytáhl krystal ze zřídla a pozvedl ho před sebe. „Zhyň!“ zadeklamoval.

Byl jeden z těch tupců, kteří si myslí, že magie splní všechna přání. Leccos jsem se o moci a složitostech jejího využívání dozvěděl. Pokud byl krystal určený na léčení, nedalo se s ním dělat nic jiného. Vytáhl jsem nůž, přeřízl šňůrku, krystal zabalil do váčku a zastrčil do opasku.

„To nesmíš!“ křičel na mě, ale ničeho jiného se neodvážil.

Jeho přítelnost se hroutil jako domeček z karet. Dalším řezem jsem mu sundal jeho ochranný náramek.

„Pamatuj na všechny příznaky, co slídí kolem,“ připomněl jsem mu, otočil se a rozběhl se dolů.

Henrika jsem našel o kus níž, na hranici, kde mlha začínala houstnout. V rychlosti jsem mu všechno řekl.

„To nemůžeme stihnout, vysoký příliv bude zítra ráno,“ zbledl.

„Ale můžeme se o to pokusit. Běžíme!“

Zaťal zuby, přikývl a vyrazil vpřed.

K lodi jsme se dostali rozedraní do krve ještě před setměním. Jugovi, Jungwirovi a Bulsonovi jsme řekli o Valerie v jeskyni. Všichni svorně tvrdili, že dál se štvát nemá cenu, že je už ve skutečnosti mrtvá.

„Vyplujeme, jakmile rozeznáme pevninu od vodní hladiny,“ prohlásil Henrik. „Jsmo placeni za záchranu Valerie Dejevové! A až budeme venku ze zátoky, vyvěsíme na stěžně všechno, co najdeme, vítr nevítr! Prostě to zkusíme!“ dokončil.

V noci nespál. Seděl na palubě a čekal na svítání.

Vyjeli jsme v okamžiku, který určil, a na volné moře jsme se dostali skoro bez problémů. Bulson byl jedinečný kormidelník a s námi u lan dokázal s Milenkou, co chtěl. Jenomže od pevniny nás teď dělilo více než šedesát kilometrů, to nemohla stihnou žádná loď na světě. Obloha byla zatažená, vítr vanul od moře a neustále sílil. Bulson přesto nezmenšil plochu plachtovní ani o kousek, prořezávali jsme vlny jako hladová kosatka. Dělalí jsme patnáct, možná i šestnáct uzlů.

Do přílivu zbývala hodina, pod clonou oblačnosti se držela tma jako za soumraku, a to pravděpodobně zatmění slunce ještě nezačalo. Vítr dál sílil, loď se víc a víc nakláněla na bok.

„Co stojíte chlapi! Vyvažovat! Do lan, každá troška je dobrá!“ hulákal na nás Bulson.

Kormidlo svíral jistě a oči mu svítily.

Henrik si kousal nehty. Viseli jsme na návětrné straně nad vlnami a pomáhali lodi v jejím boji s větrem.

S naší zázračnou rychlostí jsme už urazili dobrých pětatřicet kilometrů. Milenka vibrovala jako živá bytost, lana skřípěla a pomáhala stěžňům v jejich údělu. Svět ještě víc potemněl, voda získala hrozivě černou barvu. Valerie Dejevové, připoutané někde v jeskyni, zbývaly poslední osamělé desítky minut života. Už to mohl stihnout jen pták. Otočil jsem se a spatřil za námi hrozivě se zvedající přílivovou vlnu podporovanou větrem. Byla vysoká čtyři, pět metrů a stále rostla.

„Podívejte se!“ ukázal jsem na obludu v našem závěsu.

„Dno tady hodně stoupá! Příliv i vítr žene vodu do zálivu, v přístavu to pomlátí spoustu lodí stejně jako před lety! Potřebujeme se dostat ještě blíž ke břehu!“ hulákal Bulson.

Dokázal nemožné a nabral do plachet víc větru, aniž by nás to převrhlo. Svět zčernal úplně, na horizontu, kde nebyly mraky, se objevily hvězdy. Zatmění vrcholilo, vlna nás dostihla. Už byla vysoká přes deset metrů a víc než přílivovou vlnu připomínala tsunami. Loď se naklonila předí dolů a začala ze svahu ujíždět ještě rychleji. Řítíli jsme se neustále z kopce dolů, pár metrů za naší zádí se s ohlušujícím rachotem lámal zpěněný hřeben. Bulson nás bravurou kouzelníka udržoval na svahu. Pokaždé, když se zdálo, že nás vlna předstihne, nabral do plachet vítr a současně změnil směr, abychom jeli rovnou dolů, pokaždé, když se zdálo, že se předí zaryjeme do vodní masy před námi, dokázal zpomalit.

Vlna dál rostla a zrychlovala, vyděšení rackové nám nestačili a ztráceli se kdesi vzadu, před námi se objevila pevnina a strašidelně rychle rostla.

„Musíme projet hrdlem!“ zakřičel Henrik.

Vítr a moře nám bičovaly tváře, všichni jsme měli obličej plný rudých podlitin. „Já vím!“ dokázal Bulson přehlušit běsnění moře. Vlna se zvedla ještě výš a Milenka balancovala na jejím vrcholu stejně jako vášnivá žena.

Byli to šílenci dobrovolně se ženoucí smrti do chřtánu, nikdo neřekl jediné slovo protestu!

„Jak je hrdlo úzké?“ zařval jsem Henrikovi do ucha.

„Asi šest metrů!“ odpověděl.

To byla právě šířka lodě.

„Ale zvedne nás to výš, kde jsou skály dál od sebe!“

Opravdu útěcha! Mířili jsme přímo proti skalní stěně, žádnou soutěsku jsem neviděl. Držel jsem se jednou rukou, zbraně a lano ke šplhání do jeskyně jsem svíral v druhé. Vlna se ještě víc zvedla, v tu chvíli zád uhnula a já věděl, že Bulson nad lodí ztratil vládu.

„Leť holka! Leť!“ křičel starý muž a my jsem se vznášeli na křídlech zpěněné záplavy jako gigantický pták.

Podlaha pod nohama se roztříštila a vyrazila mi vstříc, dopadli jsme na břeh.

Otřeseně jsem se postavil, z krásné Milenky zbyly jen dřevěné trosky.

„Jdeme!“ překřičel vytí větru Henrik a sprintem zamířil k pravému břehu zátoky. Těsně nad hladinou se občas objevoval vchod do zaplavené jeskyně. Vodní hladina musela teď být o mnoho metrů výš než obvykle.

„Jugu, podívej se po ostatních!“ přikázal jsem otřesenému rybáři a vyrazil za Henrikem.

Lano jsme uvázali k velkému kameni a vrhli se do příboje. Jediná šance pro Valerii Dejevovou spočívala ve vzduchové kapse, která se v dutině mohla vytvořit a nepustit vodu dovnitř. Mezi dvěma útoky vln jsme pod vodou proklouzli do jeskyně, kde už bylo klidněji.

V příšeří jsme se stěží orientovali. Našel jsem hladinu a zhluboka se nadechl. Dutina byla naštěstí velká a voda ji celou nevyplnila. Jenomže žádná žena tu přivázaná nebyla.

„Je dole!“ zoufale vykřikl Henrik, který se vynořil vedle mě.

Znovu jsme se ponořili. Tma, nahoru a dolů se pohybující voda, ostré úlomky skal. Ležela tři metry pod hladinou přivázaná ke kolíkům zatlučeným do skály. Vlny z ní servaly šaty. Naštěstí ji připoutal jen provazy. Stačilo dvakrát říznout a táhli jsme ji vzhůru. Svaly mi tuhly zimou, nedokázal jsem potlačit drkotání zubů. Z posledních sil jsme ji položili na plochý kámen.

„Nedýchá!“ vzlykal Henrik.

„Já umělé dýchání, ty masáž srdce. Víš, co to je?“

Pouze přikývl.

A ke všemu je studená jako led, napadlo mě, ale nahlas jsem to neřekl. Dali jsme se do práce. Její tělo se v šeru lesklo, pleskání vln přehlušovalo jen naše sipavé oddechování.

„Dokud se neprobudí, dokud se neprobudí,“ opakoval si Henrik jako zaklínadlo.

Čas plynul a my pokračovali v marném ožívování. Nádech, výdech, čtyřikrát zatlačit na hrudník.

Voda začínala opadávat. Už jsem necítil žádnou naději, mučil jsem se jen proto, abych vyčerpal všechny síly a bojoval proti osudu až do konce. Henrik se zhroutil, přemohly ho křeče - chladem ztuhlé svaly mu vypověděly poslušnost.

Zatočila se mi hlava, ztratil jsem rovnováhu a převalil se na bok. Něco pod opaskem se mi bolestivě zařizlo do břicha. Pokusil jsem se to odstranit a místo úlomku skály jsem nahmatal zářící drahokam. Položil jsem ho Valerii do žlábků mezi ňadra. Henrik nic z toho neviděl, ležel zkroucený do klubíčka se zavřenými očima. Kámen postupně pohasínal, až vypadal jako obyčejný krystal, potom naopak nepřírozeně ztmavl a nakonec se rozpadl na prach.

„Hej! Hej!“ zatřásl jsem Henrikem. „Ona dýchá! Žije, zachránili jsme ji!“

Rozplakal se jako malý kluk a nebyl k utišení. Voda ustoupila, zanedlouho jsem mohl vyjít suchou nohou ven. Ti dva se stále tiskli k sobě a zahřívali jeden druhého.

Opíral jsem se o zeď, naslouchal zvukům noci a čekal. Tohle byla má třetí osamělá noc v řadě za sebou. V opasku a po kapsách jsem měl čtyři sta deset zlatých, svůj podíl za záchranu Valerie Dejevové navýšený o velitelskou prémii. Jug s Jungwirem a Henrik také nepřišli zkrátka. Wiliam Bulson svou poslední plavbu nepřežil, ale věřil jsem, že umřel šťastný. Stvořil svou Milenku pro plavbu na křídlech hurikánů, a to se mu splnilo. Nechal za sebou i ptáky.

Po třech dnech mě přestávaly bolet všechny rány a téměř jsem se cítil lépe než před tímhle podivným dobrodružstvím. V temnotě přede mnou se něco pohnulo, v odlesku světla dopadajícího z jediného rozzářeného okna široko daleko jsem viděl kradmo se přibližující se postavu. Zastavila se u staré kůlny, na okamžik mě oslnil záblesk světla na čepeli nože. Vyšel jsem ze stínu. Všiml si mě, až když jsem stál krok od něho. Pokusil se o chabý výpad. Uchopil jsem mu ruku v zápěstí, zapáčil mu loket, nůž mu vypadl z rukou. Byl to dlouholetým používáním

opotřebovaný řeznický nůž s čepelí ne širší než palec. Poddal se bolesti, navedl jsem si ho zády ke mně a na hrdlo mu přiložil ostří.

„Proč je zabíjíš?“ zeptal jsem se.

„Já musím, musím, nutí mě to!“ vychrlil. „Jsou tak špinavé!“

„A proč jsi nezabíjel celých dvaadvacet let?“ položil jsem další otázku a napůl čekal, že se pokusí zapírat.

„Pustíš mě, když ti to řeknu?“

„Pustím,“ slíbil jsem.

„Tehdy jsem se oženil a má žena - spousta povinností. Musel jsem s ní spát, starat se o obchod, neměl jsem nutkání,“ koktal.

Nožem v druhé ruce, o kterém neměl ani tušení, jsem ho bodl do podbřišku, potáhl ránu až k prsní kosti a pustil ho. Složil se na zem jako pytel masa, kterým teď už byl. Na ruce jsem cítil mazlavou krev a jeho vnitřnosti.

Přestože jsem nic neslyšel, vzhlédl jsem. Ulicí se ke mně blížil muž, na kterého jsem nestačil, v ruce držel řeznický nůž dlouholetým užíváním ztenčený v břitvovité ostří. Blížil se a byl připraven zaútočit. Vždy byl připraven zaútočit.

Dýchal jsem zhluboka, vzduch byl chladný a čistý. Takový mám rád.

„Netušil jsem, že tě potkám i tady,“ přivítal jsem ho.

„Byl jsi přímo u zřídla a docela dlouhou dobu. Věci se pak změní,“ odpověděl.

„Přišel jsi mě potrestat za tuhle smrt?“ ukázal jsem na chladnoucí tělo u svých nohou.

Přikývl.

„Ale ty víš, že mi to nedělá žádnou radost, nemám to rád,“ řekl jsem.

„Opravdu?“ nechal viset otázku ve vzduchu.

Pokrčil jsem rameny a vrátil nůž do pouzdra.

„A proč jsi ho zabil tak ošklivým způsobem?“ zeptal se tentokrát on.

„Bariéry v podvědomí?“ zasmál jsem se s pocitem ledu za krkem. „Chtěl jsem, aby věděl, jaké to je umírat v bolestech s rozpáraným břichem,“ přiznal jsem. „Aby věděl, co cítily.“

„A co když i ty budeš jednou na opačné straně nože?“

Díval jsem se mu od očí, oplácel mi stejně. On byl já.

„To přece víš. Vynesu kartu, kterou mi život namíchal,“ řekli jsme oba současně.

„Drsná hra.“

Na to se nedalo nic říct. Rozplynul se ve tmě stejně tiše, jako se z ní vynořil.

Pohledem jsem zabloudil k Eričinu svítícímu oknu a nakonec jsem svůj nůž nechal v ráně. Ona bude vědět. Přišel čas podívat se opět někam dál.